

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

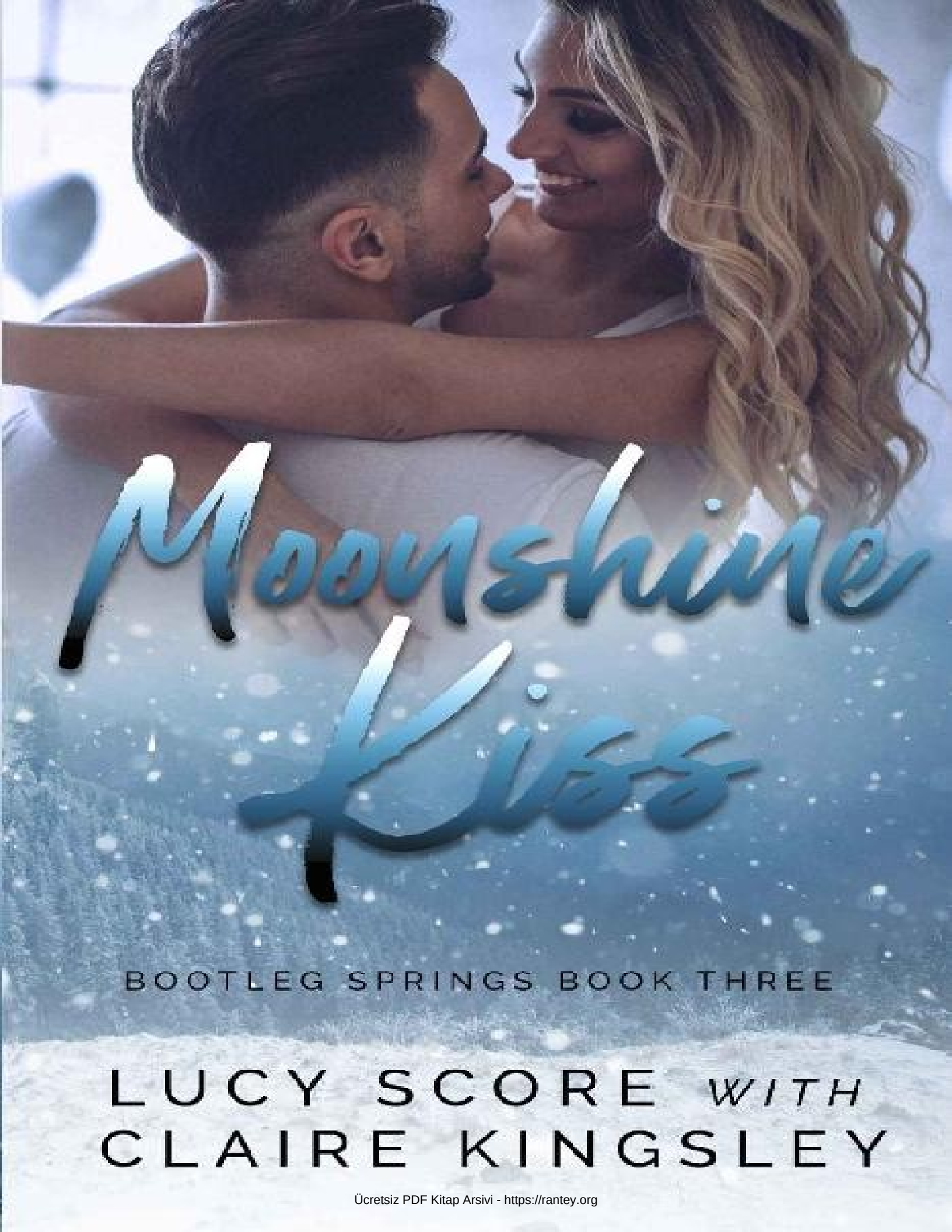
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man has short dark hair and a beard, and the woman has long, wavy blonde hair. They are both smiling warmly at each other. The background is a soft-focus night sky filled with stars and light bokeh. The title 'Moonshine Kiss' is written in a large, elegant, blue cursive font across the middle of the image.

Moonshine Kiss

BOOTLEG SPRINGS BOOK THREE

LUCY SCORE *WITH*
CLAIRE KINGSLEY

AY ÖPÜCÜĞÜ

BOOTLEG SPRINGS KİTAP 3

LUCY SCORE
CLAIRE KINGSLEY

That's What She Said Publishing, Inc.

Copyright © 2018 by Lucy Score

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN-13: 978-1-945631-35-1

Lucyscore.com

123118

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Cassidy.
2. Cassidy.
3. Cassidy.
4. Cassidy.
5. Cassidy.
6. Cassidy.
7. Bowie
8. Cassidy.
9. Bowie
10. Cassidy.
11. Cassidy.
12. Bowie
13. Cassidy.
14. Bowie
15. Bowie
16. Cassidy.
17. Cassidy.
18. Bowie
19. Cassidy.
20. Cassidy.
21. Cassidy.
22. Bowie
23. Cassidy.
24. Bowie
25. Cassidy.
26. Cassidy.
27. Cassidy.
28. Bowie
29. Bowie
30. Cassidy.
31. Cassidy.
32. Cassidy.
33. Cassidy.
34. Bowie
35. Cassidy.
36. Bowie

37. Cassidy.
38. Cassidy.
39. Bowie
40. Bowie
41. Cassidy.
42. Cassidy.
43. Bowie
44. Cassidy.
45. Cassidy.
46. Bowie
47. Bowie
48. Cassidy.
49. Cassidy.
50. Bowie
51. Bowie
52. Bowie
53. Cassidy.
54. Bowie
55. Cassidy.
56. Cassidy.
57. Bowie
58. Cassidy.
59. Cassidy.
60. Cassidy.
61. Cassidy.
62. Bowie
63. Cassidy.
64. Cassidy.
65. Bowie
66. Bowie

Sonsöz

Yazarın Okuyucuya Notu

Yazar Hakkında Teşekkür

Lucy'nin Başlıkları

DEDİKASYON

Kevin Kneupper'a. Nedenini biliyorsun.

BU KİTAP HAKKINDA

Onca yıllık ergen fantezileri ve Bowie Bodine göğüslerime ilk kez böyle dokundu. Ve özür diledi. Gerçek hayat aptalca ve adaletsizdi.

Küçük bir kasabada yaşayan şerif yardımcısı Cassidy Tucker'ın flört hayatı sürekli tekrar eden bir tren kazasıdır. Tek istediği sağlam bir partnerdi. Pijamalarını paylaşabileceği bir adam. Yakışıklı, koca yürekli Bowie Bodine. Bekle. Unut bunu. Bay You're-Like- a-Sister-to-Me onun fantezilerinde hoş *karşılanmıyor*.

O ve Bowie arasında bir şey olmayacak -bu uzun zamandır belliydi- ve insanlığın geri kalanına gelince? Cassidy resmen aşktan vazgeçiyor ve kedi evlat ediniyor. Neyse ki Callie Kendall'ın kaybolmasıyla ilgili faili meçhul dava, Cassidy'nin dikkatini dağıtmaya devam ediyor. Ancak bu soruşturma Cassidy'nin Bodine'lerle, özellikle de Bowie'yle olan dostluğunu sınamaktadır.

Bowie küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşına sahip olamayacağını biliyor. Bir söz vermiştir ve bunu tutmaya kararlıdır. Ama aralarına mesafe koymak kolay değildir.

-Hemen yan komşumuzken değil.

Babasının suçluluğunu kanıtlamak için etrafta dolanması da yardımcı olmuyor. Bowie'nin tek istediği İyi Olmayan Bodine ününden kurtulmaktı. Görünüşe göre bu gölgeden asla kurtulamayacak.

Ancak bir gece hayvanı, ateşli bir duvara karşı öpüşme ve kesinlikle sıfır pijama her şeyi değiştirmenin bir yolunu bulur.

CASSIDY

Sekiz yıl önce.

"**I** Kendini pek iyi hissetmiyorsun Cass." En iyi arkadaşım ve daimi suç ortağım Scarlett Bodine elleri ve dizleri üzerinde başını kaldırdı. Ağzını tişörtünün koluna sildi.

Her ihtimale karşı saç bağına bileğimden çıkardım ve uzun, siyah saçlarını özensiz bir düğüm haline getirdim. "Çünkü yarım şişe Jack ve birkaç bira kusmuştun, Scar," diye hatırlattım ona. "Zirkel'in bahsini kabul etmemeliydin."

Wade Zirkel, Scarlett'le ondan daha fazla içebileceğine dair aptalca bir iddiaya girmişti. Hâlâ şenlik ateşinin arkasındaki toprakta sızmıştı.

"Acıktım," diye inledi. "Bekle, hayır. Daha fazla kusmuk."

Scarlett peynir çubukları ve kahveden oluşan akşam yemeğini eski Pazar okulu öğretmenimiz Bayan Morganson'un çitine doğru kaldırırken, omzunu okşadım ve sarhoş bir şekilde seçtiğim sürücülerini aradım.

Bowie telefonu açtı, sesi boğuktu. "Hepinizin bir araca ihtiyacı var, değil mi?"

Sadece birkaç kelime ve yemin ederim kalbim Jack Daniels dolu karnıma bir kuğu dalışı yaptı.

"Belki de güzel sesini dinlemek için arıyorumdur." Süper seksi flörtüm bir hıçkırık yüzünden mahvoldu.

"Bana 10 dolar borçlusun."

Yolculuk ücreti değildi. Dört saat önce Scarlett'i aldığımızda girdiğimiz bahisti. Yaz için evimdeydim.

Üniversitenin ilk yılında, ikinci sınıftaki halimi dünyadaki en iyi arkadaşşıma göstermeye hevesliydim. Ve belki onun ağabeylerine. Özellikle birine.

Bowie Bodine.

İlkokuldan beri defterlerime o adamın adını karalıyordum. Ona olan aşkımlı çocukluğımın dokusuna işlemişti. Anaokulunda, kendi adımı yazmayı öğrendiğimde, öğretmenimden Bowie'nin adını da yazmayı öğrenmem için ısrar etmişim. Ortaokulda, tamamen yıldız atıcıları Bowie sayesinde lise beyzbol takımına saplantılı bir ilgi geliştirmişim.

"Lanet olası on dolarını aldım, paralı asker. Şimdi, kız kardeşin şimşir ağaçlarını kusmuk burbonuyla zehirlemeden önce kışını kaldırıp Bayan Morganson'un evine git."

"Ah, lanet olsun. Beş dakika içinde orada ol. Scar yine arka koltuğumda kusarsa bundan şahsen seni sorumlu tutarım, Cass." Telefonu kapattı.

Gülümsedim ve gömleğimin fazladan bir düğmesini açtım.

Scarlett yerden, "Saçını düzelt," diye talimat verdi. "Sarhoş saçlı bir adamı karaya çıkaramazsın."

Scarlett kardeşine karşı dostça duygular beslediğimin farkındaydı. Bir planımız vardı. Bowie'yi kadınsı cazibemle tuzağa düşürecek, adamla evlenecek ve sonra Scarlett'le gerçek hayatta kız kardeş olacaktık.

En azından anneme göre, on milden daha geniş bir inatçı çizgiyle hesap yapıyordum. Scarlett'in sonuçlarına aldırmadan harekete geçme tavrı yanımdayken, Bowie'nin benim uzun oyunum karşısında hiç şansı yoktu.

Stratejimi değiştirmişim; her iç saha maçında el boyaması tabela taşıyan genç kızdan, uzun bacaklı, göğüs dekoltesi sergileyen, kararsız üniversiteli kıza dönüşmüştüm. Sadece bir alışkanlıkmiş gibi hafifçe flört ettim ve Bay Bodine'den daha iyi kızartacak balıklarım varmış gibi davrandım.

Ben görmedim. Dünyadaki tüm sularda Bowie'den daha yakışıklı bir balık yoktu. Ve bu yaz için içimde iyi bir his vardı. Burbondan emindim.

Bowie cipiyle yanaştığında, Scarlett'i ayağa kaldırmayı ve yüzünü silmeyi başarmışım.

Yıpranmış bir kot pantolon ve temiz bir polo ile dışarı çıktı. Midem garip bir şekilde bulandı. Bu onun gündelik, ilk buluşma kıyafetiydi. Ya iyi gitmemişti ya da ben araya girmişim. Her iki durumda da o buradaydı ve ben mutluydum.

Hayallerimin erkeğinin başka kadınlarla çıktığını görmeye alışmıştım. Ben de çıktım ve bunu yaparken çok iyi vakit geçirdim.

Ama *bir gün* Bowie ve benim birlikte olacağımızdan emindim. Kendime olan güvenim bana bu yazın bir gün o yaz olabileceğini söylüyordu.

Başını salladı ve sarhoş ve darmadağınık hallerimize bakarken hayatımız boyunca bana gülümsediği o çarpık sırıtışını takındı. "Görünüşe göre iyi bir gece geçiriyorsunuz." Arka kapıyı açtı. "Onu buraya at."

"Bow, krep istiyorum!" Scarlett kollarını ağabeyinin omuzlarına atarak, "Krep istiyorum," dedi.

"Tanrım, Scar. Kusmuk ve sosisli sandviç gibi kokuyorsun."

Scarlett'i arka koltuğa itip camını sonuna kadar açarak, "Peynir çubukları," diye düzelttim. Bowie ve ben Noel tatili boyunca Scarlett'in son kusmuğunu kapı cebinden temizleyerek birlikte kaliteli zaman geçirdik.

Scarlett, "Ben de bir corndog yedim," diye şarkı söyledi. "Junior mikrodalgada bir şeyler yapıyordu."

Bowie, "Muhtemelen bu yüzden Bayan Morganson'un çalılıklarını yok ettiniz," diye gözlemledi.

Scarlett bunun çok komik olduğunu düşündü ve hıçkırıncaya kadar güldü. "Nereye, bela mı?" Bowie direksiyonun arkasına yerleşerek sordu.

kendimi yolcu koltuğuna attım. Bela onun bana taktığı isimdi. Başım hiç belaya girmediği için ironik bir anlamı vardı. The Lookout'taki dolar gecesinde asla kefalet parası için birini aramazdım. Babam Batı Virginia'daki küçük tatlı bölgemize şerif olarak başkanlık ederken olmazdı. Ben iyi bir kızdım. Akıllı kız. Buraya dönüp kasabama hizmet etmeyi planlayan ceza adaleti uzmanıydım. Scarlett'i beladan kurtaran en iyi arkadaş bendim.

Bowie benim gibiydi. Neredeyse bir koro çocuğuydu. İçten içe, ben kendi aileme göre yaşarken, onun da kendi ailesini telafi etmek için elinden geleni yaptığını düşünüyordum.

Scarlett arka koltukta küçük bir şarkı mırıldandı.

"Hadi ona biraz yemek verelim," diye önerdim, koltuğa yaslanıp iç geçirdim.

Bowie başıyla bardak tutucularına özenle yerleştirdiği suları işaret etti. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Hidrasyon," diye mırıldandım. Scarlett'in şişesini onun için açtım ve geri uzattım. "İç bakalım, düğün çiçeği."

Bowie bana benimkini açtı, ben de kana kana içtim. Çok fazla içen biri değildim. Sürekli kafayı bulmaktan daha iyi işlerim vardı. Ama Scarlett başladığında kesinlikle ikna edici olabiliyordu.

Ama gerçek şu ki, Scarlett'in saçını tutmak için hep oradaydım. Bowie'yi hep aradım, o da hep geldi.

Bu bizim kim olduğumuzdu.

CASSIDY

T

24-Hour Eats Diner, reşit olmayan içicilerin içmeye meyilli olduğu alkol çeşitlerini emmek için kızarmış yiyecekleri tıktırdığımız bir yerdi. Yeterince uzaktı

Pazar okulu öğretmenleri ya da şerif babalarla karşılaşma endişesi yaşamadığımız bir kasabaydı. Hepsinden iyisi, tamamen boştu.

Kabine kayarak girdim ve Bowie yanıma sokulup Scarlett'i diğer tarafta yalnız bırakınca şaşırdım.

O bana yaklaştığında kalbim o tanıdık dansını yapıyordu. Kaç erkekle çıkmış olursam olayım, hiçbiri bana onun bana sunduğu o sinir ve beklenti kokteyli hissettirmemişti. Vücudumun ona yakın olmak için bu kadar istekli olması neredeyse utanç vericiydi.

Menümü açtım ve çalışıyormuş gibi yaptım. Çevremde Bowie'yi bir kez daha gözden geçirdim. Onda beni etkileyen şey tam olarak neydi? Alışkanlık mıydı? Onu o kadar uzun zamandır seviyordum ki başka türlü hissetmem mümkün değil miydi?

Kardeşleri gibi uzun boyluydu ama daha zayıftı. Gibbs ve Jame aynı oduncu madalyonunun iki yüzüydü. Fanilaları ve sakalları vardı. Ama Bowie saç kesimi ve kıyafetleriyle biraz daha şıktı. Koyu renk saçlar, gri gözler. O güzel, neredeyse dümdüz burnu, atıştan sonra kendisine çarpan bir beyzbol topundan dolayı hafifçe bükülmüştü. Yakalamış, dışarı çıkarmış ve bunun için iki siyah göz kazanmıştı.

Omuz hizasından sivrilen beline kadar her yeri kaslıydı. Yakından incelediğimde o karın kaslarına sahip olduğunu biliyordum.

Misty Lynn'in annesinin *Playgirl* koleksiyonunda
Yedinci sınıfta bakmamız için bizden bir dolar aldığı dergiler.

Ama Bowie çok seksi bir vücuttan daha fazlasıydı. O som gümüş gözlerinin ardında çok şey vardı. Bana baktığında, DNA'mı çözmeye çalışıyormuş gibi hissedirdim. Sanki *her şeyi* bilmek istiyordu. Beni nefessiz bıraktı ve olmaya çalıştığım kayıtsız, müsait kadının tam tersi oldu.

Zekiydi. Nazikti. Sessizdi. İstikrarlıydı. İyiydi.
Derinlerde, film yıldızı kahraman kalitesi iyi. Onu sevmemek aptallık olurdu.

Sadece beni sevip sevmediğini bilmiyordum.

İşaretler güçlü bir olasılığa işaret ediyordu. Yaklaşık üç yıldır her bakışın, her yorumun, her fiziksel temasın çetelesini tutuyordum. İçgüdülerim bana adamın duyguları olduğunu söylüyordu. Ama ben siyah beyaz, kesin bir cevabı tercih ediyordum.

Scarlett, "Ben krep ve waffle yiyeceğim," diye karar verdi. Kabindeki bankın üzerine uzanmış, elindeki menüyü yüzüne doğru tutuyordu.

"Kahve ister misin?" Her zamanki garsonumuz yaklaşırken ona sordum.

Scarlett, "Evet, lütfen," diye seslendi.

"Ne olacak?" Rockabilly poster kızı Carla, mor kedi gözü gözlüklerinin ardından bize bakarak sordu. En az üç ayda bir sarhoş ve biraz da düzensiz bir şekilde buraya geliyorduk, ama o bize en ufak bir takdir göstermemiş, bizi bahşişinin yüzdesini astronomik boyutlara çıkarmaya zorlamıştı. Geçen sefer yüzde elli bırakmıştık. Bunun en azından ondan bir "her zamankinden mi?" alacağını düşünmüştüm.

Scarlett yattığı yerden, "Kahve, su, krep ve waffle lütfen," diye emretti.

"Su ve sebzeli omlet," diye karar verdim. Bowie'nin kolu omuzlarımdan bir santim ötede kabinin arkasına yaslanmışken sistemimde kafein dolaşmasına ihtiyacım yoktu.

Ben o kolun bana dokunmaya ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışırken o yumurta, sosis ve kahve sipariş etti.

Carla siparişimizi sisteme girmek için acele etmeden uzaklaştı.

"Bu gece eğlendiniz mi?" Bowie bana sordu.

Bir bakalım, Scarlett ve üç yazıcıyla - Bootlegger'ların her yaz kaplıcalarımıza ve gölümüze akın eden yabancılara verdiği isimle - çekimler yapmıştım. Sonra en şirin yazlıkçıyı seçtim ve ona

ikimizin de başını döndüren ateşin yanında iki adım. Ceza hukuku okuyan bir arkadaşımınla yeniden suç işleme konusunda bir tartışmaya girmiştik. Ve şimdi burada Bowie Bodine'in kolu neredeyse bana sarılmış halde oturuyordum.

"Evet, iyiydi" dedim ona. "Bu gece bir randevun mu var?"

Bana o uzun, sessiz bakışlarından birini attı. "Evet."

"Eğlendiniz mi?" İstedığınız kadar umursamaz bir tavırla sordum. *Cassidy Tucker randevusuyla ilgilenme zahmetine katlanamazdı, hayır efendim.*

"Her şey yolundaydı." Yavaş bir sırtıyla benim sözlerimi yineledi.

Yer değiştirerek kabinde daha fazla yer kapladı. Dizi dizime değdiğinde bayılmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Beni etkilemek için kazara bir kot fırçasından daha fazlası gerek, diye karar verdim.

Scarlett sadece alkolün etkisindeki zihninde komik olan bir şeye kıs kıs güldü ve Bowie'yle ben de eğlenen bir bakış paylaştık. Sonunda bir yetişkindim. On dokuz yaşındaydım. Uzun zamandır Bowie'nin çok genç olduğum için bana hiç asılmadığı fikrine tutunmuştum.

Ya öyleydi ya da benden fiziksel olarak iğreniyordu.

Ama öyle olmadığından oldukça emindim. Ben iri göğüslü, ağartılmış sarışın Misty Lynn Prosser değildim. Kendime has uzun bacaklı, çilli burunlu bir çekiciliğim vardı. Bowie'nin bunu fark etmesinin bu kadar uzun sürmesi çok yazıktı.

Yemeğimiz geldi ve Bowie'nin kolu kabinin arkasından kayboldu. "Bana dokunacak mı dokunmayacak mı?" tartışmasının dilimi ya da dudağımı ısırana kadar kafamda sürüp gideceğini düşününce biraz rahatladım. Daha önce de olmuştu. Öyle bir gün gelecekti ki, muhtemelen onun varlığıyla dikkatim dağılıp yemeğimi çiğneyemediğim için bir şey yerken boğulup ölecektim. Güvenlik önlemi olarak Bowie'nin yanında daha az yemek yemeye başlamıştım.

Scarlett kabinin diğer tarafında belirdi ve Bowie'ye on dakika boyunca, kahvaltıda yediğimiz karbonhidratlar eşliğinde gecemizi özetledi. "Cassidy, dans ettiğin adamın adı neydi?"

Benim Scarlett'im sarhoşken bile entrikacıydı. İstedığınız kadar masumca söylesin, gözlerinin Bowie'nin yüzünü taradığını ve bir tepki aradığını gördüm.

Suyuma uzandım. "Blake." Bundan neredeyse emindim. Ya da belki Nate'di? Adı Bowie değildi, o kadar.

"Siz ikiniz çok samimi görünüyordunuz," diye mırıldandı. En iyi arkadaşım şeytani ve hesapçı bir zekâyâ sahip küçük bir ateş topuydu. Onu çok severdim.

Sanki kendi flört maceralarım yorum yapılamayacak kadar sıkıcıymış gibi bir omuz kaldırdım.

Bowie birdenbire tabağındaki yemekle ilgilenmeye başladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama Scarlett Cadılar Bayramı'ndaki bir jack-o-lantern gibi sırtıyordu.

CASSIDY

"I

Şoföre ihtiyacım yok," diye karşı çıktım.

Scarlett'i gece için Huysuz Gibson'ın kanepesine bırakmıştık. İkimiz de sarhoş bir Scarlett'i

Sürekli sarhoş olan babasının evine. Üstüne kusmaya karar verdiğinde ya da Ana Cadde'nin ortasına seksek tahtası çizmekten vazgeçirmeye çalıştığında ona yardım edebilecek birine ihtiyacı vardı... yine.

Gibson, en yaşlı Bodine, kısa çöpü çekti...yine. Bowie kollarını kavuşturdu. "Kuralları biliyorsun Cass."

"Callie Kendall dört yıl önce kayboldu, Bow. Sanırım bunu münferit bir olay olarak değerlendirebiliriz."

"Arabaya bin, baş belası," dedi ve beni kaldırımdan aşağı itti.

Beni biraz daha itmesi için tartıştım. Bundan gurur duymuyordum. Aşka bu kadar muhtaç bir köpek olmak büyümeyi beklediğim kişi değildi. Ama aşk aştı ve onunla savaşmanın pek bir anlamı yoktu.

"Seni alıp arabaya bindirmek zorunda bırakma beni," diye tehdit etti.

Gerçekten büyük, muhtaç bir parçam tam olarak bunu yapmasını istiyordu. Ama ben manipüle edilmiş bir fizikselliği arayan kıkırdayan bir entrikacı değildim. Hayır, bu işte uzun soluklu olmak istiyordum. Bowie'nin koridorun sonunda durup bana dünyanın en güzel şeyiymişim gibi baktığı o beyaz elbiseyi istiyordum.

"Bowie," dedim esneyerek. "On iki yaşımdan beri biber gazı taşıyorum ve sekiz yaşımdan beri kendimi savunma dersleri alıyorum."

"Ne kadar hazırlıklı olduğunu düşündüğün umurumda değil. Seni eve ben götüreceğim."

Her zaman centilmen.

"Sana ne kadar hazırlıklı olduğumu söylemiyorum," dedim tatlı bir sesle. "Beni alıp arabana götürmeye çalışırsan sana ne yapacağımı söylüyorum."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Yorgundum ve hala birazcık sarhoştum. Bowie'nin bir Bodine olduğunu unutmamın bahanesi buydu. Rekabet ve isyan onun kanında vardı. Büyük büyükbabası Jedidiah Bodine, Batı Virginia ve Maryland'in büyük bölümündeki içki kaçakçılığı pazarını ele geçirmişti. Bir meydan okumayla yüzleşme ve onu ezip geçme dürtüsü, nesiller sonra bile Ol' Jedidiah'ın akrabalarında hala güçlüydü.

Bowie hızlı bir hareketle beni omzunun üzerinden attı ve mutlu bir ıslık çalarak cipine doğru yürüdü. Midemdekiler tehlikeli bir şekilde sallanırken kaldırım altımda yüzüyordu.

"Bowie!" Olay çıkarmaktan çekinmeyerek yumruklarımı sırtına indirdim. Hayatımın aşkının taşaklarına tekme atma konusunda sınırı çizdim, ki bu beni idare edebileceğini düşünen başka herhangi bir erkeğe yapacağım şeydi.

Kıçıma bir tokat attı ve beni ciyaklattı. Vücudum kaskatı kesildi. Bowie Bodine beni 1.80 boyumla çocuk boyundaymışım gibi *taşıyordu*. *Ve kıçıma dokunmuştu*. Sevinmekle dehşete düşmek arasında kaldım.

"Bowie Bodine, beni hemen yere bırak yoksa hayatının sonuna kadar pişman olursun!"

"Cassidy Ann Tucker, eve tek başına yürüyemezsin. Bunu biliyorsun. Şimdi uslu bir kız ol ve şu lanet arabaya bin." Beni kaldırıma bıraktı ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Başım döndü, tökezledim ve beni göğsüne bastırdı.

Daha önce dokunmuştuk. Tek kolla sarılmalar ve beşlik çakmalar. Saç karıştırmalar ve kafa tokaları. Yüzebildiğimden beri beni rıhtımdan aşağı atıyordu. Ama bu. Bu tam yüz yüze, göğüs göğüse temas devrelerimi kızartıyordu. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım. Her santimi sıcaktı ve bana karşı sertti. Ay ışığı çenesindeki kenetlenmeyi belirginleştiriyordu ve onu kızdırıp kızdırmadığımı merak ettim.

Anlayışım bir anda parladı. On dokuz yaş Bowie Bodine'i idare edecek kadar yetişkin değildi.

"Arabaya bin Cass," dedi sessizce.

Bana söyleneni yaptım, evime doğru koşmaya başlarsam tam olarak ne yapacağımı öğrenmeye hevesli değildim.

Koltuğuma yerleştüğimde nabzım kaçak bir midilli gibi dört nala atıyordu. Aramızda on santimlik bir konsol vardı. Emniyet kemerimi titreyen ellerimle bağladım. Biriyle çıkmıştım. Seks yapmıştım. Ama bu hayat tecrübelerinin hiçbirinin beni *ona* hazırlamadığını fark etmeye başlamıştım. O bir erkek değildi. Oyun oynamayacaktı. Ve ben hala oyun oynayan bir çocuktum.

Bowie Bodine için hazır değildim.

Ağlayan bir tip olsaydım, şu anda koluma girip hıçkıra hıçkıra ağlıyor olurdu. Bunun yerine yaza dair umutlarım ve hayallerim baloncuklar gibi patlarken hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Sorun ne?" diye sordu huysuzca.

Dünyam sarsılmıştı. Kendimden emin, deneyimli bir yetişkinmişim gibi davranarak ortalıkta caka satmıyordum.

"Bir şey yok," diye yalan söyledim. "Yalancı."

"Sadece yorgunum," dedim pencereden dışarı bakarak.

"Bana söyledin, değil mi? Düzeltilmesi gereken bir şey olsaydı?"

Oh, lanet olsun. Şu anda bana tatlı davranmasına dayanamazdım. Gittiğimde ve yapmam gereken daha çok şey olduğunu fark ettiğimde değil.

"Benim için bir şeyleri düzeltmek senin işin değil Bow," diye belirttim.

Uzanıp elimi tuttu ve ben de hüngür hüngür ağlamaya çok yaklaştım. "Yani biliyorsun, düzeltilmesi gereken bir şey olursa bana geleceksin. Anladın mı?"

Bakışlarıyla buluşmayı reddederek ön camdan dışarı baktım. Ben başımı sallayana kadar elimi sıktı.

"Anladım."

Elimi bıraktı ve beni dört blok ötedeki ailemin evine sessizce götürdü. Ben somurttum, Bowie de kafasında her zaman ne yapıyorsa onu yaptı.

Mükemmel güneyli beyefendimiz cipi park etti ve motoru kapattı. Hoşuma gitse de gitmese de beni kapıya kadar geçirecekti. Tuğla kaldırımından eve doğru yürüdük. Geniş, beyaz, iki katlı, yüksek sütunlu bir evdi. Scarlett'le anaokulunun ilk gününde tanıştığımızda ona, "Beyaz Saray'da yaşıyorum," demiştim. Scarlett'in evinin yaklaşık üç katı büyüklüğündeydi. Ve benim duvarlarımın içinde olup bitenler Scarlett'inkinden çok daha farklıydı. Bazen bu kadar çok şeye sahip olduğum için kendimi suçlu hissederdim. Ailem çok iyi ve normal olduğum için.

Kapıya vardığımızda Bowie ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

İçimi çektim. Yıkılmış olmam, akşamından vazgeçip beni kurtarmaya geldiği için adama teşekkür etmemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Elimi cebime attım ve Bowie ile bahse girdikten yaklaşık otuz saniye sonra oraya sakladığım on dolarlık banknotu çıkardım.

"Orada olduğun için teşekkürler. Her zamanki gibi." Eğildim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Bu yazın Bowie'nin benim olduğunu fark ettiği yaz olacağı hayalime bir veda öpücüğü.

Elleri ceplerinden çıkıp belime yapışmıştı ve ben göle atlayan bir kurbağa gibi yerimden sıçırıyordum. Muhtemelen beni sadece tekrar dengesizleşirsem diye tutuyordu.

Parayı göğsüne vurdum ve onu biraz geri ittim. "Sende kalsın," dedi bana.

"Borçlarımı her zaman öderim."

Faturayı aldı, düzgünce katladı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan gömleğimin boynuna ve sutyen askısının altına kaydırıldı.

"Sende kalsın, Cass."

Konuşma yetimi kaybetmişim. Görünüşe göre tüm motor becerilerimi de çünkü geri adım attığımda annemin kapının yanında tuttuğu içi salkım söğüt dallarıyla dolu antika sulama kabına takıldım. Avuçlarımı boyalı tuğlaya dayayarak kendimi yakaladım.

"Orada iyi misin?"

Sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "Harika."

Kapının kolunu tutmaya çalıştım. "Cass?"

Beni sadece isimle durdurdu. "Öyle mi?"

"Eve dönmene sevindim."

CASSIDY

I Şenlik ateşi yakmak için hava çok sıcaktı ama Bootleg'de göl kenarında bir parti olmadan olmazdı. Blaine'in - Blake'in değil - diğer yazlıkçıdan sevimli bir yazlıkçı olması "rustik ambiyansa" katkıda bulundu.

gece işaret etti. Ayrıca sivrisineklerin bizi canlı canlı yemesini de engelledi.

Blaine bir aydır şehirdeydi ve ailesiyle birlikte gölün kıvrımlı ucundaki büyük evlerden birinde kalıyordu. Daha az bilinen Ivy League üniversitelerinden birinde ekonomi okuyordu. Ve şu anda karanlık köşeleri ve 15 dolarlık biralara olan bir gece kulübündeymişiz gibi benimle dans ediyordu.

Bowie'nin bir dakika önce yanımdan geçip gittiğini gördüğümden beri pek ilgimi çekmiyordu. Ama Blake -yani Blaine- damağımı temizleyecekti. Bu balina logolu polo giyen sevimli kızla öpüşecek ve Bowie Bodine'i aklımdan çıkaracaktım.

"Bana kardeşliğinden biraz daha bahset tatlım," diye mırıldandım, Kappa Papa bilmem ne umurumda bile değildi.

Elleri belimde ve göbeğimde dolaşırken, Blaine kardeşlik kardeşleriyle ilgili başka bir hikâyeye başladı. Bowie elinde birayla tekrar yanımdan geçerken fark etmemeye çalıştım. Ama gri gözleri benimkilerle buluştu ve tuttu. Bu temastan, Blaine'in yumuşak, pürüzsüz avuçlarının çıplak tenimi okşamasından daha çok şey hissettim.

Arkasında şenlik ateşi titriyor, arkadaşlarımız ve komşularımız içip dans ederken etrafımızda müzik çalıyordu. Tek gördüğüm Bowie'ydi.

Bu adil değildi.

Yan yana, zavallı Blaine'in hiç şansı yoktu. Bowie'nin üzerinde göğsünü saran sevdiği bir tişört vardı. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Ayağında deri parmak arası terlikler ve hırpalanmış bir şapka vardı.

Blaine pembe kareli bir şort ve yakası açık turkuaz bir polo giyiyordu. Güneş gözlüklerini kafasına ters takmıştı. Bana kendimle ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Bunun yerine bana tüm ayrıcalıklı hayat hikayesini anlatmıştı.

Ama Bowie beni tanıyordu. Bowie yakışıklı yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şeyle bana bakıyordu. Neden buradaydı? Neden bana odaklanmıştı? Ona olan aşkımdan ani bir kararla vazgeçmiş olmam bir tür bayrak mı dikmişti?

Bu ben değildim. Bir adamı diğerini aşmak için kullanmak. *Ugh. Bunu eski yöntemlerle yapmam gerekecekti. Duyguları hissederek.*

Birine olan aşkımın nasıl biteceğinden pek emin değildim ama bir yolunu bulacaktım. Muhtemelen bir sürü ağlama, yumruklama ve belki de biraz dondurma içeriyordu. Er ya da geç, Bowie benim için bir komşudan başka bir şey olmayacaktı.

Ellerimi Blaine'inkilerin üzerine kapattım, onlar da göğüslerimin alt tarafına daha da yaklaştılar. "Gidip bir bira daha alacağım," diye yalan söyledim. "Sonra görüşürüz."

"Uzun sürmesin," dedi alaycı bir fısıltıyla.

Ondan, Bowie'den uzaklaştım ve yaz eğlencelerinin kalabalığı arasında yoluma devam ettim.

"Nereye gidiyorsun, Cass?" Scarlett arkamdan seslendi. Arkasına yaslanmış, bir avuç uygun yaz bekârını eğlenendiriyordu.

Cevap vermek yerine el salladım ve ormana doğru yöneldim. Karanlığa ve yalnızlığa ihtiyacım vardı.

"Ne yapıyorum ben böyle?" Göl kıyısını çevreleyen patikaya adımımı atarken kendime küfrettim.

"Okumamı bölüyorsun."

Ablam June, şenliklerin kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerine tünemişti. Başında bir far vardı ve *Wall Street Journal* okuyordu.

"Juney, seni şenlik ateşine kütüphane gibi davranasın diye getirmedik," diye hatırlattım.

Başını kaldırdı, LED'li alnıyla gözümü kamaştırdı.

"Tam on dakika boyunca sosyalleştim," dedi.

Scarlett ve ben, ben üniversiteden eve döndüğümde ayda iki kez June'u zorla sosyalleşmek için dışarı çıkardık. Aksi takdirde zeki kız kardeşim ailemizin evinin rahat ve sessiz ortamından asla ayrılamazdı. Bu konuşulmamış bir anlaşmaydı, matematik derslerimi geçmeme yardım ederse June'yı sosyalleştirecektim. İkimiz de bundan hoşlanmıyorduk ama ikimiz de bunun gerekliliğinin farkındaydık.

"Tam olarak on dakika mı?" Ben sordum.

"Zamanlayıcı kurdum," dedi June, kâğıdını katlarken. "Gidiyor muyuz?" Genelde duygusal olmayan kız kardeşim umutlu görünüyordu.

"Yakında," diye söz verdim. Parti yapma arzusu buharlaşmıştı. June SportsCenter'ı izlerken kanepeye kıvrılmak istedim ve aşk acısı çeken bir köpek yavrusu olduğumu unuttum.

"Daha ne kadar sürecek? Zamanlayıcıyı ayarlayacağım," diye karar verdi June. "Bana beş dakika ver, sonra yola çıkalım."

June tek kelime etmeden telefonunu çıkardı, bir zamanlayıcı ayarladı ve gazetesine geri döndü.

İçimi çektim, June'un biriyle bağlantı kuracak kadar uzun süre kafasından çıkamayacağını merak ediyordum. Sonra kendi durumumu hatırladım. June kendi kafasının içinde daha güvendediydi. Kalbi sağlam kalacaktı.

Gençlik aşkımın yasını tutabileceğim ve yetersizliklerime huzur içinde ağıt yakabileceğim patikadan aşağı, ağaçların arasına doğru süzüldüm. Gölün kokusunu alabiliyor, başımın üstündeki yaprakları karıştıran gece esintisini duyabiliyordum. Yaz gecesi beni nemli, böcekli bir kucak gibi sarıp sarmaladı.

"Onu unutmam gerek," diye fısıldadım karanlığa.

"Kimin üstesinden geleceksin?" Scarlett beni korkutarak sordu. "O çizmelerle insanlara nasıl sinsice yaklaşabiliyorsun?" Ben de konuyu saptırarak sordum.

Scarlett güzel dikişli kovboy çizmelerine baktı. Uzun saçları ve bronz bacaklarını gösteren dar kot şortuyla her country müzisyeninin ıslak rüyasıydı.

"Paspasın diğer her şeyi bastırıyordu," dedi. "Neler oluyor? Partide değil de cenazedeymişsin gibi görünüyorsun."

Hissettiklerimi Scarlett'e nasıl açıklayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ağabeyine duyduğum çekim, bildiğim en gerçek şeydi ve biraz fazla yakın durduğum, Bowie'yle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bir anlığına yakaladığım bir an, ona asla yetemeyeceğimden ölesiye korktum.

Bu çok fazla, çok gerçektir. Eğer mucizelerin mucizesi gerçekleşir ve

beni öper ya da bana sonsuz aşkını vaat ederse, oracıkta ölürdüm. Yıldız tozuna dönüşürdüm. Hâlâ bir çocuktum, genç bir kıza aşıktım.

hayatta kalamayabilirdim. Ve Bowie Bodine'in istediği gibi bir kadın olarak büyüyemeyebilirdim.

"Sadece başım ağrıyor," diye yalan söyledim. "Sanırım Juney'i eve götüreceğim. Eğlence kotasını doldurdu. Kardeşlerin buradayken iyi olacak mısın?"

Scarlett ve ben her zaman birbirimizi kollardık. İşte bu yüzden şu anda bana şaşı gözlerle bakıyordu.

"Cassidy Ann, sana neler oluyor?" diye sordu.

"İşte buradasın." Blaine, Scarlett'in arkasındaki patikada belirdi. Şık tekne ayakkabılarının içindeki haline bakılırsa, bir iki kadeh içki içmişti. Biz içki kaçakçıları, içki gününden önce kaçak içki tariflerimizi yazlıkçılar üzerinde denemeyi severdik. Ülkede Kara Cuma'yı kaçak içki tadımı ve sarhoş bir şekilde Noel ağacı süsleyerek karşılayan tek küçük kasaba biz miydik? Muhtemelen.

"Özür dilerim, Blake, öyle mi?" Scarlett tatlı tatlı sordu. "Ben ve Cassidy şu anda kendi aramızda özel bir konuşma yapıyoruz. Daha sonra gelmeye ne dersiniz?"

Blaine homurdandı. "Çok taşralısın. Bekle, affedersin. Hepiniz çok taşralısınız."

Vay be. Seni tanımak güzeldi, Blaine.

Scarlett ellerini kalçalarına koydu, ben de aralarına girdim. Şerif babam, en iyi arkadaşımın kasaba sınırları içinde bir cinayet işlemesine izin vermemden hiç hoşlanmazdı.

Scarlett, "Şimdi beni dinle, seni kendini beğenmiş bok kafalı," diye söze başladı. Blaine etrafımdan Scarlett'e baktı.

"Arkadaşının derdi ne?" diye mırıldandı küçümseyerek.

"Kimsenin bir sorunu yok," dedim sakince. "Scarlett, ben Blake'e iyi geceler dilerken sen de gidip June'u benim için alsana-"

"Blaine," diye kaşlarını çatarak beni düzeltti.

Kahretsin. Blaine kızların adını unutmasına alışık değildi. Ama burada, Bootleg Summertime'da Blaine/Blakes'lerin sayısı bir düzineydi. Sevimli oğlanlar bütün yaz boyunca göle ve kasabaya akın ediyordu.

"Blaine," diye tekrarlardım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Birbirimizi tanımak için biraz zaman harcayacağımızı sanıyordum." Suratını astı ve bir parmağını boynuma soktu. Derinlik algısı, Hester Jenkins'in yaban mersinli 'shine'ında genellikle ilk kaybolan şeydi. Tarifi on yedi yaşında mükemmelleştirmiş ve üç yıl üst üste eyaletteki En İyi Amatör Moonshine ödülünü kazanmıştı, tabii ki annesinin adıyla girmişti.

"Evet, tatlım," dedim ve daha fazla isim karışıklığını önlemek için güneşli cazibesini artırarak "tatlım" dedim. "Ne yazık ki başım çok kötü ağrıyor. O yüzden beni mazur görün. Ama eminim sizi tanıştırabilirim," diye teklif ettim. Misty Lynn buralardaydı. Onu elimden almaktan mutluluk duyacaktı.

Tek gözü kapalı bana sırtıttı ve ona anlattığım hiçbir şeyi duymadığını biliyordum.

"Hadi," diye mırıldandı, beni bileğimden tutarak. "Hadi biraz yüzelim."

Açık olmak gerekirse, hiçbir noktada tehlikede değildim. Babam, June ve benim ikinci bir dil gibi nefsi müdafaa konuşmamızı sağlamıştı. Bu konuda akıcıydık. Eğer Blaine bana zarar vermek isteseydi, zavallı çocuk onunla işim bittikten sonra taşaklarını bulamazdı.

Sadece sarhoştı ve biraz da aptaldı. Çekici o l d u ğ u n u düşünen o salak beni bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlattı.

Bowie'nin üç gece önce yaptığı gibi. Ama bu sefer eğlenmiyordum. Ya da tahrik olmadım.

"Yüzmeye gitmiyorum," dedim ona sert bir şekilde, soğuk ses tonumun teslim olmam için gereken tek silah olacağını umarak.

Onun beceriksizce attığı her adımda ben homurdanırken partinin sınırlarına geri dönmüştük. Eğer beni yüzüstü düşürürse, kıcına tekme basacaktım.

"Kim yüzmek ister?" Blaine bağırdı. Yazlıkçı arkadaşları biralarını kaldırıp yuhladılar.

"Beni yere bırak," dedim kesin bir ifadeyle.

Beni baş döndürücü bir dairenin içinde döndürdü. "Kes şunu, Blaine!"

"Onu yere bırak. Şimdi."

CASSIDY

Bowie'nin sesi bir kırbaç gibi şakladı. Ve etrafımızda röntgenci bir kalabalık o l u ş t u .

"Ooooh. Yerel çocuk oyuncağını almamızdan hoşlanmıyor." Blaine alay etti. Arkadaşları kıs kıs güldü.

Karnına bir diz attım ve Blaine beni omzundan atıp iki büklüm olduğunda arkadaşları daha çok güldü.

Kalçam ve elimle sertçe yere vurdum.

Ama ben ortaya çıkıp onu tokatlayamadan Bowie üzerine çullandı.

Blaine'i aptal gömleğinin yakasından yakaladı ve ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. "Bir kız sana ona dokunmayı bırakmanı söylediğinde, bunu yaparsın. Anladın mı?"

Blaine yeterince hızlı cevap vermedi ve Bowie onu sertçe salladı.

"Senin derdin ne dostum?" Blaine işe yaramaz bir şekilde Bowie'nin ellerini itti.

Bowie, "Benim sorunum ellerini istenmedikleri yerlere koyman," dedi. Sesi sessiz ve korkutucuydu.

"Bow, sorun yok," dedim, ayaklarıma tırmanıp bacaklarımdaki kiri temizleyerek. Scarlett, topuklarında June ile yanımda belirdi.

Ardından gelen sessizlikte şenlik ateşi çıtırdadı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Scarlett sordu.

"Zamanlayıcı d u r d u , " diye duyurdu June, kayıtsızca çemberin içine doğru yürürken. "Artık gidebiliriz."

Bowie bana bir bakış attı, beni bir kez daha gözden geçirdi. Moronun yaşamasına izin vermesi için gözlerimle yalvardım.

Bowie isteksizce Blaine'i serbest bıraktı. "Kendine dikkat et," diye onu uyardı ve arkasını dönüp bana doğru yöneldi.

Uh-oh.

Blaine gömleğini düzeltti ve daha iri, daha sarhoş birkaç arkadaşına telgrafla attığı bakışı gördüm.

Bowie koluma uzanarak, "Hadi eve gidelim," dedi.

Saldırının geldiğini gördü mü görmedi mi bilmiyorum ama bağırarak uyaracak zamanı yoktu. Blaine koşarak ya da sendeleyerek hızla ona doğru geldi. Bowie'nin yanından geçtim ve saldıran Blaine'in önüne çıktım. Bootleg Springs'te her zaman kavga olurdu. İyi, temiz kavgalar. Ama kimse arkadan saldırmazdı. Bu yapılmazdı.

Yumruk, dirsek ya da Blaine'in aptal arkadaşlarının uzantılarından biri olabilir ama ilk kurşunu tam çeneme yedim.

"Seni aptal orospu çocuğu!" Ayağımla saldırdım ve güneş gözlüklerini hâlâ takan sarhoş ahmağı taşaklarından yakaladım. Bowie'nin yumruğu Blaine'in suratına doğru ilerlemekle meşguldü. Sonra Scarlett'in efsanevi savaş çılgınlığını duydum. Jameson ve Gibson, diğer iki Bodine kardeş, ortaya çıktılar ve gelişigüzel yumruklar atarak kavgaya karıştılar.

Diğer Bootlegger'lar da iyi huylu bir şekilde katılınca ortalık karıştı. Bazıları sırf eğlence olsun diye birbirlerine yumruk atıyordu.

Blaine'in arkadaşlarından birinin kaburgalarına bir dirsek attım ve Hester'ın bir adamın karnına tekme atmasını izledim.

June suya girdi ve beni yakaladı. "Gitme vakti geldi," dedi. "June! Lanet olası zamanlayıcı umurumda değil!"

Babamızın devriye arabası çimlerin arasından geçerken yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları işaret etti.

"Ah, lanet olsun."

Kolluk kuvvetleri ile Kaçak Şenlik Ateşi topluluğu arasında dile getirilmeyen bir ateşkes vardı. Kimse evine alkollü gitmediği, kavga çıkmadığı ve mala zarar verilmediği sürece polisler bu şenlik ateşleri yokmuş gibi davranıyordu.

Ateşkesi bozmuştum.

Şerif Tucker arabasından çıktı, uzun bacakları ve gümüş bıyıkları vardı. İş başındayken ona baba dememem gerektiğini biliyordum. Bana ateş etti.

Bubba adında iri yarı bir şerif yardımcısıyla birlikte aceleyle arbedeye karışırken onaylamayan bir bakış attı.

Bowie ve Blaine'i ayırmak için ikisi ve Gibson gerekti.

Scarlett zıplayarak yanına geldi ve kavga sırasında dağılmış olan saçlarını düzeltti. "O senin için *savaştı*, Cass," diye fısıldadı nefes nefese. Çenesine kir bulaşmıştı ve bluzunun kolu yırtılmıştı. "Elmas yüzüklere ve bebeklere bir adım uzaktasınız."

Bowie benim yüzümden başka bir adamı yumruklamıştı. Scarlett haklı mıydı? Bunu önemseydiği için mi yapmıştı? Yoksa refleks miydi?

"Kapa çeneni, Scar," diye tısladım.

"Yani, hadi ama. O aptal serserinin seninle uğraşmasına aşırı tepki gösterdi -sanki gerektiğinde kendi başının çaresine bakamayacakmışsın gibi. Sanki seni sahipleniyor gibiydi!"

Babamın Blaine'e kelepçe takmadan önce Bowie'ye bir piknik masasını işaret etmesini izledim.

"Neden ben kelepçeleniyorum ve o orada öylece oturuyor?" Blaine ayrıcalıklı bir çocuk gibi mızızlandı.

Bowie ona öyle bir sırtıttı ki Blaine kendini tutmakta zorlandı. "Seni eve bırakacağız," dedi babam dostça. "Ve sen de ailene kasabamda bir daha kavga çıkarmayacağına dair söz vereceksin. Yoksa huzuru bozmaktan, reşit olmadan içki içmekten ve alenen sarhoş olmaktan sana 500 dolar ceza keserim."

Kıvranan, mızızlanan Blaine'i yardımcısına teslim etti. Babamın bakışları bir kez daha üzerimde gezindikten sonra Bowie'ye kaydı. Bowie'ye doğru yönelmeden önce parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirdi.

"Babam mutsuz görünüyor," diye düşündü June. "Onu üzecek bir şey mi yaptın?"

"Kavga çıkarmak ve reşit olmadan içki içmek dışında mı?" Alaycı bir tavırla sordum. "Hayır, aklıma bir şey gelmiyor."

"Huh. Belki yine kabız olmuştur." June iğnelemeyi anlamadı.

June'un hatalı gözlemlerini duymazdan geldim ve babamın elini Bowie'nin omzuna koymasını izledim. Derin bir tartışmaya benziyordu ve ne söylendiğini duyabilmeyi diledim. Bowie bana baktı, bakışları boşlukta bizi birleştiriyordu. Yüzü okunamıyordu. Babamın söylediği bir şeyi başıyla onayladı ve sonra ayaklarına baktı.

Babam Bowie'nin omzuna tekrar vurdu. Bowie bir kez daha başını salladı ve otoparka doğru yöneldi.

"Nereye gidiyor?" Scarlett merak etti.

"Bowie," diye arkasından seslendim.

"Cassidy Ann Tucker." Babam üniformasının içinde daha da onaylamaz görünüyordu. Ağzı bıyığının altında sert bir çizgi halindeydi.

Bowie'nin peşinden gitmek için onu geçmeye çalışıyordum bile. "Baba, Bowie ile konuşmam lazım-"

"Çocuğu rahat bırak," dedi bıkkınlıkla. "Bence ona yeterince sorun çıkardın. Şimdi bana arkadaşlarıyla takılmak için bir iki saatliğine dışarı çıkacağına söz verdiğin halde nasıl bir arbede başlattığını açıkla." Cümlenin sonunda sesini yükselterek, yumuşak başlı, amansız babamın çileden çıkmasına beş saniye kaldığını bana işaret etti.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedim ona, vitesi düşürerek Kasırga Baba'ya geçtim. "Basit bir yanlış anlaşılma. Blake sadece şaka yapıyordu."

"Blaine," diye düzeltti June beni.

"Blaine sadece dalga geçiyordu, Bowie de korktuğumu düşündü ve araya girdi. Hepsi bu."

"Acaba Blaine Bowie'nin onunla cinsel ilişkiye girmenizi engelleyeceğini mi düşündü?" June düşündü.

Babam ve ben June'a ikiz dehşet bakışları attık.

"June! Kural ne? Tek kural ne?" Tersledim.

Kız kardeşim kaşlarını çattı, hafıza bankasında bir şeyler arıyordu. "Ah. Babamla cinsel ilişki hakkında konuşma. Unutmuşum. Artık eve gidebilir miyiz?"

CASSIDY

I Eve gelir gelmez Bowie'ye mesaj attım. Babam, June ve ben bir anlaşma yaptık. Biz kızlar eve yürüyecektik ve babam da şenlik ateşindeki karmaşayla hiçbir ilgimiz yokmuş gibi davranacaktı. Hepimiz

sorumluluk ve yetişkinlik üzerine saatlerce süren aile "tartışmalarından" kaçmak için. Babamın da June ve benden daha fazla bu tartışmalara katılmak istediğini sanmıyorum.

Tabii ki dedikodulardan öğrenmeyecek değildi. Ama o zamana kadar olay Bootleg tarzında o kadar abartılmış olacaktı ki - *Bowie'nin dönen bir tekmeyle çocuğun bacağını kırdığını gördünüz mü?*

Mesajıma cevap alamadım. Ben de aradım. Doğrudan telesekretere düştü. Bowie *her zaman* telefonlarıma cevap verirdi.

Kız kardeşimle paylaştığım banyoda yüzümdeki makyajı sildim ve çenemde oluşan morluğa dik dik baktım. Bunların hepsi o aptal yaz tatilcisinin suçuymdu. Bodine'ler ciddi bir hasar vermediği için şanslıydı.

Zihnim kontrolden çıkmaya başladı. *Bowie gerçekten benim için savaştı mı?*

Sonunda gerçekten bir şey ifade ediyor muydu? Onun için bir şey ifade ediyor muydum?

Olasılıklar zihnimde birbiri ardına dans ederken beynim dönmeye başladı.

O bana aşık.

Scarlett'in tehlikede olduğunu

düşündü. Benim tehlikede

olduğumu düşündü.

Blaine'in aptal gömleğinden nefret ediyordu.

Bana karşı hisleri var.

Yatak odama girip yatağıma uzandım ve içeriden bilgi alabilmek umuduyla Scarlett'e mesaj attım.

Ben: Bowie iyi mi?

Tanrı'ya şükür hemen cevap verdi.

Kafayı bulmuş. Gibs'in kanepesinde sızmış. Bunun benim yerde yatacağım anlamına geldiğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor.

Yatağımın kenarına oturdum. Bowie asla aşırı içki içmezdi. Jonah Bodine, babaları, kötü bir ayyaştı. Gibson içmezdi, Bowie de ölçülü içerdi. Kim bilir Jameson ne yapardı. Sessiz bir tipti. Scarlett bir defans oyuncusunun metabolizmasıyla kutsanmıştı ve ilçedeki neredeyse herkesten ve kardeşlerinden daha fazla içebilir ve yine de ertesi gün işe gelebilirdi. Ama Bowie sarhoş muydu? Ne haltlar dönmüştü?

Scarlett: Yüzün nasıl? Epey darbe almışsın.

Banyoya geri döndüm ve siyah mavi ihtişamımın bir fotoğrafını çektim.

Ben: Fark edilir mi?

Lanet olsun. Bowie böyle bir şey yaptığı için kafasını kırmadığı için şanslı.

Ben (uzun uzun düşündükten sonra): Bowie neden öyle atladı? Ölümçül bir tehlike yoktu.

Birileri balık avına çıkmış.

Southern'a mesaj bile attı.

Scarlett: O salağın ağzını burnunu kırdı çünkü salak sana elini sürmüştü. Şimdi acele et ve evlen!

Scarlett'in fikri ağırlık taşıyordu. Ne de olsa Bowie'yi hayatı boyunca tanımıştı. Ama ne halt etmeye, adamı test sürüşüne çıkarmaya hazır olmadığıma karar verdiğim anda birdenbire duygular beslemeye başlamıştı? Yoksa zihinsel çetelem doğru muydu ve benim için başından beri duyguları var mıydı?

Cevaplara ihtiyacım vardı. Sadece onlara dayanabileceğimden emin değildim.

Yatağıma uzandım ve yüzüme neşeli sarı bir yastık çektim. Eğer sabaha kadar boğulmazsam, gidip Bay Bowie Bodine ile biraz sohbet edecektim.

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ DOĞAMA KARŞI, erkenden uyandım. Yatakta dönüp durduğum ve Bowie'ye tam olarak ne söyleyeceğimi çalıştığım huzursuz bir gece olmuştu. Telefonumda hâlâ sinir bozucu bir şekilde mesaj yoktu, yani bu işe körlemesine giriyordum.

Bir çift koşu şortu ve sporcu sütyeni giyerek Gibson'a doğru koşmaya karar verdim. Bir ceza hukuku öğrencisi olarak, vücudumu formda tutmam gerektiğini fark etmeye başlamıştım. Bir suçlunun peşinde astımlı bir şekilde hırıltılı nefes almak istemiyordum... ya da dileğim gerçekleşir ve Bootleg'de işe alınırsam bir komşunun.

Aşağı inerken annemle karşılaştığımda sütyenimin üzerine bir atlet geçiriyordum.

"Cassidy Ann Tucker, yüzüne ne oldu böyle?"

Annem mavi kareli pijama üstüyle inişini durdurdu. Babam altlarını giymişti. İğrençliği yüzünden kusuyormuş gibi yapsam da, içten içe bir gün Bowie'yle aynı pijamayı paylaşacağımızı umuyordum.

Annemin eli yanağımda serindi ama yeşil gözleri parlıyordu. Birisi onun küçük, neredeyse yetişkin kızıyla uğraşmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Olmak istediğim gibi bir yetişkin olmayabilirdim ama ergenlik dönemimdeki halimden daha iyi yalan söyleyebilirdim.

"Juney ve ben dün gece eve doğru yürüyorduk ve lanet olsun ki kaldırımdan sarkan bir ağaç dalına yüzüstü çarpmadım. Görünüyor mu?"

Kötü mü?"

Eskisinden daha iyi bir yalancı olmam, annemin eskisinden daha aptal olduğu anlamına gelmiyordu. "Bowie'yi ve o yazlıkçıyı çoktan duydum," dedi burnuma zekice bir fiske vurarak.

"Peki, neden söylemedin?" Kızgınlıkla sordum. Annemden hiçbir şey kaçmazdı. Hâlâ gençken olduğu gibi güzellik kraliçesi gibi görünüyor olabilirdi -1980 Olamette County Güzeli- ama annelik içgüdülerini iğne ucu kadar keskinleştirmişti. Saçları benimkinden daha sarı ve daha az kirliydi. Güçlü yürüyüşler ve eski Jane Fonda videolarıyla formunu koruyordu. Babamın gözbebeği ve küçük ailemizin kalp atışıydı. Pazar günleri kiliseden önce herhangi birimizi tehdit edenin ağzını burnunu dağıtırdı.

"Belki de seni biraz kıvrandırmak istedim. Daha sonra baban konusunda bana yardım edecek misin?"

Kimse Nadine Tucker'a karşı gelemezdi. Yakalandığımdan beri, annemin babamdan intikam alma planına yardımcı olmak için otomatik olarak hizmete alındım. Bunlar oynadığımız eğlenceli aile oyunlarıydı.

"Sanırım," diye iç geçirdim.

"Yani?" Annem beklentiyle bana

baktı. "Ne olmuş yani?"

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu çürüğümü dürterek. "Bowie ile mi?"

"Gerçekten bilmiyorum anne. Ama şimdi gidip bazı cevaplar alacağım."

Annem bana bir şey söylemek ister gibi baktı ve sonra fikrini değiştirdi.

"Ne?" Merdivenleri birlikte inerken ben de "Ne?" diye sordum.

"Dikkatli ol, tamam mı?" dedi, mutfak dolabından kahve malzemelerini çıkarırken beni inceliyordu.

"Anne, bu Bowie. Dikkat edecek ne var?"

Annemin bakışı benim için her şeyi açıklıyordu. Burada da onu kandırmak mümkün değildi. Ama hayatım boyunca o adama aşık olduğum gerçeğini dile getirerek beni küçük düşürmeyecek kadar kibardı.

Arka kapıya doğru yönelirken arkamdan "Kahvaltıya gelecek misin?" diye seslendi.

"Sanırım duruma göre değişir."

KOŞMAKTAN NEFRET EDERDİM. Bir boks sınıfında ter atmayı ya da bisikletle şeytanlar beni kovalıyormuş gibi pedal çevirmeyi tercih ederdim. Ama Gibson Bodine'in dairesine giden altı blokluk yolu koşmak bana gerginliğimi atma ve egzersiz yapma şansı verecekti.

Ya bana beni sevdiğini söyleseydi?

Ya bir arkadaşını kolladığını düşünüyorsa?

Ya ayakkabılarına kussaydım ve benimle bir daha konuşmasaydı?

Düşüncelerim dönüp dururken bloklar bulanıklaştı. Bootleg Springs'i arka bahçesi olarak benimsemiş küçük serbest gezen civciv Mona Lisa McNugget'a neredeyse takılıyordum. Tavuğun üzerinden atladım, omzumun üzerinden hızlıca bir özür diledim ve yoluma devam ettim.

Gibson, her altı ayda bir el değiştiren bir perakende satış alanının üzerinde iki yatak odalı boktan bir yer kiraliyordu. Burası şu anda sadece yaz mevsiminde gelenlerin uğradığı pis bir kart ve ıvır zıvır dükkânıydı.

Bowie'nin cipi yan sokağa park edilmişti ve bir an için kaçmaya devam edeceğimi düşündüm. Ama cevaplamam gereken sorular vardı.

Ön kapıyı açtım ve ikinci kata çıkan küflü merdivenleri koşarak çıktım. Onları içeriden duyabiliyordum, Bodine'in rahat şakalaşmalarını. Scarlett'in deyimiyle, kaburga kemirmek ve çene çalmak.

Acaba aileleri aile kurma konusunda bu kadar kötü olmasaydı bu kadar yakın olurlar mıydı?

Ben daha kapıyı çalmak için parmaklarımı kaldıramadan kapı açıldı ve Scarlett bana göz kırptı. "Merhaba. Vay anasını. Şu surata bak!"

"Zat Cassidy?" Gibson içeriden bir yerden seslendi.

Jameson kanepede oturuyordu, elinde bir oyun kumandası vardı. Kafasını kaldırıp bana başıyla selam verdi ve oynadığı oyuna geri döndü.

Bir elimle çenemi kapattım. "Bowie burada mı?" diye sordum.

Scarlett'in yüzünde o umutlu ifade belirdi. "O adam. Bowie Bodine. Kaldır kışını da buraya gel." Kardeşine yer açmak için kapıdan geri çekildi.

Benim hissettiğim kadar sert görünüyordu. Saçları her yöne doğru dikilmişti. Gözleri Moe Daily'nin tazı gözlerinden daha kırmızıydı. Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giyiyordu.

"Neye ihtiyacın var Cass?" diye sordu, gözlerimle tam olarak buluşmadan. Ses tonunda alışık olmadığım bir soğukluk vardı. Bunu umursadığımı söyleyemezdim.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedim sessizce.

Sözlerimin arkasındaki önemi anladı ve benimle birlikte sahanlığa çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Hâlâ gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordu ama çenemde oluşan göz alıcı morluğu fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu, bir eliyle gözlerini ovuşturup diğerini duvara dayayarak.

"Dün gece neden Blake'in peşinden gittin?" Kelimeleri bir saniye daha içimde tutamayarak sordum.

"Blaine," diye düzeltti beni. "Sana sorun çıkardığını sanıyordum. Saygılı olduğunu düşünmemiştim."

Bunlar istediğim cevaplar değildi. Ya da korktuğum.

"Bowie, sanki bir anlamı varmış gibi onun peşinden gittin." Sanki bir şey ifade ediyormuşum gibi.

Başka tarafa baktı. "Bak Cass. Ne söylememi istiyorsun? Sana davranış şeklini beğenmedim ve bak ne oldu."

Bowie uzandı ve çürüğü daha iyi görebilmek için çenemi eğdi. Onun dokunuşunda erimek istedim. Kendimi onun merhametine bırakmak, bana aşkın gerçekte nasıl bir şey olduğunu göstermesini istedim. Bana öğretebilirdi. Çabuk öğrenen biri idim. Sonunda kesinlikle kırdığı kalbin parçalarını toplayacaktım.

"Erkek arkadaşlarını daha dikkatli seçmelisin," dedi, sesi sertti.

"O benim erkek arkadaşım değil. Bow, bilmem gerek. Daha fazlası var mı?" Çenesinin sıkılıp gevşediğini gördüm. "Neyin fazlası?"

Yutkunmam boğazımda sıkışıp kalan kelimelere takıldı. "Biz."

Kalbimin göğsümde attığı enerjik bir iki adımdı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamış ve umutlanmamıştım. "Aramızda daha fazlası mı var?" Yumuşakça sordum.

Gözlerimin içine baktı, onun grisine karşılık benim yeşilim. Bir acı parıltısı gördüm ve sonra hiçbir şey olmadı. O kadar sessizdi ki belki de bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Belki de soru benim için ne kadar zorsa cevap da onun için o kadar zordu.

"Cass," diye iç geçirdi. "Sen benim için küçük bir kız kardeş gibisin. Hepsi bu."

Kalbim sanki baltayla vurulmuş gibi ikiye bölündü. İçimin kan ağladığını hissedebiliyordum. "Hepsi bu kadar mı?" Tekrarladım.

Hızlıca başını salladı ve bir elini başının arkasına götürdü.

"Bak. Özür dilerim. Bok gibi akşamdan kalmayım. Dün gece sana çok sert davrandığı için endişelendim."

Yine de hassas kalbime karşı çok sert davranan Bowie'ydi. Sonunda birlikte olacağımıza hep inanmıştım. Doğru zaman geldiğinde. Hazır olduğumuzda. Bu duygulara sahip olan tek kişi nasıl ben olabilirdim? Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Yanaklarımda ateş gibi bir şey yanarken ondan uzaklaştım. Ama ben binadan hızla çıkamadan elimi tuttu.

"Cass, bu yeterli olmalı," dedi ciddiyetle. Gözleri anlamadığım bir şeyler anlatıyordu. Beni incitmek onu incitti mi? Güzel. O zaman yerde cenin pozisyonunda, bir bardak naneli çikolata ve bir yığın kullanılmış mendille yatıyor olmalıydı. Çünkü ben de orada olmayı planlıyordum.

Elimi sıkarak, "Bana iyi olduğunu söyle," diye ısrar etti.

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Hiperventilasyon geçirmemeye ya da daha kötüsü ağlamamaya çalışmakla meşguldüm. Onun dokunuşuyla tüm vücudumun hâlâ ateş gibi tepki vermesinden nefret ediyordum.

"Ben iyiyim," dedim düz bir sesle. Elim çikip kurtardım. İyi kelimesi benim seçeceğim bir kelime değildi. Ama gururum söz konusuydu. "Görüşürüz."

Düzgün göremeyene kadar koştum. Yaz kalabalığından kaçmak için Bathtub Gin Alley'den aşağı kayarken yaralı kalbim de benimle birlikte topalladı. Süzıldüm ve tökezleyerek ormana doğru ilerledim. Nefes nefese, huzur ve uyuşukluk için çaresizce, kayarak durdum.

Tabii ki buraya gelirdim. Kasabanın yarım mil dışında, göl kenarındaki patikada bir açıklıktı. Çocukken burada oynamıştım. Gençken burada partilemişim. Bowie'ye defalarca aşık oldum.

Gönülsüzce çürüyen bir kütüğe tekme attım ve sonra oturdum. Bu doğa parçasıyla birlikte içimin de çürüdüğünü hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve zaten yoğun nem içeren havadan derin bir nefes aldım. Burası cevapların ne kadar önemli olduğunu keşfettiğim yerd.

Callie Kendall dört yıl önce bir yaz gecesi Bootleg'de kayboldu. Burası onu gören son yerd. Ben izledim

Babam, kasabam, Callie'nin ailesi aynı soruları tekrar tekrar sordu. Ama hiçbir cevap yoktu. Ve ben bunu kabullenemedim.

Şimdi Bowie bana korktuğum cevabı vermişti. Artık biliyordum. Onun için bir baş belasından başka bir şey değildim. Beni ve Scarlett'i zor durumlardan kurtarması için ona muhtaçtım. Hep onun yanımda olmasına bel bağlamıştım. Bütün ortak pijama hayallerim. Her şey bitmişti.

Cevabı aldığım için mutlu olmalıydım. Daha fazla özlem çekerek ve komplo kurarak zaman kaybetmeyecektim. Hayatıma devam edecektim.

Kaybettiklerimin yasını tuttuğum anda. Hiç sahip olamadıklarımın.

BOMIE*Günümüz*

T O mesaj hayatımı mahvetti. Sürpriz değildi. Sadece Bootleg'de işlerin daha da zorlaşacağını teyidiydi.

Korkunç Avukat Jayme: DNA sonuçları geldi. Callie'nin kanı.

Küfredip bacaklarımı yatağın kenarından salladım ve aile avukatının izin günümü mahvetmesine izin verdim. Yatak odamın penceresinin dışına resim gibi kar yağıyordu. Karlı bir gündü. Okul kapalıydı. Birkaç saat uyuduktan sonra vücut ağırlığımca kahve içecek ve üvey kardeşim Jonah taşındığında fark edene kadar görmezden geldiğim evin bazı işlerini halledecektim.

Bunun yerine, elimde bir aile kriziyle uyandım.

Avukatımız için Bodine'in irtibat noktası olarak seçilmiştim. Çünkü Gibson tam bir pislikti. Jameson "insanlardan anlamazdı" ve Leah Mae'yi sevmekle o kadar meşguldü ki hiçbir işe yaramıyordu. Scarlett de herkesin başına bir yığın bela açacaktı. Cevap vermeyi düşündüm. Ama bir yanıt oluşturmamdan telefon tekrar elimde titredi.

Korkunç Avukat Jayme: Sonuçlar birkaç haftadır ellerinde. Sadece onları saklıyorum.

Yatağımın karşısındaki duvardaki deliklere baktım. Cassidy'nin duvarı. Onun yatak odası diğer taraftaydı. Bir dubleksin karşı taraflarında paralel hayatlar yaşıyorduk. Bir duvarı, bir arka bahçeyi, bir ön verandayı paylaşıyorduk. Cassidy'nin kız kardeşim Scarlett'in yaşıtı ve en iyi arkadaşı olduğu düşünülürse, uzun bir geçmişi de paylaşıyorduk.

Bunu biliyor olmalıydı. Bu karanlık düşünce beni bir çift eşofman giymeye sürükledi. Koridorda durdum ve benim tarafımı onun tarafına bağlayan kapıya baktım. O kapıyı hiç kullanmamıştık. Öyle bir ilişkimiz yoktu. Artık yoktu.

Şimdi, bunca zamandır tek kelime etmeden DNA sonuçlarını bekletiyorsa nasıl bir ilişkimiz olduğunu merak ediyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ön kapıyı çekerek açtım. İki adım sonra onun kapısının önünde durmuş, yıllardır bana eşlik eden bastırılmış öfkemle kapıyı yumrukluyordum. Hava çok soğuktu ve yalın ayaktım ama öfkem beni sıcak tutuyordu.

Bazen hayat hiç de adil değildir. Kapı açıldığında bu düşünce aklımdan çıkmadı.

"Eğer kapıyı kırmayı düşünüyorsanız, hiç durmayın," diye esnedi.

Aynı güzel, çilli yüz, sadece bugün biraz solgun. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Sarı-kahverengi karışımı saçları dağınıktı. Kapüşonlu bir tişört ve çok beğendiğim bacaklarını ön plana çıkaran bir spor şortu giymişti.

Şerif Yardımcısı Cassidy Tucker tam anlamıyla komşu kızıydı. Ve ona karşı hiç şansım olmadı.

"Hiç gömleğin yok mu?" diye sordu, içeri aldığım soğuk hava bulutu karşısında titriyordu.

Onu geçip benimkinin ikizi olan fuayeye girdim. Kartonpiyer ve alçı. Onunkini yumuşak bir altın rengine boyamıştı. Benimki hâlâ taşındığım zamanki kirli fildişi rengindeydi. Daha romantik bir zihin yapısına sahip olsaydım, kaderin bizi aynı evin farklı taraflarını aynı zamanlarda satın almaya zorladığını düşünürdüm. Ama gerçekçi olmak gerekirse, teklifimi ona yakın olmak istediğim için verdiğimi biliyordum.

Acınası. Evet, farkındaydım.

"İçeri gelsene, neden gelmiyorsun?" diye mırıldandı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Konuşmak için çok öfkeliydim. Bu yüzden hışımla koridordan geçip onun mutfağına gittim. Benimki gibi orası da çok küçüktü ve çok az tezgahı vardı.

Büyükkannelerimizin ve büyükbabalarımızın neslinde doğan boşluk ve gıcırdayan dolaplar.

Kahve makinesini her zaman sabah 7'ye ayarlardı. Geçersiz kılma düğmesine bastım ve fokurdayarak çalıştı. Dolaptan bir fincan çıkardım ve ona bir bakış attım. Siyah beyaz fayansların üzerine sıkıştırdığı küçük adada bir tabureye tünemiş, hâlâ esniyordu. İsteksizce raftan ikinci bir fincan aldım.

"Gece geç saatte mi?" diye sordum. Söz konusu bir şey olduğunda umursamayıcı bırakamıyor gibiydim.

On

u. "Dağ yolunda kaza. Gece 2. Yaralanan yok. Sadece büyük bir karmaşa var." Bootleg PD kupasına kahve doldurdum, en sevdiği Cockspurs kupasını kendim için alıp onun önüne koydum. Kendi kremasını ve şekerini alabilirdi. "DNA sonuçlarını bana ne zaman söyleyecektin?"

Yeşil gözlerindeki gölgenin gelip gittiğini gördüm. Bu kadını bu dünyadaki herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. En azından ben tanıyordum.

İhanetiyle yüzleşmek istemediğim için ondan uzaklaştım. "Lanet olsun, Cass." Kupamı lavaboya fırlatıp parçalamak istedim. O bizden biriydi. Yıllar önce aramızda ne geçtiği ya da geçmediği önemli değildi.

İç çekti. "Bak, Bow. Ne söylememi istiyorsun? Ben bir polisim."

"Sen bir şerif yardımcısısın." Eğer ben iyi ve kızgın sam, o da öyle olmalıydı.

"Aynı lanet şey," dedi soğukkanlılıkla. Bu tam isabet kaydettiğimin bir işaretiydi. Küçük kız kardeşim Scarlett'in cehennem ateşiyle öfkelenildiği yerde, Cassidy vücudumun her santimi donana kadar beni dondurdu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez zaten."

"Cinayet zanlısı olarak babamı işaret eden kanlı bir parmak."

"Müfettişler tüm ipuçlarını inceliyor-"

Beni ona yaklaştıran adımı attım ve geri çekilmesi beni daha da kızdırdı. "Bana bu saçmalıkları anlatma Cass. Bana standart çizgiden daha fazlasını borçlusun."

"Sen işimi ciddiye almıyor olabilirsin ama ben kesinlikle alıyorum," diye karşılık verdi, sinirlenmek için enerji topluyordu.

"Görünüşe göre arkadaşlığımızı senden daha fazla ciddiye alıyorum."

"Bu adil değil Bowie. Ben işimi yapıyorum. Connelly bu işi gizli tutmamı söylüyor, peki ne yapmamı istiyorsun? Bütün kasabada boşboğazlık mı yapayım?"

Kollarımı kavuşturdum, onun kişisel alanından çıkmaya niyetim yoktu. "Hayır. Bana gelmeni istiyorum. Ya da Scarlett'e. Sanırım benim tatlı küçük

kız kardeşim

Burada hayatını yakıp yıkmadığı için bizden uzak durduğunu biliyorum."

Şimdi Cassidy irkildi. Kız kardeşimin korkusu hepimizin içinde güçlüydü. "Neden, Cass? Bunu neden kendine sakladın?"

Taburesinden kayarak indi ve bir metre uzunluğundaki fayansı arşınladı. "Ne söylememi istiyorsun? Bunun beni canlı canlı yediğini mi? Senin, Bodines'in ve soruşturmanın arasında bu konumda olmaktan nefret ettiğimi mi? Sonuçları bilmem bile gerekmiyor. Connelly için bir piyonum. Angarya işleri yüklediği ve kahve sipariş ettiği biriyim."

Bu onu kızdıırırdı, biliyordum. Kendi ayakları üzerinde durmak ve sadece babası Şerif Tucker'ın bir uzantısı olarak görülmek için çok çalışmıştı.

Kendimi pek sempatik hissetmediğim için homurdandım. "Hepimize bir özür borçlusun." *Bana. Bana bir özür borçlusun.* "Bootleg'de çalışmayı sen seçtin. Ailemizin bir parçası olmayı seçtin. Şimdi bunu kabullen."

Kayarak önümde durdu. "İşimi yaptığım için özür dilemeyeceğim!"

"O zaman boktan bir arkadaş olduğun için özür dile." Belden aşağı bir vuruştı. Özellikle gurur duymadığım bir şeydi. Hayatımda Cassidy'den daha sadık bir insan yoktu. Sanki ona vurmuşum gibi tepki verdi. Yani yumruğunu sıktı ve sinirlenmeye başladı. Savunma önlemleri aldım ve onu buzdolabına doğru sıkıştırdım.

"Şimdi, Cass-"

"Bana 'Şimdi Cass' deme! Evime geliyorsun, işime hakaret ediyorsun ve beni boktan bir arkadaş olmakla mı suçluyorsun?" Bana karşı kıpırdandı ve taşaklarına diz çökmek için bir bacağını serbest bırakmaya çalıştığından oldukça emindim. Onu sıkıştırdım, kalçalarımla sakinleştirdim. Cassidy'yi hayatı boyunca tanımıştım ve bu şimdiye kadar yaşadığımız en fiziksel temastı. Günümü biraz daha kötüleştirdi.

"Sinirliyim," diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak. Onu yerinde tutmak kolay değildi. İki yüz kiloluk sarhoş herifleri alt etmek için eğitilmişti. Eğer gerçekten isteseydi, taşaklarımı çoktan bana verebilirdi. "Tamam mı? Canımı yaktın Cass."

Bana karşı dondu kaldı. "*Seni incittim mi? Oh, bu çok zengin.*"

Kalbinin göğsünde benimkine karşı çarptığını, göğüslerinin yumuşak, ince kıvrımlarının çıplak göğsüme baskı yaptığını hissettim.

"Bu da ne demek oluyor?" Cassidy'nin ne yapıp ne yapmadığı umurunda bile olmayan hain aletim karnının düzlüğünde daha da sertleşmeden önce hemen aramızda biraz mesafe açmam gerekiyordu.

Çok geç kalmıştım. Gözlerinde ikinci tanıma titreşimini gördüm. Nefesi kesildi, vücudu hareketsiz kaldı. Nabzının boynunun dibinde çırpındığını görebiliyordum.

"Gitmene izin verirsem bana yumruk mu atacaksın?" Talep ettim, sesim kelimelerin kenarlarında pürüzlüydü.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Şansımı denemek için hemen geri çekildim.

Ben ne halt ediyordum? Ben iyi bir adamdım. Kadınların evlerine dalıp onları aletler ve ereksiyonlar arasında sıkıştırmadım. Kibar davrandım. "Hanımefendi" dedim. Bir gündemim olmadan randevularımı kapılarına kadar götürdüm.

-Gerçi dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman içeri davet edilmiyordum.

Cassidy olduğuna karar verdim ve utanmadan onu suçladım. Beni deli ediyordu. Ve bunun nedenini anlatacak değildim. Dokuz milyarınıcı kez olmaz.

"Ben eve gidiyorum," dedim ve ona bir bakış attım. Gözleri eşofmanımın ön kısmına takılmıştı. "Bu karmaşayı nasıl düzelteceğini bulduğunda gel beni bul."

Önce onun kapısını sonra da kendi kapımı çarptım. Cassidy'nin etrafında dolanan duygu karmaşası arasında iki kapı vardı. Yine de yeterli değildi.

CASSIDY

T Ön kapımdaki gümbürtüler yaşılanmaya başlamıştı, gerçekten yaşılanmaya. Saat sabah 8'i geçiyordu ve günün ikinci ziyaretçisi üzerinde çalışıyordum.

"Cassidy Ann! Hemen şu kapıyı aç!"

O böğürmeye başlamadan önce bile kim olduğunu biliyordum. Bowie kan istiyordu ve bunu elde etmek için bana yollayacağı tek bir kişi vardı.

Kapıyı iterek açtım, üzerime ters geçirdiğim kapüşonlu tişörtümden kurtulmak için mücadele ettim.

Scarlett, en iyi arkadaşım, suç ortağım ve kankam, bin Temmuz'un tüm sıcaklığıyla içeri daldı.

"Şu anda sana çok kızgınım!"

Scarlett'in omzunun üzerinden evimin önünde rölantide duran cipe baktım. Scarlett'in birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Devlin, kaldırımından uzaklaşmadan önce bana el salladı ve "iyi şanslar" diye mırıldandı.

Scarlett boynundaki bir mil uzunluğundaki mavi ve altın çizgili atkıyı çözdü ve parkasını silkti. Bowie'nin ancak bir saat önce yaptığı gibi kollarını kavuşturarak, "Affımı kazanmak için tam beş saniyen var," dedi.

Scarlett'in en azından beni sert tahta sporu yapan buzdolabıma doğru itmeyeceğini hissediyordum.

"Kahve?" Ben teklif ettim. Çok yorgundum.

Scarlett, "Affedildin," diye cıvıldadı, zıplayarak mutfağıma döndü. Burada June ya da Bowie kadar rahattı. Lanet olsun ona.

Scarlett, üzerinde lise mezuniyetimizin resmi olan ve bana hazırladığı kupayı aldı. "Pekala, otur ve dökül."

Güney'in geri kalanında bu "oturup beklemek "ti. Ama dedikoduların göle akan derelerden daha hızlı aktığı Bootleg Springs'te bu "dökülmek "ti.

"Bakın," dedim, "DNA sonuçları birkaç hafta önce geldi. Connelly her şeyi gizli tutuyor, böylece tüm kasaba bir hiç uğruna sirke dönmeden önce soruşturmaya daha fazla zaman ayırabilecek."

"Bir hiç yüzünden mi?" Scarlett şeker dökerken homurdandı. "Bu onun kanı." "Bu iyi bir şey, Scar." Yorgun bir şekilde aynı tabureye oturdum. geri itme zahmetine girmemişti. "Her zaman onun kanı olacaktı. Asıl önemli olan bulamadıkları şey."

"Ne bulamadılar?"

"Babana ait DNA yok."

Tezgâha yaslandı ve düşüncelere daldı. "Yine de bize söylemeliydin."

"Tek kelime etmemem için doğrudan emir aldım. Aptal kardeşin benim hakkımda ne derse desin, işimi çok ciddiye alıyorum."

"O gerçekten deli, Cass." Scarlett bana sırtını döndü ve kardeşinin beni çok sert bir şekilde -bunu daha sonra düşünecektim- sıkıştırdığı buzdolabını karıştırmaya başladı. Hayır, düşünmezdim. Gençliğimden beri Bowie'yi aklımdan bile geçirmeyi reddetmişim. Hayır efendim. Beynimde o adam için yeterince yer yoktu. Ya da sabah odununa.

"Ne için kazıyorsun?" Konuyu değiştirerek sordum. Bowie'nin bana kızması 27 yıllık ilişkimiz için yeni bir şeydi. Bir başkasının bana kızması beni pek rahatsız etmezdi. Ama onun iyi ve kızgın olması pek hoşuma gitmiyordu.

Yumurta ve süt çıkardı. "Eğer bana krep yaparsan, muhtemelen seni affederim."

"Beni kahve içerken affetmiştin," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama bu şekilde seni iki kat affedeceğim ve Devlin'in dün gece bana yaptığı şeyin tüm kirli ayrıntılarını paylaşmaya meyilli olacağım."

Flört hayatım tam bir felaketti. Seks hayatım o kadar uzun süre boşa gitmişti ki orgazmın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Scarlett benim zevk dünyasıyla tek bağlantımdı... ve yarım akıllı olmayan erkeklerle çıkmak.

Uyku fikrinden vazgeçerek güçlü bir şekilde esnedim. "Git kardeşinin buzdolabından pastırmayı kap ve anlaştık."

Çıtır çıtır, çalıntı domuz pastırması ve kabarık krepler eşliğinde, bugünlerde giderek daha hızlı ilerleyen hayatları konuştuk.

"Devlin'le yaşamak nasıl?" Tabağımdaki şurup nehrinde bir parça krepini döndürerek sordum.

Scarlett neşeyle, "İnanılmaz, korkunç ve ikisi arasındaki her şey," diye bildirdi.

"Berbat mı?"

"Adamın Macy's'den daha fazla ayakkabısı var! Oturma odasında takım elbiseleri için tekerlekli raflarımız var."

Güldüm. Scarlett gözünü ona diktiğinde, kibar, eğitilmiş, çekici Devlin McCallister Washington'da bir tür siyasi görev peşindeydi. Burada kendi avukatlık bürosunu açması ikisini de çok mutlu etmişti. Söylentilere göre, ikamet şartını yerine getirdiğinde Yargıç Carwell'in koltuğuna göz dikebilirdi.

"Evi ne zaman inşa edeceksiniz?" Scarlett ve Devlin göl kıyısında güzel bir arazi satın almışlar ve son birkaç aylarını ev planları ve fayans örnekleri üzerinde tartışarak geçirmişlerdi.

Gözlerini benim pencereme doğru çevirdi. "Temel atma töreninin yarın olması gerekiyordu. Teşekkürler, Tabiat Ana."

Beyaz gökyüzünden düşen iri taneleri izledim. "Birkaç güne kalmaz her şey biter. Kısa sürede evinizde olacaksınız," diye tahmin ettim.

"Yakışıklı oda arkadaşımı dokuz kemerinden biriyle boğmadan önce öyle olmasını umalım. *Dokuz*. Pantolonunu tutmak için kim bu kadar çok kemere ihtiyaç duyar ki?"

Kahvelerimizi doldurdum ve tabağımyı ittim. Çok az uyku, çok fazla kafein ve sinirli bir kapı komşusu iç organlarıma zarar veriyordu.

Scarlett, "Bowie bu sabah onu sana verdiğini söyledi," diyerek balık avına başladı.

"Benimle mutlu değildi," dedim iğneleyici bir tavırla. Hayatımızın bir döneminde Scarlett'le ağabeyine olan hislerim hakkında hiçbir şey saklamamıştık.

Ama o günler geride kalmıştı. Bowie bana onun için sadece bir kız kardeş olduğumu söyledikten iki gün sonra yatak odamı basmış ve sorunumun ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Bana ne dediğini ona hiç söylemedim. Ama ona bir daha asla Bowie ile evlenmem konusunu açmayacağına dair yemin ettirdim. Sanırım ipucunu anlamıştı. Ve sözüne sadık kalan Scarlett istediğimi yaptı. O iyi bir arkadaştı.

"Bana boktan bir arkadaş olduğumu söyledi," diye itiraf ettim. Bu hakaret beni bir ısırğan otu yuvasından daha fazla rahatsız etti.

Scarlett dikkatle, "Seni oldukça yüksek bir standartta tutuyor," dedi. "Diğer herkesten daha yüksek. Bu konuda ona gelmemeni kişisel olarak algılıyor."

"Neden ona geleceğimi düşünsün ki? O benim koruyucum değil. Olsa olsa, öğrendiğim anda kapına dayanmış olmam gerekirdi."

"Evet. Yapmalıydın."

Lanet olsun. Tam üstüne bastım.

"Scarlett, benim işim-"

"Sadakatiniz tam ortadan ikiye bölünmüş durumda. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sen bir kanun adamısın. Ve benim en iyi arkadaşımsın. Senin yerinde olsaydım ne yapardım bilmiyorum Cass. Gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım bizi bu işin dışında tutmanın ardında yatan nedenlerden biri de her şeyi kendi başına yapmaya kararlı olman."

"Her şeyi kendim yapmaya kararlı değilim!"

Scarlett, "Bağımsızlığı yepyeni bir düzeye taşıdınız," dedi.

O anda metalin betona sürtünme sesini duydum. Scarlett ve ben ayağa kalkıp arka pencereden Bowie Bodine'in yürüyüş *yolumu* küremekte olduğu yere baktık.

"Ben de onu yapıyordum," diye homurdandım. Tanrım, bir kız gece geç saatte gelen bir telefonda sonra birkaç saat uyuyamaz ve sonra kendi yürüyüşünü küremez miydi? Zaten benden başka kimse arka kapıyı kullanacak değildi.

"Mahkemeyi memnun edebilir mi? Cassidy'nin aşırı bağımsızlığının A kanıtı."

"Bütün o avukatlık dizilerini izlemeyi bırakmalıyız." Scarlett ve ben *Boston Legal*'ı baştan sona izlemiştik ve şimdi de

Suits'ten. Devlin'in ne iş yaptığını daha iyi anlamak istiyordu. Ben sadece kankalıkları sevdim.

"Ve sen ve Bowie bunu çözmelisiniz."

BOMIE

Jayme Brunch Club'a tepeden tırnağa şehir siyahıyla girmişti. Sivri topuklu ayakkabıları kar fırtınasına uygun değildi. Ama kış tekmelemek için gayet iyiydiler. Özel odadaki masamıza sessizlik çökmüştü. Etrafımdaki aileme baktım.

Scarlett erkek arkadaşı Devlin'in yanına yaslandı. Süslü bir avukat olan Devlin, Scarlett geçen bahar babamızın evinde Callie Kendall'ın kazağını bulduğunda gidip bize Jayme'i getirmişti. Jameson ve Leah Mae kafalarını birleştirmiş, aptal aşık yeni çiftlerin yaptığı gibi aynı menüyü paylaşıyorlardı.

Üvey kardeşimiz ve ailemizin en yeni resmi üyesi Jonah, sandalyesinde arkasına yaslandı ve Jayme'nin koca cüzdanında sakladığı bombayı patlatmasını bekledi. Gibson karamsar bir şekilde kahvesine baktı.

Uzun boylu, soluk benizli, liseden bir son sınıf öğrencisi olan garson yaklaştı. Benimle göz teması kurmadı, ki bu benim için sorun değildi. Muhtemelen tüm kasaba avukatımızla buluşacağımızı zaten biliyordu.

Jayme kısa ve öz bir şekilde, "Bana kahve getir," diye emretti. Charleston'da bir muayenehanesi vardı ve Bootleg Springs'te başımızı belaya sokmamamız için bizi yeterince ziyaret ediyordu. Onu cumartesi günü getirdiğimiz için bizden iki katı ücret alıp almadığını merak ettim. "Devam edin." Onu koşarak gönderdi.

"Mahşerin dört atlısından biriymişim gibi davranıyorsun," diye yakındı Jayme. "Bu korkunç bir haber değil."

Gibson, "Bu Callie'nin kanı," diye tersledi.

"Callie'nin. Babanın değil. Seninkinin, seninkinin ya da seninkinin de değil," dedi ve masanın etrafında Bodine klanının erkek üyelerinin her birini işaret etti. "Müfettişlerin tüm olasılıkları düşünmediğini mi sanıyorsunuz? Hepiniz Bootleg'de yaşadınız. Hepinizin o eve ve kurbanda erişimi vardı."

Çocuk elinde kocaman bir fincan dumanı tüten kahveyle döndüğünde bunu içine sindirdi. Geri kalanımız uzun uzun baktı.

"Teşekkürler," dedi Jayme, yüzünü bardağın içine sokarak.

Kasvetli bir şekilde siparişlerimizi verdik ve servis görevlisi gidince Scarlett eğildi. "Kardeşlerimin şüpheli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olacaklarını söylüyorum. Sen de Scarlett, eğer biri senin birini soğukkanlılıkla öldürebileceğini ve yıllarca bu konuda sessiz kalabileceğini düşünseydi." Gibson'dan başka herkes buna gülümsedi. Scarlett birini öldürecek olursa, bu bütün kasabanın önünde öfkeyle yapardı, soğukkanlılıkla değil.

"Evet. Süveterdeki Callie'nin kanı. Ama Bodine DNA'sının zerresi bile bulunmadı. Baban o kazağı ormanda bulmuş olabilir. Gerçek katil Jonah Sr.'ı suçlamaya çalışan bir komşu da olabilir."

"Bu pek olası değil," dedim kuru bir sesle. Callie Kendall'ın yıllar önce içinde kaybolduğu kanlı kazağı nasıl ele geçirdiğine dair hepimizin kafasındaki soruları cevaplayabilmek için babamız kalkıp ölmeseydi çok iyi olurdu. Ve polislerin ve gazetecilerin çılgınca kayıp genci aramak için Bootleg Springs'in altını üstüne getirmelerinden hemen sonra hangi cehenneme kaybolduğuna dair sinir bozucu diğer sorular.

"Pek olası değil, ama iş o raddeye gelirse, müfettişler ikinizden birine karşı sertleşirse, bunu tartışabilirim."

"Makul şüphe," dedi Devlin.

"Kesinlikle."

"Peki şimdi ne yapacağız? Eminim haberler yakında patlayacak," diye konuştum. "Polisler şu anda bize bakmıyor olabilir, ama bu tüm eyaletin parmaklarını bize doğrultmayacağı anlamına gelmez."

"Ağzınızı kapalı tutacaksınız. Tek bir bar kavgasına bile karışmayacaksınız. Bir muhabire 'Hey, millet' bile demeyeceksiniz, yoksa buraya gelir, sizi adliyenin önüne çıkarır ve basın toplantısı yapmanızı sağlarım."

Jameson gözle görülür bir şekilde ürperdi. Hiçbirimiz yüzümüzde bir düzine mikrofon varken ayağa kalkıp babamızın Callie Kendall'ın ölümü ya da kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmediğimizi açıklamak istemedik.

Özellikle de hangi tarafta olduğumdan emin olamadığım için. Babam bir katil miydi? Hayatım boyunca tanıdığım bu adamın korkunç bir cinayet işlemiş olabileceğine ihtimal vermiyordum. Ama sarhoşken ona çarpmış olabilir miydi? Bir alemde sonra evdeki bütün çitleri söküp atmamış mıydı? Başımı kaldırdım ve Gibs'in gözleriyle karşılaştım. O da aynı şeyleri düşünüyordu.

Bilmiyordum. Belki de hiç bilemeyecektim. Belki Callie'nin kayboluşu asla çözülemeyecek ve babamın anısı hep sorgulanacaktı. *Kimse ailesini gerçekten tanıyabilir miydi?*

"Masanın etrafındaki cırcır böceklerine bakılırsa, hiçbiriniz bu tehdidi yerine getirmemi istemiyorsunuz. Bu yüzden hepimiz elimize geçen avantajı mahvetmemek için elimizden geleni yapalım."

"Evet, hanımefendi," diye hep birlikte anaokulu sınıfı gibi tekrarladık.

Karınları yumurta beyazı omletlerle dolu olan Jonah ve ben arabasına geri döndük.

"Bu kadın çok gergin," diye yorum yaptı.

"Korkunç biri. Ona çıkma teklif etmelisin."

Homurdandı. "Hâlâ dört kardeşim olduğunu ve biyolojik babamın bir katil olabileceğini öğrenmekle uğraşıyorum. Şu anda biriyle çıkmakla uğraşacak zihinsel kapasiteye sahip değilim." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. İyi uyuyamadım. Babam hakkında kötü bir şey söylemek istememiştim."

"Babamız," diye düzelttim. Jonah'ı kabul etmek düşündüğümde daha kolay olmuştu. Bizi tanımak dışında hiçbir şey istemiyordu. "Dün gece çok fazla sıcak sosis ve 'shine' mı yedin?"

Jonah sağlıklı yaşam tarzını benim bile sağlıksız bulduğum seviyelere taşıdı. Eğer bir şey işlenmiş ya da yağlıysa tabağına yaklaştırmazdı. Muhtemelen geceleri tavşan yemi ve protein karışımları yüzünden açlıktan ölmek üzere yatıyordu.

"Bu sabah oda arkadaşımın tıslama kriziyle kabaca uyandım. O kapı çarpma sesleri de neydi öyle?" Jonah esneyerek sordu.

"Cassidy ile kavga ediyordum," diye iç geçirdim. "Gerçekten mi?" diye canlandı. "Ne olmuş yani?"

"DNA'yı biliyordu ve bana söylemedi. Bize de. Tek kelime bile etmedi."

"Şey, o bir polis," diye ekledi Jonah.

"Kimin tarafındasın? Yan komşunun mu yoksa yeni oda arkadaşının mı?"

"Kimin haklı olduğuna bağlı. Sizinle genellikle devam eden soruşturmalar hakkında mı konuşur?"

"Hayır." Benimle pek bir şey konuşmazdı. Etrafımdaki insanlarla konuşurdu. "Ama bilmeye hakkımız vardı."

"Belki de sadece emirleri uyguluyordu?" Cassidy'nin sözlerini bana papağan gibi tekrarlıyordu. Duvarlar çok inceydi.

"Çok şey duydun, değil mi?"

Omuz silkti ve motoru kapattı. "Onun olayı ne? Biriyle görüşüyor mu?"

Cassidy ve üvey kardeşim Jonah mı? Babamın benden hemen sonra doğan üvey kardeşi. Şükran Günü'nde onlar bebeklerle ve garnitürlerle uğraşırken ben karşılarında oturdum. Düğünlerinde Jonah için ayağa kalkardım ve sonrasında bir hafta boyunca kendimi aptal gibi içerdim. Yürüyüş yolundaki kar yığınları kan kırmızısı bir bulanıklığa bürünmüştü.

Jonah güldü. "Sakin ol dostum. Seninle kafa buluyorum. Ondan hoşlandığını biliyorum."

Kalp atışlarımı kafamın içinde hissedebiliyordum. Şimdi gerçekten onu tekmelemek istiyordum.

Göt.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye yalan söyledim. Gerçeği söylemekten, *üzleşmekten* daha kolaydı.

Gerçek.

Ön verandanın basamaklarını tırmanırken, "Saçmalıyorsun," dedi.

"Neden ona söylemiyorsun?"

İkimiz de durduk ve Cassidy'nin ön kapısına baktık.

"Öyle değil," diye tersledim. "Biz öyle değiliz." Ön kapının kilidini açtım.

"Bu olamayacağın anlamına gelmez," diye belirtti.

Tam olarak bu anlama geliyordu. Cassidy Tucker yasak bölgedeydi.

Benim için

ve Jonah.

CASSIDY

I Menümü inceledim ve parmak eklemlerimin çatırdaması karşımdaki adamı öldüresiye dövmek istememe neden olmuyormuş gibi davranmaya çalıştım. Bir kez daha, sevimli bir Profil. resim ve büyüleyici bir

Arkadaşlık uygulamalarından gerçekten vazgeçmem gerekiyordu. Ama Bowie bana "Sen boktan bir arkadaşsın" dediğinden beri suratım asıktı ve biriyle kalıcı bir mutluluk bulmak için son bir şansımı deneyebileceğimi düşündüm. Herhangi biriyle. Bu salakla bile.

Menünün üzerinden ona gülümsedim ve bir yandan da ortadaki mumun sıcak balmumunu üzerine dökmeyi hayal ettim. Baxter şu anda "tatlım" dediği biriyle yüksek sesle telefon görüşmesi yapıyordu. Evime gelirken yanında getirdiği kürdanla dişlerini karıştırmakla, görüşmenin kendi tarafındaki her duraklamasında bana gözlerini devirmek arasında gidip geliyordu.

"Dinle, tatlım. Ben meşgulüm. Şimdi, neden sen ve tatlı kığın bunu nasıl düzelteceğinizi kendiniz bulmuyorsunuz? Ve unutma. Eğer yapmazsan, kovulursun." Bana yavaşça göz kırptı ve ben de öğürdüm. Şarabımı aldım ve içime çektim.

Telefonu kapattı, parmak eklemlerini kırdı ve bana alaycı bir bakış attı. "Bunun için üzgünüm. O benim sekreterim, pardon. *İdari asistanım*," dedi bir başka göz devirmeyle. Bunlardan bir tane daha yaparsa gözbebekleri yuvalarından çıkacaktı.

"İşte bir sorun mu var?" Hiç umursamadan sordum. Dayanmak, kibar olmak ve bu akşamı atlatmak zorundaydım. Ona asla izin vermemeliydim.

beni almak için ısrar etti. Şimdi sadece akşam yemeğinde hayatta kalmak zorunda değildim, aynı zamanda otuz dakikalık eve dönüş yolunda da hayatta kalmak zorundaydım. Ugh. Ne düşünüyordum ki?

Bowie bir randevunun geldiğini ve beni bıraktığını görecekti. Ben de öyle düşünüyordum. Bu düşünceyi açmaya niyetim yoktu. Bay Kadın Düşmanlığı önümde caka satarken olmazdı.

Bootleg'e Uber ile dönmek ne kadar mal olur?

Elimden geldiğince şehirde kimseyle çıkmadım. Bootleg benim tüm hayatımdı ve potansiyel taliplerle/felaketlerle tarafsız bir alanda buluşmayı tercih ederdim. Ayrıca, şimdiye kadar şehirdeki hemen hemen her uygun erkekle çıkmıştım. Taze ete ihtiyacım vardı. Baxter'ın son kullanma tarihinin geçtiğine dair bir his vardı içimde.

"Orada oturup bir şeftali kadar güzel görünebilir, ancak muhasebecimiz ev hapsindeyken herkesin zamanında ödeme almasını sağlamak gibi basit bir görevi yapmasını isteyin ve işe yaramaz. Zavallı kız sunucuda bir şeyler karıştırdı ve maaş günü bordro sistemi çöktü." Omuz silkti, umurunda bile değildi. "Kimsenin bana yedek sunucuyu kapatmamam gerektiğini söylememesi benim suçum değil."

"Sanırım pek bir şey senin hatan değil," diye tahmin ettim.

Emmekte olduğu lanet kürdanı ağzından çıkardı ve bana doğrulttu. "Çok haklısın. Senden hoşlandığımı biliyordum. Benim hatam olmayan başka ne var biliyor musun?"

Bilmiyordum ama bana söylemesinden korkuyordum.

"O kadar güzelsin ki sanırım gece bitmeden seni öpmek zorunda kalacağım."

İğrenç. Kusmuk. İğrenç. Sıkamak için zihinsel olarak basınç noktalarının bir listesini yaptım.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Tanrım, flört etmek ne zaman bu kadar zorlaştı? İlk olarak yanlış uygulamaya katılma hatasını yaptım ve bir hafta boyunca penis resimleri bombardımanına tutuldum. Rozetimin fotoğrafı ve saldırı açıklamasıyla yanıt vermekten büyük zevk almadım değil. Şimdi, üzerinde oynanmış resimlere ve belirsiz profillere dayanarak ezikleri ve pislikleri ayıklamam gerekiyordu.

Baxter burada kendisini topluma geri vermekten hoşlanan küçük bir işletme sahibi olarak tanıtıyordu. Kaygan ve plastik görünümlüydü. Sarı saçları, doğala göre fazla turuncu bronzlaşmış yüzünden geriye doğru jölenmişti. Takım elbise giymiş ve kravat yerine göğüs kıllarından oluşan kalın bir yama ve büyük bir altın haç takmıştı. Sanırım topluma geri verdiği tek şey

cinsel taciz davalarında yasal temsil gibi şeylere harcadığı para miktarı.

Sanki başka bir kızla çıplak kalmamla sonuçlanan komik bir hikâye anlatmışım gibi kıkırdadı. Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttuğunda, yeterince içmiştim.

"Biliyor musun, Baxter?"

Bütün parmaklarını benden uzak tutması koşuluyla ona saklayacağına dair tehdidim, şef garsonun yan masadaki sandalyeleri karıştırmasıyla kesildi. Mirabella's perdelerin ağır, masaların birbirine çok yakın olduğu ve yemeğimi bembeyaz masa örtülerinin üzerine dökmekten ölesiye korktuğum şık bir İtalyan mekânıydı. Şanssız bir çift Baxter'ın bağırsaklarını masaya dökmemi izlemeye hazırım.

Adam çifte, "Sunucunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi. "Teşekkür ederim."

Oh, lanet olası bir el sepeti içinde cehennem. O ses.

Lanet olası takım elbiseli Bowie görüş alanıma girdi ve neredeyse şarap kadehimi deviriyordum. Bowie'nin gri gözleri benimkilerle karşılaşınca şaşkınlıkla irileşti. Sonra refleks olarak bana bir kez daha bakmak için eğildiler.

"Kahretsin."

Sevgilisi ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

Bowie benden uzaklaştı ve tekrar ona baktı. Güzeldi, eğer minyon, esmer, kıvrımlı ve mükemmel kadınlardan hoşlanıyorsanız. Lisede amigo kızmış gibi görünüyordu. Yanaklarımdaki kızarıklığın bir yangın gibi patladığını hissettim.

"Yok bir şey. Özür dilerim." Ona sandalyesini uzattı ve sonra karşısındakini aldı. Doğrudan beni görebileceği bir yere.

"Ne diyordun şekerim?" Baxter hâlâ elimi tutarak sordu. Bowie tekrar bize bakmaya başlamıştı. Bakışları birleşmiş ellerimizdeydi.

"Boktan bir arkadaş" olduğum için Good Ol' Baxter'a biftek bıçağımı saplamadım. Onun yerine, elimi bir süre daha tutmasına izin verdim. *Al bakalım, Bay Bodine. Herkes beni bu kadar itici bulmuyordu.*

Bowie'nin sevgilisi şimdi bana bakıyordu ve lanet olsun! Gidip göz teması kurmuştum.

"Neler oluyor?" diye sordu amigo kız. Aptal değildi. İki küçük masamızın üzerinde fırtına gibi esen gerginliği hemen fark etti. Havanın aniden garip bir hal aldığını fark etmemek için bir kutu taştan daha aptal olmak gerekirdi. Baxter fark etmedi.

Bowie gergin bir şekilde güldü. "Erin, bu benim komşum Cassidy. Dünya küçük." Komşu mu? *Komşu mu?* Onun için öyle miydin?

"Merhaba," dedim elimi Baxter'ın terli pençesinden çekip Erin'in elini sıkmak için. "Bu..." *Yakında bıçaklanacak kurbanımı mı? Testislerini kaybetmek üzere olan bir adam mı? Bu haftaki en büyük hatam mı?* "Baxter."

Bowie elini sıkması için uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum, Baxter," dedi. "Evet, uh-huh," diye gevşek bir balık sallaması yaptı Baxter. "Şimdi, eğer hepiniz İzninizle. Bu küçük hanımefendiyi büyülemenin tam ortasıdayım." Öne doğru eğildi ve sahne fısıltısıyla ekledi. "Belki de o öpücüğü şimdi aperatif olarak almalıyız? Dilinizi kullanmanızın bir sakıncası yok."

Ona baktım, mesajı iletmeye çalışıyordum: *Kapa çeneni. Kapa çeneni. Siktir. Kapa.* Bowie'ye küçük kardeş ya da boktan bir arkadaş olmadığımı göstermeme yardım et.

Ama Baxter aptalın tekiydi ve mesajı almadı.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Diğer müşterilerin bize doğru bakmasına neden olacak bir histeriyle güldüm. İşte bu kadar. Biriyle çıkmayı bırakmıştım. Gidip bir kedi alacağım. İki tane. Bekâr kadın hayatını kucaklayacaktım çünkü bununla bir saniye daha uğraşamazdım. Televizyon kumandasını asla paylaşmak zorunda kalmayacaktım. Yemek artıkları her zaman benim olurdu. Ve pijamaların iki yarısını da giyerdim. Bekarlık kötü değildi. Single, Baxter'dan daha iyiydi.

Garson elinde bir kadeh şarapla döndü - Tanrı'ya şükürler olsun - ve meze siparişlerimizi aldı. Bowie ve Pretty, Perfect Erin kendi sohbetlerini yapamamak gibi rahatsız edici bir konumda sıkışıp kalmışlardı çünkü yakınlıkları nedeniyle benim ve Baxter'ın sohbetinin bir parçasıydılar.

"Yine ne yaptım demiştin şekerim?" Baxter cinini eline aldı ve bir fondip gibi geri devirerek sordu.

"Ben bir polisim." Ona söylememiştim. Bu bilgi genellikle çeşitli nedenlerden dolayı profilimde yer almazdı. Bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, hız ve park cezalarını düzeltmemi isteyen flörtler, birini vurup vurmadığımla ilgili sorular ya da "kızlar polis olamaz" saçmalığı. Baxter'ın hangi tarafa meyledeceğini bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Woo wee! Kızlar polis olamaz," diye uluyarak masayı tokatladı. Kemikkafa Baxter için her şey komikti.

Soğukkanlılıkla ona baktım. Bowie gözüme takıldı ve "Ne. Ne. Sikeyim mi?"

Ona yanımda ihtiyacım yoktu. Yalnız kedi kadın hayatımın yakınında

ona ihtiyacım yoktu.

"Benim bir vajinam var ve ben bir polisim," diye onu temin ettim.

"Kanıtla." Şehvetle kıkırdadı ve ben de dişlerimden bir tabaka mineyi öğüttüm.

Erin'in rahatsızlığının tamamen sevimli mavi kılıf elbisesinden yayıldığını hissedebiliyordum.

Bowie eğildi. "Fikirlerine dikkat etsen iyi edersin yoksa kıçına şoku yersin."

"Yani, hadi ama. Sen benimlesin, dostum. Değil mi? Kadınlar erkekler kadar güçlü ya da hızlı değildir. Bahse girerim bu güzel küçük şeyi avlayabilirim."

Peçetemi önümdeki boş tabağın üzerine attım. "İzin verirsiniz, tuvaleti bulmaya gidiyorum." *Ve alçıpanda birkaç delik açacağım. Ve Google'da kedi kurtarma sitelerine bakacağım.*

Tek kelime etmeden masadan hışımla kalktım. Baxter, Bowie ve Bowie'nin mükemmel randevusundan uzaklaştım.

CASSIDY

I Tuvalet kapısını bana geri tepmesine neden olacak kadar kuvvetle iterek açtım. Ben de içeri girerken huysuzca bir kez daha ittim. Tuvaletlerden biriydi.

Duvar boyunca uzanan karamel renkli fayanslar ve çukura benzeyen süslü bir lavabo ile rahatlatıcı ve spa benzeri.

Aynaya bakarken, bu seviyeye nasıl düştüğümü merak ettim. Ben iyi bir insandım. Yasalara uyan bir vatandaş, yasaları korumaya yemin etmiş tertemiz bir şerif yardımcısı, mükemmel bir evlat, iyi bir arkadaş... *bazılarının* söylediklerine rağmen. Üniversiteye gitmişim. Yemek kampanyalarına ve itfaiye çatı fonlarına bağışta bulundum. Vergilerimi ödedim.

Peki hangi kötü karma beni bu restoranda, Bowie Bodine'in aşağılanmama tanık olduğu bu boktan randevuda bu aynaya getirdi?

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Kedilerime Smokey ve Bandit isimlerini koymaya karar verdim. Yemek yapmayı öğrenecek ve arkadaşlarım için özenle hazırlanmış akşam yemeklerine ev sahipliği yapacaktım. İtalyanca öğrenecektim. Yakışıklı, seksi, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan arınmış beylerle sınırsız seks yapardım. Havalı bir teyze olacaktım. Eğer June insanlara olan ilgisizliğini aşabilirse. Tanrım, tek başıma zengin, dolu dolu bir hayatım olurdu ve bir daha asla kendimi dünyanın Baxter'larına maruz bırakmazdım. Ya da Bowie'lere.

Tuvaletin kapısı sessizce açılıp kapandı.

"Cassidy, değil mi?" Bowie'nin şımarık, sevimli sevgilisi sordu. Şirin çizmelerinin içinde zar zor omzuma kadar geldi.

"Evet," dedim temkinli bir şekilde. Genellikle banyoda yabancı bir kadının size yaklaşması iyi bir şey değildi.

Aynanın önünde bana katıldı, küçük çantasını açtı ve rujunu çıkardı. "İlk randevumuzda senden bahsetmişti."

İlk randevu mu? Birden fazla mı çıkmışlardı? İçimden geçen buz gibi acı dalgasından nefret ediyordum. O artık benim değildi. Hiçbir zaman benim olmamıştı.

"Ben onun küçük kız kardeşiyle büyüdüm," diye mırıldandım ve ellerimi yıkamak için bir gösteri yaptım.

"Evet, öyle dedi. Ama şöyle bir şey var." Zaten mükemmel olan rujunu tekrar sürdürdü ve çantasına geri koydu. "Söyleme *şekli öyleydi*."

"Ne şekilde?"

"Sanki özelmişsin gibi. Önemli. Kim ilk buluşmada kız kardeşinin arkadaşından bahseder ki? Kız kıza, dışarıdaki adamın sana karşı büyük, korkunç hisleri var."

"Anlamıyorum." Üçüncü kez ellerimi yıkıyormuş gibi yapmayı bıraktım. "Yıllar önce bana onun için küçük bir kız kardeşten başka bir şey olmadığımı açıkça söylemişti."

Kapa çeneni, Cassidy! Mayday! Mayday! Mayday!

Aynaya geri döndüm. "Özür dilerim. Sen onun flörtüsün. Bunların hiçbirini söylememeliydim."

Erin içini çekti. "Bak, ne söylerse söylesin, sana bakışı tamamen farklı bir şey söylüyor. Sana sanki her şeyin merkezi senmişsin gibi bakıyor."

Lavabodaki sabun köpüklerine baktım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ben ikinci planda kalmam. Kondüktör ne kadar sevimli olursa olsun öyle."

"Beni uyarıyor musun? Çünkü biz kapı komşusuyuz. Bu çok zor. birbirimizden kaçınmak için. İnanın bana, denedim."

Gülümsedi. Lanet olsun. Sağ yanağında bir gamze vardı. "Seni uyarmıyorum. Sevgilimin sana karşı güçlü hisler beslediğini bilmeni istiyorum ve oraya geri dönüp bir bahane uyduracağım ve ikinizi randevunuz olması gereken şeyle baş başa bırakacağım."

"Buraya bir randevu için geldim," diye hatırlattım ona. Cehennemden bir randevu.

"Ben masadan kalktığımda Bowie'nin Bay Bokkafa'ya saldırma şekline bakılırsa, onun bir engel teşkil edeceğinden şüpheliyim."

Kapıya doğru ilerledi, sonra durakladı. "Dışarıda iyi şanslar."

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben sordum.

Bana bir kez daha gülümsedi ve ben onu hemen bir futbol maçında piramidin tepesinde hayal ettim. "Belki de romantik biriyimdir. Ya da belki de bana o şekilde bakmadığı için sinirlenmişimdir. Her iki durumda da, barda bana bir içki ısmarlamasına izin verebileceğim uzun boylu, seksi bir su içicisi var," diye düşündü.

"Hayatımın çoğunu onunla evleneceğimi düşünerek geçirdim," diye itiraf ettim o dönerken.

"Belki de bu işe başlamanızın zamanı gelmiştir." Bu veda sözleriyle Erin tuvaletten dışarı süzüldü.

Arındırıcı nefesler almak ve zırhımı onarmak için birkaç dakika daha ayırdım. Erin'in söylediklerinin doğru olup olmadığını ya da doğru olmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, her iki seçeneği de düşünecek enerjim yoktu. Eve gitmek istiyordum. Yalnız başıma.

Kendimi toparlayarak yemek odasına döndüm ve masamı Baxter'ın sipariş ettiği mantar dolmaları dışında boş buldum. Kürdanı bile gitmişti. Bowie dalgın dalgın birasına bakıyordu ve ben yaklaştığımda başını kaldırdı. Erin ortalıkta görünmüyordu ve bara hızlıca bir göz attığımda bahsettiği ateşli kızın da olmadığını gördüm.

Aferin ona.

"Baxter nereye gitti?" Ben sordum.

"Acil bir durumu varmış," dedi Bowie. Yalan söylediğini biliyordum çünkü gözlerini biraz kısmıştı. Gözlerinin kenarları kırıştı. Bu ifadeyi ilk kez, Noel Baba'nın olmadığına dair sürçmesini umutsuzca örtbas etmeye çalışırken yakalamıştım.

Sandalyeme çöktüm.

"O benim eve dönüş aracımdı." Sanırım Bootleg'e Uber ile dönmenin ne kadar pahalı olduğunu öğrenmek üzereydim.

"Seni eve götüreceğim," dedi Bowie. "Erin nerede?" Teklifini görmezden gelerek sordum. "Onun da acil bir işi çıktı."

Yalancı, yalancı, pantolonu yarıyor.

Şarabımı elime aldım ve mezelere baktım. Her şey berbattı.

"Hadi ama. Öyle bakma Cass. Seni üzgün görmek beni kahrediyor, biliyorsun," diye ikna etti Bowie.

"Şimdi de nasıl hissettiğimi mi önemsiyorsun? 'Boktan bir arkadaş' olmama rağmen mi?" Ben de karşılık verdim.

"Kızgındım," dedi basitçe.

"Evet, şimdi de ben kızgınım."

Sandalyesinden kalktı ve Baxter'ın boşalan sandalyesine oturdu.
"Özür dilerim, Cassidy."

Yüzü dışında her yere bakmaya çalıştım.

Eğildi, bir mantar kapağına yardım etti. "Şimdi sıra sende." "Ne için benim sıram?"

"Özür dilemek için."

Gerçekten de burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyordum. "İşimi yaptığım için özür dilemeyeceğim."

"Hayır ama işini yaparken bize zarar verdiğin için özür dileyebilirsin."

"Scarlett'ten zaten özür diledim," diye burnumu çektim.

"Beni incittin, Cass."

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Sessizce sordum.

Dirseklerini masaya dayadı. "Yan dairede yaşıyorsun. Ailemin bir parçasısın. Bunun aramızda iltihaplanmasına izin vermeyeceğim. Birbirimiz için çok önemliyiz."

Sertçe yutkundum ve çatalımla bir mantarı dürttüm. Erin'in sözleri büyük kalın puntolarla aklıma geldi. Ama Bowie'yle bir kez kendimi bu tür olasılıklara açmışım ve kapı yüzüme kapandığında yıkılmış benliğimi yerden kaldırmak zorunda kalmışım.

Yıllar önce o gün beni ne kadar incittiğini asla bilemeyecekti. O zaman buna yemin etmişim ve şimdi de kendime hatırlatıyorum. Bunun bir parçası da şimdi samimi olmaktı. Eski acıların acısını ondan çıkarmamak.

Derin bir nefes aldım ve çoğunluğun iyiliği için atıldım. "Yaptığım şey seni incittiği için özür dilerim," dedim. Ona doğru bir bakış attım. Uzandı ve bir parmağıyla elimin boğumlarını okşadı. Baxter'ın terli pençelerinden çok farklıydı. Çok samimiydi. Çok heyecan vericiydi.

Lanet olsun. Kedileri düşün!

"Özrünüzü kabul ediyorum," dedi.

"Beni eve bırakmak zorunda değilsin," dedim konuyu değiştirerek. Parmağı hâlâ parmak eklemlerimin dağlarında ve vadilerinde geziniyordu.

"Birlikte yaşıyoruz," dedi kuru bir sesle. "Eve birlikte gitmemek aptallık olur."

"Pekala. Ama sana benzin parası ödeyeceğim." Bowie'ye tekrar borçlanmaya başlamayacaktım.

"Madem buradayız, neden gitmeden önce bir şeyler atıştırmıyoruz?"

Randevu değil. Randevu değil. Randevu değil. Bunu bir randevu olarak düşünme.

Ve acıkmıştım. Aslında açlıktan ölüyordum. "Madem buradayız."

Garson geri döndü ve artık terk edilmiş olan ikinci masaya kötücül bir bakış fırlattı.

"Planlar değişti," dedi Bowie.

"Müzikal sandalyeler," diye ekledim.

Siparişlerimizi verdik ve birkaç dakika garip bir sessizlik içinde oturduk. Etrafımızdaki masalar mutlu çiftler ve gürültülü partilerle doluydu. Bizim dışımızda herkes gecenin tadını çıkarıyordu. Bu adamı hayatım boyunca tanımıştım ama konuşacak kelime bulamıyordum.

Bowie hiçbir zaman havadan sudan konuşan biri olmamıştı. "Peki Baxter gerçekten nereye gitti?" diye sordum. Dudakları büküldü ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Ve sen bir şey söylemeden önce, yalan söylediğini anlayabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır yapamazsın," diye dostça karşı çıktı. "Dene beni," diye cesaretlendirdim.

"İstiridyeden nefret ederim."

Gözlerini kısmadan.

"Doğru."

"Hm. Bence futbol abartılıyor."

"Yanlış. Hadi, beni gerçekten test et," dedim ona.

Durdu, beni inceledi. "Bence bu gece gerçekten güzel görünüyorsun," dedi sonunda.

Gözlerini kısma.

Kendime biraz zaman kazandırmak için yüzüme bir mantar kapağı attım. Buna daha önce de kanmıştım. Bowie'nin bana iyi davranması beni çekici bulduğu anlamına gelmiyordu. Bunu zor yoldan öğrenmiştim. Bu adam söz konusu olduğunda, içgüdülerim çöp gibiydi. "Doğru. Ama zaten iyi görüldüğümü biliyordum. Elindeki tek şey bu mu?"

"Bence *Buffy the Vampire Slayer*'ı geri getirmeliler," diye açıkladı.

"Hmm. Doğru. Ben de katılıyorum." Başım la onayladım.

"Erin gitti çünkü senin ve benim birbirimize karşı hislerimiz olduğunu düşünüyor." Bu açıklama karşısında hangimizin daha çok şaşırdığından emin değildim.

"Baxter neden gitti?" Tekrar sordum. Bu sefer yumuşakça.

"Çünkü o senin için yeterince iyi değildi. Ne zaman zamanını bu pisliklerle harcamayı bırakıp seni hak eden birini bulacaksın Cass?"

BOMIE

I Bu gece Cassidy'ye söylediğim şeylerin yarısını söylememeliydim, diye düşündüm Bootleg Springs'e doğru giderken. Bunun için şimdiden kendime kızıyordum. Bu duygular

uzun zaman önce kilitlenmişti ve dile getirilmeleri gerekmiyordu.

Yanımdaki koltukta kıpırdandı ve ben tüm bunların ne kadar doğru hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Akşam yemeği bir randevu gibiydi. Ama sıradan bir randevu değil. Arkamızda koca bir geçmiş olan türden. Önünde sıcacık bir gelecek olan türden.

Şu anda ince bir çizgide yürüyordum. Uzanıp aramızdaki konsolun üzerinde duran elini tutabilirdim. Ve bu çizgiyi aşmak olurdu. Cassidy'nin bilmediği çizgiyi. Hâlâ var olup olmadığını merak ederek itiraf etmek istemediğim kadar çok zaman harcadığım çizgi.

Yetiştirilme tarzımın lekesini silmek için çok çalışmışım. Alkolik ve duygusal olarak ulaşılmaz bir annenin oğluydum. Fakirdik. Arada bir aç kalırdık. Ve hala bazı insanlar bana baktıklarında bunu görüyorlardı.

Yüksek lisans derecesine sahip lise müdür yardımcısı değil. Toplum gönüllüsü değil. Belediye meclisi üyesi. Ya da kaldırım küreyicisi, bakkaliye taşıyıcısı.

Cassidy beni hiç öyle görmemişti. Ama başkaları görmüştü.

Hâlâ pencereden dışarı bakarken, "Ne kadar büyük bir iç çekişin var," diye yorum yaptı.

"Uyuduğunu sanmıştım."

"Hayır, sadece alışveriş listemi gözden geçiriyorum," dedi.

"Ne alıyorsun?"

"Kedi

malzemeleri."

"Kedi malzemeleri

mi?"

"Bir kedi evlat ediniyorum." Ses tonu, bu konuda bir sorunum olması için bana meydan okuduğunu ima ediyordu.

Tekrar sessizliğe gömüldük ve kendimi bir kez daha onun elini tutmayı dilerken buldum.

"Erin için üzgünüm," diyerek sessizliği tekrar bozdu.

"Senin hatan değildi."

"İyi birine benziyordu."

"Sanırım bardan bir adamla ayrıldı," dedim ona.

Cass'in ağzının kenarının kalktığını görebiliyordum. "Şimdi mi?" "Peki bunun nesi bu kadar eğlenceli?" Bilmek istedim. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Siz ikiniz ciddi miydiniz?"

Omuz silktim ve radyonun sesini kısıtım. "Hayır. Sadece birkaç randevu." "Hiç aşık oldun mu?" diye sordu, dönüp bana bakarak.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Mmm." Kendisine söylenenlere inanmadığında çıkardığı şüpheli sese benzer bir ses çıkardı.

"Sen mi?" Ben sordum.

"Asla."

Arkadaşça bir sessizlik içinde, radyo dinleyerek yol aldık.

Bootleg'in ışıkları ileride görüldüğünde parmaklarımı direksiyona vurduğum. "Hâlâ erken. The Lookout'ta bir şeyler içmek ister misin?"

Bana doğru baktı, saate baktı. "Tabii. Neden olmasın?"

The Lookout, kasabanın bir kısmına ve göle bakan kayalıkların üzerinde yer alan bir bardı. Adını, içki kaçakçılarının gölden Maryland'e geçerken gözcülük yaptığı abartılı ve hikâyeli geçmişinden alıyordu.

Şimdi ise kasabamızın merkezi olarak hizmet veriyordu. Komşuların hasret giderdiği, oyunların izlendiği, dansların edildiği ve kavgaların edildiği bir yer.

Arabalarla dolup taşan çakıllı otoparka girdim ve birlikte ön kapıya doğru yürüdük. Cassidy kullanışsız topuklu ayakkabılarıyla tökezledi ve dirseğini yakaladım. "Bootleg bu kıyafetle seninle ne yapacağını bilemez," dedim ona.

Genellikle üniforma giyerdi. Haki ve rozetlerin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? İş dışı üniforması kot pantolundu. Ve eğer

gerçekten dürüst olursam.

hangi Cassidy'yi tercih ettiğimi söyleyemem. Sert şerif yardımcısını. Sıradan komşu kızı. Ya da Jayme'in onaylayacağı dar bir elbise ve ince topuklu ayakkabılar giyen bu yeni yarattığı.

Gözleri bu gece daha dumanlıydı, dudakları boyalıydı. Ruju ağızla silmek istedim. Onunla beni işaretlemesini istedim. *Yüzünü. Boynuma. Göğüs. Sikimi.*

Fantezileri durdurmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Ve lanet olsun. İşte oradaydı. Onun yanındaki masaya oturduğumdan beri pusuda bekleyen ereksiyon.

Onu bara kadar takip ettim, tanıdık görüntülere ve seslere baktım. Nicolette, üzerinde iğneleyici tişörtlerinden biriyle bara bakıyordu. Bu geceki tişörtte "*Hepinize İsa ve Viski Gerek*" yazıyordu. Işıklar loştu. Masalar doluydu. Ve sahnede Lynyrd Skynyrd'ı katletmek için ellerinden geleni yapan bir grup vardı.

Komşularımız ve arkadaşlarımız barın etrafında toplanmış, Steelers'ın sahada kazanmasını izliyorlardı.

Cassidy'ye dans pistini çevreleyen masaları gösterdim ve bir içki alıyormuş gibi yaptım. Bana başıyla onay verdi ve bize oturacak yer bulmaya gitti. Cass'in en sevdiğinden iki fiçı söyledim.

Nicolette, "Bu gece çok şık görünüyorsun Bowie," dedi. Akrabası olmayan Opal Bodine, "Birinin randevusu varmış," diye söze girdi. Opal Bodine

Cockspurs sweatshirt'ü giyiyor ve kavanozda kaçak içki içiyor.

"Sanırım iyi gitmedi?" Nicolette biraları önüme koyarak sordu.

Cassidy'nin köşedeki bir masadan el salladığı yere baktım. "Çok kötü gitmedi," dedim onlara.

Kalabalığın arasından sıyrılarak Cassidy'yi Millie Waggle, Nash Larabee ve Cassidy'nin dört ya da beş kez eski sevgilisi olan Amos Sheridan'la aynı masayı paylaşırken buldum.

Cassidy, Amos'un yanındaki sandalyeye oturmuştu ve Zac Brown'ın yeni albümü hakkında tartışıyorlardı. Millie'nin yanındaki sandalyeyi çektim ve Cass'in birasını masaya uzattım. "Herkes iyi akşamlar."

"Hey, Bow. İkiniz bu gece çok şık görünüyorsunuz," dedi Millie. Millie benim kız kardeşim ve Cassidy'nin yaşındaydı ve 70 yaşında bir Pazar okulu öğretmeni gibi giyiniyordu. Ayrıca bir melek gibi yemek pişirir ve Bootleg Springs Spa'nın muhasebe işlerini yapardı.

"Evet, sonunda bir randevuya mı çıktınız?" Nash sordu.

Ben ve Cass dışında tüm masa kahkahalara boğuldu.

"Son kasaba bülteninde ikinizin birlikte olma olasılığı en düşük kişiler olarak seçildiğinizi biliyor muydunuz?" Amos işaret etti. "Gördün mü, Cassidy beni asla unutamıyor."

Cassidy pek de umursamadığım bir aşinalıkla onun karnına dirsek attı. Onunla çıkmasından nefret ederdim. Herhangi biriyle çıkmasından nefret ederdim ama özellikle Amos'la.

"Adın neydi senin?" Cassidy kirpiklerini kırıştırarak tatlı tatlı sordu. Herkes yine güldü.

"Haber bülteniyle ne alakası var?" Bastım.

Millie kıkırdadı. "Oh, bu sadece saçmalık. Her hafta bir anket yapılıyor. Siz ikiniz çıkma olasılığı en düşük kişiler olarak seçildiniz. Misty Lynn ve Rev. Duane'i geçtiniz."

Yüzümü buruşturuyor olmalıydım çünkü Millie bana doğru eğildi. "Bu eğlence için Bow. Seni rahatsız edecek bir şey değil. Siz ikiniz kan bağı olmadan kardeşe en yakın olan kişilersiniz, hepsi bu."

Masanın karşısındaki Cassidy'ye baktım. Ona karşı hissettiklerim kardeşliğin uzaktan akrabası bile değildi.

"Haber bültenlerimi açmaya başlamam gerekiyor," diye şaka yaptı Cassidy. Bu konuda onun da benim kadar garip hissettiğini söyleyebilirdim.

Sandalyeme geri oturdum ve kendimi rahatlamaya zorladım. Müziğin içinde bağırdık ve Amos kolunu Cassidy'nin sandalyesinin arkasına doladığında suratına yumruk atmak istememeye çalıştım. Grup vitesi düşük ve yavaş bir şeye geçirdiğinde ben de ona uydum.

"Dans etmek ister misin, Cass?"

Masa hemen kapandı ve Cassidy gözlerini kırıştırdı. Chris Stapleton'a bayılıyordu ve "Tennessee Whiskey" onun en iyi şarkılarından biriydi.

"Pekâlâ," dedi yavaşça.

Ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. En ufak bir tereddütten sonra elimi tuttu ve ben de onu dans pistine götürdüm. Sallanan ve kayan bedenlerle doluydu. Onu en karanlık köşeye çektim ve kollarını boynuma doladığında tatlı bebek İsa'ya şükrettim.

Kimin ne dediği umurumda değildi. Bu *doğruyd*.

Yavaş ritme ayak uydurduk. Takım elbisemin ceketini çıkarmış, kravatımı masada gevşetmişim. Cassidy saçındaki tokaları çıkarmıştı. Burada her gün olduğumuz kişi ile özel günlerde olduğumuz kişi arasında bir yerdeydik.

Konuşur sanmıştıım. Onu neden dansa davet ettiğimi soracaktı. Ama tembel bir çember çizerek etrafımızda dnerken gözlerini benden ayırmadı. Parmaklarının saçlarının uçlarıyla oynadığını hissettim ve onu, ikimizin de bunun dostça bir dans olduğunu iddia edemeyeceği kadar yakınıma çektim.

Yzlerimiz yakındı. Cassidy'nin topuklu ayakkabıları onu kolay öpüşme mesafesine getirmişti. Nefesini boynumda hissedebiliyordum. Nabzının boğazının dibinde çırpındığını görebiliyordum. Beni yakından ve kişisel olarak nasıl gördüğünü merak ediyordum.

Daha önce dans etmiştik. Hayatımız boyunca yaklaşık yüz kez. Ama bu farklıydı. Ve nedenini bilmiyordum. Belki kıyafetler yüzündendi. Belki de bültendeki meydan okumaydı. Ne de olsa ben bir Bodine'dim. Bize bir şeyi yapamayacağımızı söyleyin ve iki orta parmağımız gururla havada uçuşurken yapmamızı izleyin.

"İnsanlar konuşacak," dedi Cassidy usulca. "Ne hakkında?"

"Bu. Biz. Buraya süslü püslü gelip sonra da yavaşça dans etmek."

Dudakları kesinlikle karşı konulmaz bulduğum gl yaprağı pembesiydi. Başparmağımla alt dudağının üzerinde gezinirken kendimi durdurdum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Avuç iimi sırtının küçük kısmına doğru kaydırarak sordum.

Başını iki yana salladı. "ok da umurumda değil. Ayrıca, gerçeği biliyoruz." "Hangi gerçeği?" diye sordum. Her santimi, her santimine bastırılmıştı.

bana doğru. Ondan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşından başka bir şey olmadığımı."

"Sen hiçbir zaman sadece küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı olmadın, bela." Onun için kullandığım eski lakap ikimizi de biraz gülümsetti.

şarkı bitmişti. Grup Doğu Yakası swing'iyle yeniden coşuyordu. Cassidy kollarını boynumdan çözüyordu ama ona dokunmayı henüz bitirmek istemiyordum. Her iki avucumla ince kalçalarını sıkarak onu bir saniye daha kendime doğru çektim.

Ellerini göğsümde gezdirdi. "Yolculuk ve dans için teşekkürler, Bow."

CASSIDY

Minnie'nin Miyav Miyav Evi gerçekten de bir evdi. Alçak ahşap yapı basit bir kulübe olarak başlamıştı ama üzerine garip ve harika şekillerde eklemeler yapılarak bir Evsiz kediler için başıboş bir sığınak. Taze kedi kumu ve Minnie Faye'in özel olarak yaptığı kedi nanesi potpurisi gibi kokuyordu.

Minnie Faye ve kocası Hubert'in sokak hayvanlarına karşı zaafı vardı. Devasa kalpleriyle birlikte, önce koruyucu aileler ve evlat edinilen çocuklarla, şimdi de kürklü bebeklerle gökkuşağı gibi bir aile kurmuşlardı.

Minnie Faye şu anda Miyav Miyav Evi'nin ön bürosunda dokuz sayfalık evlat edinme başvurumu, üç referans mektubumu ve kredi raporumu inceliyordu.

"Peki ya şu?" Scarlett geniş kafesinin tavanından baş aşağı sarkan turuncu tüy yumağını işaret etti. Miyavlaması çığlığa yakındı.

İki Numaralı Kedi Odası'ndaydık. Her odanın farklı bir teması vardı. Bu odada yavru kedi posterleri vardı. Yeşil çam panelli duvarları parlak, kabarık ve sevimli bir duvar resmiyle kaplamışlardı.

İrkildim. Bu kedi tam Scarlett Bodine'in ilgisini çekecek türden bir cehennem zebanisiydi. Orada öylece durmuş, kafesin kapısından içeri bakıyordu. Yavru kedi bir seyirci olduğunu hissederek, ağlamaklı bir şekilde miyavlayarak kafesin ön kapısına doğru fırladı.

"Ben daha çok altını süpürmek için elime almam gereken şişman bir yumru arıyorum," dedim ona. Ama Scarlett hâlâ hayranlık ve özlem karışımı bir duyguyla yavru kediye bakıyordu.

June hapşırdı ve burnunu sümküdü. Kedilere alerjisi olmasına rağmen, kız kardeşim ilk evcil hayvanımı seçmeme yardım etmekte ısrar etmişti.

"Neden onu evlat *edinmiyorsun*?" Scarlett'e, yan kafese bakmak için etrafından dolanarak, "Neden onu evlat edinmiyorsun?" diye sordum.

Bağlı çift, tabelayı okuyun.

Daha yabancı bir çift hayal edemezdim. Kedilerden biri gri ve siyahtı ve yaklaşık yirmi kilo ağırlığında görünüyordu. Beni gözlemlemek için iki gözünü de açamayacak kadar tembeldi. Onun yerine tek gözüyle yetindi. Diğer kedi sıska, uzun bacaklı bir tekirdi ve kendi kış deliğini yalamakla kuyruğunun ucunu ısırarak arasında gidip geliyordu.

June omzumun üzerinden bakarak, "İri, yakışıklı olanın adını George koyabilirsin," diye önerdi. Sesi burnunu sıkıyormuş gibi geliyordu.

"George?" diye sordum. Kış deliğine takıntılı olmayan kedilerden daha büyük olanı başını kaldırdı, benimle göz teması kurdu ve esnedi.

"George Thompson, daha çok bilinen adıyla GT Thompson, ligdeki en istikrarlı alıcı." Bazı kadınlar Instagram'daki üstsüz modellere bayılırdı. Kız kardeşim ise bir erkeğin futbol istatistiklerine hayran olmayı tercih ederdi.

Dudağımı çiğnedim ve bu kedi kadın yaşam tarzına çok erken mi bağlandığımı merak ettim. Belki bir randevuya daha çıkmalıyım? Ya da belki Bowie'ye bir kez daha slow dans teklif etmeliyim...

Hayır! Hayatımın geri kalanını belki bir gün diye düşünerek geçiremezdim.

"Onları alacağım," diye karar verdim. Bowie'den uzun zaman önce vazgeçmişim ve o kutuyu, kapıyı ya da her ne haltsa onu tekrar açmaya ihtiyacım yoktu. Bir akşam yemeği ve ateşli bir slow dans bir erkeğin ilgilendiği anlamına gelmezdi. Ve kesinlikle benim de ilgilenmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

George sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Hapşırdı ve daha genç, daha sıska olan ortağını korkutup kafesin zeminine atlamasına neden oldu. Ufaklık bana suçlayıcı bir bakış fırlattı ve sonra beni baş aşağı görmek için hemen sırt üstü yattı.

Scarlett, "Eve bir kedi getiremem," diye yakındı. "Bırak koca bir kediyi, Devlin'in ayakkabı koleksiyonu için bile yerimiz yok. Onun mama kabını nereye koyacağım?"

"Kedilerden herhangi biriyle tanışmak ister misiniz?" Miyav Miyav Evi'nde yarı zamanlı gönüllü olarak çalışan Maribel Schilling, arı kovanını andıran başını kapıdan içeri uzatarak sordu.

"Bu ikisiyle tanışmak isterim," dedim ona.

"Bu da ne böyle? Şu adama bir şans ver," diye karar verdi Scarlett, su kabında otururken kuyruğuna şiddetle saldıran küçük Lucifer'i işaret ederek.

"Bir tane ister misin, Haziran Böceği?" Ben sordum.

Arka arkaya dört kez hapşırıldı. "Kediler çok bağımsızdır. İdeal evcil hayvan göbekli domuzdur."

"Domuz mu? Bir gün hoşgörölü bir adamın kafasını çok karıştıracaksın," diye tahmin ettim.

Maribel bizi kedilerle tanışma ve selamlaşma odasına götürdü. Bu odanın büyük bir cumbası ve yarım düzine koltuğu vardı.

"Hepiniz oturun. Kürklü bebeklerinizle geri döneceğiz."

"Hiç domuzunuz var mı?" June sordu.

"Üzgünüm, balkabağım. Burada sadece kedicikler var."

June gürültüyle burnunu sümkürdü ve pembe kareli bir koltuğa çöktü. "Evlat edinme işlemini tamamlamak zorunda hissetmeni sağlamak için 'senin' dedi. Sahiplik ataması yapıyor. Bu temel bir psikoloji." Art arda üç kez hapşırıldı. Sandalyesinin kolundaki mendil yığının hızla büyüyordu.

"Neden birdenbire kedilere ihtiyaç duyduunuz ki?" Scarlett, çocuk bekleyen bir ebeveyn gibi bir ileri bir geri volta atarak sordu.

İçimi çektim ve bir koltuğun kıvrılmış koluna tünedim. "Pes ediyorum, millet."

"Neyden vazgeçmek? Kedi tüyleriyle kaplı olmamaktan mı?" Scarlett sordu. "Biriyle çıkmaktan. Bay Doğru'yu aramaktan. Ya da Bay Yarı Tamam ve Katlanılabilir," diye duyurdum.

Scarlett adımlarının ortasında durdu. "Vazgeçemezsin. Daha yirmi altı yaşındasın."

"Yirmi yedi," diye düzelttim. Scarlett, aramızda tam bir doğum yılı fark olduğu o birkaç ayı hep unuturdu. "Yirmi yedi yaşındayım ve hayatımın sonuna kadar katlanabileceğim bir erkek bulmaya on yaşımdakinden daha yakın değilim. Aramaya devam etmenin sağlıklı olduğunu sanmıyorum. Hayatım o kadar da kötü değil. Hatta oldukça iyi. İşimi seviyorum. Kendi evim var. Aileme yakın yaşıyorum. Tuhaf yüzünü istediğim zaman görebiliyorum. Ve şimdi uzun saatler boyunca evde yalnız bırakabileceğim ve geceleri hala bana sarılmak isteyecek iki tüylü çocuğum olacak."

Scarlett bana sanki silahımı ve rozetimi teslim edip anaokulu öğretmeni olacağımı ilan etmişim gibi baktı. "Bu beni rahatsız ediyor," dedi.

Sonunda.

June şişmiş kırmızı gözlerini kısarak bize baktı. "Kadınların ilişki aramak için neden bu kadar zaman harcadıklarını anlamıyorum. Zamanınızı çok daha önemli şeylere harcayabilirsiniz. Yabancı dil öğrenmek, vergi kanunlarını incelemek, bir yatırım stratejisi oluşturmak gibi."

June'un aşka karşı ilgisizliği efsanevi bir şeydi ve Scarlett ile beni şaşırtıyordu. Lise birinci ve ikinci sınıflarımız arasındaki yaz *Pretty in Pink*'i kırk yedi kez izlerken, June sınıf arkadaşlarımız için bir yeraltı futbol fantezi ligi oluşturmuştu.

Şimdi ben de gemiden atlıyordum. Hayatının aşkını hemen yan komşusunda bulan Scarlett için -bu kimin başına gelmişti ki zaten- bu dehşet vericiydi. İlkokuldan beri düğünler ve büyük aşklar planlıyorduk. Benim amacım ailemin sahip olduğu şeyi bulmak ve onu taklit etmektir. Onun amacı ise ailesinin sahip olduğundan daha iyisini yapmaktır.

Jonah ve Constance lisedeyken birbirlerine fena halde aşık olmuşlar ve ilişkilerini hiçbir zaman geliştirememişlerdi. Küçük kıskançlıklar, güvensizlikler ve şiddetli kavgaların ardından gelen soğuk sessizlik günleri Scarlett'in çocukluğuna damgasını vurmuştu. Dördüncü sınıftayken bir gece, anne ve babası çok kötü bir kavgaya tutuştuktan sonra Scarlett benim evimde yatıya kalmıştı. Bana, annesinin onu yıllar önce boşayacağını ama buna gücünün yetmediğini söylediğini itiraf etmişti. Adam ona bir kazı kazan fırlatmış ve ikisine de bir iyilik yapmasını ve bir avukat tutmasını söylemişti.

Bu bana yapıştı. Annem uyuduktan sonra odamdan gizlice çıkmış ve parmak uçlarımla aşağı inmiştim. Annem ve babam kanepeye yayılmışlardı, babamın başı annemin kucağındaydı. İkisi de kendi kitaplarını okurken televizyonun sesi kısıktı. O gece ikisine de sıkıca sarılmıştım.

Uzun zaman önce bir gece Bowie babamı aramıştı. Bir tartışmayı ayırmak için yardıma ihtiyacı vardı. Jonah ve Constance arasında başlamıştı. Sonra on yedi yaşındaki Gibson da karışmıştı. Babam üniformasını giymek için bile duraklamamıştı. Eşofmanlarıyla evden koşarak çıktı. Bir saat sonra Bodine'in dört çocuğuyla birlikte geri döndü. Yetişkinler sakinleşmişti ama çocukların biraz yatıştırılmaya ihtiyacı vardı. Annem büyük bir parti gibi davrandı. Bize gece yarısı krepleri yaptı ve hepimiz oturma odasında kamp kurup *The Sandlot*'u izledik. O gece onları daha da çok sevmiştim.

Scarlett, Devlin'i bularak ailesinin ilişkisini geride bırakmıştı.

Ve ben pes etmiştim.

Ama Maribel kucağıma 20 kiloluk Yakışıklı George'u bıraktığında, aşk gibi bir şey hissettim. Ve bu benim için yeterince iyiydi.

Bowie'den uzun zaman önce vazgeçmişim. Kalbimi ona kapatmışım. Yavaş bir dans o gıcırdayan kapıları tekrar açmayacaktı. Dolu, eğlenceli, ilginç bir hayatım olması için ona ihtiyacım yoktu.

Yakışıklı George bir pençesini uzatıp kalbimin üzerine koydu, sanki bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek ister gibiydi. Ona inandım. Kediler yalan söylemez.

Scarlett kürklü şeytanı yüzüne bastırarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Seni minicik parçalarına kadar seviyorum."

Potansiyel George bana baktı ve yemin ederim o lanet kedi gülümsedi. Suç ortağı sandalyenin arkasına tırmandı ve kuyruğu boynuma doğru seğirerek omzuma düzgün bir şekilde tündü. Sarı-yeşil gözlerini yavaşça bana kırıştırdı.

Scarlett, "Devlin'e mesaj atıyorum," diye duyurdu. "Bir kedi alıyoruz, millet!" "Bekle," dedi June, bir elini uzatırken diğeriyle burnunu sildi. diğeri. "Fotoğrafını çekeceğim. Hayır demek onun için daha zor olacak."

Scarlett kedi ve telefonla hokkabazlık yaparak uygun pozisyonu aldı. June, "Gözlerini daha geniş ve daha üzgün yap," diye emretti.

BOMIE

"A Şu anda Jonah Bodine, Callie Kendall'ın kaybolmasıyla ilgili olarak şüpheli kişi olmaya devam etmektedir." Dedektif Connelly, fotoğrafçılar onun fotoğraflarını çekerken çizgilerle kaplı yüzünde ayık bir ifadeyle şunları söyledi

Hollywood yıldızı popo protezlerini ve uyuşturucu sorununu itiraf ediyor.

Gri gökyüzünden hafif bir çiseleme halinde dondurucu bir yağmur yağarken kapüşonlu gözlerle yerel haber kanalının kamerasına baktı. Şerif Tucker arkasında duruyordu, ağzı bıyığının altında sert bir çizgi halindeydi. "Callie Kendall ya da Jonah Bodine hakkında bilgi sahibi olan herkesin bize ulaşmasını istiyoruz."

"Bootleg Springs'in yarısını o yaza dair anılarını anlatmaları için sıraya dizecek," diye mırıldandım televizyon ekranına. Pazartesi günü saat sabahın altısıydı ve içimde boktan bir gün olacağına dair bir his vardı.

Jonah kumandayı kaptı ve televizyonu kapattı. Dün saat beş haberlerinde canlı yayında izlediklerimizin tekrarıydı. "Jayme'nin onları korkutup en azından orta harflerini kullanmalarını sağlamasını istiyorum," dedi.

Tam o sırada Jonah'ın cep telefonu tekrar çaldı. İkimiz de yemin ettik.

Babamızla aynı ismi paylaşmak sadece onsuz büyüyen bir adama hakaret değil, aynı zamanda basın istismar edebileceği doğrudan bir bağlantıydı.

Çekirge sürüsü gibi üşüşmüşlerdi. Gazeteciler, blog yazarları, komplo teorisyenleri dün geceki basın toplantısı için haber burunlarıyla ve parlak kamera ekipmanlarıyla Bootleg Springs'e geldiler. Hazır

En çok reklam alanını satacak gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonunu sunana kadar her bir sakinin mahremiyetini ihlal ettiler. Basın toplantısından sonra sabit telefonumuz o kadar çok çaldı ki, lanet şeyin fişini çekip dolaba attım.

O günden sonra

İşe erken gitmek.

Benim, diğer kardeşlerimin aksine, kendim için çalışma lüksüm yoktu. Lisede müdür yardımcısıydım. Sevdiğim bir işti. En azından hak etmediğim bir aile skandalı yüzünden kaybetmekten nefret ettiğim bir iş.

Eğer babam Callie Kendall'ın ölümünde bir rol oynadıysa, kamuoyu mahkemesinde suçlu bulunur muydum?

Açıkçası babamın bir katil olduğuna inanmıyordum ama kazalar olabilirdi ve oldu da. Sonuç aynıydı. Callie Kendall gitmişti. Ve Bodine'lerin geri kalanı hala buradaydı.

Jonah, oda arkadaşım ve üvey kardeşim, gidebilirdi. Eski hayatına geri dönebilir ve Jetty Beach'te kaldığı yerden devam edebilir, Bootleg'i uzun bir ziyaret olarak değerlendirebilirdi. Ama benim tüm hayatım buradaydı.

Babamın hayatımı mahvetmek için mezarın ötesinden uzanıp uzanmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Jonah ön pencereden bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Ne?"

"Evin önünde düşük bütçeli bir haber ekibi var."

Pencerede ona katıldım ve kaldırımında tripod kurup kablo döşeyen iki adama dehşet içinde baktım. Üçüncü bir adam, buruşuk bir trençkot giymiş, bir ileri bir geri gidip gelerek selfie çekiyordu.

Jonah ön kapıya doğru bir hamle yaptı, ben de onu durdurdum. "Ne yapacaksın? Onlara kızgın bir Bodine'in görüntülerini sunarken kaldırımından çekilmelerini mi söyleyeceksin?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu çok saçma," diye karşı çıktı. Sanırım Scarlett'in öfkesi ona da bulaşmıştı.

Arka kapıya bir tıklama oldu ve birbirimize baktık. Halka açık bir caddede muhabirler için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Ama arka bahçemizdeki çitlere tırmanan biri için? En azından o adamın suratına bir ya da iki yumruk atabilirdik.

Sessizce anlaşılarak mutfığa girdik. Jonah elini kapı koluna koyarken ben de onun sağında durdum. Başımı salladım ve bir tıkırtı daha duyulur duyulmaz Jonah kapıyı fırlatarak açtı.

"Aman Tanrım! Ödümü kopardınız!" Kardeşim Jameson'ın kız arkadaşı Leah Mae ellerini kalbine götürdü.

Uzun sarı saçları kırmızı örgü bir şapkanın altında toplanmıştı. Ağır bir palto giymişti ve gerçekten de çizme giyiyordu. Her yerinde kurbağalar vardı.

"Seni izinsiz giren salak bir muhabir sandık," dedim ve onu eve çekip kapıyı kapattım.

Ceketini çıkardı ve arka kapının içindeki kancaya astı. "İşte bu yüzden buradayım. Siz Bodine'lere medya eğitimi konusunda hızlandırılmış bir kurs veriyorum."

Jonah ve ben ona bir tavuk gibi gıdıklamaya başlamış gibi baktık.

Jonah ona, "Onlarla konuşmamıza izin yok," diye hatırlattı.

Leah Mae, "Onlarla soruşturma hakkında konuşmaya iznin yok," diye düzeltti onu. "Buraya daha önce de geldim. Birkaç kez. Cömert bilgeliğimi sizlerle paylaşarak bunu sizin için kolaylaştırabilirim." Leah Mae oyunculuğa adım atmak isteyen başarılı bir modelken, eski nişanlısı profilini yükseltmek için ona bir dizi küçük düşürücü skandal hazırlamıştı. Medyanın olumsuz ilgisine aşınaydı.

"Ne yapacağız?" Ben sordum.

Yemek odasındaki masayı işaret etti ve hepimiz oturduk. "Temel konularla başlayalım. İkiniz de giden sesli mesajlarınızı robotik, isimsiz versiyonla değiştireceksiniz. Numarayı tanımadığınız sürece hiçbir telefona cevap vermeyeceksiniz. Sabit hattınız var mı?"

"Dolap." Başparmağımı oturma odasına doğru salladım.

Beni onaylayan bir baş hareketi yaptı. "Güzel. Orada kalsın. Ön kapına cevap verme. Eğer biri seni görmek isterse, arka kapının anahtarını alsın ve o şekilde gelsin. Ya da daha iyisi, onlarla dışarıda buluş. Sosyal medyayı olabildiğince gizli tutun ya da daha iyisi, şimdilik tümünü devre dışı bırakın."

Jonah yine küfretti.

"Eğitim müşterileriniz için bir varlığınız olduğunu biliyorum. Belki onlarla iletişimde kalmak için özel bir grup oluşturabilir ve herkese açık hesaplarınızda yorum yapmayı kapatabilirsiniz."

Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine yığıldı. "Bu berbat bir şey." "Herhangi bir şey hakkındaki sorulara kibarca 'yorum yok' diyorsunuz

soruşturmayla uzaktan yakından ilgisi yok. Biri size karşı ısrarcı davranırsa ya da çizgiyi aşarsa, kuralları çiğnerse derhal polise başvurun. Misilleme yapmayın." Yeşil gözlerini bize dikti. Leah Mae ailede yeniydi ama biz Bodine'lerin Cuma gecesi The Lookout'ta ya da sokaklarda sıradan bir kavgada neler yapabileceğimizi çok iyi biliyordu.

"Jayme bize basınla hiç konuşmamamızı söyledi," diye hatırlattım ona. Yalan yok, Jayme beni biraz korkutmuştu.

"Kibarca sessiz kalarak ince bir çizgide yürümelisiniz. Onları kışkırtacak hiçbir şey yapmayın. Pasta gibi güzel gülümsemelerinizden başka bir şeyle tepki vermeyin. Yolunuza çıkarlarsa 'affedersiniz' deyin. Onlara Scarlett gibi davranmayın ve onları yaya geçidinde görürse ezmekle tehdit etmeyin."

Bunun bir metafor olduğunu ve gerçek bir yeniden anlatım olmadığını umuyordum. Gerçi küçük kız kardeşimi tanıdığım için her şey mümkündü.

"Burada bir halkla ilişkiler oyunu oynuyorsunuz," diye açıkladı. "Ne kadar sinirlenirsen, ne kadar olumsuz görüntü yayınlarsa, baban o kadar suçlu görünür."

Haklıydı. Ellerimin topuklarını gözlerime götürdüm. "Jonah haklı. Bütün bunlar berbat."

Leah Mae sempatiyle başını salladı. "Evet, öyle. Siz ikiniz dikkatleri üzerinize çekeceksiniz. Eviniz erişilebilir, işleriniz daha halka açık."

Jonah ve ben birbirimize baktık. Şehrin her yerinde halka açık dersler veren bir kişisel antrenördü. Ve potansiyel bir katille aynı ismi paylaşıyordu.

Bu *gerçekten* berbattı.

Leah Mae ikimize de uzandı ve ellerimizi kendi elleriyle kapattı. "Hepiniz iyi olacaksınız. Er ya da geç daha müstehcen bir hikâye dikkatlerini çekecek," diye söz verdi. "O zamana kadar dayanın."

"Bizim için televizyona geri dönerek dikkatleri üzerimizden çekmek istemezsin herhalde, değil mi Leah Mae?" Alay ettim. "Belki Jameson'la nişanlanırsınız ve siz de şu gelin aday programlarından birine çıkarsınız?"

Burnunu kırıştırdı. "Çok komiksin. Çok komiksin."

"Arka bahçeye nasıl girdin?" diye sordum. "Kapı kilitliydi."

Sırıtarak ön dişlerinin arasındaki boşluğu bir anlığına gösterdi. "Çitten atladım."

Jonah kıs kıs güldü. "Bize ulaşmak için çitlere tırmanan modellerimiz var Bow.

Belki de o kadar da kötü değildir?"

BOMIE

I D n gece otoparkımın arka tarafındaki garaja park etmediğim için kendime lanet ediyordum. Şimdi, GeçmiŐteki Tembel Ben sayesinde, Şimdiki Ben  n kapımdan çıkıp araba yolundan geri dönmek zorunda kaldı.

küçük bir kamera ekibi.

Sinir bozucu bir Şekilde formda olan ve öfkeyle beslenen Jonah arkadan sıvıŐmıŐ ve g lde koşu grubuyla buluşmak üzere Şehrin diğer ucuna doğru koşmaya başlamıştı. Ben de aynısını yapmayı düşündüm ama bütün günü Dockers pantolonumun arkasında çamur lekeleriyle geçirmek istemedim. Gençler genellikle pislikti. Geçen yıl yanlışlıkla çikolatalı puding kapağının üzerine oturan talihsiz vekil öğretmenin zor yoldan öğrendiği gibi.

Ayaktakımı haber ekibine  n pencereden bir kez daha baktım. Leah Mae haklıydı. UlaŐılması en kolay olan bendim. Diğer kardeşlerimin hiçbirinin evi bu kadar ulaŐılabilir değildi. Gibson bir dağın tepesindeki ciddi bir araziye sıkışmıştı. Sinsi muhabirler evinin yarım mil yakınına bile yaklaŐamazdı.

Yarım yamalak bir haber ekibinin beni heyecanlandırmasına ya da işe geç kalmama neden olmasına izin vermeyeceğimden emindim.

Kendimi  n kapıdan dışarı attım, kapıyı kilitledim ve aceleyle cipime giderken başımı eğdim.

"Bay Bodine! Callie Kendall'ı babanız mı öldürdü?" diye bağırdı tren kotlu aptal orospu çocuğu bana.

Orta parmağım endişeyle bükülmüŐ, göreve çağrılmak için yalvarıyordu. Onu duymamıŐ gibi davrandım ve direksiyonun arkasına geçtim. Aptalın sorularının üzerine kapıyı çarpıp, nefesimin altında küfrettim.

Motor canlandı ve geri vitese taktım. Yoldan aşağı inerken, haber ekibinin garaj yoluma yığılıp çıkışımı engellemesiyle aniden durdum.

Leah Mae ve Jayme yapmak üzere olduğum şeyden hiç memnun olmayacaklardı. Belki bu adamın yüzünü yeniden düzenlersem haber yayılır ve bu hindi akbabaları bizi rahat bırakırdı... ya da en azından bize saygıdeğer bir mesafeden aval aval bakarlardı.

Onlara yaşamaları için son bir şans vermeye karar vererek camımı indirdim. "Hepiniz yoluma çıkıyorsunuz."

Elinde küçük bir mikrofon olan trençkotlu adam bunu bir davet olarak algıladı. Koşarak aracımın yanına geldi ve mikrofonu yüzüme doğru itti.

"Bay Bodine, babanız Callie Kendall'ın kaybolmasıyla ilgilenen bir kişi. Babanızın Callie ile ilişkisi hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Bir ilişkileri var mıydı? Babanız başka kızlara da zarar verdi mi?"

"Dinle beni, seni pislik-"

"Dur."

Çok sinirli bir şerif yardımcısının otoriter sesiyle sözüm kesildi. Tam teçhizatlı Cassidy cipimin etrafından dolaştı ve Bay Lois Lane'e yumruk atma mesafesine kadar yaklaştı. "İzinsiz giriyorsunuz, efendim. Hepinizden kaldırırma çıkmanızı ve bana kimliklerinizi göstermenizi istemek zorundayım."

Mikrofonlu adam gülümsüyordu. "Memur bey, ben sadece Bodine'e birkaç soru. Halkın bilmeye hakkı var-"

"İnsanların, birileri kıçlarına girmeye çalışmadan güvenli bir şekilde araba yollarından geri dönmeye hakları var. Şimdi sizden tekrar rica ediyorum, çok nazıkçe, kaldırırma çıkın ve Bay Bodine'in geçmesine izin verin."

Geri zekalı, "Teknik olarak, geri çekilmelerle, hala kamuya açık kaldırımdayım," diye savundu. Setbacks? Cidden mi? Cassidy'nin cahil bir aptal olduğunu mu sanıyordu? Ve Cassidy'nin pantolonundaki kıl yumağı mıydı?

"*Teknik olarak*, araştırmanızı yapmalısınız. Yaklaşık on iki yıl önce, siz basın mensupları Bootleg'e akın ettiğinizde, medya mensuplarının sadece kamuya açık yolun ortasında ve sadece saat 23:00 ile gece yarısı arasında durabileceklerini belirten bir kasaba yönetmeliği yürürlüğe girdi. Ve sadece söz konusu kamu yolunu kapatmak için Basın Erişim İzni başvurusunda bulunmaları halinde. Ayrıca sadece çok ama çok saygılı ve sessiz olmaları şartıyla. Şimdi, Basın Giriş İzninizi ve kimliğinizi görmek istiyorum. Bir daha kibarca sormayacağım."

Mikrofonlu Adam ona baktı ve sonra yılanlarla doluymuş gibi aracımдан uzaklaştı.

Cassidy bana soğuk bir bakış attı. "İyi günler Bay Bodine."
Pantolonunun paçasındaki kıl yumağını fırçaladı.

Tanrım, onun Unflappable Deputy olduğu zamanları severdim.

"Siz de aynısını yapın, Şerif Yardımcısı Tucker." Ona bir selam verdim ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle garaj yolumdan geri geri çıktım.

Başka bir olay olmadan okula ulaştım ve yan kapıdan aceleyle içeri girdim. Ben okula gittiğimden beri okul pek değişmemişti. Hâlâ aynı endüstriyel karo zeminler, yerleri cilalamak için katlanan tekerlekli köhne yemek masaları vardı. Tuvaletler hâlâ sivilceli yüzlü, kaygılı ve garip yıllarını atlatmaya çalışan gençlerle doluydu.

Bağış toplama çalışmalarımız sayesinde kütüphanede bazı güzel yenilikler yapıldı. Artık öğrencilerin ödünç alabileceği e-okuyucularımız ve büyük bir çevrimiçi kataloğumuz vardı. Bunun yanı sıra klima ve yeni okuma koltukları da burayı öğrenciler için popüler bir yer haline getirdi.

Kütüphaneden sonra sola döndüm ve ana ofise girdim. Burası öğrenciliğimden beri hiç değişmemişti. Aynı uzun tahta sıra bir duvara yaslanmış, başı belada olan çocukları bekliyordu. Tahta, tüm kardeşlerim de dahil olmak üzere nesiller boyu sorunlu öğrencilerin kışlarına ev sahipliği yapmıştı. Karşısında, iki idari asistanın yedinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar sekiz yüz öğrenciye iyi bir eğitim, sıcak yemek ve bir sonraki adımda ne yapacaklarına dair bir fikir verme işini yürüttüğü soluk sarı bir tezgah vardı.

İki yönetici de telefundaydı. Maribel Schilling, siyaha boyanmış arı kovanıyla, ailem Bootleg Springs Lisesi'ne gittiğinden beri okulun yönetimini elinde tutuyordu. Kimse onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ve çoğumuz sormaya korkuyorduk. Birine telefonda ne için olduğunu anlatıyordu.

Hung Kim bir yandan masaüstü takvimine kalemle vuruyor, bir yandan da telefonuna defalarca "Üzgünüm, hayır," diyordu. Davulculuk kariyerini desteklemek için haftada yirmi saat burada çalışıyordu.

"Hayır, Bay Bodine ile konuşamazsınız ve hayır, soruşturma hakkında bir yorumumuz yok. Ve eğer bir daha benimle bu şekilde konuşursanız, ağzınızı keçi sabunuyla yıkarım ki bu sabunun tadı normal sabundan çok daha kötüdür," diye bağırdı Maribel telefonda.

Midem bulandı. Muhabirler evimde kamp kurmuş, gazeteciler okulda telefonlara mı sarılmıştı? Bu saçmalık yüzünden kovulacaktım.

Dottie Leigh kapısından kafasını uzattığında ya yöneticiler için öğle yemeği ve çiçek sipariş etmek ya da istifamı hazırlamak niyetiyle ofisime döndüm. "Bir dakikan var mı Bowie?" diye sordu.

Ah, lanet olsun. İstifa etme şansım bile olmayacaktı.

Dottie Leigh, komşu ilçelerimizden sürekli olarak daha iyi performans gösteren bir lisenin arkasındaki itici güçtü. Öğrenmeyi herkes için erişilebilir kılan öğretim yöntemlerine inanır ve personelimizi sürekli olarak materyalleri sunarken yaratıcı olmaya zorlardı. Aptallara tahammülü yoktu ve 1.80'lik boyuna rağmen basketbol sahasında tam bir köpekbalığydı.

İyi insanlardı ve beni kovmasını ona karşı kullanabileceğimden şüpheliydim.

"Elbette, Dottie Leigh," dedim, bir köpek yavrusu gibi peşine takılarak.

Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti. Oturdum ve avuçlarımı dizlerimin üzerine sıyırdım. "Sadece burada sizinle çalışmaktan gerçekten keyif aldığımı söylemek istedim," diye başladım.

Dottie Leigh masasının köşesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu, neredeyse mora boyanmış dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni bırakıyor musun?" diye sordu eğlenerek.

"Hayır, hanımefendi. Sadece beni kovmadan önce bu deneyim için teşekkür etmeye çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. "Bowie. Seni kovmuyorum. Bunu atlatmana nasıl yardımcı olabileceğimizi soruyorum."

İçimde kör bir minnettarlık hissettim. Leah Mae, Cassidy, Dottie Leigh. Her biri bugün benim için farklı bir şekilde öne çıkmıştı ve ben minnettardım.

"Çok fazla sorun çıkarırsam anlarım," dedim ona, emin olduğundan daha fazla emin olmak istiyordum. Ben iyi bir adamdım. Yaygara koparmadım. Özel muamele talep etmedim. Sorunlarımı asla işe getirmezdim. Ve bu çirkin iş insanların bana bakışını değiştirirse bunu anlardım. Onlara kimden geldiğimi hatırlatırsa.

"Bowie," Dottie Leigh artık sinirlenmişti. "Burada başın belada değil. Babanın yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şey senin bu okuldaki konumunu değiştirmeyecek."

Bu tam olarak doğru değildi. Temelde çikolatalı puding kapağının kendi versiyonuma oturmuştum ve binadaki her hormonlu ukalaya benimle alay etmek için iyi bir neden vermiştim.

"Minnettarım Dottie Leigh," dedim bakışlarına karşılık vererek. Duruma göre insanın içini ısıtıp sıcacık hissettiren ya da hayatından endişe etmesine neden olan kahverengi gözleri vardı. Neyse ki bu sıcak ve bulanık bir durumdu.

"Maribel ve Hung'a telefonda kesin emir verildi. Bir veli ya da yönetim kurulu üyesi olmadığı sürece yorum yapmak yok ve hiçbir şey size aktarılmayacak" dedi. "Sizin ya da ailenizin ihtiyacı olan bir şey olursa seslenin. Tamam mı?"

"Yapacağım. Tekrar teşekkür ederim." Minnettarlığın ötesindeydim.

"Güzel. Şimdi işinizin başına dönün. Bugün etkilememiz gereken birkaç yüz hormonlu zihin var."

"Hallediyorum."

Bana sırtını döndü ve gelen kutusundan evrakları çıkardı. Resmen kovulmuştum.

Kapı aralığında durdum ve arkama baktım. "Beni kovmak istemediğine emin misin?"

Yapışkanlı bir not kâğıdını bana doğru fırlattı. "Git!" dedi ve beni ofisinden kovdu.

"EĞER BİR BLOOGER DAHA YÜZÜME MİKROFON DAYARSA-"

"Blooger nedir?"

"Bilirsin işte. İnternette bir şeyler yazan insanlardan biri." "Sanırım onlara blogger deniyor."

"Bu çok aptalca."

CASSIDY

Bu sabah evimin önünde kamp kuran üç gerizekalıyla karşılaşmak beni biraz keyiflendirdi. İzinsiz dolaştıkları için onlara kestiğim 200 dolarlık ceza da öyle.

Bu bir kutlama sebebiydi. Brunch Club'a bir sipariş verdim ve karakola giderken uğradım. Donutlar ülkenin dört bir yanındaki polisler için tercih edilen hamur işi olabilirdi ama burada, Bootleg'de damak tadımız daha rafineydi.

Fırından yeni çıkmış pastırmalı ve yumurtalı poğaçaya kutusunu arabamın arka koltuğuna yerleştirdim ve iki blok ötedeki işime giderken Bay Garth Brooks'un sesini açtım.

Haber yayılacak ve akbabaların geri kalanı mesajı alacaktı, diye düşündüm memnuniyetle. Burada, Bootleg Springs'te her şeyi farklı yapardık. Direksiyonu çevirerek karakolun arka tarafındaki otoparka girdim. Babam hayatımın büyük bir bölümünde şeriflik yapmıştı ve karakol Ailemin aile odasındaki kanepe kadar evim.

Bir kutu hamur işini ve incelemek için eve götürdüğüm bir yığın dosyayı dengeledim ve anahtar kartımı okuyucunun altında parlattım. Bu, Bootleg PD'deki ilerlemenin gözle görülür işaretlerinden biriydi. Teknolojide ne yazık ki geride kalmıştık. 2011'den önceki tüm dava dosyaları hâlâ kâğıt üzerindeydi. Bir ya da iki stajyerin tarama işini üstlenmesi için bastırıyordum. Babam bunu düşünüyordu.

Şerif yardımcısı ve babamın sağ kolu olan Fanny Sue Tomashek'i "Günaydın," diye selamladım. Fanny, ailesini Olamette County'de beş kuşak geriye götürebilirdi. Bootleg Springs'liydi. Bu da onu küçük departmanımızın sahip olduğu en iyi varlıklardan biri yapıyordu. Ağırbaşlı profesyonelliği ile

Sadece son kırk yıldır şehirde doğup büyüyen her bir kişiyi tanımakla elde edilebilecek türden bir halkla ilişkiler.

Elli sekiz yaşındaydı, yılda bir maraton koşuyordu ve bölümdeki en iyi ikinci atıcıydı.

Ben ilktim. Ve tam dört yıl sonra emekli olduğunda onun işine göz dikmiştim. Hırslarımı kimseye itiraf ettiğimden değil. Bazı şeyleri kendime saklamak en iyisiydi. Bu yüzden o zamana kadar eski dava dosyalarını inceledim, kamu yönetimi üzerine online dersler aldım ve olabileceğim en iyi şerif yardımcısı oldum.

"Günaydın Cass. Bu sabah biraz heyecan yaşadığınızı duydum," dedi eski bilgisayar monitöründen başını çevirerek.

"Haberler hızlı yayılır."

Fanny Sue sırtarak, "Elbette öyle, Şerif Yardımcısı Obvious," dedi. "Otoparkı Yeniden Döşeme fonu için 200 dolar."

"Bu sinsi çakallar muhtemelen her şey sona ermeden önce tüm projenin parasını ödeyecekler," diye tahmin ettim.

Hamur işlerini Fanny Sue'nun masasına, dosyaları da kendi masama bıraktım. Yeşil metal bir canavar, 70'lerden kalma bir dinozordu. Çekmecelerden ikisi tam olarak doğru noktadan delinmediği sürece sıkıştıyordu. Titremeyen ve takla atmayan düz ekran monitör kendi cebimden çıkmıştı. Nöbet geçirmemek ya da migren olmamak bence buna değerdi.

Connelly'nin dün geceki küçük gösterisinden sonra telefonun susmaması beklenen bir şeydi. Bex, dövme, kaşları delinmiş örgütsel baş belamız, sanki süper gücümüz gibi telefonlara bakıyordu. Kanıtların ve el konulan malların saklandığı mülk odasında çalışıyordu. Bir duvarda sürgülü bir cam pencere vardı, böylece gelenlerle ilgilenilebilir ve köpek ruhsat ücretlerini ve başvurularını kabul edebilirdi.

Mülkiyet odasının arkasında, halkın göremeyeceği bir yerde, Summertimer Kurulu vardı. Resmi olmayan bir havuzda, her birimiz potansiyel sorun çıkaran yaz tatilcilerini belirliyorduk. Yaz sonunda, en kötü yaz tatilcisi ihlalini yapan çalışan potu kazanırdı. Fanny Sue -ve onun yanılmaz içgüdüleri- yenilmezdi.

Kurul şu anda boştu ve gelecek yılın Haziran ayına kadar doldurulmayacaktı.

Bilgisayarımı açtım, masa telefonumdaki kırmızı yanıp sönen mesaj ışığını görmezden geldim ve iki poğaça hazırladım.

Birini kendi masama atıp diğeri Bex'e teslim ettim. Bana sırtarak ve gözlerini devirerek baktı. "Dedektif Connelly'nin ilgileceğı bir şeye benziyor Bayan Varney," dedi telefonda.

Kıs kıs güldüm. Bayan Varney seksen yedi yaşındaydı ve her gün birinin cenazesi varmış gibi giyiniyordu. Kendisini "Bootleg Springs Varney'lerinden Bayan Varney" olarak tanıttı. Kocasının ailesi dört kuşaktır Bootleg'deydi ve Bayan Varney kendini yerel kraliyet ailesi olarak görüyordu.

Yaşlı bir kadın gibi kendini beğenmiş biriydi. Ayda en az bir kez, biz şerif yardımcılardan biri onun kasabanın ortasındaki evine gönderilirdi. Her zaman garip bir koku ya da sesi araştırma kisvesi altında. Her ziyaret acı çay, gevrek kurabiyeler ve eski güzel günlerin anımsanmasıyla son bulurdu.

"Bugün saat 4'e seni yazmama ne dersin? Uh-huh. Uh-huh. Oh, hayır, hanımefendi. Güzel cep defterinizi getirmenin çok küstahça olacağını sanmıyorum. Harika. Görüşürüz o zaman."

Bex telefonu kapattı ve hamur işine daldı.

"Bayan Varney'nin Connelly için bir ipucu mu var?" Cüret ettim.

"Callie Kendall'ın kaybolduğı gece küçük köpeğı Cleveland'ın havlama krizine girdiğini söylemezse ihmalkâr davranmış olacağını düşünüyor," diye açıkladı Bex bir lokma puf böreğinin içinden. "Cleveland'ın iyi bir çocuk olduğunu ve hiçbir şeye havlamadığını iddia ediyor."

"Postacı, UPS kamyonu şoförü, kaldırımda evin önünden geçen herkes, bahçede uçuşan yapraklar ve kelimenin tam anlamıyla görüş alanına giren her şey hariç," diye parmaklarımla saydım. Pofuduk küçük piçi hatırladım. On beş yıllık hırçın hayatı boyunca yaklaşık yüz elli kişiyi ısırmişti. Ama iki buçuk kilo olduğı için kimse ona pek aldırmış etmemişti.

"Onu Dedektif Snappy Fingers'ın üzerine atmaktan zarar gelmez diye düşündüm."

Connelly, Bex'e parmak şıklatıp kahve sipariş etmek gibi ölümcül bir hata yapmıştı. Bex ona bölümün eski kahve makinesini göstermiş ve kendi kahvesini doldurmasını söylemişti.

Bunun üzerine babamın bıyığının seğırdiğini görmüştüm. Harlan Tucker bu hayatta tanıdığım en diplomatik adamdı. Ama davaya dirsek atarak dahil olan ve geri kalanımız onun hizmetçileri, aşçıları ve kişisel asistanlarıymışız gibi davranan eyalet polisi dedektifinin onu bile yanlış yola sürüklediğini söyleyebilirdim.

Babamın yolundan gitmek için elimden geleni yaptım ve adama soğukkanlı bir saygıyla davrandım.

Duygularımı saklamakta çok iyiydim.

"Ekselansları bugün burada mı?" Bex'e sordum.

Başını konferans salonuna doğru salladı. Kapı kapalıydı.

"Şerifle birlikte içeride. Sanırım baban basın toplantısından sonra gelen altmış kadar mesajı ona attı."

"Mmm." O basın toplantısı hakkında söylemek istediğim çok şey vardı ama iyi bir şerif yardımcısı gibi dilimi ısırdım. Telefon tekrar çaldı ve Bex neşeli bir şekilde "Bootleg Springs Polis Departmanı, nasıl yardımcı olabiliriz?" diye cevap verince mülk odasından geri çekildim.

Masama döndüm ve kapalı konferans odasının kapısına bir göz attım. Connelly nasıl bir fırtına yarattığının farkında bile değildi.

Bootleggers'ın Callie Kendall'ın kayboluşuyla ilgili her ayrıntıyı yeniden anlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ve on iki yıldır yetkilileri şaşkına çeviren bir kayıp vakasının çözülmesinden daha müstehcen ne olabilirdi? Bodine'lerin bu işten yara almadan çıkmasına imkân yoktu.

O basın toplantısıyla ilgili içimde kötü bir his vardı. DNA sonuçlarıyla ilgili ilk muhabirimiz aramaya başladığında Connelly bir basın toplantısı düzenliyordu.

Haberin sızmasına hiç şaşırmamış gibiydi.

Ceketimin cebinden telefonumun sesi geldi. Çıkardım ve ekran kilidini açtım.

Scarlett: Potluck paket servisi. Bow ve Jonah'ı al ve bu gece Red House'da buluşalım.

Karnımda tedirginliğe benzer bir şey hissettim. Bootleg gibi halka açık bir sahnede, soruşturmaya dahil olan bir kolluk görevlisi olarak benim Bodine'lerle birlikte görünmem doğru muydu?

Telefonum tekrar çaldı. Bu sefer farklı bir Bodine'di.

Bowie: Bu sabahki Stern Deputy rutini için tekrar teşekkürler. Sana borçlandım.

Sadece arkadaşlarla bir akşam yemeğiydi, diye düşündüm. Tabii ki gitmeliydim. Bir polis hizmet ettiği toplumdan ayrı olamazdı, bu kadar küçük bir kasabada olmazdı. Her sakini tanırken olmazdı.

"Cassidy? Çok önemli bir toplantı için Bayan Varney'nin pikabındasın," dedi Bex başını emlak odasından çıkararak.

Ah, lanet olsun. Bununla birlikte, işe koyuldum.

CASSIDY

I Üçüncü tam zamanlı yardımcımız Bubba Rayhill'in, sandalyemi döndürene kadar ortaokulda yatıya kalmış gibi kıkırdamasının nedenini anlayamadım.

Bowie ve Jonah beni almak için istasyona gelmişlerdi. Kılık değiştirerek. Tanrıya şükür Connelly kaçmıştı. Jonah göze çarpmayan siyah bir ceket ve bir bere giymişti. Bowie ise fötr şapka ve lise ceketini tercih etmişti.

"Bu bir Cadılar Bayramı yemeği mi?" Ben sordum.

Bowie şapkasını kafasından çıkardı. "Okuldan sonra bir saat boyunca kudurmuş bir fotoğrafçı sürüsü tarafından kovalanmayı dene ve nasıl hoşuna gittiğini gör."

"Sallie Mae Brickman onları bir şemsiye ve bir ağızdan dolma tüfekte korkuttu. Sonra bize bu kılıkları verdi," diye açıkladı Jonah.

"Habercilerin" şehrin her yerinde yarattığı karmaşayı ilk elden görmüştüm. Kamusal alanlara yığılmışlar, yoldan geçen herkesten röportaj talep ediyorlardı. Haber minibüsleriyle sokakları kapatıyor, Britney Spears gibi vatandaşların etrafını sarıyor ve Yee Haw Yarn and Coffee'deki tüm Wi-Fi'yi işgal ediyorlardı. Bu zaten bir kabustu ve onlar sadece yirmi dört saattir buradaydı.

Anlayabildiğim kadarıyla tek bir Bootlegger bile mikrofona gelmemişti. Kasabam Jonah Bodine Sr.'ın suçlu olup olmadığı konusunda ikiye bölünmüş olabilirdi ama hepimizin hemfikir olduğu bir şey vardı ki o da hiçbir yabancının bizi aptal yerine koymayacağıydı.

"Arabamı Rum Runner Caddesi'nde bıraktık," dedi Bowie. "Yani muhtemelen bizi sen götürmek zorunda kalacaksın."

Yanınızda koşan bir düzine muhabir, aile üyelerinizden herhangi birinin katil olup olmadığını soruyor."

Zor bir gün geçiriyordu. Bu yüzden onu biraz rahat bıraktım. Ayrıca, o ceketin içinde oldukça sevimli görünüyordu.

"Pekâlâ çocuklar. P a l t o m u alayım. Yemek siparişi verdiniz mi?"

YİRMİ DAKİKA SONRA, Tayland yemekleri, karışık denizaltı çeşitleri ve iki altılı bira ile yüklü olarak, kasabanın eteklerinde uzun, dolambaçlı bir yola girdim. Kırmızı Ev, yazlıkçıların her seferinde bir aylığına kiraladıkları süslü göl evlerinin tam karşısındaydı. Ayrıca ön verandasının ötesinde bir parça göl kıyısı olan özel bir sokakta elverişli bir şekilde sıkışmıştı.

"Neden burada yemek yiyoruz?" Arabamı park ederken sordum. "Son dakika iptali," diye açıkladı Bowie yolcu koltuğundan.

Dirseklerimiz bizi ayıran konsolun üzerinde neredeyse birbirine değiyordu. Scarlett Bootleg Springs'de küçük bir emlak kralıydı. İlkbahar, yaz ve sonbahar boyunca ona çok iyi bir nakit akışı sağlayan bir avuç kiralık mülkü vardı. "Scarlett evlerimizden biri yerine burada buluşursak dikkat çekme şansımızın daha az olacağını düşündü."

İyi bir plandı. Eğer tüm Bodine'ler Bowie'nin evine gelseydi, şehirdeki tüm gazetecilerin dikkatini çekerlerdi. Muhtemelen birini vurmak ya da en azından birkaçını şoklamak zorunda kalırdım.

Bodine araçlarının geri kalanının çimenlerin üzerine park ettiği evin önüne yanaştık. Yiyecekleri ve biraları yanımıza alarak ön merdivenlerden çıktık. Bowie kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Kapıyı açtı ve önce benim girmemi işaret etti.

Kırmızı Ev küçük bir yerdi. İki yıl önce orayı satın aldığında Scarlett'in deli olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar çürük bir çatının altında çürüyen bir tahta yığınydı. Ama o burayı bir çiftin kaçamağı için mükemmel, küçük, şirin bir kulübe haline getirmişti.

"İşte buradasınız! Bir muhabir sürüsü tarafından yutulduğunuzu sanıyordum," diye cıvıladı Scarlett mutfaktan. Devlin'e yardım ediyordu.

Yemeğe katkılarını -pepperoni ekmekleri ve patates cipsleri- tezgâhın üzerine dizerler.

Gibson oturma odasındaki televizyonda kanal değiştiriyordu. The Lookout'tan sıcak kanatları getirenin o olduğunu tahmin ettim. Jameson ve Leah Mae kâğıt tabak ve peçetelerle dolu torbaları açtılar, ardından da bir kova kızarmış tavuk getirdiler.

Jonah ganimetlerimizi büfeye ekledi ve Devlin'in elinden bir böreği tokatlayarak aldı. "Kas ekliyoruz, yemek şişirmiyoruz."

Devlin mırıldandı ve şakacının birinin getirdiği ızgara tavuk salatasına geçti.

Scarlett bana, "June Bug'ı davet ettim ama o bir fantezi futbol oyuncusunun sakatlığı yüzünden surat asıyor," dedi.

Başımı salladım. "GT Thompson." Kız kardeşim on yıl önce NFL kariyeri başladığından beri bu adamın hayranıydı. Sakatlığını kişisel bir hakaret olarak kabul ediyor, tüm sezonunu mahvettiğini iddia ediyordu.

Gibson içeri girdi, iri ve düşünceli. Uzandı ve saçımı karıştırdı. "Nasıl gidiyor, şerif yardımcısı?"

"Oh, bilirsin. Cennette bir gün daha."

Tabaklar dağıtıldı ve üzerlerine kürekle yemek dolduruldu. Masanın etrafına doluştuk ve oturma odasına taştık. Bowie yanımda yere oturdu. Dizleri benimkilere değiyordu.

"Hâlâ iyi miyiz?" diye sordu sessizce. Etrafımız ailesiyle çevriliyken bile sanki kendi küçük baloncuğumuzdaymışız gibi hissediyorduk.

"Tabii. Evet." Başımı şu garip içen kuş oyuncaklarından biri gibi salladım. Bowie'ye kızgın olmayı daha çok seviyordum. Duyguları yönetmek daha kolaydı ve onunla *konuşmak* konusunda endişelenmem gerekmiyordu.

"Peki, bugün en aptalca soruyu kim sordu?" Leah Mae neşeyle sordu.

Toplu bir inilti duyuldu.

"O ahmaklardan biri beni Pop In'de yakaladı ve Callie Kendall'ı babamın mı yoksa kardeşlerimin mi öldürdüğünü düşündüğümü sordu. Sonra da soyadı yüzünden zavallı Opal'a saldırmaya başladılar," dedi Scarlett.

Jameson, "Bizi Leah Mae'nin dükkânının önünde yakaladılar," dedi. Leah Mae mankenlikten dükkân işletmeciliğine geçmişti. Bahar aylarında kız kardeşimin de küçük bir yardımıyla bir moda butiği açmayı umuyordu.

Yatırımcı. En azından June bina sahibiyle kira ve kamu hizmetleri konusunda ölümüne pazarlık yapmayı bırakırsa yapardı.

"Evet, katil manyaklardan oluşan bir aileye gelin gidip gitmeyeceğimi ve eğer öyleyse bir reality şov olup olmayacağını öğrenmek istediler." Leah Mae söze karıştı.

Jonah, "Bu sabahki koşuya altı muhabir ve fotoğrafçı geldi," diye yakındı. Sırıttı. "Bu kadar hızlı bir ekip olması çok kötü. Bazıları muhtemelen hâlâ ormandan çıkış yolunu bulmaya çalışıyordur."

Takdirle homurdandım.

"Adın hakkında bir şey söylediler mi?" Bowie sordu.

"Sadece cinayet eğiliminin genetik olup olmadığını öğrenmek istemiştım." Scarlett kısa ve öz bir ifadeyle, "Ne kadar aptallar," dedi.

Hepimiz genel bir mutabakat içinde homurdandık.

Bowie herkese "Cassidy bu sabah kahramanı oynadı," dedi. Sabahki araba yolu olayını anlattı ve orada bulunan herkes tarafından coşkuyla alkışlandım.

Jameson, "Haber kuruluşlarının en iyi çalışanlarını göndermedikleri hissine kapılıyorum," dedi. "Bu insanlar özel bir tür aptal gibi görünüyorlar."

Devlin boğazını temizledi. "Bugün Annapolis ve D.C.'deki bazı bağlantılarımdan birkaç telefon ve mesaj aldım. Bu hikaye biraz daha büyürse birkaç düzineden fazla aptalla karşı karşıya kalabiliriz" diye uyardı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Peki ya sen Gibson?" Ona sordum. Bütün gözler ona döndü ve o da tabağından başını kaldırdı.

Omuz silkti. "Kamyonetinizin arka camına birkaç tüfek astığınızda kaç kişinin sizi yalnız bıraktığını bilerseniz şaşırırdınız," diye kestirip attı.

Bodine'ler bunun çok komik olduğunu düşündüler.

Bununla birlikte, tüm bu karmaşa sona ermeden önce onlardan birini tutuklayacağıma dair içimde bir his vardı.

Artık aç değildim, kanepeye yaslandım ve Bowie'nin kolunun orada durduğunu gördüm. O da ben de kıpırdamadık. Kedilerimi düşündüm.

Scarlett, Devlin'in kucağına kayarak, "Bu kadar dağınıklık yeter," dedi. Pazen gömleğinin kolundan bir parça gazlı bez çıkmıştı. "Hepiniz

Bowie ve Cassidy'nin The Lookout'ta süslü püslü giyinip yavaş bir dans yaptıklarını duydunuz mu?"

Kalabalık topluca "Ooooooh!" diye bağırdı.

"Çok komik." Ekmeğimin topuğunu Scarlett'e doğru fırlattım. "Neden sargılısın?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

"Kedicik Jedidiah sadece biraz eğleniyordu. Her neyse, dediğim gibi, bazı insanlar Least Likely To anketinin yeniden sayılmasını istiyor. Peder Duane ve Misty Lynn'i geride bırakmış olabilirsiniz," dedi göz kırparak.

Bowie'nin parmakları omzumu okşadı. Sabit, yatıştırıcı bir hareketle ileri geri. Dokunuşun etkileri yatıştırıcı olmaktan çok farklıydı. Bowie Bodine'den gizli dokunuşlar mı? Yanlışlıkla zamanda ve mekânda bir delik açıp beni lise yıllarıma mı götürmüştü?

Kediler. Kedilerin annesiydim. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Vazgeçmiştim.

Bekar bir kedi kadın olarak yaşamaya kararlıydım.

"Pekâlâ. Bu kadar saçmalık yeter," dedi Gibson. "Gerçekten neden burada olduğumuza gelelim. Bu soruşturma fırtınası konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor."

Scarlett ona doğru tıslayarak, "Parti bozan," dedi.

Bowie yanımda gerildi. Parmakları nazik vuruşlarını durdurdu. "Alınma ama Cassidy'nin burada olmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Saldırıya uğradım. Başımı öyle hızlı çevirdim ki boynum çatladı. Kendimi yaralanmış hissettim. Bodine'lerin fahri Tucker'lar olarak görüldüğü kadar ben de her zaman bir Bodine olarak görülmüştüm.

Her yerde gözler kafalardan fırlıyordu.

Bowie bana döndü. "Cass, bu karmaşa yüzünden sadakatinin bölündüğünü hissetmeni istemiyorum. İşini tehlikeye atmak istemiyoruz."

DNA sonuçları yüzünden beni yine cezalandırıyordu.

Aniden ayağa kalktım. "Evet. Anladım. Tamamdır. Ben gidiyorum." Şok edici bir şekilde incinmiştim. Göğsüme ok, sırtıma bıçak saplanmış gibi acıyordu. *Neden bu adamın bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin veriyordum?*

Kullanılmış kedi kumunu bu gece onun arka verandasına atacaktım.

"Jonah ve Bowie'yi geri götürebiliriz," diye gönüllü oldu Jameson. özür dileyen bir bakış.

H i ç b i r i y l e göz teması kurmadan hızlıca başımı salladım. "Evet. Yemek için hepinize teşekkürler."

"Cass, b ö y l e yapma" korusu eşliğinde ön kapıdan çıktım.

Ömür boyu sürececek bir dostluğun kapısı yüzüme kapanıyormuş gibi hissettim. Ben onlardan biri değildim. Bana güvenmiyorlardı. Ve bu çok acı vericiydi.

BOMIE

I

arabasının kapısını açarken yakaladım.

"Cass." Elimi koluna koyarak onu durdurdum. Bana döndü, gözleri buz gibiydi. İşte Cassidy buydu, ateşten çok buz.

O kızgındı. Kontrolünü hiç kaybetmez, duygularını hep dizginlerdi. Bazen o tasmanın kaymasına izin verirse ne olacağını merak ederdim. "Ne?" diye sertçe sordu.

"Bu senin iyiliğin için," dedim ona.

"Beni kollamana ihtiyacım yok. Uzun zamandır böyle bir şey yapmadım."

Sinirlenme sırası bendeydi. "Bana umursamayı bırakmamı söyleyemezsin." "Ben senin küçük kız kardeşin değilim," diye tersledi beni.

Onu arabanın kapısına sıkıştırıyordum ama ona bir göz atmak için yeterince yerim vardı. "Farkındayım."

Nefesi nefes nefese geliyordu, aramızdaki gece havasında asılı duran küçük gümüşü bulutlar.

"Öyle misin?" diye sordu. "Ben senin küçük kız kardeşin değilim ve ona göz kulak olmana ihtiyaç duyan ergen bir vahşi çocuk da değilim."

"Cassidy." Sinirlenmişim. "Benden ne istiyorsun? Yardım ettiğin bir soruşturmanın hayatlarımızı mahvetmesine nasıl izin vermeyeceğimizi çözebilmemiz için Bodine'in toplantısına mı katılmak istiyorsun? O yabancı dedektifin ailemle olan ilişkiniz hakkındaki sorularına cevap vermek zorunda kalmak mı istiyorsunuz? İşin ve arkadaşlığımızın ayrı varlıklar olduğunu zaten açıkça belirttin. Buna saygı duymaya çalışıyorum."

Yeşil gözlerindeki o ateş. Beni baştan aşağı ısıtıyor, kışı kemiklerimden söküp atıyordu.

Elim kendi aklına sahipti, sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. Sanki dokunuşumun içinde eriyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı. Ve sonra o an yok oldu.

"Saygı mı? Bir şey anlatmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Ben bir Bodine'im Cass. Biz kurnaz insanlar değiliz. Eğer bir şey söylemeye çalışsaydım, söylerdim."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu on yıllık karışık sinyalleri açıklamıyor."

Keşke neden bahsettiğini bilmeseydim. Onları ne kadar saklamaya çalışsam da, bu gerçek duygular her şeyi lekeleyerek kanıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ne söylediğini gayet iyi bildiğim halde sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey söylemiyorum. Ben bir şey söylemiyorum. Sen de söylemiyorsun. Bu hep böyleydi. Her zaman da böyle olacak."

"Benden ne yapmamı istiyorsun Cassidy?" Sözlerimin altında hayal kırıklığı ve arzu kaynıyordu. Ama eğer bana söylerse. Eğer beni *isterse*, yıllar önce verdiğim sözü tutabilecek miydim? Söz verdiğimde ciddiydim. Bunu bankaya götür. Eğer söylediysem, bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Bunun dışında.

İlişkimiz bir yalandı. Ona karşı kardeş sevgisinden başka bir şey hissetmiyormuşum gibi davranıyordum.

Biliyordum ki eğer o kelimeleri söylerse. Bana o soruyu sorarsa, yıkılırdım. Özlediğim gibi ellerimi onun üzerine koyardım. Dünyadaki her şey yok olana kadar onu öperdim. Tek yapması gereken bana kesin bir işaret vermektir. Beni istediğini söylemesi. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi göstermemi istemesi.

Bana bir kez daha uzun uzun baktı ve başını salladı. Güzel yüzünde gördüğüm hayal kırıklığı mıydı?

Onu hayal kırıklığına uğratmak beni mahvetti.

"Görüşürüz Bowie," dedi o düz, profesyonel ses tonuyla. Arabasına bindi, tüyleri hâlâ diken dikendi ve ben onun uzaklaşmasını izledim.

O anda pek çok şey diledim. Durumun farklı olmasını. Babamın bir kez daha işleri bizim için berbat etmemesini ya da soruları cevaplamak için burada olabilesini. Bu dünyada en çok istediğim şey için yeterince iyi olmayı. Araba yolundan bir taş aldım ve göle fırlattım. Görmek için çok karanlıktı ama sıçrama sesini duydum. I

dalgaların yayıldıkça yayıldığını ve cam gibi yüzeyi mahvettiğini biliyordu.

Suya sırtımı döndüm ve içeri girdim.

"Bu kesinlikle gerekli miydi?" Scarlett sordu. "Evet, gerekliydi," diye tersledim.

Scarlett, "O aileden," diye karşı çıktı.

"Hayır. Değil. Bu durumda, Cassidy Tucker babamızı soruşturan bir polis. Bunun etrafında istediğiniz kadar dans edebiliriz, ama hepiniz onun önce bir polis, sonra da bir aile dostu olduğunu hatırlasanız iyi edersiniz. Zaten bir kez aramızdan birini seçti."

Devlin avukat moduna geçerek, "Bu tartışmayı şimdilik bir kenara bırakalım," dedi. "Leah Mae, neden hepimizin burada ne aradığını açıklamıyorsun?"

Scarlett hâlâ bana dik dik bakarak Dev'in yanındaki sandalyeye çöktü. Ben akıllıca davranarak yumruk mesafesinden uzakta, kanepede bir koltuk seçtim.

Leah Mae ayağa kalktı. "Pekâlâ. Hepiniz zor bir durumdasınız ve bence hem soruşturma hem de medya ile başa çıkmak için bir oyun planımız olması önemli," diye başladı hepimize hitap ederek. "Şimdi, hedefleriniz neler?"

"Açık konuş, Leah Mae," diye takıldı Jameson ona, sahibine bakan bir köpek yavrusu gibi bakarak.

Ona göz kırptı. "Hepiniz bu durumdan ne elde etmek istiyorsunuz?"

Jonah, "Gece gündüz peşimizde dolaşan gazetecilerden kurtulmak," dedi. Scarlett, "Babamın masumiyetini kanıtlamak," diye ekledi.

"Gerçekten onun bu işle bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?" Gibson Scarlett'e sordu. Bu, son derece sadık olan ilişkilerinde bir gerginlik kaynağıydı. Gibson, kız kardeşimizin her zaman babamın iyi yönlerini görmeye çalışmasından nefret ederdi.

Gibson hepimizden daha kötü durumdaydı. En azından beyzbol konusunda onunla zayıf bir bağ kurmuştum. Ama ailemizin müzik ve seyahat hayallerinin peşinden gitmemesinin nedeni Gibson'dı.

Scarlett dişlerini göstererek, "Yine başlama," diye onu uyardı.

Kanepeden bir yastık fırlatarak bakışlarını kırdım. "Aynı takımdayız," diye hatırlattım onlara.

"Bowie haklı," diye araya girdi Devlin. "Aynı hedeflere sahip olmak için anlaşmak zorunda değilsiniz. Hepiniz için en iyisi birleşik bir cephe oluşturmak. Şu anda birbirinize her zamankinden daha çok ihtiyacınız var."

Scarlett isteksizce mücadeleden vazgeçerek,
"Peki," dedi. Gibson homurdandı.

"O zaman oyun planını konuşalım," diye iç geçirdi Jameson. "Basın konusunda ne yapacağız?"

"Kabul edilebilir yanıtları ve onlar tarafından köşeye sıkıştırılmaktan kaçınmak için önerileri bir araya getirdim" diyen Devlin, spiral ciltli kopyaları dağıttı.

Ağzımın kenarının kalktığını hissettim. *Scarlett'in bir hukuk ineğine aşık olacağını kim tahmin edebilirdi ki?*

"Tüm bunları Jayme'ye sordum ve o da onayladı. Özellikle de hiçbirinizin bir blog yazarını ya da fotoğrafçıyı dövmekten tutuklanmayacağı kısmı" diye ekledi Devlin.

Noktaları tek tek gözden geçirdi ve genel bir strateji üzerinde anlaştık. Temel olarak, onlara rapor edecekleri bir şey vermeyin.

"Unutmayın, bu ancak onlara zayıf bir halka vermezsek işe yarar," dedi Leah Mae dikkatle.

Gibson'a bir bakış attım.

"Neden herkes bana ve Gibs'e bakıyor?" Scarlett sordu. "Çünkü en tepkili olanlar siz ikinizsiniz," dedim ona.

Scarlett, "Öfkemi kontrol edebilirim," diye alay etti. Gibson yine homurdandı.

Geri kalanımız gülmekten kırıldı. Jameson, "İkiniz de şeker krizi geçiren üç yaşındaki bir çocuktan daha fazla kontrol sahibi değilsiniz," dedi.

"Siktir git," diye karşılık verdi

Gibson. "Nokta kanıtlandı."

"Siz ikiniz bir dakikalığına şirretliğinizi bir kenara bırakabilerseniz bahsetmek istediğim başka bir şey var," dedim onlara.

Hepsi beklentiyle bana baktı.

"Dedektif Connolly'nin bunu babamın yaptığına ikna olduğunu hissediyorum. Gerçekleri derinlemesine incelemesi konusunda ona güvenebilir miyiz bilmiyorum, özellikle de bu gerçekler onun teorisiyle uyuşmuyorsa."

"Yani ne diyorsun?" Gibson kollarını kavuşturarak sordu. "Kendi soruşturmamızı başlatmamızı mı istiyorsunuz?"

"Resmi olarak bir şey yok. Ama onu tanıyorduk, Callie'yi tanıyorduk ve bu kasabadaki neredeyse herkesi tanıyoruz. Belki polisin gözden kaçırdığı bir şey vardır. Belki de gözden kaçırdıkları bir şey vardır. Belki içimizden biri o kazağın neden onun eline geçtiğinin anahtarını elinde tutuyordur."

Scarlett, "Katılıyorum," diye söze girdi. "Bence kendi başımıza biraz araştırma yapmak, kışımızın üstüne oturup parmaklarımızı oynatmaktan ve bir aptalın suratında bir kamera k ı r m a m a y a çalışmaktan daha iyidir."

"Katılıyorum," dedi Jonah. Aile toplantıları sırasında sessizdi. Belki de hâlâ aramızdaki yerini bulmaya çalışıyordu. Ya da belki de Gibson'ın ona hâlâ bir yabancı gibi davranmasıydı.

"Nereden başlamalıyız?" Jameson sordu.

"Callie'nin kaybolduğu haftayla başlayalım. O hafta her birimizin tam olarak ne yaptığını bulmaya çalışalım, belki bizim önemli bir şey hatırlar."

Gibson ayağa kalkarak, "Bu saçmalık," dedi. "O yaptı. Ve bunu kanıtlamak için süreci hızlandırmamızı mı istiyorsunuz?"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Scarlett ayağa fırlayarak sordu.

Ona ters ters baktı. "Çünkü Jonah Bodine bu hayatta dokunduğu her şeyi mahvetti. Bütün kasaba bunu biliyor. Siz de bu işe dahil olabilirsiniz." Başka bir şey söylemeden ceketini sandalyenin arkasından kaptı ve hışım la dışarı çıktı.

Oda bir dakikalığına sessizliğe gömüldü. Gibs'in kamyonetinin devrini ve çakıl sesleriyle uzaklaştığını duyduk.

Scarlett, "Bunu bilerek yapıyor, böylece ben de lanet olası bahçedeki taşları tırmıklamak zorunda kalıyorum," diye yakındı.

Kardeşimin her zamanki ani ve öfkeli ayrılışını görmezden gelerek, sözlerinin kafamda yankılanmasına izin verdim. *Bütün kasaba bunu biliyor.* "Tüm kasabadan bahsetmişken," diye başladım.

Jameson kararlılıkla, "Hayır," dedi.

"Evet!" Scarlett ısrar etti. "Bu sadece bizim sorunumuz değil. Bütün kasabayı etkiliyor."

"Bunun yapılması gerekiyor," dedim.

"Ne hakkında gizlice tartışıyoruz?" Jonah sordu.

CASSIDY

T

Muhabirler bir zombi sürüsü gibi kasabayı ele geçiriyordu. Haber minibüsleriyle sokakları tıkıyor, lokantadaki tüm boş tabureleri kapıyor ve genel olarak

Sorularına cevap almak için kaldırımlarda mahalle sakinlerini kovalayarak kendilerini rezil ettiler. Lise, işe yaramaz ve meraklı meraklıları öğretim üyeleri ve öğrencilerden uzak tutmak için binanın önüne bir dizi testere kurmak zorunda kaldı.

İçki kaçakçıları mutlu değildi. İsyanın bir anda büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Jaws tema şarkısı. Çirkinlik kaçınılmazdı.

Babam bu karmaşayı yönetmeleri için yaz dönemi yardımcılarımızdan ikisini tekrar göreve çağırdı. Artık bütçemiz cehenneme dönmüştü. Otoparkı yeniden asfaltlamayı bir kenara bırakın, uğraşmamız gereken yüklü maaş giderlerimiz vardı.

Dedektif Connelly, Bootleg'in bir isyanın eşiğinde olmasını hiç umursamıyor gibiydi. Hâlâ karakolun küflü konferans salonunda, ağdaki bir örümcek gibi ikamet ediyordu.

Bu alanı genellikle yemekli toplantılar yaptığımızda ya da aylık personel toplantılarında yemek odası olarak kullanırdık. O masanın etrafında toplanmamızı gerektiren çok fazla açık soruşturma yoktu. Ama bu işin prensibiydi. Boş bir masa da alabilirdi ama Connelly her şeyden ayrı olmayı tercih etti.

Callie Kendall'ın kaybolduğu gece tam olarak nerede olduklarını ve hatırladıklarını anlatmak için sıraya giren vatandaşlardan oluşan nehir, kapıdan içeri giren her bir kişiye alçak bir yılan gibi davrandığı bir iki günün ardından durma noktasına gelmişti.

Connelly, küçük kasaba dedikodularına ayıracak zamanı olmadığını açıkça belirtti ve bu konuda oldukça hıyar davranmaktan çekinmedi.

Ve istasyonda birkaç üstü kapalı "birinin onunla burada işleri nasıl yaptığımız hakkında konuşması gerekecek" mırıldanmasından sonra, bunun ben olmam gerektiğini anladım. Babam sevimli, adil ve insancıl bir insan olmasına rağmen iletişim kurmayı beceremiyordu. Annemle konuşmaları tamamen "hı hı" ve "evet, canlarım" dan ibaretti. Ve bu da yemeğe nereye gidecekleri konusundaydı. Çatışma içeren bir konu açıldığında babam cansız bir nesne gibi susardı.

WV Tattle Tales'den bir blog yazarının Yee Haw Yarn and Coffee'de Bernie O'Dell'in önünde sıraya girip son taze fincan kahveyi kaptığı ve benim de ayırmak zorunda kaldığım bir itiş kakışa neden olan özellikle sinir bozucu bir olaydan sonra oldu. Arbede sırasında kendi kahvemi de kaybettim. Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu ve o kişi ben olacaktım. Bu ziyaretçilere yerlerinin hatırlatılması gerekiyordu. Onlar burada ziyaretçiydiler ve saygılı davranmaları gerekiyordu, kasaba halkını gazlı, hak sahibi bir bizon sürüsü gibi ezip geçmeleri değil.

Açık konferans kapısını hızlıca çaldım. Connelly kaşlarını çatarak baktığı dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırmaya zahmet etmedi.

Yüzümü boş bir profesyonelliğe dönüştürerek bekledim. Saniyeler geçtikçe bunun bir güç gösterisi olduğunu düşündüm. Ama adamın yaptığı her şey öyleydi ve kasabamın bu aptallardan kurtulabileceği anlamına geliyorsa oynamaya hazırdım. Muhtemelen bir pislik gibi Facebook'ta geziniyordu.

"Ne oldu şerif yardımcısı?" diye sordu sonunda başını kaldırarak.

"Basın şehirde huzursuzluk yaratıyor," diye rapor ettim. "Bununla nasıl başa çıkmamızı istersiniz?"

Uzun bir süre bana baktı. "Bölgeyle birlikte geliyor. Eminim siz ve komşularınız uyum sağlayacaksınız."

Karısının, bu kendini beğenmiş tavrı yüzünden ona hiç biber gazı sıkıp sıkmadığını merak ettim. Onu ev yapımı bir yemeğe otururken ve karısına işini nasıl daha iyi yapabileceği konusunda talimat verirken hayal edebiliyordum. Sonra BAM! Yüzü biber gazıyla doldu.

"Medyanın ilgisine aşınayız efendim. Kaybolduktan sonra bolca yaşadık," diye hatırlattım ona.

Homurdandı, hâlâ o sulu mavi gözleriyle beni inceliyordu. Eğer sert ve sessiz bir muamelenin beni korkutacağını düşündüyse, başka bir şeyi hak etmişti. Ben

çatlakların görünmesine asla izin vermemeyi hayattaki kişisel görevim haline getirdim. Connelly'nin beni ayağa kaldırması için oyununu büyük ölçüde geliştirmesi gerekecek.

"Medyanın ilgisiyle başa çıkma konusunda bu kadar bilgiliyseniz, durumu ele almak için uygun bir yol bulabileceğinizden eminim" dedi.

Alt metin: Saçma sorularınla beni rahatsız ediyorsun.

"Kaybolma olayından sonra şerif departmanı vatandaşların mahremiyetini korumak için birkaç kasaba yönetmeliği çıkardı," dedim ve devam ettim. "Bu yönetmelikleri uygulamamız konusunda içiniz rahat mı?"

"Medyayı kızdırmak asla iyi bir fikir değildir, milletvekili," dedi bana.

"Efendim, bazıları taciz sınırını oldukça agresif bir şekilde aşıyor. Özel mülke izinsiz giriyorlar, trafiği engelliyorlar, araçları çevreliyorlar." Bowie'nin geçen sabah kendi garaj yolunda köşeye sıkıştırılmasından duyduğu öfkeyi hatırladım. Ona karşı hâlâ iyi ve kızgın olsam da, belli bir düzeyde polis korumasını hak ediyordu. "Bu bir popülerlik yarışması değil. Bu bir güvenlik meselesi. Masum insanları taciz ediyorlar."

Görünüşe göre, bu söylenecek yanlış bir şeydi.

"Babaları bir katilse ne kadar masum olabilirler ki? İçlerinden birinin bir şey bilmeme ihtimali nedir?" Connelly çizdi.

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz, efendim?"

Suçlama yapıldı. Çizgiler çekildi. Şimdi yoluna devam ediyordu. "Memur bey, size ve *akrabalarınıza* tavsiyem," gözleri babamın Bex'le futbol konuştuğu cama kaydı, "ziyaretçilere son derece saygılı davranın, yoksa sizi silah taşıyan, eğitimsiz bir cahil olarak resmetmeye karar verirler."

"Hillbilly, efendim," diye

düzelttim. "Affedersiniz?" Gözleri

buz kesmişti.

"Buralarda köylü terimini tercih ederiz."

İnce dudakları gülümseme olabilecek bir şekilde kıvrıldı. "Köylüler o zaman." "Saygılı olmak için elimizden geleni yapacağız," dedim ona. *Evet, doğru. Bootleg Springs'in bir kovan akli vardı ve eğer polis departmanları onları korumak için adım atmazsa, meseleleri kendi ellerine alacaklardı.*

Bu çok zor olacaktı.

gerçek bir karmaşa.

Gitmek için döndüm ve sonra kapının önünde durakladım. O basın açıklamasından beri bir şey beni rahatsız ediyordu. "Çok düzenlisiniz efendim."

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp tekrar baktı.

"Birinin DNA sonuçlarını sızdırdığı haberini alır almaz bir basın

toplantısı düzenlediniz."

"Beni bir şeyle suçlamak istiyorsan, erkek ol ve söyle." Ona uzun ve soğuk bakışlar atma sırası bendeydi. "Hayır, efendim."

Soğuk yüzeyinin altında kaynayan bir kızgınlık vardı. "Belki de soruşturmaların nasıl yürüdüğüne alışık değilsiniz," dedi acımasızca. "Ama şu anda bu davaya ne kadar çok dikkat çekilirse, o kadar çok bilgi bulacağız. İnsanlar spot ışıklarının altında saklanamazlar. Bir yerlerde birileri babanın ilk seferinde gözden kaçırdığı bir şeyi hatırlayacaktır."

Yüzümü soğukkanlı ve nötr tuttum.

Bunu içten içe biliyordum. Sızıntı Connelly'den geliyordu. Sonra da gidip bize diş etlerimizi fırçalamamamız konusunda ders verdi.

Gitmek için döndüm.

"Bir şey daha var, şerif yardımcısı. Sadakatinizin nerede yattığına karar vermek isteyebilirsiniz. Bu departmana mı yoksa başka bir yere mi?" Ekranı görebilmem için dizüstü bilgisayarını çevirdi.

Bowie'nin garaj yolunda mokasen giyen bir morona ters ters baktığım bir fotoğrafın yer aldığı bir makaleydi.

Polis sevgilisi şüphelinin oğlunu savunuyor, basını tehdit ediyor.

Vay canına. Görünüşe göre işler iyice karışmak üzereydi.

CASSIDY

I Uzun, boktan bir hafta olmuştu. Sadece çeşitli "gazeteciler" -ve bu terimi çok gevşek kullanıyorum- kasabamı kasıp kavurmakla kalmamış, Dedektif Connelly tek çarenin

Departmana sadakatimi kanıtlamamın yolu mükemmel bir uşak olmaktan geçiyordu. Bana hayatımın her günü tarama, fakslama ve genel olarak kağıt itme yaptırdı.

Benim lanet kağıt kesiklerim kağıt kesiklerine sahipti.

Bu arada, o ve babam ilk soruşturmada sorgulanan her tanıkla oturup gözden kaçmış olabilecek herhangi bir bilgi arıyorlardı. Connelly bunu açıkça söylemedi ama tavırları Bootleg'in daha da cahil cahil cahillerden oluşan daha küçük bir grup tarafından yönetilen bir grup cahil cahil olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

Onun üstü kapalı aşışılamlarını pek umursadığımı söyleyemem. Adamın baykuş bokundan bile daha kaypak olduğunu söyleyen Bayan Varney de öyle. Ya da yanlış anlaşılan bir mesaj yüzünden adam tarafından azarlanan Fanny Sue. Fanny Sue o kadar kızmıştı ki, sarhoş Otto Holt'u Connelly'nin ön lastiğine işerken gördüğünde arkasını dönüp ıslık çalarak yoluna devam etmişti.

Bu gece vardiyamın bitmesine bir saat vardı. Eve gidip kürk arkadaşlarımı ezmeme bir saat kalmıştı. Adını Vermeyeceğim Adam'ın belirsiz, acil, "kimse bir cinayet masası dedektifine soru sormasın" türünden bir iş için gitmiş olması hoşuma gidiyordu. Muhtemelen kaka yapması ya da yavru sincapları tekmelemesi gerekiyordu.

Bu fırsatı park yerindeki eski kruvazörlerden birini kapmak için kullandım.
çok.

Kış ve Şükran Günü'nün eşiğinde bir Perşembe gecesi idi. Karanlık. Soğuk. Sessiz.

Çok sessiz.

Sokaklarda sadece basın mensupları vardı. Onları diğerlerinden ayakkabılarından -genellikle mokasen ayakkabılarından- ve ellerine kalıcı olarak takılmış teknolojik aletlerden ayırt edebildiniz. Komşularım neredeydi? Tepeden yukarı, The Lookout'a doğru ilerledim. Otoparkın dolu olması gerekirdi ama binanın karşısına park etmiş sadece bir avuç araç vardı.

Etrafında döndüm ve şehrin merkezine geri döndüm.

Vitrinler karanlıktı, ki bu bir Perşembe günü saat 21:00 için alışılmadık bir durum değildi. Ancak alışılmadık *olan* Bootleg'in perakende satış alanlarının üzerindeki apartmanların ve evlerin de karanlık olmasıydı. Bütün kasaba nereye gitmiş olabilirdi ki?

Bir önseziyle arabayı doğuya çevirdim. Bootleg Springs turizme bağlıydı ama bu arada bir turist kalabalığından sıkılmadığımız anlamına gelmiyordu. Kiralık mülklerin çoğu kasabanın batı ucunda, gölün kıyısında iken, Bootleg doğudaki birkaç yeri geri kazanmıştı.

Gizli kaplıcalar oradaydı. İzinsiz Girilmez Tabelaları ve Bootlegger'ların kaynakların varlığını yabancılara asla açıklamayacaklarına dair ettikleri ciddi yeminlerle korunuyordu. Göl kenarındaki parkta bulunan normal kaplıcaları uzun zaman önce her yıl gelen gezgin kalabalığına devretmiştik. Ama gizli kaynakları kendimize sakladık.

Ayrıca yüksek kaya çıkıntıları arasına sıkışmış hilal şeklinde bir plaj vardı ve buraya sadece tekneyle ya da keçi yolu olarak bilinen yolla ulaşılabilirdi. Herkes İşçi Bayramı'ndan sonraki hafta sonu, sabahın erken saatlerine kadar süren bir plaj barbeküsü için oraya gider ve başarılı bir yazı daha kutlardı.

Bela koklayan burnum, kaynakların yakınında koklayacak bir şey vermedi, ben de devam ettim. Hava ciddi bir kar erimesi için yeterince ısınmıştı. Ana yoldan çıkıp Still Lane'e, virajlı bir dağ yoluna doğru uzanan ıslak lastik izlerini fark ettim. Yukarıda bir avuç özel mülk ve bir Mini Cooper'ı yutabilecek çukurlar ordusundan başka bir şey yoktu.

Merakla yola döndüm. Gerçekten bir sorun mu var yoksa hayal mi görüyorum diye düşünerek yavaşça ilerledim. İyi içgüdülerim olduğunu düşünmeyi severdim ama daha önce beni hayal kırıklığına uğratmışlardı. Örnek olarak: Bowie

Bodine. Belki de şarkı söyleme konusunda gerçekten iyi olduğunu düşünen ama aslında sadece sinir bozucu ve cızırtılı olan insanlardan biriydim. Yeteneklerine inandıkları için markette şarkı söyleyip yoldan geçenleri etkilemeyi beklerler. Gerçekte ise herkesi korkutup kaçırlar. "Olamaz! İşte yine o lanet üçüncü sınıf öğretmeni geliyor. Biri ona siparişini bana söylemek zorunda olmadığını söyleyebilir mi lütfen?"

Onu gördüğümde endişelerimi bir kenara ittim.

Yaşlı Jefferson Waverly'nin arazisi bir Noel partisi gibi ışıklandırılmıştı.

Kuzey otağında park etmiş gerçek bir araç denizi vardı. Resim güzelliğindeki piknik ahırının tahtaları arasındaki çatlaklardan ışık sızıyordu. I benekli Rocky Tobias'ın güçlendirilmiş pikap park edilmiş sonraki EmmaLeigh'in VW Bug'ına. Peder Duane'in onlarca yıllık sedanı Büyükanne Louisa'nın El Camino'sunun önüne park edilmişti. Bana öyle geldi ki bütün Bootleg sakinleri oradaydı. Acaba bir eğlence mi vardı?

cevap vermeyi unuttunuz mu?

Bowie'nin SUV'sini sahanın arka tarafında, Wade Zirkel'in gösterişli uzun taksisinin bir tarafında gördüm. Gibson'ın Charger'ı da diğer taraftaydı. Wade'in kamyonetinin tam karşısına park etmişlerdi. Gözlerimi devirdim.

Bodine'ler, Scarlett'i aldattıktan sonra Wade Zirkel'e iyi gözle bakmadılar. En başta onunla tekrar çıkacak kadar aptal olmaması gerektiğini boş verin.

Aracımı ahırın yakınına park ettim ve dışarı çıktım. Büyük bir kalabalığın alçak mırıltısı ahırdan uzanıp beni çağırıyordu. *Kesinlikle bir şeyler oluyordu.*

Engabeli zeminde ilerleyerek ahırın yan kapısına geldim ve dinlemek için durdum.

"Pekala. Pekâlâ. Toplantıyı başlatalım," diye seslendiğini duydum Belediye Başkanı Augustus "Auggie" Hornsblatt'ın.

Ne haltlar dönüyordu?

Merakıma yenik düştüm ve ağır ahşap kapıyı çekip açtım. Evet. Bootleg Springs'in tamamı çim sandalyeler ve tahta banklar üzerinde içeriye tıkılmıştı. Belediye Başkanı Auggie ön tarafta bir süt sandığının üzerinde durmuş kablosuz bir mikrofona konuşuyordu.

Varlığını henüz duyurmak istemediğim için göze çarpmamaya karar verdim. Zadie Rummerfield bir bankın ucunda oturuyordu.

ahırın arkasında. Onu ittim. Kayarken bana suçlu bir bakış fırlattı.

Uh-huh. Yani bu davet edilmediğim bir etkinlikti.

Babamın katılmadığını fark ettim. Ya bana ve aileme karşı bir şeydi, ki bundan şüpheliydim, ya da bu Bootleg'in yasalara duyurmak istemediği bir şeydi.

Auggie mikrofona, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. Üzerinde her zamanki üniforması, kovboy şapkası ve önlük vardı. "Hepinizin farkında olduğu gibi, bir sorunumuz var."

Kollarımı kavuşturdum ve bacaklarımı tekmeledim. Biri omzumu dürttü ve başımı kaldırıp baktım.

Bowie.

"Aşağı in," diye fısıldadı bana.

İsteksizce, şu anda Jimmy Bob Prosser'ın kucağına düşmek üzere olan Zadi'e yaklaştım.

Bowie yanıma oturdu, omuzlar birbirine değiyor, dizler sürtünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kısık bir fısıltıyla.

"Benim işim," dedim kesin bir dille. "Tüm kasaba kaybolduğunda Bootleg PD'nin bunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Düşündüğün gibi değil Cass."

"Ne olduğunu düşünüyorum?" Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ama bu da benim dışlandığım bir başka şeydi. Başka bir kedi alsam mı diye düşündüm.

"Duyduklarınız hoşunuza gitmeyecek," diye tahmin etti.

"Sanırım hayatta kalacağım," diye tısladım kuru bir sesle. Neyi duyup duymayacağıma onun karar vermesine ihtiyacım yoktu. *Ona ihtiyacım yoktu.*

Kalabalık, ortak sorunları her neyse yine gürlüyordu. Ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Annie kalabalığın ortasından seslendi: "Benim kafemde dükkân açmışlar," dedi. Annie, Yee Haw Yarn and Coffee'yi işletiyordu. "Bir fincan kahve alıyorlar ve tüm gün boyunca Wi-Fi'yi sömürüyorlar."

"Bir haftadır araba yolumu kapatıyorlar," diye yakındı Lula sağ tarafımda bir yerden. Lula, Bootleg Springs Spa'nın sahibi ve işletmecisiydi. Ayrıca benden iki blok ötede oturuyordu. Muhabirleri komşulardan uzaklaştırıyordum ama terör saltanatımı genişletmem gerekecekti.

"Çöp atıyorlar."

"İçlerinden biri geçen gün karşıdan karşıya geçerken neredeyse Bex'i eziyordu!"

"Gazetelerinde hepimize eğitimsiz yavaş konuşanlar dediler!"

"Lisenin önünde oturup öğrencilere bilgi karşılığında para teklif ediyorlar!"

"İçlerinden birinin Peder Duane'e Peder Redneck dediğini duydum!" "İçlerinden biri Mona Lisa McNugget'ı tekmelemeye çalıştı!"

Ambarda toplu bir nefes alma sesi yükseldi.

"Hepinizi duydum ve aynı f i k i r d e y i m . Bu muhabirlerden kurtulmalıyız," diye duyurdu Auggie. "Şimdi, kimin bir planı var?"

Oh, Tanrım.

CASSIDY

A ahırdaki herkesin bir planı olduğu ortaya çıktı. Otto Holt ve Jimmy Bob Prosser basını padok benzeri bir alana hapsetmek istiyordu. Eski Yargıç Carwell, 57. maddeyi

Kasabanın tüzüğü, toprak sahibi beyaz erkeklerin çoğunluğunun Bootleg Springs sınırlarından insan gruplarını yasaklamasına izin veriyordu. Bu tamamen yasa dışıydı ama kimse bu yasayı kitaplardan silmeyi akıl edememişti.

Devlin'le bu konuyu konuşmak için aklıma bir not aldım.

Moonshine Diner'ın sevilen sahibi Clarabell, bazı gıda zehirlenmelerinin istenmeyenleri evlerine gitmeye teşvik edebileceğini öne sürerek hayal kırıklıklarını gösterdi.

Varlığını duyurmaya ve bu aptallığa bir son vermeye hazırdım ki Bowie elini bacağıma koydu.

"Bir saniye bekle," dedi bana sessizce.

Fizikselliğin etkisiyle ayağa fırlamayı ve kasaba halkına aptal demeyi hatırlayamayacak kadar meşguldüm. Birden eve, George ve Eddie'nin yanına dönmüş olmayı diledim.

"Millet, kızımın işe yarayacağını düşündüğüm bir fikri var."

"O *benim annem* mi?" Tısladım.

Bowie bacağıma tekrar sıktı.

Evet. Elbette, Nadine Tucker üçüncü sırada ayağa kalktı ve sinsî kız kardeşimi ayağa kaldırdı.

"Devam et June," dedi annem cesaretle.

Kız kardeşim ellerini pantolonunun içine soktu. "Bir muhabirin birincil sorumluluğu gerçekleri yanlışlardan ayırmak ve yaymaktır."

başladı.

"İngilizce, Juney," diye seslendi Cheyenne Hastings koridorun karşısından.

Kız kardeşimin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Eğer bir muhabir sadece kolayca çürütülebilecek yalanları ifşa ediyorsa, algılanan faydası hızlı ve belirsiz bir şekilde sona erecektir." Her zamanki gibi, June'un basitleştirmesi tam tersi bir etki yarattı.

Bootleg Springs tercüme etmeye çalışırken ahırda cırcır böceklerinin cıvıltılarını duyabiliyordum.

Annem, "Demek istediği, eğer bu muhabirleri saçmalıkları yaymak için kullanırsak, altından çıktıkları kayaya geri çağrılacaklar," diye tercüme etti.

Kalabalık mırıldanmaya başladı ve coşku arttı.

"Bu bir yanlış bilgilendirme kampanyası. Tıpkı Jedidiah Bodine'in 'shine running' yıllarında yaptığı gibi," diye kıkırdadı Bayan Varney.

Belediye Başkanı Hornsbladt gümüş sakalını bir çizgi film kötü adamı gibi sıvazladı. "Neden, June Tucker. Bence bu çok iyi bir fikir."

"Evet, bunu biliyorum," dedi June.

Annem ona dirsek attı.

June isteksizce kendini düzelterek, "Yani, teşekkür ederim," dedi.

Kalabalığın uğultusu sağır edici seviyelere ulaştı ve belediye başkanı ayaklarının altındaki sandığa bir çekiç vurmak zorunda kaldı. Çok sert vurdu ve sandık çökerek onu yere düşürdü.

Tekrar ayağa fırladı ve herkes tekrar sessizleşene kadar bir dakika boyunca duvara vurdu. "Hepiniz, bunu düzenli tutmalıyız. Şimdi strateji geliştirelim. Kimin bir fikri var?"

Ahırın her yerinde eller havaya kalktı ve konuşmalar geri döndü.

Bowie'ye "Burada oturup polis soruşturmasını engellemelerine izin veremem," dedim. Eli hâlâ dizimin üzerindeydi.

"Polisi engellemiyorlar. Hepimizin aptal, dişsiz köylüler olduğumuzu düşünen bir grup saygısız yabancıyı engelliyorlar. Bir muhabire karşı dürüst olmamanın yasadışı bir tarafı yok" diye ısrar etti.

Dişlerimi sıktım. Tüm bu olanlar prosedürel kıcımları ağrıyordu. "Ne sıklıkla gizli toplantılar yapıyorsunuz?" Ona sordum.

"Sadece kesinlikle gerekli olduğunda," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Peki annem ve kız kardeşim genellikle toplantıya katılırlar mı?"

Bana sıırttı. "Genelde toplantıları onlar düzenler." "Dalga geçiyorsun."

"Babanın Donna Tarper'ın kocasının onu dövdüğünü kanıtlayamadığı zamanı hatırlıyor musun?" Bowie sordu.

Gözlerim kısıldı. "Evet." Babamın kocaman, yumuşacık bir kalbi vardı. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin incindiğini görmeye dayanamazdı. Vatandaşlarından birinin düzenli olarak dayak yediğini bilmek ona hiç iyi gelmiyordu. Ama Donna suç duyurusunda bulunmayı reddetmişti.

"Kocanın aniden komşusu Pete'e nasıl saldırdığını hatırlıyor musunuz? Ve kavganın gizemli video görüntüleri karakolda ortaya çıkmıştı?"

Gözlerimi kapattım. "Ciddi olamazsın."

Bowie ciddiyetle başını salladı. "Annen o toplantıyı düzenledi ve o orospu çocuğunu nasıl yakalayacağımızı ve hapse attıracağımızı bulmamız için kafa kafaya vermemizi istedi."

Kaşlarımın arasında bir baş ağrısının filizlendiği yere parmağımı sürttüm.

"Dışlanmış hissediyor musun?"

Bowie sordu. "Evet. Birazcık."

"Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Yine o konuya mı döndük?" Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı.

"Hayır, Cass. Yapmıyoruz. Ama bazı şeyleri emniyet güçlerinin bilmemesi daha iyi olur. Bu aptalları birkaç masal anlatarak kasabadan kovarsak kimin canı yanacak?"

"Mesele bu değil, Bowie. Doğru doğrudur ve yanlış yanlıştır." "Tatlım, bazen doğru ile yanlış arasında bir sürü şey vardır. ve yanlış."

Bundan hiç hoşlanmadım. Kanun ve düzen insanları güvende tutuyordu. Neyin iyi neyin kötü olduğunu tam olarak tanımladı. İnsanlara cevaplar verdi, doğru cevaplar. Kanun, eylemlerimizin sonuçlarını netleştirdi.

Eğer komşunuzun kablosunu çaldıysanız, 500 dolar ceza ödüyordunuz. Kara para akladıysanız, bir yıla kadar hapis yatarsınız. Size ait olmayan bir şeyi 4 Temmuz'da havaya uçurursanız iki yıla kadar hapis yatabilir ve 10.000 dolar ödeyebilirsiniz.

Kurallarımız vardı.

"Bunu babama söylemem gerektiğini biliyorsun," dedim ona.

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşı çıktı Bowie. Annemin oturduğu yeri işaret etti. "Bu onun suçu. Senin değil."

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Haklı olabilir.

"Bakın, eğer sizi rahatsız ediyorsa, bu toplantıların hiçbirinden gerçekten yasadışı bir şey çıkmadığını söyleyebilirim," dedi bana.

"Gerçek yasadışı "yı tanımla."

"Yapmamayı tercih ederim." Bana göz kırptı.

Wade Zirkel dikkatimi çekerek, "O kadife pantolonlu bok kafalıya Callie Kendall'ı Koca Ayak'ın kaçırdığına dair elimde kanıt olduğunu söyleyeceğim," diye seslendi.

Homurdandım. Elimde değildi. Wade Zirkel'in *Charlottesburg Post gazetesine* kasılarak Callie'yi bir kocaayağın kaçırdığını iddia etmesi fikri gülünçtü.

"Sıkı durun millet. Dikkatli olmalıyız ve kesinlikle kötü bilgi yaymadığımızdan emin olmalıyız," dedi Build a Shine'ın tüylü saçlı sahibi Sonny Fullson -Bootleg'in popüler Build A Bear zincirine cevabı- ayağa kalkarak.

"Harry *and the Henderson*'dan Harry'nin Bootleg'e girip bir kızı alıp götürmesinin mümkün olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu belediye başkanı dehşete düşmüş bir halde.

Sonny başını salladı. "Hayır, efendim. Onları Jonah Bodine, Sr.'a mı götürüyoruz yoksa ondan uzaklaştırıyor muyuz diye soruyorum. Huzur içinde yatsın."

Kaşlarını çatma sırası Bowie'deydi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Sonny'ye Belediye Başkanı Hornsblatt'ın çekiciyle vurmak istemiş gibi baktı.

"Babamın, huzur içinde yatsın, Callie Kendall'ın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok," dedi Scarlett, oturduğu sıraya tırmanıp kalabalığa hançer gibi bakarak.

"O zaman nasıl oldu da onun kanlı kazağını aldı? Huzur içinde yatsın," diye bağırdı biri.

Yanımda gerildiğini hissettiğimde elimi Bowie'nin bacağına vurdum. Saldırmak için sarmalanmıştı.

"Sakin ol kaplan," dedim sessizce.

"Hepiniz onun ölmediğini biliyorsunuz. Bir adamla kaçtı."

"Eğer hâlâ hayattaysa neden o zamandan beri kimse ondan haber almadı?" "O kesinlikle öldü."

"Ama Jonah Bodine'in yaptığını biliyor muyuz? Yani adam sarhoştur ama bu onun katil olduğu anlamına mı geliyor? Huzur içinde yatsın."

Devlin, Scarlett'i kürsüden aldı ve belediye başkanının mikrofonunu işaret etti. "Bence herkesin bu planı anlaması çok önemli.

ancak devam etmekte olan polis soruşturmasını engellemediği takdirde ilerleyebilir."

Nihayet. Mantıklı bir ses.

Bowie hala yanımda sinirli bir şekilde titriyordu.

Devlin, "Jonah Bodine, Sr.1 -uh, huzur içinde yatsın- halk mahkemesinde yargılamamızı gerektirmeyecek bir çözüm bulabiliriz," diye cevap verdi.

"Ha?" diye homurdandı biri yakınlarda.

Devlin kravatını düzeltti. "Demek istediğim, polis soruşturmasını raydan çıkarmayacak bir hikâye ya da hikâyeler bulalım. Kimin ne yaptığını bulmak onların işi. Bu yüzden bu mokasen giyen, isim takan akbabaları kasabamızdan kovmak bizim işimiz olsun."

Yavaş bir alkışla başladı ve insanlar ayaklarını yere vurup parmaklarının arasından ısıklık çalana kadar devam etti. Devlin McCallister farkında değildi ama az önce ilk kampanya konuşmasını yapmıştı.

En azından işleri olabildiğince yasal tutacağı konusunda ona güvenebilirdim.

Şimdi, babamın masasına düşmesi gereken bir şey öğrenmeden önce ayrılmak için iyi bir zamandı. "Görünüşe göre hepiniz buradaki işleri kontrol altına almışsınız. Ben şehre dönüp kimsenin hukuk camiasının otoritesini sarsmadığından emin olacağım."

Dikkatleri daha fazla üzerime çekmek istemediğim için yarı ayağa kalktım, yarı koşar adım Bowie'nin etrafından dolanarak koridora çıktım. Annemin ve June'un beni görmesini kesinlikle istemiyordum. Bu, yapmak istemediğim bir konuşmaydı.

Anne, ne zamandır babamın arkasından gizli operasyonlar yürütüyorsun?

Peki ya June? Öz kardeşim bu boku benden nasıl saklayabilir?

Baş ağrısı, et lokantasındaki kızarmış soğan gibi çiçek açıyordu.

Topluluğun sıcaklığını arkamda bırakarak kapıdan çıktım ve gecenin serinliğine geri döndüm.

Park etmiş arabalar ordusuna bakarak ellerimi montumun ceplerine soktum. Uzun uzun iç çektim ve nefesimin üzerimdeki mürekkep siyahı gökyüzünü bulutlandırmasını izledim. Yöntemleri çılginca olabilirdi. Ama emin olduğum bir şey vardı ki, Bootleg Springs tüm dünyada yaşamak için en iyi yerdi.

"Babana söylemeyeceksin, değil mi?" Bowie'nin sesi arkamda sessizdi.

Ayaklarımın altındaki buz tutmuş çimlere tekme attım. "Hayır, ona söylemeyeceğim," dedim sonunda.

Arkamdan geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. Yüzümü ona çevirdiğinde, sonunda gerçekleştiğini düşündüm. Bowie Bodine bu ay parçasının altında içimdeki soğuğu öpecekti.

Ve sonra yaptı.

Dudakları yanağımı okşadı. Sonra başparmağı ağzının değdiği yere dokundu. "Teşekkürler Cass."

O içeri girdiğinde ben hala orada duruyordum.

Polis Bootleg Springs'te kaybolan şüpheliyi görmezden

geldi Bartholomew Jaques kimdir?

Kendall'ın kaybolmasıyla ilgili yeni bir şüpheli tespit edilince yerel polis alay konusu oldu

BOMIE

Bartholomew -Bayan McClintock'un işe yaramaz yeğeninin adı- Jacques -Nash Larabee'nin annesine oldukça kaba davranan Parisli otel görevlisinin adı- katil olduğundan şüphelenilen biriydi.

Özellikle de Callie Kendall'ın. Ama Bootleg Springs ona daha fazlası için kredi vermeye açıktı.

Evet. Yaşlı Bartholomew kasabaya paslı bir kamyonetle gelmiş ve kasabada kaldığı altı ay boyunca ortalığı karıştırmıştı. Trent McCulty'nin hediyesi olan altın dişi ve Millie Waggle'ın hediyesi olan dağınık saçlarıyla işten işe koşturup duruyordu.

Rhett Ginsler, Bartholomew'un gençlik günlerinde başlattığı bir bar kavgası nedeniyle topallayarak yürüdüğünü öne sürdü. Muhabirler bunu yedi.

Indiana mafyasıyla olduğu iddia edilen bağları -ki bu da bir kurgu eseridir- onu yerel kolluk kuvvetleri tarafından dokunulmaz hale getirmiştir. Ve işte bu şekilde sincap, sümüklü, iyi olmayan Bartholomew kovuşturmadan kaçtı.

Bu uydurma dramayı izlemekten büyük keyif aldım. Pazartesi günü Maribel, Bayan Varney'i Pop In'de *West Virginia Needs to Know*'dan bir blog yazarıyla sarmaş dolaş gördüğünü bildirdi. Bu blog yazarı biz Bootlegger'lardan "saygın köylülerin dilbilgisi açısından yanlış, zavallı kuzenleri" olarak bahsetmişti.

Salı günü Belediye Başkanı Hornsblatt, *The Middlebury Courier* muhabirini bire bir görüşme için ofisine davet etti.

Çarşamba günü, evimin önündeki basın kalabalığı sorduğunda, onlara Bartholomew Jacques hakkında yorum yapamayacağımı söyledim.

Basına konuşan herkes bunu isminin gizli kalması koşuluyla yaptı.

Perşembe gününe gelindiğinde, gerçekleri araştıramayacak kadar meşgul olan medya kuruluşları, emniyet güçlerinin bir şüpheliyi neden görmezden geldiğini sorgulayan manşetler atıyordu. Wade Zirkel'in Cadılar Bayramı kostümü içinde gizemli ve potansiyel olarak tehlikeli Bartholomew olarak dolaşan fotoğraflarını görmek gerçekten de büyük bir zevkti. Sierra Hayes, sahte sosyal medya profillerini parkın dışına çıkarmıştı.

Eyalet polisi Kendall'ın kaybolmasıyla ilgili hayati

ipucunu görmezden geldi Küçük kasaba cinayet zanlısını

takip etmekten çok korktu

Kendall cinayetinde küçük kasaba mafyanın misillemesiyle

karşı karşıya Hillbillies vs. The Mob: Callie Kendall'ı kim

öldürdü?

Clarabell önüne küçük bir pastırma dağı ile çırpılmış yumurta tabağı, Jonah'ın önüne de domates ve biberli yumurta beyazı omleti koydu. Kasabamızın kurtuluşunu Moonshine Diner'da iş öncesi bir kahvaltıyla kutluyorduk.

Clarabell kahvelerimizi doldururken, "Görüyorsunuz ya, herkes çetelerin misillemesinden ölesiye korkuyor," diye devam etti. "Ben de *Perrinville Times*'daki salağa aynen böyle söyledim."

Bartholomew Jacques'ın viral yayılımı kadar hızlı olan tepki sayesinde bu sabah garaj yolum ve evimin önündeki sokak mutluluk verici bir şekilde boştu.

Bu onların kendi suçuydu. Jonah telefonunu uzattı ve gözden düşmüş bir gazetecinin, akranlarından oluşan bir kalabalığın yüzüne kameralar ve telefonlar tutarak caddede koştuğu başka bir videoyu açtı. Tacizciler, taciz edilenler haline gelmişti. Muhabirler "Bütün bir Batı Virjinya kasabası nasıl sahte bir cinayet zanlısı uydurdu ve sizi bu konuda yazmaya ikna etti?" diye soruyordu.

"Yorum yok," diye tersledi söz konusu adam, paltosunun kapüşonunu yukarı çekip koşusunu neredeyse depar atacak kadar hızlandırarak.

Dedektif Connelly'nin basın sorumluluğunu sorguladığı alaycı basın

toplantısı, kasabanın yarısı tarafından The Lookout'ta izlenmişti. Ayrıca hepimiz televizyona orta parmağımızı göstermiştik.

soruşturmasını alaya aldığımız için bizi aradı. Callie Kendall ondan çok bizim kızımızdı. Alay konusu yaptığımız tek şey, işlerini düzgün yapamayacak kadar agresif birkaç düzine morondur.

Evet. Biz içki kaçakçıları bu durumu bir zafer olarak gördük. Nicolette, haber minibüsleri toplandığında sanki bayrammış gibi viski shotları dağıtmıştı. Ve June sessizce bir kasaba kahramanı olarak övülüyordu.

"Günaydın, Bowie. Jonah."

Telefondan başımı kaldırdığımda Şerif Harlan Tucker'ın Jonah'nın yanındaki kabine kayarak girdiğini gördüm.

"Günaydın şerif," diye ihtiyatla selamladım onu, midemde tanıdık düğümlerin birbirine bağlandığını hissederek. Bir zamanlar çok yakındık. Ehliyetimi almaya beni o götürmüştü ve kendimi bildim bileli her Şükran Günü'nü onun masasında geçirmiştik. Hâlâ da öyle. Ama şimdi farklıydı.

Clarabell elinde bir fincan ve kahve cezvesiyle yeniden ortaya çıktı. "Bugün kahvaltı var mı şerif?" Artık tamamen işle ilgiliydi. Hiçbirimiz bu işe karıştığımızı ona söyleme fikrine sıcak bakmıyorduk. Dudaklarımız fermuarlıydı.

"Sadece kahve. Teşekkürler," dedi Clarabell'e.

Şerif bir yudum aldı, anlatmak istediğine ısınmak için zaman ayırdı. "Bugün soğuk bir tane," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. Winter gerçekten de bu yılın başlarında Bootleg'e kancasını takmıştı.

"Kesinlikle öyle," dedi Jonah, bana doğru hançer gibi bir bakış fırlatarak.

"Şu Bartholomew Jacques meselesi hakkında bir şey biliyor musunuz?" Şerif Tucker gayet rahat bir tavırla sordu. Sanki tek istediği sabahın erken saatlerinde küçük bir sohbetmiş gibi.

Daha iyi biliyorduk.

"Bana karşı her zaman dürüst olacağına güveniyorum oğlum," dedi bana.

Ah, kahretsin. Bıçak göğsümde güzel ve düzgün bir şekilde büküldü, tam da onun istediği gibi.

Jonah yüzüne kocaman bir omlet ısırtığı attı, böylece cevap vermesi beklenemezdi.

Şerif Tucker parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirdi. Son ciddi konuşmamız sırasında olduğundan daha beyazdı şimdi. Hepimiz yaşlanıyorduk. Yine de onun yanında kendimi hâlâ işe yaramaz bir Bodine Çocuğu gibi hissediyordum.

"Görünüşe göre Bartholomew işi küçük istila sorunumuzu ortadan kaldırdı," diye gözlemledim, sorusuna doğrudan cevap vermeyerek.

Bıyığı seğırdi.

"Öyle görünüyor," diye kabul etti. "Peki ya sen Jonah? Her şey yolunda mı?"

Jonah ağzına bir çatal dolusu daha atmıştı. "Evet, o," dedi.

Şerif Tucker homurdandı. Bağırsaklarımı dökmemi bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Hey, şerif. Perrinville'deki silahlı soygunu duydun mu?" Clarabell günü kurtarmak için masamızda belirdi.

Jonah ve ben masanın üzerinden birbirimize baktık. Yalan söylemeyi pek sevmezdim. Sadece ihmal yoluyla olsa bile. Ama adama kızının basını korkutmanın arkasındaki şeytani deha olduğunu söylememin imkânı yoktu.

Clarabell ve şerif, kahvaltıdaki kalabalığın geri kalanına karbonhidrat ve dedikodu servisi yapmak için uzaklaşmadan önce birkaç dakika boyunca atıştılar.

"Evet, çocuklar. Yola çıksam iyi olacak," dedi ve kabinden geri kayarak çıktı.

"İyi günler," dedim ve ona "iyi günler" demediğini umduğum bir baş selamı verdim.

kasaba çapında bir isyana yardım ettiğim için özür dilerim.

Jonah, ön kapı şingirdayarak ayrılış sinyalinin verdiğinde kulübeye doğru yığıldı.

"Müdürün odasına çağrılmaktan kıl payı kurtulmuş gibi hissediyorum," dedi. "Alınmayın."

Yüzümü ekşiterek tabağımı kenara ittim ve telefonumu çıkardım.

Ben: Baban balık avına çıktı.

Cassidy hemen cevap verdi.

Cassidy: Eğer ona benim bu işe karıştığımı söylersen, şimdiye kadar sahip olduğun en kötü kapı komşun olurum.

Sırıttım.

"Dostum, ona ne zaman çıkma teklif edeceksin?" Jonah sordu. Telefonumu kaldırdım. "Kapa çenenini."

Sırtıma sırası Jonah'daydı. "Ailede Callie'nin kaybolduğu haftayla ilgili bir şey bulan var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "On iki yıl önce olan herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştın mı hiç? Kayıp olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Sonrasında polis, muhabirler ve arama ekipleriyle yaşanan karmaşayı hatırlıyorum. Hepsi beynime kazındı."

Yumurtalarımı tabağında gezdirdim, artık basının tahliyesini kutlamak istemiyordum.

"Ama diğer her şey?" Devam ettim. "Babamın gitmesi? Annemin o gece bizi Gibs'le kalmaya göndermesi? Elimde hiçbir şey yok. Scar da bir şey bulamadığını söylüyor. Jameson ve Gibs'i kim biliyor? Gibs taşındıktan sonra annem ve babamla pek ilgilenmedi, o yüzden ekleyecek bir şeyi olduğundan şüpheliyim."

Jonah, "Birileri bir şeyler hatırlayacak," dedi.

"Yumurta beyazının yanında Pollyanna da alır mısın?"

"Hayır. Sırlar saklanmaz. Er ya da geç biri bir şey hatırlar."

2C

CASSIDY

George ve Sir Edmund Hillary -evimdeki her şeye tırmanmaktan hoşlandığı için bu adı almıştı- güzelce yerleşmişlerdi. Kum kutuları arka verandadaki çamur odamdaydı. Tırmalama direkleri ön penceredeydi. Ve kürkleri başka her yerde.

Her yerde biriken kıl yumaklarıyla başa çıkabilmek için süpürme işini gün aşırı yapmaya başlamıştım ve June'y'nin sürekli bahsettiği tüysüz domuzları düşünmemeye çalışıyordum. Onların etrafta olması hoşuma gidiyordu. İyi birer uyku arkadaşlarıydılar. Onlarla konuştuğumda bana miyavlayarak karşılık veriyorlardı. Üçümüz bir çubuğun üzerindeki tüylerle ve kedi nanesi doldurulmuş farelerle oynayarak saatler geçirmiştik.

Keşke Ağustos ayında mağazadan satın aldığım Noel kartlarını almasaydım da kedilere Noel Baba şapkası giydirip şu evcil hayvan resimli kartlardan yapsaydım.

Gelecek yıl.

Evet. Kedi kadın olmayı benimsiyordum.

Bugün nöbetçiydim. Çoğunlukla sıradan bir insan gibi davranabildiğim nadir Pazar günlerinden biriydi. Ama bir iki rahatsız edici şikâyetle ilgilenmek dışında gün benim günümdü. George sırtıma sarılmış, Eddie de yanımdaki boş yastığa yayılmış halde uyudum, sonra da kendime beni bir hafta boyunca doyuracak bir et yahnisi yaptım.

Yemek pişmişti. Temizlik tamamlanmıştı. Kediler uyukluyordu. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Normalde bir randevu uygulamasında geziniyor ya da eski dava dosyalarını karıştırıyor olurdum. Artık bir şerif yardımcısıydım ama bu benim için yolun sonu değildi. Bir gün şerif olacaktım. Ama bunu hak etmem gerekiyordu. Soyadımdan dolayı bana verilmemişti. Bu yüzden o dava dosyalarını inceledim ve ara sıra internetten kamu yönetimi derslerine girdim. Ama bu sadece işin başlangıcıydı. Bootleg'de şerif departmanı küçük, tuhaf toplumumuzun dokusuna işlemişti. İşimiz sadece polislik ve koruma değildi, aynı zamanda iletişim kurmak ve yardım etmek, eğitmek ve hatta bazen eğlendirmektir.

Ben de babamın izinden giderek kasabamdaki her bir kişiyle aktif olarak ilgilendim.

Ama bugün, sıradan bir insan olmak istedim.

George yemek odasındaki pencere kenarındaki tüneğinden horluyordu ve ben de bu şirinliği kaydetmek için telefonumu çıkardım.

Acaba çılgın bir kedi kadın olmak şeriflik görevimi yerine getirmemi engeller mi?

Arkadan bir ses duydum ve kafamı dışarı uzattım. Jonah bir torba çöpü Bowie'nin arka çitin yanında tuttuğu çöp kutusuna taşıyordu. Bahçelerimiz daha iyi günler görmüş, işe yaramaz, kalça yüksekliğinde bir çitle bölünmüştü.

Bowie bir keresinde kapıyı yıkıp tüm alanı ikimize de açmayı önermişti ama ben o fiziksel bariyeri tercih ettim. Tıpkı iki yarımız arasındaki kapı gibi. Genç kalbimi kıran adamla başa çıkmak söz konusu olduğunda bariyerler çok önemliydi.

"Merhaba komşu," diye seslendim.

Jonah çenesini eğdi. "Hey, Cass. Taşınması gereken bir çöpün var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye karşılık verdim.

Neden Jonah olmasın? Merak ettim. Neden o Bodine kardeş kanımı kaynatamıyordu? Hoş bir tipti, göze de hoş geliyordu. Ve kişisel antrenör olduğu için kışımı formda tutabilirdi. Zaten yan dairede oturuyordu. Seks aramaları için uygun.

Erkeklerden tamamen vazgeçme kararımı hatırlamadan önce bir an durumu düşündüm. Ayrıca, beni her bayram Bodine masasına oturtacak biriyle gerçekten yuva kurmak istiyor muydum? Hayır efendim. Bowie'yi her Şükran Günü'nde ailemin mutfağında görmek yeterince kötüydü.

"Pop In'e gidiyorum," dedi Jonah, palto yerine giydiği yeleğin fermuarını çekerken. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Pop In, Bootleg Springs'in benzin istasyonu ve bakkal versiyonuydu. "Patlamış mısır!" Bu gece kendime rahat bir film gecesi hazırlayacaktım. Belki *Dirty Dancing* ya da *Sixteen Candles*. Ya da daha iyisi, kimsenin kimseye aşık olmadığı ve yine de hepsinin çok iyi vakit geçirdiği bir aksiyon filmi.

Bana başparmağıyla onay verdi. "Tamamdır.

Teslim edeceğim." "Teşekkürler, Jonah!"

Hâlâ onu izliyordum ve kot giymiş kışının beni neden oda arkadaşının gibi hipnotize etmediğini merak ediyordum ki, onu karşılaştırdığım kış arka kapıdan çıktı.

"Hey," dedi Bowie, arka verandanın kendi tarafından.

"Selam," diye karşılık verdim. Düşük belli bir eşofman ve uzun kollu termal bir gömlek giymişti. Uzun boylu, zayıf, biraz dağınıktı ve bir erkekte hoşuma giden diğer her şey onda da vardı.

Evet, o anda ondan nefret ettim.

Sir Edmund Hillary macera için iyi bir zaman olduğuna karar verdiğinde, bakışlarımı bitirip içeri girmek için bir bahane bulmama saniyeler kalmıştı. Sıska küçük piç ayaklarımın arasından sıyrılıp verandaya doğru fırladı.

"Hayır!" Bağırdım. Kış mevsimiydi ve kediler benim için ve evim için yeniydi. Tam da böyle bir şey olur korkusuyla henüz arka bahçeyi keşfetmelerine izin vermemiştim. "Eddie, geri gel!"

Yalınayak, ayaklarımın altındaki buz gibi betona aldırmandan peşinden gittim.

Bir metre önümde durdu ve onu yakalamama izin verecekmiş gibi göz kırptı.

Temkinli bir şekilde yaklaştım. Küçük piç ona bir adım yaklaşmama izin verdi ve hamlemi yapmak için çullandığımda, menzilimden çıktı.

"Vay anasını! Ne zaman bir kedi aldın!" Bowie çitin kendi tarafından seslendi.

"Erkeklerden vazgeçtiğim zaman."

Eddie rotasını değiştirdi ve doğruca çite doğru koştu.

"Dur!" Birdenbire ve içgüdüsel olarak çocuğuna tasma takan her ebeveynle empati kurdum.

Eddie kendini soyulan tahtaya doğru fırlattı. Küçük ayakları tutunmak için çabaladı ve sonra ayağa kalktı.

Bowie ma kazandıran gol pası için uzanan bir alıcı gibi daldı. "Ooof" diye sert bir iniş yaptı.

Kar kalıntılarının arasından parmak uçlarımla geçtim ve çitin üzerinden baktım.

"Yakaladım onu." Bowie Eddie'yi zafer kazanmışasına ensesinden tutup kaldırdı. Eddie'nin ön ayakları işe yaramaz bir şekilde önünde uzanıyordu. Son derece hoşnutsuz görünüyordu. Bowie'nin vücudunun sol tarafı baştan aşağı ıslak ve amurluydu.

Elimde değildi. Gülün bir resim oluşturdular. Kahkahamı geri çekemeden ağızımdan kaçtı.

Bowie sırtarak, "Eğlendirmekten mutluluk duyarım," dedi ve Eddie'yi göğsüne bastırdı. Eddie'nin kulakları aşağıdaydı ve kuyruğı seğiriyordu ama Bowie'nin başını kaşımaya boyun eğdi. Onu suçlamadım. Bowie'nin elleri her zaman çok becerikli görünürdü.

Çitin orada buluştuk.

"Erkeklerden umudu kestin, ha?" Bowie kediği ondan almak için eğildiğimde sordu.

Eddie kıvranarak kurtulmaya çalışırken ellerimiz birbirine dolandı ve o yetkin eller tam göğüslerime çarptı. Neden sütyen giymemiştim ki? Bowie'nin çenesi sıkılıydı, gözleri aramızda sıkışıp kalmış, çırpınan kedideydi. Çitin sert kenarı karnıma batıyordu. Çıplak ayaklarımın altındaki toprak donuyordu. Derime en az sekiz kedi pençesi saplanmıştı ve tek hissedebildiğim Bowie'nin elleriydi.

Biz güreşirken bana "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Aman Tanrım. Onca yıllık ergen fantezileri ve Bowie Bodine göğüslerime ilk kez böyle dokundu. Ve özür diledi. Gerçek hayat aptalca ve adaletsizdi. Çaresizlik içinde, aptal ve adaletsiz kedimi Bowie'nin kollarından çekip aldım ve geri çekildim. Buzlu bir çamur parçasına basıp kaydım ve neredeyse yere düşüyordum ama tam beni yakalamak için çitin üzerinden uzanırken kendimi topladım.

"Ben iyiyim. İyiyim," dedim, geriye doğru aceleyle bir adım daha atarak.

Yanaklarımın ne kadar sıcak olduğuna bakılırsa yüzüm domatesin altı tonuna bürünmüş olmalıydı.

"Emin misin?" Bowie ellerini eşofmanının ceplerine sokarak sordu. Hayal mi görüyordum yoksa pantolonunun içinde çok net bir penis izi mi vardı?

Oh, Tanrım. Domatesin yedi tonuna bürünmüştüm. Temmuz ayında Merl'in çiftlik standına benziyordum.

"Evet. Güzel. Teşekkürler." Uyuşmuş ayaklarım ve alev alev yanan yüzümle arka verandama doğru koştum.

George açık olan arka kapıda muntazam bir şekilde oturuyordu. Kuyruğu ayaklarının etrafında kıvrılmış, ucu duyulmamış bir ritimle sallanıyordu. Ben verandanın basamaklarını çıkarken esnedi.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandım ona, iki kediyi de içeri itip Bowie'nin bakışları arasında kapıyı çarparak çıktım.

BOMIE

S erkeklerden vazgeçmişti. Şu anda kutlama için bir şişe şampanya patlatıyor olmalıydım. Bir daha asla onun gece gezmesi için süslenip püslenip bir adamın arabasına binmesini izlemek zorunda kalmayacaktım. Asla kulak misafiri olmayacaktım.

Scarlett ile randevularından bahsediyordu. Bizi ayıran ince duvarların arasından mutlu bir ilişkinin seslerini duymakla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Ama erkeklerden vazgeçmek beni de kapsıyordu. Elbette, uzun zaman önce kendimi bu oyunun dışında tutmuştum. Ama bir yanım -büyük bir yanım- Cass'in bir gün bunu tekrar masaya yatırmanın bir yolunu bulacağını umuyordu.

Onu kedi kadın keşiflerine iten şeyin tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Akşam yemeği, paylaştığımız dans... güzeldi.

Lanet olası hain sikim, Cassidy'nin bana bastırduğu hissi hatırlayarak çarşafların altında kıpırdandı. Onun sayesinde kalkmış olan binlerce ereksiyonun sayısını unutmuştum. Bir kadının bana hiç dokunmadan saniyeler içinde beni granite çevirebilmesi doğal değildi.

Esnedim, ellerimi yüzüme sürdüm ve uyumak için dua ettim. Yan komşum yüzünden uykusuz geceler geçirmek talihsiz ve yaygın bir olaydı.

Çılgılık beni yataktan fırlattı. Ayaklarım soğuk zemine çarptığında hâlâ sersemlemiştim. Ama vücudumda dolaşan adrenalin mesajını haykırıyordu: Cassidy tehlikedeydi.

Eğer o kürdanlı herif geçen akşamki yemekten sonra onun evine gelseydi, ben-

Tekrar çılgılık attı ve bir gümbürtü duydum. Yatağımın üzerinden atladım ve koridora doğru koştum. Alanlarımızı ayıran kapının

şans. Tekme mi attım yoksa nasıl başardım bilmiyorum ama kendimi açık kapıdan sendeleyerek Cassidy'nin yatak odasına girerken buldum.

Buruşuk yatağının iki yanında karşı karşıya durduk. Gözleri vahşi, saçları bir felaketti. Ve tamamen çıplaktı.

Her sinapsımı ateşleyen savaşıma içgüdüleriyle bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama o kadar hızlı taş kesildim ki neredeyse bayılıyordum.

"Bowie!" diye bağırdı ve uçan bir şey beni bombaladı.

Cassidy'ye doğru yöneldi ve Cassidy yere düşerek başucu lambasını da beraberinde sürükledi.

Cassidy Tucker korkusuzdu. İki yüz kiloluk kavgacı sarhoşları hapishane hücrelerine taşımıştı. Pek çok aile içi huzursuzluk çağrısına tek başına cevap vermişti. Yalnız bir jartiyer yılanı evine sığınmaya çalıştığında Scarlett'in aradığı kişi oydu.

Ancak Cassidy'yi botlarına kadar korkutan bir şey vardı: *yarasalar*.

Lanet şey tekrar üzerime çullandı ve eğildim, potansiyel kuduz olan uçan ısıricılara meraklı değildim.

"Yakala, Bowie!" Çıplak Dehşet Cassidy parmaklarımı bir elektrik prizine sokup Macarena dansı yapmam için bana yalvarabilirdi ve ben de yapardım. Kafası karışan yarasa bana doğru geri geldi ve Cass'in yatağının başlığına doğru kanat çırpı.

Hızlı düşünerek spor çantasını yerden aldım ve içindekileri yere attım. Cassidy yatağın kenarından baktı, gözleri tetikteydi.

"Gel dostum. Senin ve benim halletmemiz gereken bazı işler var," dedim temkinli bir şekilde yaklaşarak. Bir ayağım diğerinin önündeydi. Yakından o kadar da iğrenç değildi. Daha çok kanatları olan tuhaf görünümlü bir fare yavrusuna benziyordu. Derin bir nefes aldım ve çantayı ustalıklarla yarasanın üzerine bıraktım, kapağını kullanarak onu içeri çektim.

Etrafa savrulduğunu hissettim ve çantanın fermuarını hızla kapattım.

"Gitti mi?" Cassidy yatağın diğer tarafından fısıldadı. Sadece başının üst kısmını görebiliyordum.

"Her şey yolunda Cass," diye söz verdim ona. Gözlerimi kaçırarak sopayı dışarı çıkarıyor olmalıydım. Ama bunun yerine çantayı yere koydum ve yatağın etrafında döndüm.

Sevgimin çıplak nesnesini ayağa kaldırıp ellerimi kollarında gezdirmemeliydim. Ama burada tam olarak bunu yapıyordum.

Cassidy bana doğru eğildi, alnı göğsüme yaslandı. "O şerefsiz ödümü kopardı. Neredeyse onu vuracaktım."

Komodinin üzerinde beylik silahını gördüm ve rahat bir nefes aldım.

O kadar sertleşmişim ki, en ufak bir kasını oynatsa silah gibi patlayabilirdim. "Cass, tatlım. Hiç kıyafet giymiyorsun." Ona hatırlattım, ağrıyan, zonklayan, zonklayan ereksiyonuma biraz nefes alacak yer açmak için onu yeterince geriye ittim.

Aşağı baktı. Ben de öyle.

Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum ve bir centilmen gibi davranıp başka tarafa bakarak bu anı mahvedemezdim. *Çıplak* ve *kollarımdayken* olmazdı. Gölün etrafında kıvrılan arka yollar gibi yumuşak kıvrımları vardı. Bacakları sonsuza kadar uzanıyordu. Göğüsleri, ellerim onları tutmak için yaratılmış gibi görünen mükemmel gözyaşı damlalarıydı. Onun her santimini seviyordum. Kaslı omuzlarını, belinin ince kıvrımlarını. Sağ kalçasında, o on bir yaşındayken bizzat benim çıkardığım bir balık kancasının izi vardı.

Sertçe yutkundum ve kendime ona neden hiç dokunmadığımı hatırlatmaya çalıştım.

Ama hâlâ aşağıya, bana bakıyordu. Ya da uyurken giydiğim boxer külotun içinden çıkmaya çalışan sikime.

"Küçük bir kız kardeş gibi, ha?" diye sordu, bu yalanı yüzüme vurarak.

Hay sikeyim. O daha tek kelime edemedi sırtını duvara yasladım. Onu alçıpana yapıştırdım ve kalçalarımıyla yerinde tuttum. Sikim karnında zonkluyordu. Göğüsleri göğsüme o kadar sert bastırılmıştı ki kalp atışlarını hissedebiliyordum. Beni taşaklarımdan tekmelemeye çalışmak yerine -ki bunu yapmaya hakkı vardı- dişlerini aletime geçirdi. Sonra dilinin ucunu tenimde gezdirdi.

Devam ettim ve lanet aklımı kaybettim. Onu boğazından tuttum, nabızı parmaklarımda altında titriyordu ve yıllardır yapmayı düşündüğüm şeyi yapmama izin verdim.

Dudaklarım onunkileri bulduğu anda her şey değişti. Artık korkmuyordu, açlıktan ölüyordu. Benim için. Ve ben de onun içinde boğuluyordum. Bana gülümseyen, kaşlarını çatan, sırıtan o dudakları öptüm. Bir ömür boyu süren ifadeler ve sonunda birlikte bir tane daha keşfediyorduk.

Dişlerini alt dudağıma batırdı ve sonra dişler, dil ve jilet gibi keskin şehvetten başka bir şey değildik. Kalçalarını bana doğru çevirdiğinde, sertleşmiş aletimi ona doğru bastırdım. Aramızdaki tek engel iç çamaşırlarımın ince pamuğuydu ve eğer kendimi ona gömmek anlamına gelecekse çıplak ellerimle seve seve parçalayabilirdim.

Onu yukarı kaldırdım ve o da hevesle bacaklarını belime doladı. Aletimin başı, evinin nerede olduğunu biliyormuş gibi ipeksi kalçalarının arasına yerleşti. Pamuğun arasından onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Evet, Bowie. Evet."

Bu benim felaketimdi. Cassidy'nin dudaklarından dökülen adım, benim kurtuluşum ve lanetlenmemdi.

"Oh, Tanrım, Cass."

Elleri her yerdeydi. Okşuyor, sıkıyor, baştan çıkarıyor, alay ediyordu. Onu dünyanın merkeziymiş gibi öptüm, tadına baktım. Göğsünü avuçladım ve avucuma değen meme ucunun verdiği hissin tadını çıkardım. Bedenlerimiz birbirini tanıdı. Bu bağlantıyı, sadece diğerinin tatmin edebileceği fiziksel arzuyu tanıdı.

Bir elini aramıza soktu ve aklının başına gelmesinden korktum. Ama o uzun parmaklar sikimin etrafını sardı ve artık ihtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordum. Beni külotumdan kurtardı ve aletimin başını ona doğru hizaladı. Islak ve sıcak, Cassidy'nin ihtiyacının kanıtı sikimin tepesini öpüyordu. Yer değiştirdim, ikimizi de test etmek için yüzeysel bir hamle yaptım.

Oh, lanet olsun. Cassidy'nin çekirdeğine gömülü ucu bile hayatımda yaşadığım her şeyden daha iyiydi. Orgazmlar dahil. Vermek ve almak. Bu işkenceli zevk santimi daha iyi, daha fazla ve her şeydi.

"Aman Tanrım, Bowie. Evet, lütfen. Lütfen. Lütfen," diye nefes nefese ağzıma boşaldı.

Şimdiden etrafımda nabzının attığını hissedebiliyordum. Açıgözlü, muhtaç ve mükemmeldi. Şehvetin puslu havasında, onun içine girme ihtiyacının eziciliğinde gözlerimiz buluştu. O yosun yeşili gözler ruhumu bedenimden çekip aldı. O gözlerde bizi gördüm. Geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz Cassidy Ann Tucker'ın güzel yeşil gözlerindeki umut ve ihtiyaçla sarmalanmıştı.

"Emin misin, bebeğim?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Bowie!" Beni her yerimden sıkıyor, sikimin başını sağlıyordu.

Kalçalarımı geri çektim, uzun zamandır istediğim şeyi nihayet almaya hazırdım.

"Her şey yolunda mı?"

Jonah Bodine ölü bir adamdı.

CASSIDY

T Yarı uykulu Jonah o kadar hızlı döndü ki kırbaçlanma ihtimali olduğunu düşündüm. Açık kapı aralığını ıskaladı ve akıllıca kapı çerçevesine doğru yürüdü.

"Ah! Vay anasını. Özür dilerim!" diye tükürdü, yüzünü tutarak.

"Çık dışarı, Jonah!" Bowie homurdandı ve beni yavaşça yere indirdi.

Çarşafı yataktan çekip kendimi mumya gibi sararken Bowie iç çamaşırını tekrar yerine geçirdi ve benimle kardeşinin görüşü arasında durdu.

Vücudum aşırı hızdaydı. Uçan vampir farenin ve neredeyse seksin verdiği adrenalin kalbimi güm güm attırıyordu. *Neredeyse. Neredeyse. Neredeyse.*

"Bir dahaki sefere -ne bileyim- lanet kapıyı kapatmak isteyebilirsin?" Jonah teklif etti.

"Bir yarasa vardı! Biz-"

"Yapmak üzereydik," diye araya girdi Bowie.

"Hey," dedi Jonah ellerini kaldırarak. "Neyle ilgileniyorsan ilgilen. Beni ilgilendirmez."

Ona bir ayakkabı fırlattım. "Çok komik. Çık dışarı." Spor çantam yerde titriyordu.

"Ne oluyor be?" Jonah sanki ele geçirilmiş gibi çantaya baktı.

"Bu lanet olası yarasa!"

Komodinin üzerindeki iş telefonum çaldı. *Kahretsin.* Gece yarısını geçmişti. Artık nöbetçi değildim.

Bowie ve Jonah hâlâ birbirlerine bağırıyorlardı.

"Hepiniz bir dakikalığına çenenizi kapatır mısınız?" Çığlık attım. "Lo?"
"Cassidy." Bektan bir iletişim cihazına göre babamın sesi çok netti.
Mesaj. Bir iyiliğe ihtiyacı vardı.

"Ne istiyorsun baba?" Bowie
ve Jonah sustu.

"Sizi bu saatte rahatsız etmekten nefret ediyorum ama küçük bir sorunum var ve yardımınıza ihtiyacım var" dedi.

"Benim de küçük bir sorunum var," dedim Bowie'nin iç çamaşırının altından hâlâ sert olan sikine bakarak. O ve Jonah sırayla bana ve spor çantasına bakıyorlardı.

"Gördün mü, o senin büyükannen."

Babamı korkutan şeylerin kısa bir listesi vardı. Beni ve June'yı kaybetmek, Kara Cuma alışverişi, annemin kızgın yüzü ve Gram-Gram. Gram-Gram annemin annesiydi. Çoğumuz onu çok komik bulurduk. Kadın bir metre on santimlik bedenine çok fazla enerji ve tavır sığdırmıştı.

"Şimdi ne yaptın?" Yatağın etrafından dolanarak dolabıma doğru ilerledim ve üniforma gömleğimi aldım. Çantayı ve kapıyı işaret ettim. Bowie ve Jonah bana deliymişim gibi baktılar.

Telefonu kapatarak ikisine de "dışarı çıkın" diye bağırdım. Bowie tereddüt edince kapıyı işaret ettim. Güzel, ışıltılı, kontrolsüz şehvet anımız kardeşi, babam ve şimdi de lanet olası büyükannem tarafından mahvedilmişti. Ağlamak ve bir şeyleri tekmelemek istedim. George içeri girdi ve yastığının üzerine kıvrıldı. Anlaşılan kedilerim yarasa avcısı değilmiş.

"The Lookout'ta küçük bir kavgaya karışmış."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Bowie ve Jonah spor çantamı bir patlayıcıymış gibi odadan dışarı taşıdılar. Çıkarken Bowie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve onun aramızda her zaman var olan duvarları yeniden inşa ettiğini görebiliyordum. *Lanet olsun.*

"Senden bunu istemekten nefret ediyorum Cass. Ama onu tekrar tutuklayamayacağımı biliyorsun," dedi babam. Babamın kayınvalidesini kilisenin doğum sahnesini tahrip ettiği için tutukladığı Noel, Tucker aile tarihine geçecekti. Büyükanne onunla konuşmayı reddetmiş ve sonra ona içinde "Ben bir narkotikçiyim" tişörtü olan bir hediye çantası vermişti.

Üniformamı göğsüme bastırarak banyoya girdim. "Ben giderim. Bırak da giyineyim."

"Olduğunuz gibi gidin," diye önerdi babam. "İşler biraz kontrolden çıkıyor gibi görünüyor."

Neredeyse sikilmiş saçlarımla çarşafı bir togayla ortaya çıkmam hiçbir durumu çözmezdi.

"Beş dakika içinde orada olacağım. Ama bu konuda kesinlikle bir iyilik isteyeceğim," diye onu uyardım.

"Adını koy ve senin olsun," dedi ve rahat bir nefes aldı.

Hızlıca giyindim ve merdivenlerden aşağı koşarken saçlarımı topuz yaptım. Jonah ve Bowie arka kapıdan giriyorlardı. Bowie'nin üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırı vardı. Gerçekleşmemiş şehvetle ağlamamak için ona sırtımı dönmek zorunda kaldım. *Çok yaklaştım. Çok yakındı.*

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"The Lookout'ta dövüşün," dedim ceketimi ve anahtarlarımı alırken.

Bowie, "Nöbetçi değilsin," diye işaret etti. Programımı nasıl bu kadar yakından bildiğini öğrenmek istemiyordum. Soracak zamanım da yoktu.

"Gram-Gram," dedim ona.

"Oh." Anladı. Tabii ki anladı. Bowie benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Çılgın küçük büyükannemin babamın ödünü kopardığı ve kaçak içki biraz fazla kaçtığında diğer yaşlıları terörize ettiği gerçeği de buna dahildi.

"Büyükannen iyi mi?" Jonah kafası karışmış bir halde sordu. Bowie, "Ona bilgi vereceğim," diye söz verdi.

"Harika." İkisini de iterek geçtim ve soğuk gece havasına çıktım.

"Yarasayla ilgilendiğin için teşekkürler," diye seslendim omzumun üzerinden.

Alabama atladım ve daha geri vitesle takmadan Scarlett'i aramaya başladım.

"Lo?" dedi arabanın hoparlörlerinden uykulu bir sesle.

"Az önce kardeşinle seks yapıp yapmadığımı bilmiyorum," diyerek arabayı bara doğru yönlendirdim ve gaza bastım.

"NE?"

Scarlett artık tamamen uyanıktı.

"Hangi kardeş? Seks yapıp yapmadığınızı nasıl bilmezsiniz? Sarhoş musun sen?"

Sarhoş mu? Hangi kardeş?"

Kurşun gibi sorular sordu. *Pew. Pew. Pew.*

"Bowie ve bu uzun bir hikâye. Ama cinsel partnerler listemi güncellemem gerekip gerekmediğini bilmem lazım." Eğer Bowie'yle tek cinsel deneyimim buysa... kahretsin. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm o yıllar boyunca

ve mesafemi korumam biraz önce patladı ve hayatımın en yoğun cinsel deneyiminin bir ya da iki inçiyile sonuçlandı.

"Bowie! Bowie Bodine mi? İyi adam mı? Kapı komşusu Bowie mi? 'Bana bir daha Bowie'yi sorma' Bowie'si mi?"

"İşte bu," dedim The Lookout'a giden dik yolu tırmanırken. Bu soğuk kış gecesinde kasabanın geri kalanı uyurken, The Lookout'un ışıkları yanıyordu ve park yerinin yarısı doluydu.

"Bowie ile seks yapıp yapmadığını nasıl bilmezsin?" Scarlett sordu. "Buraya geliyorum. Bu yüz yüze bir tartışma. Ahh! Jedidiah! Beni pençelemeyi bırak!"

"Bu teknik bir Tab A Slot B sorusu," dedim ona. "Ve ben sadece bir rahatsızlık için Gözcü'ye giriyorum."

"Eğer yarın beni aramazsan seni avlarım ve-ah! Isırmayı kes!"

"George ve Eddie beni hiç ısırılmaz," diye takıldım, arabayı park edip dışarı çıktım. En azından kavga otoparka taşmamıştı.

Scarlett kendini beğenmiş bir tavırla, "Beni ısırın Dev'di, kedi değil," dedi.

Bir bar taburesi The Lookout'un cam penceresinden fırladı ve metalik bir gümbürtüyle kaldırıma düştü. Cam kristallerinin üzerinde ileri geri yuvarlandı.

"Kahretsin. Gitmem gerek."

"Gram-Gram'a selamımı söyle."

CASSIDY

M Büyükannem çelişkilerle dolu bir kadındı. Ayda iki kez kiliseye gider, her yıl doğum günüm için ev yapımı krema ile enfes bir limonlu kek pişirir ve

Şu anda Myrt Crabapple'da bilardo sopası kullanıyor.

Myrt'in büyükannemden beş santim ve elli kilo fazlası vardı. Ama cam gözü ve eklem iltihabı durumu eşitlemişti. Bardaki bira şişesini kırmaya çalışıyordu. *Güm. Güm. Güm.*

Nicolette sakince üzerlerine dökmek için bir sürahi buzlu su dolduruyordu. "Gram-Gram!" Sesim otoriter bir şekilde yükseldi. Babamın aksine,

Gram-Gram genellikle polisçilik oynadığım için beni affederdi.

Büyükannem bilardo ıstakasını düşürdü.

"Kahretsin. Polis geldi," diye bağırdı Myrt. Myrt fısıldadığını sanıyordu ama işitme cihazları olmadan hiçbir şey duyamıyordu.

"Cassidy, tatlım! Burada ne yapıyorsun?" Gram-Gram tatlı tatlı sordu. Üzerinde Bootleg Bingo sweatshirt'ü vardı ve her yerdeki bingo kartlarına ve devrilmiş masalara bakılırsa oyunlar kimsenin istediği gibi gitmemişti.

"Tabureyi kim fırlattı?" Sakince sordum.

Nicolette sürahiyi barın üzerine koydu ve bana başıyla işaret etti. Kaçak yaşlılar asi bir gruptu, ancak herhangi bir kavgayı ayırmak için genellikle iyi bir ıslatma yeterli oluyordu. Polyester kıyafetlerinin ıslanmasını pek umursamazlardı.

"Ne taburesi?" diye sordu büyükannem masumca.

"Trent McCulty'nin kamyonetinin önünde topaç gibi dönen kişi."

"O yaptı," diye bağırdı Myrt, boğumlu bir parmağıyla Gram'ı göstererek.

Herkes aynı anda açıklama yapmaya çalışırken etrafımızdaki kalabalık patladı. Onlara baktım. Beyaz saçlar ve çarpık gözlükler. Flanel ve çirkin kazaklar. Yaşlı Jefferson Waverly ile Marvin Lloyd arasında bir itiş kakış başladı. Büyükanne Louisa ve Estelle müzik kutusunun yanında masum görünmeye çalışıyorlardı.

"Kesin şunu, hepiniz," diye bağırdım gürültünün üzerine, su sürahisine uzanarak.

Bir dakika daha verebilirdim. Her ikisinin de fazla enerjisi yoktu ve zaten ikisi de buhar makinesi gibi oflayıp pufluyorlardı. Ama zor bir gece geçirmiştım ve sadece eve gidip Bowie'yle seks yapıp yapmadığımızı ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordum.

Suyu yüzlerine fırlattım ve sonra sürahiyi yere attım. "Herkes kendine çeki düzen verse iyi olur yoksa her birinizi şehir merkezine sürüklerim ve o hücredeki karyolaların ne kadar rahatsız olduğunu hepiniz biliyorsunuz."

Kasabada bir tane resmi hapisane hücresi vardı. Ve bu iyi vatandaşların çoğu bir noktada en azından bir geceyi orada geçirmişti.

Hepsi hemen çenesini kapattı.

"Şimdi bana tabureyi kimin attığını söyle de işimize bakalım." Bootleg Justice, bar kavgalarını kışkırtanların temizliğe katılmalarını ve herhangi bir maddi hasarı ödemelerini gerektiriyordu.

"Sana söylüyorum! Gert yaptı!" Myrt bağırdı.

Gram-Gram, "Kendi işime bakıyordum, o tabureye tırmanmaya çalışıyordum ve altımdan kaydı," diye ısrar etti.

"Altınızdan kayıp cam pencereden otoparka mı girdi?" Çağrıya cevap verenin babam olmasını dileyerek sordum.

"Aramızda kalsın," dedi Gram-Gram sahnede fısıldayarak, "buranın zemini gerçekten yağlı. Tıpkı yemekler gibi. Bunun daha sık yaşanmamasına şaşıyorum."

"Hey, şimdi!" Nicolette alıngan bir tavırla, "Hey!" dedi.

Gram-Gram ona ışıltılı bir gülümseme attı. Bu onun sokaktaki itibarının bir parçasıydı, ortalığı karıştırdığı her ne olursa olsun yetkililere -genellikle de ailesine- yalan söylemek.

"Tamam, şöyle olacak. Hepiniz her bingo kartını ve kırık cam parçasını temizleyeceksiniz. Gram-Gram, zemin çok kaygan olduğu için paspaslayacaksınız ve Nicolette'e camın parasını ödeyeceksin. Sonra seni eve bırakacağım ve sana ne tür bir ceza keseceğime karar vereceğim."

Gram-Gram suratını asarak pembe çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?" Ben talep ettim.

"Hayır, hanımefendi," diye hep bir ağızdan havladılar. "Güzel."

Bootleg Springs'in vıcık vıcık ve azarlanmış yaşlıları, süpürgeler ve faraşlar çıkararak, masaları düzelterek ve sandalyeleri düzelterek zıpladılar. Nicolette büyükanneme bir paspas uzattı. "Kovanın nerede olduğunu biliyorsun."

Bir saat sonra, Lookout pırıl pırıl temizlenmiş, camlar kapatılmış ve yaşlılar evlerine yatmaya gitmişken, Gram-Gram'ı arka koltuğuma oturttum. Polis arabası değildi ama yine de koruması gereken bir itibarı vardı.

"Bingo Gecesi'nde sorun çıkarmayı ne zaman bırakacaksın?" Ben sordum. "Ne zaman bir şeyleri düzeltmek yerine yapacak bir şeyler bulmaya başlayacaksın?"

Bingo Gecesi'nde sorun mu var?" diye karşı çıktı. "Bu gece."

Bilerek hımmıladı. "Biraz ateşli ve rahatsız görüldüğünü düşünmüştüm. Ateşli bir tanesini sağa mı kaydıldın?" diye sordu. "Bunu tartışmayacağız."

"Erkek topuzu var mıydı?" Büyükannem sordu. "İyi bir erkek topuzuna bayılırım! Keşke Marvin'de de olsa ama onun saçları buna elvermiyor."

"Bir adam değildi," diye yalan söyledim. "Bir sopaydı. Yüzüme çarptı."

Büyükanne vites değiştirip şefkatli bir büyükbabaya dönüştü. "Zavallı tatlım! Umarım seni ısırmamıştır."

Spirits Lane'e döndüm. "Hayır. Bowie onu spor çantamda yakaladı ve Jonah'la birlikte doğaya saldırlar."

"Bowie, ha?" Büyükanne dikkatle baktı. "Siz ikiniz ne zaman etrafta dans etmeyi bırakıp soyunacaksınız?" Gram-Gram'ın iki erkek arkadaşı vardı ve diğer ikisinden biri arızalanır ya da ölürse diye bir tane daha bekliyordu.

Büyükanne mi küçük, şirin, tuğla evinin önüne bıraktım. Sanki onu kiliseye götürüp getirmişim gibi ön basamaktan bana el salladı.

Birdenbire geri dönüşü olmayan bir şekilde bitkin düşerek eve yöneldim. Arabamı garaja sıkıştırdım ve yürüyüş yolundan arka verandama doğru yürüdüm.

"Bingo Gecesi'nde her şey yolunda mı?" Bowie parmaklığın kendi tarafındaki sundurma direğine yaslanmıştı.

Basamakta durdum ve onun seviyesine kadar tırmandım.

"Kapınız kilitli değildi," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne k a p ı s ı ?" Burası Bootleg Springs'ti. Arka kapım hiçbir zaman Kilitli.

"Aramızdaki." Verandanın ışığının yumuşak parıltısında yüzü gölgelenmişti.

Yorulmuştum. Daha fazla oyun oynayamayacak kadar yorgundum. "Hiç kilitlenmedi, Bowie."

Sessizce küfretti ve aramızdaki iğlerden birine parmak bastı. Bu gecenin onun için bir hata olduğunu biliyordum. Tekrarlamak istemediği bir hata.

"Yani, bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı olacak?" Bastırdım. Kelimeleri söylemesini istiyordum. "Beni küçük bir kız kardeş olarak görmeye devam edeceksin."

İkimiz de birkaç saat önce yaşananların kardeşçe bir yanı olmadığını biliyorduk. Ama yüzüme karşı yalan söylemesini istedim. Ondan nefret etmem için bana bir sebep vermesini. Ondan tekrar vazgeçmem için bir sebep.

Bana cevap vermedi, ben de parmaklıklar kalçalarımaya değene kadar yaklaştım. Soğuktan korunmak için giydiği sweatshirt'ün önünden tuttum.

Ellerini omuzlarıma götürüp sıktı. "Cass, tatlım. Yapamayız."

Yorulmuştum. Bu yüzden başımı göğsüne yasladım. Bu yüzden çenesini başımın üstüne koyduğunda kalbim o aptalca taklayı attı. Bu gece iki kez kollarına girmiştim. Ve ikisi de hiç tatmin edici değildi. Daha fazlasını istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Söz verdim," dedi sessizce.

"Kime ne sözü verdin?" Ben talep ettim. *Kime mi? Her neyse.*

"Babana sor," dedi bitkin bir şekilde.

CASSIDY

"G irl, bu sabah burada ne yapıyorsun?" Ertesi sabah istasyona girdiğimde Bex sordu. "Gram-Gram'in The Lookout'taki boktan şovunu uyuyarak atlatacağını sanıyordum."

Biraz uyumaya niyetlenmişim. Onun yerine Yatağıma yayılmış, tavana bakıyor, sıva ve çivilerin diğer tarafındaki adamı düşünüyordum. Odam artık onun tarafından işaretlenmişti. Onu sürekli yatak odama dalarken, yumrukları kapalı ve kavgaya hazır bir şekilde hayal ediyordum. Beni duvara doğru ittiğini, neredeyse kendini içime soktuğunu.

Kader gibi hissettirdi. Sanki ikimiz de kimsenin gözünde parıldamadan önce yıldızlarda yazılmış bir şeydi. Kader. Doğru.

Babana sor.

Bu sözler içimin çalkalanmasına neden oldu. Babama soracak bir sorum vardı. Ve bir cevap alacaktım.

"Şerif içeride mi?" Sorusunu duymazdan gelerek ona sordum.

"Ofisinde." Bex başıyla babamın ofis dediği ayakkabı kutusunu işaret etti. Bakışlarım konferans salonuna kaydı.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Connelly bugün yok," dedi.

Güzeldi. Küçük bir aile dramı yaşanacağını hissediyordum ve dışarıdan gelen izleyicileri pek umursamıyordum.

Babamın ofisine yöneldim ve YouTube'da epik bir başarısızlık videosu izleyen ve bıyıklarını tarayan Bubba'ya başımla selam verdim.

Babam avlanıyor ve klavyesini gagalıyordu, okuyucuları burnunun ucuna tünemişti.

"Günaydın günışığım," dedi gözlerimin altındaki torbalara bakarak.

Kapıyı kapattım ve masasının önündeki çürük sandalyeye çöktüm. "Kendall soruşturması nasıl gidiyor?" diye sordum. Babama doğrudan bir soru soramazdınız. Onu konuşmaya alıştırmak zorundaydınız. Onu ağzından çıkan kelimelerin akışına alıştırmalıydınız. Rahat olduğu bir konuyla onu ısıtmalıydınız.

"Pek fazla yeni bilgi yok. Süveterdeki kan ona aitti ama Jonah'ın evinde ya da çevresinde herhangi bir DNA kanıtı bulamadılar. Kadavra köpekleri de arazide bir şey bulamadı. Connelly şu ana kadar hız cezasıyla ilgili bir şey bulamadı. O bölgede Jonah Bodine, Sr. ile bağlantılı hiçbir şey yok," diye özetledi.

Başımı salladım. Yeni bir şey yok. "Yeni röportajlarda ilginç bir şey çıktı mı?" Connelly'nin basını buraya getirdiğini ve tüm kasabayı bir hiç uğruna kızdığını düşünmekten nefret ediyordum.

Babamın bıyığı buruştu. "Hayır. Yeni bir şey yok. Bu da majestelerini memnun etmedi. Eski dava dosyalarını okuyarak da aynı bilgileri edinebilirdi, ama görünüşe göre bir yerlerde hata yaptığımızı ve şüphelinin cinayetten paçayı sıyırmasına izin verdiğimizizi düşünüyor."

Bunu kötü niyet olmadan söyledi. Babam özünde bir barışçıydı ve dik kafalı bir kodamanın nefesi ensesinde olsa bile, hiçbir şey onun tüylerini diken diken etmezdi.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun? Sence Jonah mı yaptı?" Ben sordum. "Sen ne düşünüyorsun?" Bunu hep yapardı.

Duyurduğumdan beri

Polis olacağımı öğrendiğinde benimle iş konuşurdu. Bana içgüdülerime güvenmeyi öğretti. Hayatımda beni hayal kırıklığına uğrattıkları tek bir alan vardı: Bowie.

Sandalyede arkama yaslandım ve iyice düşündüm. "Bunu göremiyorum. Belki de çocuklarıyla birlikte büyüdüğüm içindir. Jonah Bodine zaman zaman pisliğin tekiydi ama ben katil göremiyorum."

"O zaman o kazağı nasıl aldı?" Babam konuya ısınarak bastırdı. "Belki bulmuştur. Ya bulamadıysa? Ya Connie bulduğunu ve bununla bir ilgisi olduğundan endişelendiğini biliyor muydunuz?"

"Neden yok etmedi ki? Kanıt olduğunu düşündüyse, Jonah'la aralarında pek de sıcak bir ilişki yoktu."

Gölge gözlü, ergenlik çağındaki Bowie'nin diğer kardeşleriyle birlikte oturma odama girdiği o geceyi düşündüm. Ben de onun üzerine yürüdüm.

Ona yaklaştım ve sıkıca sarıldım. Ailemi onunla paylaşmak istedim. Kendini güvenli bir yere ait hissetmesini istedim.

"Şantaj mı?" Ben önerdim. Ama bu da doğru gelmedi. "Kanat belki? Suçlanma ihtimaline karşı mı?" Çok fazla parçamız eksikti.

"Ya cinayet değilse?" Babam artık soğumuş olan kahve fincanını kaldırarak sordu.

"Bir kaza mı?" Bu bana Jonah Sr.'ın dışarı çıkıp soğukkanlılıkla cinayet işlemesinden çok daha olası görünüyordu.

Babamın omuzları çöktü. "Adam içmeyi severdi. Ara sıra araba kullanırdı."

Kafamın içinde yürüdüm. Callie gölden ayrılıyor, kasabaya, eve doğru yürüyordu. Yollar rüzgârlı ve karanlıktı. Biri ona çarpmış olabilirdi.

"Vur ve kaç. Alkollüken. Bu suçlamalar ciddi bir hapis cezasına yol açabilirdi."

Babam başını salladı. "Büyük bir ailenin geçimini sağlayan tek kişiydi. Her şeylerini kaybedebilirlerdi."

"Cesede ne yaptı?" Düşünerek sordum. "Genç bir kızın cesedini, ormanın her santimini, her dağ yolunu bilmediği New York eyaletine götürmüş olabilir mi?" Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Çok açıkta olurdu.

"Bundan vazgeçelim. Jonah Bodine dışında. Herkesin dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiği iki teori var," dedi babam sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Birincisi."

"Bir şekilde kendine zarar verdi," diye ezbere cevap verdim. Resmi aile açıklaması buydu. Ortada ceset olmaması, teoriye olan inancı gerçekten sarsmıştı. Bu ve şimdi de kanlı bir kazak. "Yargıç ve Bayan Kendall hâlâ kızlarının zihinsel sorunları olduğunu ve düzenli olarak kendine zarar verdiğini savunuyor."

Babam başını salladı. "Ve iki?"

"Bir çocuk vardı. Ya onunla kaçtı ya da onu öldürdü," diye tamamladım.

"Onu hiç özel biriyle gördün mü?" Babam sordu. Callie'nin kayboluşundan beri bunu kendi başımıza birkaç bin kez yaşamıştık. Onu tanıyordum. Ve herkes gibi ben de cevaplar istiyordum. Ama içimde derinlerde bir yerde, Callie'nin kilidini açacak bir anahtara sahip olduğumdan korkuyordum.

her şeyi. Her soruya cevap olacak bir şeyi unuttuğumu.

Başımı salladım. "Normalden fazla değil. On altı yaşındaydı. Ama yazlıkçı olsun olmasın hiçbir erkekle fazla ilgilenmiyor gibiydi."

"Sizinle takılmadığı zamanlarda neredeydi?" Babam sordu.

Gözlerimi kapattım ve o yaza ait zihinsel dosyaları açtım. Kayboluşlar, soruşturmalar ve asla cevaplanmayan sorular yüzünden tüm sezon beynime kazınmış gibi hissediyordum. "Ev. Sanırım. Yakın değildik. Dosttuk ama arkadaş değildik. Daha yaşlıydı. Belki biraz çekingendi?"

O süveterleri düşündüm, o süveterleri. Her zaman, Ağustos sıcaklığında bile.

"Ailesinin elinde kendine zarar verdiğiine dair herhangi bir kanıt var mıydı?" Ben sordum.

"Hatırladığım kadarıyla bize Callie'nin terapistinin adını vermişti," dedi babam, bir eliyle bıyıklarını sıvazlarken.

Dava dosyalarını önümüzdeki birkaç gün içinde tekrar incelemek üzere eve götürmeye karar verdim. Aklımı yandaki adamdan uzak tutacak herhangi bir şey.

"Tüm bu sorulardan nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Cevaplar orada," dedi babam. "Belki de henüz doğru soruları sormadık."

"Konu açılmışken, sana bir şey sormam gerekiyor," dedim.

Gözlüklerini çıkarıp gömleğinin cebine koyarken, "Büyükannenin beni delirtmeye kararlı bir cehennem zebanisi olmasının nedeni buysa, sana verecek bir cevabım yok," dedi. "Dün gece onunla ilgilendiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Bowie hakkında."

Yüzünü dikkatle izledim, bir şeylerin ipucunu arıyordum. Ama babam sadece şaşkın görünüyordu.

"O iyi mi?"

Gerçek bir endişe. Hah. Bowie benimle dalga mı geçiyordu? Bu, Bowie Bodine'in beni neden istemediğinin incelenmesinde bir başka sahte ipucu, bir kırmızı ringa balığı mıydı?

"Dün gece bir an yaşadık."

"Ah, hadi ama Cass. Sen ve kız kardeşin '*anlarınız*' hakkında konuştuğunuzda bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

June seks hayatı hakkında sadece klinik terimlerle konuştu. Ben de babamın önünde sadece onu kızdırmak için bazı şeylerden bahsettim.

"Her neyse, bu andan sonra başka bir an yaşayamayacağımızı söyledi."

Babam şaşkın görünüyordu. "Neden olmasın ki? Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Sana sormamı
söyledi." Bir süre
bekledim.

Babamın kaşları çatıldı ve sonra ince kaşları alnına doğru kanatlandı.
"Uh-oh."

"Baba, ne yaptın?"

BOMIE

Sekiz yıl önce

***T** Sağ elimin parmak eklemleri acıyordu ve Blaine denen herifin dirseğiyle şanslı bir vuruş yaptığı çenem ağrıyordu. Hâlâ zar zor kontrol edebildiğim bir öfkeyle titriyordum. Blaine'in*

Aptal herif, şenlik ateşi kalabalığı sadece seyircilere dönüşmüşken davalar hakkında uluyor ve hala kanayan burnuna kağıt havlu tutuyordu.

Cassidy ateşin yanında durmuş, elleriyle kollarını ovuşturuyor ve Scarlett ile June'la konuşuyordu. Gidip onu kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Ama Şerif Tucker bana doğru geliyordu ve pek mutlu görünmüyordu.

"Bowie," dedi.

"Efendim."

"Bu gece işler biraz kontrolden çıktı mı?" diye sordu.

Küçük, hoş bir anlaşmamız vardı. Biz partililer şenlik ateşlerimizi medeni bir şekilde yaktık ve herkesin evine yürüyerek gitmesini sağladık. Böylece polis herkesin kimliğini kontrol etmek ve insanları tutuklamakla uğraşmak zorunda kalmıyordu. Şimdi ben gidip bunu mahvettim. Teknik olarak, burnu kırılan ahmak mahvetmişti. Ama o evine, normal hayatına dönecekti ve ben burada, Bootleg'de sıkışıp kalacaktım.

Bu karışıklık sonbaharda işime mal olacak mıydı? Şerif Tucker'ı hayal kırıklığına mı uğrattım?

Neden Cassidy Tucker'ın yanında kafamı toparlayamıyordum? Babasına sormak için uygun bir soru değildi.

"Biraz, efendim," diye kabul ettim.

"Olayı kendi açısından mı anlatmak istersin yoksa karanlıktan fırlayıp onu soymaya çalıştığın versiyonuyla mı devam edeyim?"

Sırıttım ve bu dudağımı acıttı. "Kızlardan birine asılıyordu, onu göle atmakla tehdit ediyordu. Kız hayır dedi. O dinlemedi."

"Kızlardan biri mi?" diye sordu şerif.

İkimiz de kimden bahsettiğimi biliyorduk ama yine de bana onun adını söyletecekti.

"Cassidy, efendim."

Parmağıyla başparmağını bıyığının kenarlarında gezdirdi. "Kızıma kendini savunma konusunda bir tazeleme kursu mu vermem gerekecek?"

Gülümsememi gizleyerek başımı salladım. "Hayır, efendim. Bence kendi başının çaresine bakabilir."

"Ama sen araya girdin."

Adam beni orada tutuyordu. Neden benden almaya çalıştığı itirafların bir saldırıyla ilgili olmadığı hissine kapıldım?

"Ben... saygılı davranmadığı için kızgındım."

Şerif Tucker anlayışla başını salladı. "Kızıma göz kulak olduğun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Sen iyi bir adamsın Bowie."

İçimde bir şeyler ısındı. "Teşekkür ederim, efendim."

Avuçlarını pantolonunun dizlerine sildi ve sanki dünyanın yükü göğsündeymiş gibi iç çekti. "Evlat, bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ama senden Cassidy'yi biraz rahat bırakmanı isteyeceğim. Sana hiç zaman ayırabilecek gibi görünmüyor. Yani bu iş sana düşüyor. O daha genç. Hâlâ okulda. Ailenle ve şimdi de işinle meşgulsün. İkinizi de raydan çıkaracak bir şey istemiyorum."

Sıcak bir şey buz tutarak içimde bir buz parçasına dönüştü.

"Efendim, saygısızlık etmek istememiştim-"

"Bowie, sen bu lanet şehirdeki en saygılı insansın. Ona karşı güçlü hislerin olduğunu biliyorum. Ve bunun adil olmadığını da biliyorum, ama senden bu duygularınla hareket etmemeni istiyorum. Olur böyle şeyler. İnsanlar hata yapar. Yanlış zamanda yanlış insanlarla birlikte olurlar."

"Anlıyorum," diyerek sözünü kestim. Kalbim göğsümde sıkışıyordu. Tüm hayatımı örnek alarak geçirdiğim, beni ehliyet sınavına götüren ve sonrasında babam bunu yapamayacak kadar sarhoş olduğu için kutlama yapmak üzere beni pizza yemeye götüren adam, kızı için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Sıcak ve sert bir şey boğazıma yerleşti. Umutsuzluk. O kadar sıcak bir öfke ki neden yanarak dışarı çıkmadığını merak ettim.

Hangi diplomaya sahip olursam olayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, ben hâlâ Jonah Bodine'in oğluydum.

BOMIE

Johnny Johnson karşımdaki sandalyede arkasına yaslanmış, kollarını sıksa göğsünün üzerinde meydan okurcasına kavuşturmuştu. Bootleg'in punk versiyonuydu. Siyah, yırtık kot pantolon, dışarıdaki otuz derece sıcaklığa rağmen beyaz tişört. Kaş halkası. Saç kesimi

Sanki küçük kardeşi makasla kesmiş gibi görünüyordu.

Dosyasında *sorunlu bir aile* olduğu yazıyordu.

Hepimiz sorunlu ailelerimizle farklı şekilde başa çıktık. Ben kendimi mutsuz yetiştirilme tarzımdan eğitim ve iyi işlerle uzaklaştırmaya çalıştım.

Johnny de Gibson'ın gittiği yoldan gidiyordu. Gibs liseden mezun olduğunda, gözaltında kendisine ayrılmış bir masası vardı. El konulan ve bir hafta daha ceza almasına neden olan bir bıçakla baş harflerini kazımişti.

"Disiplin sorununu anlıyorum," dedim Johnny'ye. "Sen kötü bir insan değilsin. Sadece berbat bir durumdasın." Johnny'nin babası kimlik hırsızlığı suçundan ikinci kez hapse girmişti ve annesi hafta sonu yeni bir erkek arkadaşının yanına taşınmıştı.

Gözleri asker yeşili dosya dolabımın üstündeki fotoğraflara kaydı. Önde ve ortada ben, babam ve Cassidy'nin babasının bir fotoğrafı vardı. Kollarını omuzlarıma atmışlardı ve hepimizin yüzünde bir sırıtma vardı. Eyalet şampiyonasında son atışı yaptıktan sonra çekilmişti. "İşte benim oğlum," diye avazı çıktığı kadar bağırان babam kalabalığın arasından bana doğru ilerliyordu. Benim maçlarımda ayık kalmıştı, kazandıklarımızda

Gerçek bir babaya sahip olduğum birkaç değerli saat. Ama Şerif Tucker her zamanki gibi sabit ve güvenilirirdi. Kazansam da kaybetsem de yanımdaydı.

"Alınma dostum ama neden senden tavsiye alayım ki? Baban bir katil."

Serseri çocuk.

"İşte tam da bu yüzden benden tavsiye almalısın," dedim babamı savunma dürtüsüne karşı koyarak. "Senin olduğun yerde ben de vardım. Ve hayatının geri kalanında sana yapışıp kalacak bir seçim yapmanı istemiyorum. Gerçek bir yetişkin olmaya ve kendi kararlarını vermeye bu kadar yaklaşmışken aptalca bir şey yapma. Ailenin başına gelenlerden mutlu olmak zorunda değilsin," diye hatırlattım ona. "Ama onlara kızgın olmanın hayatının geri kalanını mahvetmesine izin verme."

Johnny başını sandalyeye yasladı. "Tanrım, okul sonrası spesyali gibi konuşuyorsun."

Keşke öğrencileri tokatlamak yasadışı olmasaydı. "Sadede gelelim. Eve gidip annenin erkek arkadaşıyla iyi geçinmek zorunda kalmamak için ceza almak istiyorsun." Okuldan sonra zamanımı dolduracak spor ve işlerim vardı. Johnny'yi evden ya da ıslahevinden uzak tutacak hiçbir şey yoktu.

Bir omzunu kulağına doğru kaldırdı, sonra indirdi. Yüzündeki sırtma kayboldu.

"Bunun yerine şöyle yapsak nasıl olur? Sen Bayan Plunkett'ten içtenlikle özür dile, ben de seni 3D yazıcı laboratuvarında öğrenci temsilcisi olarak ayarlayayım. Her öğleden sonra bir ya da iki saat sana ihtiyacımız olacak. Hatta laboratuvarı açmaya yaklaştığımızda hafta sonları da olabilir."

Canlandı. Çocuk bir serseri olabilirdi ama teknoloji ineği bir serseriydi.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Ama bu özrün onu ikna etmesi gerekiyor," diye hatırlattım.

Johnny homurdandı ama gözlerinde umut vardı. "Tamamen ikna edici gibiyim."

"Göreceğiz," dedim kuru bir sesle. "Hadi git. Çıkın buradan."

Onu kapıdan kovdum ve eşliğimden başka biri geçtiğinde dikkatimi yeni e-posta gelen kutusuna çevirdim.

"Günaydın Bowie," dedi Şerif Tucker, elleri ceplerinde, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak.

"Günaydın şerif." Okul saatinde ofisimde olmasının sadece iki nedeni vardı. Ya Callie Kendall'ın

ya da dün gece ellerimi ve diğer tüm vücut parçalarımı kızının üzerinde gezdirdiğimi bir şekilde öğrenmişti.

"Bu sabah Cassidy ile konuştum," diye başladı.

Sikeyim.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, Johnny'nin serseri kışından hâlâ sıcak olan sandalyeyi işaret ederek.

"Elbette," dedim, çıldırmamaya çalışarak. Bu çok saçmaydı. Otuz bir yaşına yeni basmıştım ve hâlâ bu adamın onayını kaybetmekten ölesiye korkuyordum.

"Buralarda hiç kahve var mı?" diye sordu otururken.

"Evet, tabii," dedim ve kalkıp kahve makinesinin düğmelerine bastım. Bildiğim kadarıyla adama üçlü espresso yapıyordum. Panik sistemimi ele geçiriyordu.

"Sanırım bu hafta sonu yine kar göreceğiz," diye tahmin etti.

"Hı-hı. Belki," diye kabul ettim. *Kalp krizi mi geçiriyordum? Yoksa panik atak mı?* Sakinleşmem gerekiyordu. Ben bir yetişkindim ve tek bildiğim şerifin Şükran Günü hakkında konuşmak için buraya uğradığı idi.

Kahveyi uzatıp tekrar oturduğumda, "Sanırım aramızda bir iletişimsizlik oldu," dedi.

Lanet olsun. Bu kesinlikle tatil sohbeti değildi. Babamın cinayet zanlısı olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu Cassidy ve benim hakkımdaydı.

"Bir anlık bir hataydı efendim," diye itirafta bulundum. "Bir daha olmayacak."

Şerif Tucker elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı ve ellerini yüzüne sürdü. "Tanrım, evlat, neden olmasın? Kızımın ahmak üstüne ahmakla çıkmasını izlemenin ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun? Sanki beni erkenden mezara sokmak için aptalları seçiyor. Kutsal olan her şey aşkına, ona ne zaman çıkma teklif edeceksin?"

Gözlerimi kırptım. "Bekle. Ne?"

"Siz ikiniz ezelden beri birbirinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz," diye belirtti.

Kulaklarımda garip bir uğultu duydum ve halüsinasyon mu görüyorum yoksa felç mi geçiriyorum diye düşündüm. Elim uzattım ve ağzımı yokladım. "Ağzım sarkıyor mu?" diye sordum.

"Ha?"

"Felçte hangi kol uyuşur? Yoksa kalp krizi mi?" Her iki kolumu da aşağı yukarı sallayarak zayıflık olup olmadığını test ettim.

"Uçmaya mı çalışıyorsun, evlat?" Şerif Tucker kuşkuyla sordu. "Bir tür tıbbi acil durum yaşayıp yaşamadığımı anlamaya çalışıyorum. Cassidy'den uzak durmamı söylemiştin. İnsanların yanlış kişilerle evlendiğini söylemiştin."

"Ah, kahretsin. Bowie! Sonsuza kadar demek istemedim ve ailen hakkında konuşuyordum. Cassidy akıllı olmak için çok gençken onunla birlikte olmanızı istemedim. Ya hamile kalırdınız ya da senden ayrı kalmaktan nefret ederdi ve okulu bıraktı. Ya da sen üniversitede ona yakın olmak için çok istediğin işinden vazgeçerdin."

İngilizce konuşmuyordu. Kelimeler tanınabilir değildi.

"Ondan sonsuza kadar uzak kalmanı asla istemedim. Sadece önce onun büyümek için bir şansı olsun istedim. Yıllardır nihayet harekete geçmeni bekliyordum evlat."

"Sence Cassidy için yeterince iyi miyim?" Bana tam olarak ne söylemeye çalıştığını umutsuzca anlamaya çalışarak sordum.

"Evet!" diye bağırdı.

"Ama bana ondan uzak durmamı söylemiştin!"

"Bowie, ben dünyadaki en iyi iletişimci değilim. Bu yüzden belki de kelimeler doğru çıkmadı. O büyük duygulara dalmadan önce ikinizin de olmanız gereken yerde olmanızı istedim."

Beni korumaya çalışıyordu. Benim kötü bir tohum olduğumu ya da kızı için yeterince iyi olmadığını düşünmüyordu.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Bunca zamandır bana yeterince iyi olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ah, kahretsin. Nadine bu yüzden beni bir çekiçten daha beter öldürecek," diye inledi. "Bowie, sana asla ama asla böyle hissettirmek istemedim. Sen iyilerden birisin. Her zaman öyleydin. Baban bile böyle söyledi."

Gözlerim dosya dolabının üzerindeki resme kaydı.

"Peki Cassidy'ye kur yapmak istersem?" Açık ve net bir şekilde ifade edilmesini isteyerek başladım. Bu sefer yanlış anlaşılma olmayacaktı.

"Benim rızamı aldın. Sana yalvarıyorum. Kıza yüzük takmak mı istiyorsun? Yüzde bin destekliyorum. Tanrı aşkına, Bowie. O arkadaşlık uygulamalarından birinden bir pislikle yemek masama oturmama izin verme!"

Sekiz uzun yıl boyunca taşıdığım bir ağırlık göğsümden kalktı. Ayağa kalktım, sandalyem arkamdaki duvara çarptı.

"Kaçıp gitmeden önce," dedi Şerif Tucker, "seni uyarmalıyım ki, o şişirilmiş bir kurbağadan daha kızgın. Bunun bir kısmı sana da bulaşabilir."

"Bununla başa çıkabilirim," diye söz verdim. Bu dünyada hiçbir şey Cassidy Tucker ile aramda duracaksın.

CO

CASSIDY

Eddie iyi ve kızgın olmamı ya da daha iki saat önce kahvaltı etmiş olmasını umursamadı. O şimdi yemek istiyordu. Bu arzusunu ben ısınırken ayaklarıma girip çıkarak ifade etti.

Bir kase güveç, yiyemeyecek kadar deliydim.

"Daha fazla yemek mi istiyorsun? Ben de babamın o koca burnunu hayatımdan çekmesini istiyordum. Sanırım ikimiz de istediğimizi alamıyoruz," dedim kediye. Gençti. Ama hayatın her zaman adil olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

O zamanlar babamın Bowie ile olan şansımı sabote ettiğine inanamıyordum. Bowie bana karşı bir şeyler hissetmişti ve ben son bin yılımı içgüdülerimi sorgulayarak ve bende neyin yanlış olduğunu merak ederek geçirmiştım. Mutfak eşyaları çekmecesini kapattım.

George yiyecek eksikliği sorununa kendi fikrini eklemek için mutfığa girdi.

"Zaten aşırı kilo sınırındasın," dedim ona.

İstasyondan öfkeyle çıktım, orta parmaklarım zihnimde uçuşuyordu ve öfkemle boğuşmak için biraz izin almaya karar verdim. Bunu evde yapmak, Connelly'nin istasyona geri dönmesi halinde yakınında olmaktan daha iyiydi. Scarlett gibi sinir krizi geçirip içimi dökmek istedim. Ama daha soğuk bir öfkem vardı, soğuk kibarlığımın insanları donduruyordum.

Telefonum tezgahın üzerinde çaldı. Görmezden gelmeyi planlıyordum ama ekranda Scarlett'i gördüm ve açtım.

"Tamam, yarın," dedi selamlama amacıyla. "Bowie ile nasıl seks yapmış olabileceğinizi ya da olmayabileceğinizi ve neden tüm bu

Kasaba senin babana bağırmadan ve onun Bowie'nin ofisine şapkasını alıp gelmesinden bahsediyor."

"Eğer bu ikisi arkamdan iş çevirmeye devam ederlerse..." Sustum. İnsanları nasıl tehdit edeceğimi bile bilmiyordum.

Scarlett benim yerime, "En iyi arkadaşını onların üzerine salacaksın ve onları doğduklarına pişman edeceksin," diye ekledi. Onun sadık kindarlığı, sevdiğim pek çok özelliğinden biriydi.

"Evet! Ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Cesetleri için mükemmel bir yer seçtim bile," diye devam etti. "Tek yapmanız gereken bana tam olarak ne olduğunu anlatmak."

Mutfak sandalyesine oturdum ve tam olarak bunu yapmaya başladım. İşim bittiğinde, Scarlett gerçekten sessizdi. Çok sessizdi.

"Eee?" Ben talep ettim.

"İkinci mavi muşambayı nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. İki bedeni bir bedene sığdırabileceğimizi sanmıyorum."

"Yani ıslak bir tavuktan daha kızgın olduğum için deli değil miyim?"

"Babanız aşk hayatınıza müdahale ediyor ve hayallerinizdeki adam sizin için savaşmamaya mı karar veriyor? Bowie'nin tüm eşyalarını çalabilmen için evlerinizin arasındaki duvarı yıkardım. Sonra da babanın evine götürüp çimenlere atardım. Eğer bu ikisi bu kadar samimiye birlikte de yaşayabilirler!"

"Yıllarımı beni istemediği için bende bir sorun olduğunu düşünerek geçirdim," diye itiraf ettim.

"Oh, tatlım. Bu durumda yanlış olan tek şey, o iki aptalın kafalarını birbirlerinin kışlarına sokmaları. Babanın nereden geldiğini anlıyorum. Birbirinize nasıl baktığınızı gördü. Onu erkenden baba yapmanı ve annem gibi hayatını mahvetmeni istemedi."

"Doğum kontrolünün nasıl işlediğini biliyorum," diye belirttim.

"Ve buna amin diyorum. Ama babanın aptalca yaptığı şey sevgiden kaynaklanıyordu. Aptallık ve sevgi. O yüzden bunu unutma. Bir süre ona kızabilirsin ve kızmalsın da. Ama Cass, Harlan seni seviyor. Bir hata yaptı."

"Büyük bir tane."

"Evet ama tek bir büyük hata, 36.000 küçük ve orta ölçekli hatadan daha iyidir."

Bana ne söylemeye çalıştığını anladım. Kızgın olmak sorun değildi ama bir Harlan Tucker ile büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu da unutmamalıydım.

Jonah Bodine yerine. "Ona uzun bir süre daha kızgın kalacağım."

Scarlett sadakatle, "Öyle olsun," dedi. "Peki ya Bowie? Ve Bowie ile Cassidy'nin yedinci sınıftaki düğün defterimin tozunu hemen almadığım için en iyi arkadaş puanı istiyorum."

"Yak onu," dedim ona. "O seçimini yaptı. Benim yerime babamın onayını almayı tercih etti. Bunun için onu affetmem mümkün değil."

"Onu yakamam," diye karşı çıktı. "Ortaokulda, el ele tutuşurken başparmağın hep onun olmasına izin verdiğine dair yazdığın yeminler var."

"Eğer o şeyi yakmazsan, hemen gelip senin için yakacağım!"

"Tamam. Tamam," diye yumuşadı. "Neredeyse seks hakkında konuşalım."

"Neredeyse seks," diye tekrarladım. "Yani gerçek seks değildi, değil mi?" Nedense Bowie'yle ilk cinsel deneyimimin yarım kaldığını düşünerek paniğe kapılmışım. *İlk ve son deneyim, diye* karar verdim şiddetle.

Scarlett, "Bunun seks sayılması için penisin en az yüzde elli birine sahip olmanız gerekir," diye talimat verdi.

Ön kapımın çalındığını duydum ve o yöne doğru yöneldim. "Yüzde elli bir, ha?" Kapıyı açtığımda bir buket çiçekle karşılaştım. "Ne oldu?"

."

"Ne oldu? Neler oluyor?" Scarlett telefonda sordu. Çiçekler Bowie'nin yüzünü ortaya çıkaracak şekilde indirildi.

"Seni sonra ararım, Scarlett. Kardeşini öldürmek zorundayım." "Bekle! Muşambaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kapıyı çiçekli suratına kapatmaya başladım ama Bowie ayağını dışarı uzattı ve neşeyle içeri girdi.

"Şimdi beni dinle, Bowie Bodine-" diye başladım.

Dikkatli bir şekilde vazoyu yere bıraktı ve bana döndü. Ellerini saçlarımın arasına soktu, başparmaklarını çeneme dayadı. Ben daha küfürler savuramadan beni öpmeye başladı.

Sanki çok vakti varmış gibi nazik ve yavaştı. Sanki ikimize de bunun tam olarak doğru olduğuna dair güvence veriyordu. Kaldırımdaki buzun üzerindeki saç kurutma makinesi gibi çözüldüğünü hissettim. Bazı parçalarım güzelce su topluyordu.

Öyle bir baskı uyguladı ki sanki büyülenmişim gibi ağzımı açtım. Dili ağzımın içinde dans ettiğinde bir inilti çıkardım. Beni uzun ve yumuşak bir şekilde öptü ve tüm vücudum canlandı. I

bunu yapmasına neden izin vermemem gerektiğini tam olarak hatırlayamıyordum. Hangi iç çamaşırını giydiğimi ve dün gece bacaklarımı tıraş edip etmediğimi hatırlamaya çalışmakla meşguldüm.

Sonra kapatmadığım telefonda bana doğru gelen bir ses duydum. "Ne oluyor? Boynuz mu takıyorsunuz? Onu öldürdünüz mü?"

Bowie'nin küçük kız kardeşi.

Beynim bunu kavradı. Scarlett, Bowie'nin küçük kız kardeşiydi ve bir keresinde yüzüme karşı yalan söyleyip beni sadece aynısı olarak gördüğünü söylemişti.

Avuç içlerimi giydiği gıcır gıcır gömleğe bastırdım ve onu ittim.

"Durun bakalım! Daha fazla öpüşme olmayacak!" Ona söyledim. Bana sırtarak baktı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Cass, tatlım, peşinde olduğum tek şey öpüşmek değil."

Kasıklarına baktım ve Bowie Bodine, Jr. beni gördüğüne *çok sevinmiş gibi görünüyordu.*

Scarlett telefonda, "Sizi hâlâ duyabiliyorum," diye cıvıladı.

Elimden aldı ve aramayı sonlandırdı. Hâlâ ön cama yapışmış bir böcek gibi göğsüne yapışmış olduğumu fark ettim.

"Seks yapmayacağız. Asla Bowie," dedim büyük bir geri adım atarak. "Benim yerime babamı seçtin."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşı çıktı ve bana doğru ilerledi. Kendimi kanepenin arkasına ve onun uzun, zayıf vücuduna yaslanmış buldum. Sir Edmund Hillary minderlerin üstünden hızla geçti. Bowie ellerini omuzlarımdan bileklerime doğru uzun bir hamlede kaydırды. "Senin için yeterince iyi olmak istedim Cass."

"Babam istediği için benden uzak durdun." "Senin için yeterince iyi olmadığımı söylediğini sanıyordum."

"Bana karşı bir şey hissetmediğini söylemiştin Bowie!" Sanki iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibiydi.

"Yalan söyledim," dedi basitçe. "Kendimi bildim bileli sana karşı büyük hislerim var."

İçimde bir panik kabarıyordu. Uzun zamandır duymak istediğim her şeyi söylüyordu. Ve şimdi onlar yeterli değildi.

Bileklerimi bıraktı ve parmaklarını tekrar saçlarıma geçirerek ağır çekimde bana doğru ilerledi. Dudakları dudaklarımı buldu ve sanki bedenim hipnotize edilerek onun sunduğu zevki kabul etti. Ben de hayatım buna bağlıymış gibi onu öptüm. Artık o kadar yavaş ve yavaş değildi çünkü aramızda büyüyen bir ateş vardı.

Neden bu kadar iyi hissettirdi? Doğru mu?

"Hayır. Hayır. Olmaz," dedim, onu geri ittim ve sonra onu yerinde tutmak için parmaklarımı gömleğine soktum.

Bowie o lanet çocuksu sırıtışıyla, "Burada bazı karışık mesajlar alıyorum, Cass," dedi.

"Sana çok kızgınım."

Parmağını burnumda gezdirdi. "Beni affetmeni sağlayacağım Cassidy. Sonra da kaybettiğim zamanı telafi etmek için yaklaşık bir yılını seni öperek geçireceğim."

Başımı salladım. "Seni affetmeyeceğim, Bowie Bodine. Kalbimi kırdın." *Bir şeyleri itiraf etmeyi bırak, Cassidy, seni lanet moron!*

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben de benimkini kırdım. Şimdi ikisini de bir araya getireceğim ve sen ve ben hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz."

"Bugün bir öğrenciden halüsinojenik ilaçlar aldınız mı? Ne dediğinin farkında mısın?"

"Elbette. Seninle evleneceğimi söylüyorum, bu yüzden acele et ve beni affet ki iyi şeylere geçebilelim."

"Sen aklını kaçırmışsın. Daha yeni kedi aldım. Kediler, Bowie! Kedi kadın yaşam tarzına kendimi adadım ve şimdi koşarak gelip seninle evlenmemi mi bekliyorsun? Sen gezegendeki en lanet adamsın!"

"Bowie Bodine'in Cassidy Tucker için aldığı buketi gördünüz mü? Tam zamanı!"

"Onları o gazete anketine koymanın ortalığı karıştıracaklarını hissediyordum!"

"Hepiniz onu evinden atarken gördünüz mü?"

"Ya yüzündeki gülümseme? O kız az önce bir boğanın önünde kırmızı bayrak salladı. O bir Bodine. Onlara bir şey yapmamalarını söyleyemezsiniz."

"Bahara kadar evlenmiş olurlar."

C1

CASSIDY

T Ertesi sabah içeri girdiğimde istasyon kötü kahve ve güzel hamur işleri gibi kokuyordu.

"Erkek arkadaşın şu anda en sevdiğim kişi." Bubba üniformasının gömleğindeki ve kravatındaki kırıntıları neşeyle silerek duyurdu. "Erkek arkadaş mı? Benim erkek arkadaşım yok." Hala o günkü havamdaydım.

Bowie-Baba durumu. Ayrıca Bowie'nin beni öpmesi durumu. Fanny Sue, "Sevgilin o zaman," dedi ve bana bir kâğıt tabak uzattı.

üzerinde çeşitli hamur işleri. "Tüm yıl boyunca başımıza gelen en iyi şey o."

Kafam karışmıştı, tabağı aldım. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Bowie bize hediyeler getirmiş. Bunu da senin için bıraktı," diye duyurdu Bex, bir zarf uzatarak ve bana beklenti dolu bir sırıtış atarak.

"Kaşın biraz daha yukarı kalkarsa o yüzük saçına takılacak," diye homurdanarak onu uyardım.

Zarfı ve hamur işlerini masama götürdüm ve çalışmak için burada olduğumu gösterdim. Bilgisayarımı açarken kartı dikkatle görmezden geldim.

"Açacağını sanmıyorum," diye tısladı Bubba.

"Açacak," diye tahmin etti Bex, onları duyabileceğim gerçeğini umursamadan.

Karakolun ön kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Kışlık paltosunu ve şapkasını, tüm kamu güvenliği broşürlerimizin bulunduğu kitaplığın yanındaki rafa bıraktı.

"Günaydın." Bunu herkese söyledi ama doğrudan bana baktı. Giriş ekranıma bakmaktan ona aldırtış edemeyecek kadar dalmıştım.

Diğer herkes selamlarını ilettili. Göz ucuyla babamın omuzlarının çöküşünü izledim ve suçluluk duygumu bastırdım. Gazabımı hak etmişti. Onunla mutsuz olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

"Bütün bunlar da ne?" Connelly, Bubba'nın masasında belirip hamur işlerine bakarak sordu.

Oh, lanet olsun. İhtiyacım olan son şey Bay Sadakatın Nerede'nin bir Bodine'in pantolonuma girmeye çalıştığını bilmesiydi.

"Cassidy'ye kur yapıyor," diye açıkladı Fanny Sue. "Romantik değil mi?" Ona ölümcül bir bakış fırlatarak derhal çenesini kapatması gerektiğini söyledim.

Connelly tabloya bir kez daha baktı ve gözlerini devirdi. Konferans salonuna girmeden önce kulağa "köylüler" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Kapı arkasından kapandığında Bex kıs kıs güldü. "Belki daha iyi bir araştırmacı olsaydı bu davayı çözebilir ve bu köylü kasabasından kurtulabilirdi," dedi ve çalan telefona cevap vermek için mülk odasına geri döndü.

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve sandalyemde geriye doğru yuvarlandım. "Tanrım, Fanny Sue. Bowie'nin kendini rezil ettiğini bilmemeli. Zaten aileyle fazla içli dışlı olduğumu düşünüyor," dedim ona.

Fanny Sue öfkeyle homurdandı. "Ne yapman gerekiyor? Kasabada suç işlemiş ya da suç işlediğinden şüphelenilen biriyle akraba olan herkesten uzak mı duracaksın?"

Bu aptallık işimi daha güvenli hale getirmiyordu. Bilincimde sıcak bir delik açan kartı görmezden gelmeye kararlıydım. Zarfı sessizce yırtıp açmadan önce altı dakika daha dayanabildim.

Üzerinde parıltılı kırmızı bir kalp olan bir karttı.

Cassidy,

Kalbim bildiğinden daha uzun süredir sende. Evet de.

Her zaman seninim,

Bowie

Evet mi diyeyim? Neye evet? Onu affetmeye mi? Onunla çıkmaya mı? Onunla soyunmaya mı? Onunla evlenmeye mi? Ya da hepsine?

İstasyonun kapısı açıldı ve Yee Haw Yarn and Coffee'deki baristalardan biri kulağındaki kulaklıkları çıkararak içeri girdi.

"Hepiniz için bir teslimat var," diye anons etti, bir tepsi hazır kahveyi kaldırarak.

"Woo weel!" Fanny Sue, Yee Haw'ın kahvesine bayılırdı. İstasyonun çamurundan daha iyiydi.

"Bowie Bodine'den," diye duyurdu barista omuzlarını sallayarak. "Sevgilisi *Cassidy'nin* bugün iyi mal aldığından emin olmak istedi." Sakızını çıtlattı ve kaşlarını oynattı.

Konferans odasının kapısının hâlâ sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için başımı çevirdim.

Fanny Sue başparmağını konferans salonuna doğru sallayarak, "Bowie kısmını Bay Sunshine'ın yanında tut," diye tavsiye etti. "Bu iş çok gizli."

"Daha çok aşağıya doğru," diye mırıldandım.

"Erkek arkadaşın olmaması hakkında ne diyordun?" Bex bir fincan kahveye uzanarak hınzırca sordu.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Biz çıkmıyoruz. Aslında, o gezegende çıkacağım son erkek."

Fanny Sue, "Yüzünün her yerinde kırmızı simler var," diye dikkat çekti. "Sana kartı açacağını söylemiştim," dedi Bex.

"Hepinizden nefret ediyorum," dedim. Yine de kahve fincanlarından birini aldım. Ama bunun tek nedeni Yee Haw kahvesini çöpe atmanın günah olmasıydı. Ve masamda o hamur işleri vardı. Kötü kazanılmış hamur işleri tabii ki. Onları çöpe atmalıyım. Ya da daha iyisi, onları akşama kadar saklamalı ve sonra yan odaya gidip Bowie'nin suratında parçalamalıyım.

Ama o beni tekrar öpmeye çalışırdı ve vücudum onu durduramazdı çünkü soyunmaya çalışmakla meşguldü.

Lanet olsun. Desteğe ihtiyacım vardı.

"BENİMLE BULUŞTUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER JUNEY," dedim Moonshine'da onun karşısındaki kabine kayarak.

"Neden spesiyailleri değiştirip duruyorlar?" June menüsüne bakarak sordu. "Salı günleri açık yüzlü hindi yemeyi seviyorum. Hindi Salıları. Şimdi ise köfte var."

"Köfteli sandviç seviyorsun," diye belirttim.

"Cumartesi geceleri. Hindi Salılarında değil."

"Salı günü tadı neden farklı olsun ki?" Haziran versiyonunu istemediğim için sordum.

"Besin alımımı optimize etmek için hafta boyunca beslenme ihtiyaçlarımı dikkatlice planladım. Pazar günü regl olacağım, bu yüzden demir seviyemi yükseltmek için Cumartesi günü kırmızı ete ihtiyacım var."

Sorduğum için çoktan pişman olmuşum. "O zaman hindiyi getir." "Özel bir şey değil," diye karşı çıktı June.

"June, bu kasabadaki insanların yarısının toplamından daha fazla para kazanıyorsun. Fazladan iki dolar harca ve şikayet etmeyi bırak." June bir aktüerdi ve hiçbirimiz bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmesek de, onun sayılarla çalıştığını ve çok para kazandığını biliyordum. Kız kardeşimin her zaman sayılarla ilgili bir beyni vardı. Yatırım portföyü onu Richard Branson'ın Bootleg Springs versiyonu yapmıştı. Hemen hemen her şeyde parmağı vardı.

"Şikayet etmiyorum. Açıklıyorum. Siz sordunuz. Ben de cevapladım."

Aşk hayatımla ilgili tavsiye almak için June'a gelmekle büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

"Selam millet." Büyük boy balkabağı rengi kazağı ve taytıyla şık görünen Leah Mae cıvıladı. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedim, oturabilmesi için içeri kaydım.

June menüsünü düzgünce katladı ve kabinin kenarına bıraktı. "Dün ev sahibiyile konuştum. Kirada yüz dolar daha indirim yaptı," dedi Leah Mae'ye.

"Bu harika! Ne zaman imzalıyoruz?" Leah Mae sordu.

"Bir yüzlük daha bekliyorum. Daha ucuz kira, kâr ve zararınızda size daha fazla nefes alma alanı sağlar," dedi June.

June, giyim butiği için Leah Mae ile ortaklık yapıyordu. Leah Mae yaratıcılığını ve ürünlerini getiriyordu. June ise nakit parayı ve pazarlık becerilerini getiriyordu.

Leah Mae gergin bir nefes verdi. "Sence yine bırakır mı? Sanırım bu haliyle kirayı ödeyebilirim."

"Dayanacağız," dedi June kararlılıkla.

"Bu kasabada işleri June'dan daha iyi bilen kimse yok," diye söz verdim Leah Mae'ye. "Daha ucuz kiranı alacaksın ve sen farkına bile varmadan açacaksın."

Dudağını çiğnedi. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Ooh. Köfte sandviç!"

"Ugh," diye homurdandı June.

"Köfteli sandviç sevmez misin?" Leah Mae sordu.

"Başlatma yine," diye yalvardım. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

"Bowie Bodine ile çıktığın gerçeğine ne dersin?" Leah Mae parlayarak önerdi.

"Köfteli sandviçe geri dönelim," diye önerdim.

"Sen ve Bowie mi?" June sordu.

"Biz çıkmıyoruz. Bir an yaşadık ve şimdi ona çok kızgınım ve onu asla affetmeyeceğim," diye açıkladım.

Leah Mae, "Bu anı dinlemek istiyorum," diye dürtükledi.

"Çıkmak istemediğim bir erkekten nasıl kurtulacağıma dair çözümler duymak istiyorum."

June, "Bugün neden hiç hindili sandviç olmadığını bilmek istiyorum," diye mırıldandı.

"Stresli görünüyorsun," dedi Leah Mae bana.

"Aklımı kaçırmama beş saniye kalmış gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Leah

Mae sordu. "Hindili sandviç mi?" June önerdi.

Menümü elime aldım ve June'un kafasına vurdum. "Kızlar Gecesi" dedi Leah Mae.

C2

CASSIDY

I Burada olduğum için kesinlikle deli olduğuma karar verdim, gölün kenarındaki sedir ağacıyla kaplı eve doğru ilerlerken. Evet efendim. Gitmiştim ve tüm bilyelerimi kaybetmiştim. Delirmiştim.

Babam, Bowie'ye kızgın, kız kardeşime sinirli ve kontrol edebildiğim tek şey işti.

Devriye geziyordum, Bootleg'de dolaşıyordum, biraz hava almayı ve düşüncelerimi yatıştırmayı umuyordum. Ve o lanet hamur işlerinden uzaklaşmayı.

Göl kenarındaki büyük sitelere bakmak için Speakeasy Drive'dan aşağı indiğimde Kendall'ların garaj yolunda bir araba gördüm ve hemen arabayı içeri çektim.

Kendall'lar buradaydı. Ve sorularım vardı.

Callie kaybolduğunda ben daha çocuktum. Scarlett kazağı bulduğunda, Dedektif Connelly hızlı, çabuk ve aceleyle içeri çekilmişti. Bu yüzden Kendall'larla kızları hakkında hiç profesyonel bir konuşma yapmamıştım.

Elbette, onları şehirde görmüştüm. Orada burada konuşurduk. Yaz boyunca, ilkbahar ve sonbaharda birkaç hafta sonu buranın demirbaşlarıydılar. Hatta iki yılda bir Noel'i burada geçirirlerdi. Herkes ikinci kattaki pencereye diktikleri ağacı dört gözle beklerdi. Hepsi gümüş ve cicili bicili.

Ev ahşap ve taşandı, grileşen sedir kiremitleri ve arka tarafta göl manzarasından yararlanan çok katlı güverteleri vardı. İçine hiç girmemişim. Callie'nin arkadaşlarından herhangi birinin girip girmediğini merak ettim. O hiç eve

Yazın onunla Bootleg'e giden herkes. Her zaman sadece üç Kendall vardı.

Ve şimdi sadece iki kişiydiler.

Connelly'nin mola vermemi hoş karşılamayacağını hissediyordum ama ilginç bir şey bulamayacağımı da tahmin ediyordum. Ne zararı olabilirdi ki?

Kapı ziline bastım, içeride yankılandığını duydum.

Kapı açılmadan önce kendimi ikinci ve üçüncü kez tahmin etmeye başlayacak kadar uzun süre bekledim. "Ah. Özür dilerim. Kimseyi beklemiyordum, Şerif Yardımcısı..." Bayan Kendall isim kartıma baktı. Yumuşak, gümüşü bir sarıya çalan saçlarını şık bir topuzla arkaya toplamış, siyah bir pantolon ve siyah bir kazak giymişti. Yalınayaktı.

"Tucker," diye ekledim. "Cassidy Tucker."

"Haberin... var mı?" diye sordu, boynuna taktığı altın haça dokunmak için uzandı.

"Oh, hayır, hanımefendi. Birkaç sorum olacaktı, bir dakikanız var mı?"

"Elbette. Elbette. Lütfen içeri girin," dedi, kapıdan geri çekilerek.

Kapı. "Size çay ya da kahve getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler Bayan Kendall. Bir dakika içinde başınızdan gideceğim."

Bayan Kendall içeriye, göle bakan uzun pencereleri olan gömme bir oturma odasına doğru ilerledi. Yaşam alanını mutfaktan ayıran iki katlı bir taş şömine vardı. Ahşap panelli duvarları eklettik bir sanat koleksiyonu süslüyordu. Biraz modası geçmiş ve çok süslüydü. Frank Lloyd Wright'ın zengin büyükannesinin ağır mobilyaları ve brokar kanepeleriyle yaptığı göl tatiline benziyordu. Aile fotoğrafları yok, yastıklar yok, ev gibi dokunuşlar yok.

Ama Bayan Kendall yalınayaktı, yani ev olmalı.

"Kocam burada değil. Bu konuda size yardımcı olabilir miyim yoksa onu beklemeyi mi tercih edersiniz?" Bayan Kendall yeşil bir kanepenin kenarına tüneyerek sordu.

Karşısındaki ipek kaplı kanepeye oturdum ve söze girdim. "Kaybolma olayıyla ilgili orijinal dosyaları inceliyordum ve Callie'nin kendine zarar vermesiyle ilgili bana bir şey söyleyip söyleyemeyeceğinizi merak ettim."

Karşımdaki kadın küçük bir nefes çekti ve yıllar boyunca ne kadar acı çektiğini merak ettim. Hiç bitecek miydi?

Ellerini kucağında düğümlledi. "Söylemeliyim ki, kolluk kuvvetlerinin nihayet bu işi ciddiye alması beni rahatlattı. Callie'nin babasının ve benim bir cinayet olduğuna asla inanmadığınızı anlamalısınız. Bu fiyasko

Bodines gereksiz yere başka bir aileyi daha acımıza ortak ediyor. Callie hastaydı. Callie kendine zarar verdi." Kelimeler bir barajdan taşan su gibi fişkırdı.

Dışarıya karşı sakın kaldım. Ama içimde bir heyecan kabarıyordu. *Bir şeyler biliyordu.* "Kendine nasıl zarar verdi?"

"Buna kesmek diyorlar. Bıçak ya da başka keskin nesneler alır ve bileklerini keserdi. Uzun, sığ kesikler," dedi Bayan Kendall. Uzaklara dalan bakışlarıyla pencereden dışarı bakıyordu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir anne olarak çocuğumu hayal kırıklığına uğrattım. Yaptığım hiçbir şey ona yardım etmedi, onu düzeltmedi."

"Hiç hastaneye yatırıldı mı?" Bastırdım. Bilmediğimiz tıbbi kayıtlar var mıydı?

Bayan Kendall başını salladı. "Callie ve kocam, ikisi de dikkat çekmek istemiyordu. Onun için özel bir terapist ayarladık. İlaçlar yazdı ama Callie sık sık ilaçları bıraktı. Haftalarca, aylarca iyi olduğu zamanlar oldu. Çok sevimli bir kızdı. Tatlı ve güzel. Ama sonra bulutlar tekrar gelirdi. Okula ve arkadaşlarına olan ilgisini kaybederdi. Yemek yemez ya da yataktan kalkmazdı."

"Terapisti ne dedi?"

"Callie'yle ilgili tüm dosyalarının sizde olduğuna eminim," dedi Bayan Kendall, pencereden hâlâ kış manzarasına bakarak. Çıplak dallar, bu z gibi gri gökyüzü. "Onun depresif ve dengesiz olduğunu düşünüyordu. Çok mutlu bir çocukluk geçirdi ama gençlik yıllarına geldiğinde mutluluğu hiç sürmedi. Onun için, hepimiz için her şeyin iyi olduğu zamanların kıymetini bilmeyi öğrendim." "Bayan Kendall, bunu sorduğum için üzgünüm. Ama Callie'nin kendini kestiğine dair bir kanıtınız var mı? Herhangi bir tıbbi kayıt olmadığına göre.

başka bir şey var mı?"

Çenesi titredi. "Bir şeyler olabilir," dedi sonunda. Bekledim.

İtmek için zaman vardı ve boşluk için zaman vardı.

"Daha önce kimse benden kanıt istemedi," dedi sessizce. "Tek yaptıkları saçma sapan cinayet ya da kaçak teorileri ortaya atmak. Kimse gerçeğe ilgilenmiyor."

Kendall'ların Bootleg'de hâlâ günlük sohbetlerin bir parçası olan komplo teorilerinden ne kadar yalıtılmış olduklarını uzun zamandır merak ediyordum.

"Fotoğrafları neden çektiğimi bilmiyorum," dedi zarif bir şekilde koltuktan kalkarak. "Beni bunu yapmaya iten neydi bilmiyorum. Belki de iyileştiğinde Callie'ye göstermek istedim. Ona karanlıkta hiçbir cevap olmadığını, başına bela olan canavarlarla savaşması gerektiğini hatırlatmak

için."

"Hangi resimler, Bayan Kendall?" Kanımdaki vızıltıyı yeniden hissediyordum.

Pencerelerin yanındaki gömme dolapların olduğu duvara doğru ilerledi.

"Kızımın bunu kendine yaptığını biliyorum. Son bir kez kendine zarar verdiğini tüm kalbimle biliyorum. Sokağa çıkma yasağına kadar eve gelmediğinde anladım. Kimse bana inanmadı. Sana kadar." Eğilip bir dosya dolabının kilidini açmadan önce bana uzun uzun baktı.

Bir dosya çıkardı. "Belki seni dinlerler."

Dosyaya uzandığımda ellerim titremek istedi. İçinde cevaplar vardı. Ve bu cevaplarla birlikte, muhtemelen daha fazla soru.

Dosyayı açtım ve şimdi ellerim titriyordu. Fotoğraflardaki kolları tanıdım. Tanıdığım kız Callie'nin ince kolları ve uzun, ince parmakları vardı. Her zaman taktığı gümüş başparmak yüzüğü vardı. Gözlerimin kana bulanmasına izin vermeden önce güzel, tanıdık parmaklara baktım.

O güzel kollar, bu evin mutfak tezgâhına benzeyen bir şeyin üzerinde avuç içi kadar uzanıyordu.

Bileğinden dirseğine kadar uzanan kızgın kesiklerden kan sızıyordu. Kıpırmızı akıyor ve alttaki tezgahın üzerinde birikiyordu. Acımasız, sıg, kaba kesikler güzel deriyi oyuyordu. Kollarının iç kısmında aşağı yukarı, kimi beyaz kimi pembe yara izleri vardı.

"Kendisine de böyle yapardı. Bu tür bir acının kafasında ve kalbinde hissettiklerinden daha iyi olduğunu söylerdi. Bir keresinde çok derine indi ve kanamayı durduramayacağımı düşündüm." Bayan Kendall'ın sesi kesildi.

Dosyayı kapattım.

"Neden bunları müfettişlere hiç göstermedin?" Ona sordum.

Mavi gözlerini benimkilere dikti. Sakin. Kararlı. Tereddütsüz. "Çünkü kimse bize inanmadı. Bir cinayet daha müstehcen, daha ilginçti. Eğer var olmayan bir katili aramak için zamanlarını harcayacaklarsa, bu kendi hatalarıydı. Yıllar boyunca pek çok dedektif ve müfettişle konuştum. Hiçbiri benim bildiklerime inanmıyor. Kızım öldü, şerif yardımcısı. Bunu kendi kendine yaptı."

Bir kez daha elini haçın üzerine koydu. Gözleri soğuktu ama kolyeye dokunan parmakları titriyordu.

"Ve rahatladım," diye itiraf etti.

Gözlerimi kırpıttım.

"Korkunç olduğunu biliyorum. Ben korkunç bir anneyim. Ama onun bu şekilde acı çekmesine dayanamazdım. Onun için hiç umut yoktu. Çünkü onun için

onu. Elimden gelen her şeyi yaptım. Babası ve ben onu bir şahin gibi izledik, bıçakları kilitledik, gece boyunca her saat onu kontrol ettik. Yine de yeterli olmadı. Hala acı çekiyordu. Sonunda durana kadar. Kızım öldü, şerif yardımcısı. Ve bunun için başka bir aileyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Lütfen, fotoğrafları alın."

CC

CASSIDY

"**D** reklam." Kapıyı çalmadan ofisine daldım ve Dedektif Connelly'nin babamın ziyaretçi koltuğunda kendini evindeymiş gibi hissettiğini fark edince geri çekildim. Saat bir saat geçmişti.

Vardiyamın sonuna gelmiştim. Kızlar Gecesi için hazırlanmam gerekiyordu.

Ama elimde Callie Kendall'ın fotoğrafları vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim, o dosyada bir delik açan fotoğrafların şu anda bana biraz zaman vermelerini talep etmeme değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordum. Hiçbir şeyi kesin olarak kanıtlamıyordu ama göz ardı edilen intihar teorisine ağırlık kazandırıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, şerif yardımcısı?" Connelly soğukkanlılıkla sordu.

Neyse ne. Araştırma görevimi yerine getirmiş ve on iki yıldır kimsenin bulamadığı bir şey bulmuştum. "Kendall davasıyla ilgili bazı yeni bilgiler edindim," dedim.

"Sen mi?" Connelly sordu. "Erkek arkadaşın itiraf etti mi?"

Sandalyesini altından tekmelemek ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadenin düşüşünü izlemek istedim. "Hayır, efendim," dedim sertçe. "Bayan Kendall'la konuştum ve bana Callie'nin kendine zarar verdiğine dair fotoğraflı kanıtlar sundu." Biraz götlük olsun diye dosyayı Connelly yerine babama uzattım.

Babam fotoğraflara baktı, yüzü ifadesizdi. Ama bıyıkları titriyordu. Dosyayı masaya doğru kaydırıp ve Connelly üstünkörü bir bakış attı.

"Şerif yardımcısı, kurbanın annesiyle neden konuşuyordunuz?" Connelly sordu. Sesinde bir gerginlik vardı. Ama ben yanlış bir şey yapmamıştım. I

bir soruşturmada yer alan bir kanun görevlisiydi. Soruşturma yapmıştım.

"Devriye gezerken garaj yolunda bir araç gördüm ve birkaç sorum olacaktı."

Connelly dosyayı kapattı ve babamın masasının kenarına koydu. "Soru sormak senin işin değil. Ben sana izin vermediğim sürece onlara sahip olmak için. Sizin göreviniz beni ve soruşturmamı desteklemek."

"Ben de öyle yapıyordum, efendim." Çenem biraz daha gerginleşirse birkaç dişimi kıracaktım.

Connelly sandalyesinden kalktı ve bana o buz gibi bakışını attı. "Benden önce burada işlerin nasıl yürüdüğü umurumda bile değil. İkinizin de kavraması gereken şey, belirli bir profesyonellik seviyesi gerektiren devam eden bir cinayet soruşturması olduğudur."

"Kaybolma, efendim." Muhtemelen onu düzeltmemeliydim. Ama zaten benim alanımdaydı ve beni aşağılayarak konuşuyordu. Hangimiz profesyonel değildik ki şimdi?

"Affedersiniz?"

"Callie Kendall'ın öldürüldüğünden emin değiliz ve bu fotoğraflar, eğer doğrulanabilirlerse, bu teoriye daha fazla şüphe düşürüyor."

Connelly'nin eğitilmekten hoşlanmadığı açıktı. Yüzü alacalı bir kırmızıya döndü ve boynunda bir damar zonkladı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, şerif yardımcısı?"

"Hayır, efendim." *Ama eminim fare suratın bana söylemek için çok heyecanlıdır.*

"Bence erkek arkadaşınızın ailesinin bu işe karıştığını biliyorsunuz. Bence bu olayla ilgisi olanın sadece baba olmadığını biliyorsun. Ve bence onları korumak için elinden geleni yapıyorsun."

"Beni bir soruşturmayı engellemekle mi suçluyorsunuz, efendim?" Bodine'ler genç bir kızı öldürmek için komplo kurmakla mı? Bowie Bodine'e kızgın olabilirim ama hiç kimse, *hiç kimse* onun karakterini sorgulayamaz. O aptalın başı çok iyi ve dikkatli olduğu için belaya girdi.

"Sizi, vücudunuzda tarafsız bir kemik taşımamakla suçluyorum. Sana güvenemem. Ve eğer sana güvenemiyorsam, bu ekibin bir parçası olmanı da istemiyorum."

Burun deliklerim açıldı ve sanırım bir dolgunun yerinden çıktığını hissettim.

Babam boğazını temizledi. "Dedektif, sanırım buranın çok küçük bir kasaba olduğunu hatırlamanız gerekiyor. Memurlarım hizmet verdiğimiz insanları tanır. Burada bir boşlukta var olmak mümkün değil," dedi. Sakin görünüyordu. Ama bıyıklarının sola doğru seğirmesi çok heyecanlı olduğunu gösteriyordu.

"Buranın Bumfuck, Batı Virginia olması umurumda değil, yapmamız gereken bir iş var.

Callie Kendall'a ne olduğunu öğrenin."

"Şerif Yardımcısı Tucker da tam olarak bunu yapıyordu," dedi babam, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

Connelly bana ters ters bakarak, "Kızınızın muhakeme yeteneğine güvenmiyorum," dedi. "Bir şüphelinin oğluyla evcilik oynamakla çok meşgul. Hatta belki de bir suç ortağı."

"Bodine'lerin her birinin sağlam mazereti vardı." Teknik olarak bu bir yalandı. Gibson hariç Bodine'lerin hepsinin mazereti vardı. Gibson'ın o gece için mazereti, evine 9 civarında pizza getirilmiş olmasıydı.

ve kardeşleri gece yarısı geldi. Dava dosyalarının içini dışını biliyordum.

"Gerçek şu ki, Jonah Bodine de öyleydi," diye devam etti babam. "Bootleg'de iş yapma şeklimizi beğenmeyebilirsiniz. Ama biz kasabamızı, insanlarımızı tanıyoruz."

Connelly aramızda bir ileri bir geri baktı. "Onu bu soruşturmanın yakınında bile istemiyorum. Memur bey, şu andan itibaren sizin katkınız dosyaları taramak, notları fakslamak ve bana kahve getirmek olacak." Hışımınla dışarı çıktı ve sandalyesini geriye doğru devrilmesine neden olacak kadar büyük bir güçle itti.

Gidişini izledim ve ona ters ters bakma isteğimi bastırdım.

"İyi iş çıkardın evlat," dedi babam huysuzca.

"İyi mi? Az önce rütbem düşürüldü."

"O resimler bu davada kazaktan bu yana bulunan en büyük şey. Onları sen buldun, Connelly değil."

"Yani öfke nöbeti geçiriyor ve işimi elimden mi alıyor? Onun derdi ne?" Her geçen saniye daha da heyecanlanıyordum. Kendimi kontrol edip edemeyeceğimden emin değildim. Taşmadan ya da bir natürmort gibi patlamadan önce dayanabileceğim çok fazla şey vardı.

"Bırak biraz beklesin. Ortalık sakinleşecektir," dedi babam kendinden emin bir şekilde. "Kişisel asistanlık mı yapmam gerekiyor? Ben bu iş için gitmedim.

okul için. Bu yüzden burada değilim. Neden hemen şimdi istifa etmiyorum?"

Babam iç çekti. "Cassidy. Sana burada ihtiyacım var. Sana burada ihtiyacımız var. Tanrı kompleksi olan bir yabancının seni kovalamasına izin verme."

Devrilen sandalyeyi düzeltip yerine itmeden önce botumun ucuyla tekmeledim.

Babam masasının arkasına tekrar oturdu. "Sen doğru olanı yaptın. Şu anda bir ayna tutuyor. Connelly buraya çoktan ikna olmuş bir şekilde geldi.

Jonah Bodine oldu Suçlu. O ve bir kim sahip olmak sorun tarafsızlıkla. Sen değil."

"Evet, güçlü konumda olan o ve ben de totem direğinin en altındaki kişiyim."

"Dayan, " diye ö ğ ü t l e d i babam. "Seni k o r k u t m a y a çalışıyor. Profesyonel ol. Görevini yap. Bu onu çıldırtacaktır."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Peki."

"Şu anda en iyi üçünüzün sıralaması nedir?" Babam sordu. "İlk üç mü?"

"En çok hangimize kızgınsın?" "Bu noktada üçlü bir eşitlik var."

C4

BOMIE

"Y Çok uğraşıyorsun," diye gözlemledi Jonah ben web sitesinde başka bir sayfada gezinirken. Ben tam olarak doğru pijama takımını ararken o brokoliyi buharda pişiriyordu.

"Cassidy böyle şeylere bayılır," dedim.

Nadine Tucker bir yıl Noel'de Cassidy ve Scarlett'e birbiriyle uyumlu Çilek Kız pijamaları hediye etmişti. Cassidy her yatıya kaldığında farklı bir pijama takımı giyerdi.

Rahat bir çift pijamanın onun gözüne tekrar girmek için akıllıca bir başlangıç olacağını düşündüm. Onu yumuşak mor termaller içinde uzanırken, biz de kanepeye kıvrılıp takıntılı olduğu seksenlerin filmlerinden birini izlerken hayal edebiliyordum.

Bu işte uzun soluklu olacaktım. Cassidy Tucker benim için yaratılmıştı ve onun ikinci kez elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Jonah, "Geçen gece hiç pijama giymemiş gibiydi," diye belirtti.

"Seni kaynar brokoli suyunda boğmak zorunda bırakma beni," dedim hafifçe. Sırtarak fırında kızaran tavuk göğüslerini kontrol etti.

Jonah'ın oda arkadaşı olması benim için sorun değildi. Yemeklerin çoğunu o yapıyordu, elimden unlu mamulleri tokatlıyordu ve genel olarak konuşması en kolay Bodine kardeşti.

"Senin için işler nasıl gidiyor?" Alışveriş sepetime kırmızı saten bir şort ve bikini takımını eklerken ona sordum.

Kalçasıyla fırının kapağını kapattı ve su şişesine uzandı. "Güzel," dedi omuzlarını devirerek. "İşler oldukça istikrarlı

sezon dışında." Hafta içinde büyük ve ağırlıklı olarak kadınların takip ettiği bazı grup egzersiz derslerine başlamıştı. Ama Jonah bu hayranlık dolu ilgiyi fark etmemiş gibiydi.

"Peki ya diğer her şey? Babamızla sadece DNA'yı değil bir ismi de paylaşmak tuhaf olmalı."

Bu içimdeki müdür yardımcısıydı, kontrol ediyordu, suları test ediyordu. "Bana kalırsa her şey tuhaf. Bu konuda endişelenmemeye çalışıyorum.

çok," dedi.

"Gazetecilerin şehre geri döndüğünü fark ettim," dedim. "Size sorun çıkaran var mı?"

"Son gruptan biraz daha saygılılar."

Okul, haber yapmak isteyen gazetecilerden günde sadece altı ya da yedi telefon alıyordu. Süveterden bu yana davada haber değeri taşıyan başka bir gelişme olmamıştı ve ilgi azalıyor gibi görünüyordu.

Jonah başka bir şey söylemek ister gibi baktı.

"Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Nasıl biriydi? Baban. Yani senin için. Scarlett bana biraz anlattı. Jameson da. Ama hepinizin farklı ilişkileri varmış gibi görünüyor."

"Her şeyden önce, sizsiniz."

"Henüz resmi bir Bootlegger değilim. Sizin dilinizi kullanabileceğimi sanmıyorum."

"Sen akrabasın," dedim en kalın Batı Virginia ağızıyla. "Buralarda istediğin herkesi ve her şeyi yapabilirsin."

Oyalandığımı çok iyi bildiği için kıkırdadı. Buzdolabından iki bira çıkardı ve kapaklarını açtı. Teklif ettiği birayı kabul ettim.

"Babamla karmaşık bir ilişkim vardı," dedim ona.

Ben biradan uzun bir yudum alıp düşüncelerimi toparlarken Jonah bekledi.

"Bana Gibbs kadar sert davranmazdı. Ama beni Scarlett'i sevdiği gibi sevmiyordu. Beyzbolla ilgili zayıf da olsa bir bağımız vardı. Lisede o da oynadı, ben de... Hatta sanırım benim oynamamın tek nedeni, onun benim oynamamı sevmesiydi." Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Elmasa geri dönmemin bir diğer nedeni de Şerif Tucker'ın koç olmasıydı.

Şerif Tucker'ı düşündüğümde her zaman ortaya çıkan utancın keskin kenarını bekledim ve bunu hissetmek zorunda olmadığımı fark ettim

artık. Bunu hissetmeye hiç ihtiyacım olmamıştı. Yeterince iyi olmadığımı hiç düşünmemişti.

"Neler oluyor? Şu anda bir aydınlanma yaşıyor gibi görünüyorsun."

"Kişisel antrenörler ne zamandan beri yeni barmen terapisti oldu?" Ben de karşılık verdim.

Jonah omzuna bir bulaşık havlusu attı ve kollarını kavuşturdu.

"Son senemde eyalet şampiyonluğunu kazandık," dedim ona, tekrar konuya girerek. "Babam havalara uçmuştu. Zamanında takımında bir yıldızdı ama müziği gibi o da hiçbir hayaline ulaşma şansı bulamadı. Annem hamile kaldı. Evlendiler. Bir iş buldu."

"Bu işte kariyer yapmanı mı istedi?"

Başımı salladım. "Daha çok beyzbolun buradan çıkış biletim olması gerektiğini düşünüyordu. Gibs hiç üniversiteye gidemedi. Bu yüzden babam, asla ulaşamadığı hayallerini gerçekleştirmem için gözünü bana dikti."

"Yaptın mı?"

"Üçüncü sınıfa kadar top oynadım. Sakatlandım. Ve bir daha geri dönmedim. Babam okul yönetimi diplomasının beyzbol kariyeri kadar ilginç olduğunu düşünmüyordu. Sanırım bizim için hiç sahip olamadığı bir macera istiyordu." Ve benim tek istediğim mutlu bir yuvaydı. Kök salabileceğim bir yer. Gerçek bir aile, sadece kan ve bantla bir arada tutulan bir aile değil.

"Hep için biri miydi?" Jonah sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Çoğunlukla genel olarak dünyaya kızgındı. Çocukluğum boyunca huysuz olduğunu hatırlıyorum. Onlu yaşlarımda sonlarında içki içmeye başladı." O günleri düşündüm. "Annem bir araba kazasında öldü. Hepimizi şaşırttı. Bence o ilişkide ne kadar mutsuz olsa da aralarında gerçekten bir bağ vardı."

Jonah tencereyi aldı ve dumanı tüten içindekileri lavabodaki süzgece boşalttı. "Annen nasıl biriydi?"

"O... farklıydı. Hepimiz için çaba gösterirdi. Ama bazı günler kalbinin bu işte olmadığını söyleyebilirdiniz. Bir sıcak bir soğuk esiyordu. Hiçbirimiz eve hangi anneyle döneceğimizi bilemezdik. O mutlu olduğunda hepimiz mutlu olurduk. Dışarıda ateşin üzerinde sosisli sandviç kızartır ve parti yapardık. Ama morali bozuk olduğunda, sanki evin üzerinde bir bulut varmış gibi olurdu. Bizi severdi. Ama herhangi bir tutarlılık gösteremiyordu. Sanki en iyi zamanları onu yakardı, ta ki biz onlardan en kötü zamanları kadar korkmaya başlayana kadar. Peki ya senin annen?"

Jonah küçük bir gülümsemeyle, "O harika biri," dedi. "Tanıdığım en sert kadın.

Ama sert değil, anlıyor musun?" "Evet."

"Beni tek başına büyüttü. Dişlerimi fırçaladığımdan, top atabildiğimden ve çamaşır yıkayabildiğimden emin oldu. Bana hep bir gün iyi bir kız olmam için beni eğittiğini söylerdi."

"Pek kimseyle çıkmıyorsun," diye belirttim.

"Şu anda bir gün olacağını sanmıyorum. Cinayetten soruşturma altında olan bir adamın adını paylaşırken ve sahip olduğumu bilmediğim üvey kardeşlerimi yeni yeni tanımaya başlarken olmaz. Sence o mu yaptı?"

Ekrandan kafamı kaldırdım.

"Callie'yi öldürmek mi?"

Başını salladı.

"Bence bu pek olası değil. O kazağın oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Babamız melek değildi. Ama hiçbirimize el kaldırmadı. Eğer bu olayla bir ilgisi varsa, bu cinayet değildir. Ve eğer bu bir kazaysa, vur-kaç gibi, izlerini örtebileceğini sanmıyorum."

Jonah dolaptan tabakları çıkarırken, "Bildiğim iyi oldu," dedi.

Babamızdan aldığı parçalar hoşuna mı gitti, yoksa o adamın hayatına hiç girmemiş olmasından dolayı rahatladı mı bilemiyordum.

"Peki hediye makbuzunda ne yazmalı?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Kendi pijama partimiz için mi?"

Jonah yüzünü buruşturdu.

"Çok ürkütücü." "Evet, kesinlikle ürkütücü."

"*Kış gecelerinde tatlı rüyalar için*' nasıl olur?" "Çok daha iyi," diye kabul ettim.

Jonah başını kaldırıp arka camdan gelen far ışığına baktı. "Görünüşe göre aşkının nesnesi eve dönmüş."

Sipariş düğmesine bastım ve aceleyle arka verandaya çıktım.

"İyi akşamlar Cass," diye seslendim ona, verandanın basamaklarını çıkarken. "Seninle konuşmuyorum," dedi bana kaşlarını çatarak.

"Sorun değil. Sadece seninle konuşacağım. Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun." Hâlâ üniformasını giyiyordu, saçlarını o sıkı topuzuyla arkaya atmıştı ve her zaman gevşetip ellerime dökmek istememe neden oluyordu.

Kapısına doğru uzandı ve sonra duraklayarak bana doğru döndü. Bizi ayıran o ince parmaklık şeridini bugünlerde yıkacaktım. Artık engel yoktu.

Bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

"İşime burnunu sokmandan ve Courtin' Fairy'cilik oynamandan hiç hoşlanmıyorum." Parmağını göğsüme sapladı ve ben de bu fiziksel temastan zevk aldım.

Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm.

"Tatlım, hayatının her yerinde kendimi göstereceğim," diye söz verdim.

"Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar sert bir tokat atmak istememiştim," diye tısladı. Gözlerindeki buz gibi ifadenin altında bir ateş vardı. Onun bu yönünü seviyordum. Cassidy Tucker'ın yanında nerede duracağınızı her zaman bilirdiniz. Oyun oynamazdı, sessizliğin arkasına saklanmazdı.

öfke nöbeti geçirmek için bir yol. Sana tam olarak ne hissettiğini söyledi.

"Dene bakalım," diye takıldım ona. "Seni yere yatırıp nefes alamayana kadar öperek kendimi savunmak zorunda kalırım."

Nefesi kesildi ve gözlerindeki o arzu kıvılcımının alevlendiğini gördüm. "Şanslısın ki bu gece için planlarım var, yoksa kışını tekmelemeyi ciddi ciddi düşünürdüm," dedi bana.

"Planlar mı?" Eğer bir randevusu varsa, onu mahvederdim. Yeterince kenarda durdum. Yanlışlıkla onun yanındaki yerime ait olduğunu düşünen bir adamı kovalamak anlamına gelse bile ön kapısını çırılçıplak açardım.

"Ne kadar çok şey yaptığımdan şikayet edebilmek için kızlar gecesi. Değil. Sevmiyorum.

Sen," diye kestirip attı Cassidy.

"Bana bunun bir randevu olduğunu söyleyebilirdin. Bana işkence ettin."

"Daha önce de senin bilgin dahilinde biriyle çıktım," dedi gözlerini kısarak.

Tokatlanmama şansımı zorladığımı bilerek uzandım ve onu bir adım daha yaklaştırdım. "Bu niyetimi açıkça belirtmeden önceydi."

"Niyetiniz?"

"Benim için o sensin Cass. Kızgın olmakla vakit kaybedebilirsin ama bu seninle sonsuza dek mutlu yaşamaya niyetli olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Babam tamam dedi diye aniden evlenmeye karar veremezsin! Benim için savaşmalıydın."

"Yapmalıydım," diye kabul ettim. "Ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için önümüzdeki sekiz yılı seni yıpratarak geçirmeye hazırım."

C5

CASSIDY

"M

en aptal aptal suratlar!" Kadehimi kaldırarak mırıldandım. Scarlett, "En aptalları," diye karşılık verdi. "Alınma, bebeğim."

Devlin bizim şoförümüzdü.

"Alınmadı," diye söz verdi, lacivert pantolonu ve manşetlerinde küçük iplikler bulunan kaşmir kazağıyla zarif ve muhteşemdi. Scarlett'in kaçak içki yapan büyük büyükbabasının adını taşıyan yavru kedi Jedidiah, mutlu çiftin sahip olduğu her şeyi yok etmeye kararlıydı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Devlin teklif etti.

Kesinlikle yapardım. Bowie'nin beni neden bu kadar kızdırdığına dair on altıncı açıklamamı yapmaya başladım ama bu sefer ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyordum. Neyse ki Connelly ile iş yerinde yaşadığımız karmaşadan bahsetmeyecek kadar aklım başımdaydı. Ve resimler. Ürperdim. Resimleri düşünmeden edemiyordum. Onlarda çok karanlık bir şeyler vardı.

Bodine'lerin resimleri öğrenmek isteyeceklerini biliyordum. Ama fazla umutlanmalarını istemedim. Connelly şovu yönetirken birisi Callie'den noter onaylı bir intihar notu getirebilirdi ve o yine de Bodine'lerden biri için tutuklama emri çıkarmaya çalışırdı.

Bu yüzden konuşmak yerine içtim.

The Lookout'ta başladık ve daha batıdaki The Still adlı bara gittik. Bir hafta içinde birini tutuklamak zorunda kalmayacağınız bir yerde kafayı bulmak daha kolaydı.

The Still, The Lookout'tan biraz daha salaştı. Yerler daha yapışkandı, dartlar daha keskindi, ama içkiler daha ağır dökülüyordu.

Eller. Sarhoştum ama düzenli olarak su içmeyi unutacak ve içkinin üzerine kızarmış yiyecekleri tıktırarak kadar değil.

"June Bug, gel bir selfie çek," diye bağırdı annem. Nadine Tucker sık sık saçlarını açmazdı, ama açtığına da parti maskaralıklarında Scarlett'e rakip olabilirdi. Öğleden sonra ona babam ve Bowie meselesini açmışım ve o da dayanışma için babamı donmuş bir televizyon yemeğiyle evde bırakmıştı.

Hayalindeki futbol oyuncusunun kariyerini bitiren sakatlığı ve Salı günü Türkiye'nin olmayışının yasını tutan June da benimle birlikte üzölmeye geldi. Leah Mae ve Scarlett gruptaki tek neşeli kişilerdi. Ama onların iyi ruh halleri benimkini Connelly hakkında çok fazla düşünmemi engelleyecek kadar canlandırdı.

"Lula!" Scarlett sahnedeki grubun country tınıları arasında bağırdı. Grup berbattı ama içkiler ucuzdu ve bu sayede akşam 9'dan önce kendimden geçmişim.

Taburemde döndüm ve hemen kaydım. Devlin, o nazik beyefendi, kalkmama yardım etti. "Luuuuuulaaaaaa," diye mırıldandım. "Çok güzelsin!"

Lula, Bootleg Springs Spa'yı işleten bir masaj terapistiydi. Kusursuz koyu teni ve muhteşem gür saçlarıyla sinir bozucu derecede güzeldi. Muhtemelen dört numara kot pantolonunun üstünden düğömlenmiş ekose bir gömlek giyiyordu.

Bunu ona karşı kullanmamayı yüce gönüllöölökle seçtim.

"Senin ve Bowie'nin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya geldim," dedi bana.

"Bowie aptal bir surat ve nedenini duymak için bir içkiye ihtiyacın var," diye ısrar ettim.

Barın üzerine eğildim ve barmene "Yoo-hoo" diye bağırdım. Devlin'e "kadınlarını kontrol et" der gibi bir bakış attı ve Devlin dostane bir omuz silkti.

"Hey! Kes şunu," dedim kolunu dürterek.

Devlin bana baktı. "Neyi keseyim?"

"Şu tele-path-ic erkek iletişimini kesin," dedim ona, kimse ne kadar sarhoş olduğumu anlamasın diye her kelimeyi telaffuz etmeye dikkat ederek. Emmy ödölünü hak ediyordum, ayık bir kadın olarak gösterdiğim performans bu kadar iyiydi.

Bana sırtıttı ve Scarlett'in hayatını sürekli bir baygınlık halinde mi yaşadığını merak ettim. Korkunç derecede yakışıklıydı. Bencilce, bunu ona karşı kullanmamaya karar verdim.

Lula bir votka tonik sipariş etti ve benimkinin yanındaki tabureye

oturdu. "Dökül kardeşim," diye emretti.

Buna uymaktan çok mutluydum. "Yüz yıl önce babam Bowie'ye beni rahat bırakmasını çünkü bir ilişkiye girmek için çok genç olduğumu söyledi."

Lula başını salladı, dikkatle dinliyordu. "Ve?"

"Ve. O. Yaptı." Her kelimedede bir parmağımı Lula'nın omzuna sokuyordum.

Gözlerimden biri kapandı, böylece ortadaki Lula'ya odaklanabildim. "Vay canına," dedi Lula içkisini yudumlarken. "Peki kime daha çok kızgınsın?" "Bowie!" Adını Brüksel lahanası aromalıymış gibi tükürdüm. "Değil

Sadece babamı dinleyip geri adım atmakla kalmadı, Şerif Aptal Surat bunun geçici bir durum olduğunu açıklar açıklamaz, Bowie Aptal Salak artık benimle evlenmeye niyetli olduğunu söyleyebileceğine karar verdi!"

"Seninle evlenmek mi?" Scarlett beni öyle hızlı döndürdü ki, yine tabureden kaydım ve onun üzerine düştüm.

Bacaklarımız birbirine dolandı, bar taburesi olanlar ve insan olanlar. "Bowie seninle evlenmek istediğini mi söylüyor?"

Scarlett yüzüme doğru bağırdı. Soğuk ve ıslak bir şey kot pantolonumun içine doğru ilerliyordu. "Az önce üzerime mi işedin?" diye sordum.

Devlin onu üzerimden kaldırıp tekrar ayağa kaldırırken bana, "Bu senin kaçak içkin, salak," dedi. Ayağa kalkmama yardım etti ve ben sallanırken beni bara yasladı.

Devlin bara yüz dolarlık bir banknot uzatarak, "Biraz kahve, su ve üç sipariş tavuk şeridine daha ihtiyacımız olacak," dedi.

Leah Mae bana doğru atladı. "Gelinliğini tasarlayabilir miyim?" diye sordu sağa doğru sıralayarak. Leah Mae Bootleg'e yeni taşınmıştı, bu yüzden alkol toleransı yerli bir Bootlegger kadar iyi değildi.

"O işe yaramaz şerifin oğluyla evlenmeyeceğim. O benim yerime babamı seçti! Ve şimdi meraklı, her şeye burnunu sokan babam ona onay verdiğine göre Bowie yarışlara katılacaktı gibi davranıyor."

Lula dudaklarını büzerek düşündü. "Cassidy haklı. En azından bir ya da iki hafta boyunca her ikisine de fevkalade kızgın olmaya hakkı var."

"İki," diye kesin bir karar verdim.

"Bootleg adaletine," dedi annem, burbon ve kolasını havada tutarak çemberimize doğru kıpırdanarak. Yarısı kolundan aşağı döküldü ve Devlin'in SUV'sinin içini ne kadar yapış yapış yapacağımız konusunda biraz kötü hissettim.

"Bootleg adaletine," diye yankılandık, kadehlerimizi tokuşturduk ve kollarımızdan aşağı coşkulu bir içecek yağmuru gönderdik.

"Onunla kesinlikle evleneceksin, değil mi?" Leah Mae sordu. "Çünkü seni bu küçük kollu dantel elbisenin içinde görüyorum. Kovboy çizimleri. Saçında çiçekler var."

Scarlett, Leah Mae ve Lula gelin görünüşümü tartışmaya başlarken, ben yardım için June'a baktım.

Kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu.

"Sorun nedir, Bune Jug? Neden yüzün?" *Az önce Bune Jug mı dedim? Tanrım, acilen parmak tavuğa ihtiyacım vardı.*

"Yüzümün bu hale gelmesinin nedeni George Thompson," dedi açıkça.

"Kedim mi?" Odaklanmak için diğer gözümü kapatarak ona sordum.

"Alıcı. Ligdeki en istikrarlı oyuncu. Sakatlığı büyük ihtimalle kariyerini bitirecek."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," dedim. Öyleydim. Ben iyi bir kız kardeşim. Tuhaf kız kardeşim tuhaf şeyler yüzünden üzülduğünde bunu önemserdim. "Sana neden üzgün olduğumu söyledim mi?" Bowie'yi bağlayıp bir arabanın bagajına tıkmak ve göle sürmek istememin tüm nedenlerini tekrarlamaya hevesli bir şekilde sordum.

"Buraya geldiğimizden beri durmadan bu konudan bahsediyorsun."

"Bana George hakkında bir şeyler anlatmak ister misin?" Teklif ettim.

Üzgün bir şekilde omuz silkti. "Fantezi takımım için ona her zaman güvenebilirdim."

"Ve seni hayal kırıklığına uğratmış gibi mi hissediyorsun?" Boşlukları ben doldurdum. Juney boktan iletişimini dürüstçe kuruyordu.

"Bu aptalca. O aptal. Ben aptalım," dedi June.

İlkokuldayken, rehberlik danışmanı kız kardeşimi sınıftan çıkarıp garip bir şekilde üstün yetenekli mi yoksa sadece garip mi olduğunu anlamak için test etmişti. IQ'su 141 civarında bir yerde seyrediyordu, bu da onu dahi kategorisine sokuyordu.

Barmen önüme dumanı tüten bir sepet kızarmış tavuk koydu.

"Duygularını benimle birlikte yemek ister misin?" Ona bir tavuk eti sunarak sordum.

"Trans yağ yemenin genel ruh halimi nasıl iyileştireceğini anlayamıyorum." Homurdandım. "Ballı hardal sosu kanıtlanmış bir ruh hali iyileştiricidir."

June gözlerini yağa bulanmış, kâğıt kaplı sepete dikti. "Bu ifadenin kanıtlarını gözden geçirmek istiyorum."

"Yağınızı ve gresinizi yiyin. İhtiyacınız olan tüm kanıt budur."

"Vay, vay, vay. Bu Bootleg Night Out değil mi?"

Taburemde döndüm ve Misty Lynn Prosser'ın kızarmış sarı saçları ve sürekli bronzlaşmış yüzüyle yüz yüze geldim.

Yanında yırtık, çok dar kot pantolonlar giymiş, çıtır çıtır saçları ve dekolte atletleri olan iki karbon kopya vardı.

"Dışarısı otuz bir derece," diye araya girdi annem. "Sizin daha fazla kat kat giyinmeniz gerekmiyor mu?"

Misty Lynn sırtıttı. "Tüm bunları örtbas etmek suçtur." Elleriyle devasa sahte göğüslerini havaya kaldırdı. "Öyle değil mi kızlar?"

Yardımcı 1, Misty Lynn'in hareketlerini I'm Too Sexy tankının arkasına zar zor gizlenmiş B kuplarıyla yansıttı. 2 numaralı yardımcı Devlin'e salyalarını akıtmakla o kadar meşguldü ki ona eşlik edemedi.

"Sizi buraya getiren nedir?" Misty Lynn sordu. "Bowie Bodine'in size biraz daha fazla ilgi gösterdiğini duydum."

"Size Bowie Bodine'den söz edeyim," diye söze başladım ama Scarlett sözümü kesti. "Neden hepiniz kendinize bir iyilik yapıp başka bir yerde

Venüs sinek tuzağı oynamıyorsunuz?" Scarlett, Misty Lynn'den nefret ediyordu ve bu hisler karşılıklıydı. Misty Lynn yıllar önce Gibson'ın yatağına girmiş, sonra da anneleri öldüğünde onu aldatmıştı. Scarlett onu kırmıştı.

birkaç yıl önce burun kıvırdı ve aradaki husumet hala devam ediyordu.

Özellikle de Misty Lynn kıcını kıvrarak Gibson'ın gözüne girmeye çalıştığından beri. Evlilikleri bozmakla ya da ertesi gün hapı çalmakla meşgul olmadığı zamanlarda.

"Komşuluk yapıyordum," dedi Misty Lynn. Mavi leopar çantasından bir sigara çıkardı. "Belki de gidip Bowie'yle komşuluk yapmalıyım, madem siz onu görmezden gelmekle meşgulsünüz."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi Devlin sakın bir şekilde, ben tavuk etim boğazıma takılmadan önce.

"Kardeşlerimden uzak dur, seni belsoğukluğu yayıcı, işe yaramaz bok kafalı!" Scarlett ciyaktı.

"Bel soğukluğu mu?" Sidekick #1'e sordum. "Bu doğru mu?" "Ben sadece yengeç olduğunu sanıyordum," dedi.

"Kapa çeneni, Belinda," diye tersledi Misty Lynn. "Dediğim gibi, belki Bowie'nin evine uğrayıp biraz ilgiye ihtiyacı olup olmadığına bakarım. Cassidy'nin ona ilgi gösteremeyecek kadar yüce ve kudretli olduğunu görüyorum."

Bunu Scarlett'i kızdırmak için söylediğini biliyordum. Tıpkı Bowie'nin bu kadının eşiğinden geçmesine izin vermeyeceğini bildiğim gibi.

boktan bir i n s a n olduğunu biliyordum. Ancak tüm bu bilgilere rağmen, karnımdaki kaçak içki hassasiyetlerimin önüne geçti.

Kendimi taburemden Misty Lynn'e doğru fırlattığımda bardaki herkesin dikkatini çeken ses ağzımdan çıkıyordu.

C6

BOMIE

"Y

eah?" Telefona hırıltılı bir sesle konuştum.

Saat gece yarısını geçmişti ve Cassidy'yle birlikte geçen geceyi yeniden canlandıran çok ayrıntılı bir rüyanın içindeydim. Ama bu sefer bizi bölen Jonah değildi. Devlin'di.

"Bowie, bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Devlin kulağıma sertçe.

"Şimdi mi?" Saate gözlerim kamaşarak bakarken sordum.

"Gerçekten bekleyemez."

"Tamam." Oturur pozisyona geldim.

"Evime gidip Scarlett'in iç çamaşırı çekmecesinden hesap cüzdanını almanı istiyorum."

"Orayı kazmaya kalkma!" Kız kardeşimin arka planda bağırıldığını duydum.

"Billfold. İç çamaşırı çekmecesini," diye tekrarladım ve şifonyerimden bir kot pantolon çıkardım.

"O zaman seni karakola götürmem gerekecek." "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Sizi temin ederim. Seninle dalga geçmiyorum. Bu gece küçük bir tartışma oldu.

."

"Sana söylemiştim. Sana o kızlara dikkat etmeni söylemedim mi?"

Tamamen uyanıktım.

yatak odasının kapısından çıkarken bir sweatshirt ve spor ayakkabı giydim.

"Ne haltlar dönüyor?" Jonah kapı aralığından sordu. "Neden?"

Bu evde gecenin bir yarısı hep böyle şeyler mi oluyor?" "Kızlar tutuklandı," diye onu bilgilendirdim.

Jonah canlandı. "Ayakkabılarımı alayım. Ben de seninle geleyim."

"Teşekkürler Bowie. Minnettarım," dedi Devlin.

"Aile bunun için vardır."

Hesabı yaptım ve Jonah'a ayrı ayrı sürmesini söyledim.

Ben yanaştığımda BUBBA RAYHILL polis karakolunun önündeki kaldırımda volta atıyordu. "Nasıl gidiyor, Bubba?" Direksiyonun arkasından kayarak seslendim. Jonah aracından atladı ve kaldırımda bize katıldı.

"Tanrıya şükür buradasın. Şerif Tucker karısını ve kızlarını tutuklamak zorunda kaldığımı öğrenmeden önce bu pisliği temizlemeliyiz," dedi Bubba ellerini ovuşturarak.

"Para bende," dedim Dev'in cüzdanını Willy Wonka'nın altın bileti gibi sallayarak.

Bubba kış göğüne doğru bir dua savurarak, "Teşekkür ederim, Yüce İsa," dedi.

Jonah ve ben onu istasyona kadar takip ettik ve adamın bizi neden kaldırımda beklediğini anlamamız sadece yarım saniye sürdü.

Nezarethaneden gelen sesler uğursuz bir kakofoniye dönüşmüştü.

"Hepiniz başlattınız!"

"Hayır, hepiniz başlattınız!"

"Kızlar, kimin başlattığı umurumda değil çünkü hepinizin kafasını bu tuvalete sokarak bitireceğim." Bu son söz Cassidy ve Misty Lynn'in arasında duran Nadine Tucker'dan gelmişti. Hücre o kadar kalabalıktı ki Devlin köşedeki parmaklıklara dayanmış, kavgaya katılmaya çalışan Scarlett'i belinden tutuyordu.

"Duygularımı yemek böyle bitecekse bir daha asla denemeyeceğim," diye homurdandı June karyoladan. Tanımadığım iki kadın sırayla feryat ediyor ve sümürüyordu.

Lula, duvara monte edilmiş paslanmaz çelik lavaboya yaslanmış, telaşsız görünüyordu. Sanki manikür rengini düşünüyormuş gibi tırnaklarına hayranlıkla bakıyordu.

"Hanımlar... ve Devlin," dedim.

Hepsi birden parmaklıklara doğru atıldı, aynı anda konuşmaya ve parmaklarını göstermeye başladılar.

Cassidy'nin yüzü kızarmıştı ve çelik parmaklıkların arasından bana doğru uzanan Misty Lynn'e dirgenle bakıyordu. "Selam Bowie. Gelip beni görmen ne güzel," diye mırıldandı.

"İşte bu kadar! Ellerini Bodine'lerden uzak tut, seni herped harpy." Cassidy, Misty Lynn'i ağarmış sarı saçlarından yakaladı ve çekti.

Kadınlar çimento zeminde yuvarlanırken Devlin içeri daldı. "Bunu daha önce de yaşadık hanımlar," diyerek onları ayırdı. Kız kardeşim gözetimsiz bir şekilde, sanki bir güreş ringinin ipleriymiş gibi karyolanın üzerine tırmandı.

Kendini Misty Lynn'in üzerine fırlattı ve kavga yeniden başladı.

Bubba kapının anahtarlarını karıştırırken nefesinin altından, "Bunun için kovulacağım," diye mırıldandı. "Kesin şunu, hemen şimdi!"

June, Scarlett'in kendisine doğru fırlattığı saç uzantısından kaçınmak için iki santim yana kaydı.

Bubba aceleyle içeri girdi ve Scarlett'e saldırmaması gerektiğini bildiği için Misty Lynn'i yakalamaya çalıştı. Yakın mesafelerde ısırın biriydi.

İçimi çektim ve onu içeri kadar takip ettim. Scarlett'in köpek dişlerinden korkmuyordum. Onunla birlikte büyüdükten sonra. Ona bütün dövüş hareketlerini biz öğretmiştik. Çeneme atacağı dirseği önceden tahmin etmemi kolaylaştırıyordu.

"Sakin ol Scar," diye homurdandım ona. Cassidy, Devlin onu yerden kaldırırken Misty Lynn'e tekme atmaya çalışıyordu.

"Takas et beni," diye bağırdım. Boğuştuğumuz kadınları değiştirdik ve Cassidy'yi kül bloklu duvara sıkıştırdım. "Selam Cass."

Bana karşı kıvrınmayı bıraktı ve hıçkırdı. Sarhoş Cassidy çok az insan içine çıkardı. Genelde ablam içkiyi fazla kaçırır, Cassidy de sorumlu olanı oynardı. İtiraf etmeliyim ki, çok sevimli bir sarhoştı.

"Hey, sen," diye karşılık verdi, kulağı omzuna değene kadar başını eğdi.

"Ne yapıyorsun?" Arkamızdaki kargaşayı görmezden gelerek sordum. "Gerçekten çok yakışıklısın," diye açıkladı gözlerini kocaman açarak. "Teşekkür ederim."

Bana kaşlarını çatı. "Sanırım bir şey unutuyorum." "Ne tür bir şey?"

"Seninle ilgili bir şey," dedi bir gözünü kapatıp başını diğer tarafa eğerek. Parmağını burnuma götürdü ve

beni muhtemelen istediğinden daha sert dürttü. "Burnunu beğendim." "Hepinizi seviyorum, Cass."

Yüzü aydınlandı ve hemen ardından kaşları çatıldı. "Ne olduğunu biliyorum! Sana kızgıyım! Çok, çok kızgıyım." Burnumu tekrar dürttü.

"Nedenmiş o?" Ona sırtarak sordum.

"Bilmiyorum ama hatırladığımda başın büyük belaya girecek." "Bunu hak ettiğime eminim."

Kız şiddetle başını salladı. "Evet. Kesinlikle öyle. Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Sevgilimi almaya geldim," dedim ona.

"Senin kız Misty Lynn değil, değil mi?" Cassidy sordu. "Çünkü o aptal bir surat ve berbat bir insan."

"Sen benim kızımsın, Cassidy Ann."

"Öyle miyim?" Sanki bütün bir yetimhaneye Noel hediyesi vermişim gibi bana sırttı.

Başımı salladım. "Kesinlikle öylesin."

Kaşlarını tekrar çatı, bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Ben hep senin kız arkadaşın mıydım? Çünkü bu biraz yeni bir his."

"Ah, Cass," diye iç geçirdim, başparmağımla alt dudağını okşadım. "Her zaman."

Sen her zaman benim kızım oldun."

"Misty Lynn kapınıza gelip komşuluk yapacağını söyledi."

"Şimdi mi yaptı?" Lanet olası Misty Lynn. Başlıca iki süper gücü aptal erkekleri baştan çıkarmak ve kadın uzuvları olan herkesi kızdırmaktı.

"Ortaya çıkmadı, değil mi?" Cassidy çok ciddi bir şekilde sordu.

"Hayır, tatlım. O yapmadı. Şu anda kız kardeşimin dişlerini sökmeye çalışıyor."

"Oh! Güzel! Bu gerçekten çok iyi," diye rahat bir nefes aldı Cassidy, yaban mersinli kaçak içki gibi kokuyordu. Önümüzdeki bir iki saat boyunca onu açık alevlerden uzak tutmak için aklıma bir not aldım.

"Cass, tatlım, ben Jonah, Bubba ve Devlin'e yardım ederken burada durup kıpırdamadan durabilir misin?"

Bana bir çizgi film geyiği gibi baktı, kocaman gözleri ve tatlılığıyla. "Elbette yapabilirim," diye neşeyle söz verdi. "Soru: Sence bu gece beni tekrar öpecek misin? Çünkü bunu yapmandan gerçekten çok hoşlanıyorum. Bir arkadaş için soruyorum."

Bu anlık hafıza kaybından kesinlikle keyif alıyordum. Onu kucaklayıp eve götürmek ve üzerimde sızmasına izin vermek istiyordum. "Cassidy, seni her fırsatta öpeceğime söz veriyorum."

"Yaşasın!"

Onu duvara yasladım ve kim bilir ne hakkında tartışmaya başlayan Misty Lynn'in yardımcı kadınlarını ayırmak için işe koyuldum. Bubba'nın boynunda çizik izleri vardı. Devlin Scarlett'i omzunun üzerinden atmış ve artık dövüşemeyecek kadar sersemleyene kadar etrafında döndürüyordu.

Jonah, ilgiden hoşlanan Misty Lynn'i köşeye sıkıştırmış ve ona göğüslerini göstermişti.

"Başka tarafa bak, Jonah!" Scarlett çığlık attı. "Uzaklara bak! Seni onlarla hipnotize edecek ve sonra da aletini kesecek!"

"Siktir git, Scarlett!" Misty Lynn bağırdı.

Scarlett, "Siktir git Misty Lynn, derdim ama bu kasabadaki hemen herkes sırasını çoktan savdı," diye karşılık verdi.

"Ne yapacağız?" Bubba ikinci uşağı yerden kaldırıp parmaklıklara yaslayarak sordu.

En iyi müdür yardımcısı ses tonumu takınarak, "Pekâlâ, yapacağımız şey şu," diye duyurdum.

C7

CASSIDY

T Lanet olası bir ağaçkakan beynimi gagalayarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Yüzüstü pazen çarşafların üzerindeydim ve midemin içindekiler

Geri gelmek isteyip istemediklerini.

Dur bir dakika. Flanel çarşaf mı? Benimkileri henüz çıkarmamıştım. Pamuklu nevresimlerimle hâlâ ılık bir hava umuduna tutunuyordum. Tek gözümü açtım.

"Kahretsin."

Burası benim yatağım ya da yatak odam değildi.

Çatlamış dudaklarımın ve dünyadaki bütün çöller kadar kuru ağzımın arasından kendi kendime, "Lütfen Scarlett'in olsun," diye fısıldadım.

"Hayır. Tekrar tahmin et," diye duyurdu neşeli bir ses.

Diğer gözümü açtım, neden acıdığını merak ettim ve sonra komodine odaklandım. Bir şişe aspirin, bir sporcu içeceği ve bir tabak kuru tost vardı.

"Günaydın." Papatya gibi taze görünen Bowie Bodine yatağın ayak ucunda oturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bana bakıyordu. İş için giyinmiş ve ayakkabılarını giyiyordu.

Bir önceki geceden birkaç ayrıntı bilincime doğru süzüldü. Bowie'nin yatak odasıydım. "Oh, Tanrım."

"İyi bir kız gibi portakallı elektrolitlerini iç," dedi ve başımı okşadı. Göt.

Yüzümü, şimdi onun gibi koktuğunu fark ettiğim yastığa gömdüm.

"Neden buradayım?" Sorunun varoluşsal versiyonunu mu yoksa gerçek versiyonunu mu sorduğumdan emin olamadan homurdandım.

"Dün gece seni eve getirdiğimde içeri girmek için ısrar ettin."

"Beni nereden eve getirdin?" diye sordum.

"Hapishane," dedi neşeyle.

"Oh, Tanrım. Hâlâ bir işim var mı?" Mırıldandım. Kaçak içkiyi hatırladım. Bir fıçı dolusu. Devlin'e tüm sorunlarımı anlattığımı. Misty Lynn düpedüz çirkindi. Ondan sonrası biraz bulanıklaştı.

"Tabii ki hâlâ bir işin var. Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye alay etti.

Başımı yastıktan kaldırdım ve çarşafın altına baktım. Tamamen giyiniktim ama kendi kıyafetlerimi giymemiştım. Bootleg Springs Lisesi kapüşonlu tişörtü ve dört beden büyük bir çift eşofman giyiyordum. Bowie'nin kıyafetleri.

Bowie'nin yatağındaydım, onun kıyafetlerini giyiyordum.

"Nerede uyudun?" diye sordum.

"Kanepede."

Tekrar yastığa uzandım ve aspirine uzandım. "Bu konuda bu kadar rahatlamış görünmene gerek yok," diye alay etti.

"Sana kızgınlım," dedim ona.

"Yani buna geri mi döndük?" Aspirini benden aldı, şişeyi parmaklarıyla açtı ve kapsülleri elime bıraktı. Benim için de spor içeceğini açtı ve bana uzattı.

"Ona geri mi döndün? Sana kızgınlığım hiç bitmedi!"

"Dün gece seni tekrar öpmemi istedin çünkü bunu yapmamdan çok ama çok hoşlanıyorsun."

Kesinlikle kusacaktım. Anı su yüzüne çıktı. Evet. Hapishane hücresi. Misty Lynn'in postişleri. Bowie beni duvara yaslamıştı ve çok tatlıydı.

Yemin ettim.

Bir eliyle saçlarımı okşadı ve ne kadar hoşuma gittiğini umursamadım.

o.

"Neden senin kıyafetlerinin içindeyim?"

"Bubba sizi serbest bıraktıktan sonra buraya geldin ve Jonah'a sana krep yaptım. Sonra merdivenlerde kıyafetlerini çıkardın ve benim dolabımı kullandın."

Bu yüzden Sarhoş Cassidy'nin oynamasına asla izin vermezdim. Aptalın tekiydi.

"Sarhoşken benden faydalandın!"

"Ben öyle bir şey yapmadım, Cassidy Ann," diye karşılık verdi, bu fikir karşısında dehşete düşmüştü.

Gözlerimi devirdim ve sonra kusacakmışım gibi hissettim. *Kendime not: Akşamdan kalmayken gözlerini yuvarlama.*

"Yani, sarhoşken sana iyi davranmama izin verdin. Sana hala kızgın olmama rağmen!"

Kollarını kavuşturdu ve kendimi aptal yerine koyuyormuşum gibi bana gülümsedi.

"Bana mı kızgınsın yoksa Sarhoş Cassidy'ye mi?"

diye sordu. "İkisine de!"

Güldü.

"Dün gece ne oldu ve nasıl hala bir işim var?" Gözlerimi kapatarak sordum. Sweatshirt'ün kapüşonunu başımın üzerine çektim ve sabah ışığını engellemek için iplerini sıkıca bağladım.

"Görünüşe göre Misty Lynn ve yardımcılarıyla bir tür çatışmaya girmişsiniz. Barmen karakolu aramış ve Bubba cevap vermiş. Minibüsü olan bir müşterinin yardımıyla hepinizi geri götürmüş. Şerifin, karısını ve iki kızını tutuklamasını hoş karşılamayacağını düşünmüş. Görünüşe göre, Misty Lynn'in hafta sonu hapse girmeden önce sabıka kaydında bir sarhoşluk ve düzensizlik daha var. Biz de kimsenin başının resmi olarak belaya girmemesi için durumu düzelttik."

"Ateşkes mi sağladınız?"

Devlin ve Bowie'nin beni Misty Lynn'in muhtemelen şehirdeki penislerin yüzde altmışına dokunmuş olan aptal elini sıkmaya zorladıklarını hayal meyal hatırlıyordum.

"Dev hasarları ve hesapları karşılamak için barmene ödeme yaptı. Herhangi bir suçlama yapılmadı ve hepiniz evlerinize gittiniz."

"Buraya gelmem dışında." "Evet."

"Oh, kahretsin! Kediler. Onları beslemem lazım." Dik oturdum ve hemen pişman oldum.

"İcabına bakıldı. Bu sabah onları besledim ve bir sopanın üzerindeki tüyle onları kovaladım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, tekrar yastığına gömüldüm. Kalkmalıydım. *Kalkıp fırtına gibi dışarı çıkmalıydım... ve sisli hafızamda oldukça harika olan krepler için Jonah'a teşekkür etmeliydim.*

"Senin için her şeyi yaparım Cass."

"Bir şey var mı?"

Ondan verebileceği bir şey istememi bekleyerek canlandı. "Ben yokmuşum gibi davranmaya devam edebilirsin," dedim ona.

"Bunu yapamam," diye cevap verdi, eğlenerek.

"Neden bir denemiyorsun? Kendini şaşırtabilirsin."

Elini sweatshirt'ün eteğinin altına soktu ve sırtımı okşadı. Cennet gibi hissettirdi. "Tatlım, o kalın kafana hiçbir yere gitmeyeceğimi sokman gerekecek. Sen bir randevuyu kabul edene kadar durmayacağım."

"Bir randevu mu?" Ona bakabilmek için kapüşonu gevşettim.

"Bana aşık olman için ihtiyacım olan tek şey bu," dedi göz kırparak. "Sen bir aptalsın," dedim ona.

"Ben senin aptalınım."

"İçeri girmek güvenli mi?" Jonah kapı aralığında gözlerini kapatarak sordu. Bowie, "Tamamen giyinik," diye rapor verdi.

Jonah sırtarak, "Dün gece bir sürü meme gördüm," dedi. İçinde mor ve pütürlü bir şey olan bir bardağı yere koydu.

İnledim ve Bowie gönülsüzce omzuna bir yumruk attı. "Ow!"

"Nedir bu?" Bardağa bakarak sordum.

"Akşamdan kalma tedavisi," dedi Jonah. "İçebildiğin kadar hızlı iç ve kendini yüz kat daha iyi hissetmeye hazır ol."

Bu noktada bir kez daha iyisine razıyım.

"Biraz morarmışsın," diye gözlemledi Bowie, ben oturup içmeye başlarken sızlayan gözüme bakarak. Lanet olası Misty Lynn ve onun sivri kışık dirsekleri.

Tadı deniz yosunu ve sirke gibiydi. Durmak istedim ama Jonah bardağın dibini yukarı kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" Bowie boş bardağı benden alarak sordu.

Jonah bana bakarak, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Çok fazla beklemediler. "Oh, Tanrım." Yataktan fırladım ve banyoya doğru koştum.

Kapıyı çarparak kapatma zahmetine bile katlanmadan porselen tahtın önünde diz çöktüm ve bir sürü şey yığdım.

Jonah kapı aralığından, "Her seferinde tıklar tıklar işliyor," dedi.

Suyun aktığını duydum ve enseme ıslak bir bez hissettim. Saçlarım yüzümden geriye doğru çekildi ve ensemden hafifçe tutuldu.

"Hepsini çıkar, tatlım," Bowie'nin sesi yumuşaktı. O büyük el yine sırtımdaydı ve nemli etimi okşuyordu.

Söyleneni yaptım. Ve serin fayans zemine çöküp Bowie alnımı silerken ve saçlarımla oynarken birkaç dakika orada yattıktan sonra, gerçekten daha iyi hissettim.

Ona daha sonra bağıracaktım, ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımda deliliğe geri dönecektim, karar verdim.

"İşe gitmem gerekiyor," diye fısıldadım.

"Jonah bakım paketini hazırlıyor. Zencefilli gazoz, kahve ve kahvaltılık sandviç."

Hepsi kulağa çok hoş geliyordu.

Oturur pozisyona gelmeye çalıştım, başımın boynumdan kopmadığına sevindim. Makyaj masası ve Bowie'nin yardım elleriyle ayağa kalkmayı başardım.

"Ben gidiyorum," dedim ve kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm. Koridora çıktım ve ikimizin tarafını ayıran kapıyı denemeye karar verdim. Bowie'nin tarafı kilitli değildi. *Lanet olsun. Bizi ayıran kapının kilitli olmadığını bilerek bir daha nasıl uyuyacaktım?*

"Oh, hey, Cass?" Bowie arkamdan seslendi.

"Ha?" Homurdandım.

"Çorapları Jonah'a geri verdiğinden emin ol. Onlar onun."

CASSIDY

Istasyona beş dakika erken ve çok akşamdan kalma bir şekilde geldim. Jonah'ın sihirli tedavisi ve kahvaltılık paketi sayesinde en azından işimi yapabilecek durumdaydım. Gerçi tamamen yürümeyi bekliyordum

ve gitmeleri istenecek.

Yasalara uyan bir vatandaşı bile olamayacaksam nasıl bir polis memuru olabilirim ki?

Connelly'nin eline beni kovması için meşru bir neden verdiğime inanamıyordum. Bowie'yi, Connelly'yi ya da başka birini suçlamak istedim. Ama dün gece boğazımdan aşağı yarım galon kaçak içki döken bendim. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

İçeri girdiğimde Bubba bakışlarımı karşılamayı reddetti. "Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın," dedi ve masaüstünü kapatarak kendini meşgul etti.

Masamın üzerinde uzun bir dosya yığını vardı. En üstteki yapışkan notta şöyle yazıyordu

Tarayın. Onları masamdan itme ve onlarca yıllık polis raporlarını yağdırma dürtüsüyle savaştım. En azından dostça bir "Kovuldun" notu değildi. Bubba'ya çok borçluydum.

Konferans odası bu sabah boştu. Muhtemelen Jonah Bodine'in cesedini kazıp ondan bir itiraf almaya çalışıyordu.

"Herkes günaydın," diye seslendi babam ön kapıdan içeri girerken.

"Dün gece sorun çıktı mı?"

Bubba bana doğru baktı.

"En ufak bir sorun yok, şerif," dedi sonunda.

Bootleg Springs'in, şerifin karısı ve iki kızının bir arbede yüzünden kasabanın geri kalanının yarısıyla birlikte şehir merkezine götürülmesi haberini daha ne kadar saklayabileceğini bilmiyordum. Ama en azından bugün için minnettardım.

Babam bana doğru baktı, ben de onun yüzü dışında her yere baktım. Yalan söylemekte iyiydim ama savunmam düşmüştü, akşamdan kalma bir yahniye batmıştım.

Masa telefonum çaldı ve babamla olan herhangi bir etkileşimi çok çok sonraya ertelemeye hevesli bir şekilde ona atladım.

"Bootleg Springs Polisi, ben Şerif Yardımcısı Tucker," dedim en profesyonel ses tonumla.

Annem telefonun diğer ucundan, "Baban bugün sana uzun ve düşünceli bakışlar atıyor mu?" diye sordu.

Ona doğru baktım. "Elbette öyle, hanımefendi."

Nefesini dışarı üfledi. "O sinsi orospu çocuğunun içgüdüleri var. Hakkını vermeliyim. Dün gecenin nasıl geçtiğini bana yirmi kez sormuş olmalı. Bubba'nın ona anlattığını düşünmüyorsun, değil mi?" Normalden iki desibel daha alçak sesle konuşuyordu. Bu da Nadine Tucker'ın bu keyifli akşamdan kalma yolculukta benimle birlikte seyahat ettiği anlamına geliyordu.

Babam ofisine girdiğinde sandalyemde geriye doğru çöktüm. "Bubba ona hiçbir şey söylemedi. Babam sadece şüpheleniyor ve Ona bu şüpheleri doğrulayacak bir şey vermezsek sorun olmaz."

"Bu sabah iki kez kustum," diye inledi annem. "Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. En az bir yıldır."

Kıs kıs güldüm ve başımı ağrıtınca durdum. "Bir keresinde kusmuştum. Jonah bana iğrenç bir akşamdan kalma ilacı yapmıştı. Yaklaşık on saniye kadar tutabildim."

Annem, "Yandaki eve teslim etmesi büyük incelik," diye düşündü. İçgüdüleri ince ayarlı olan tek kişi babam değildi.

"Ben zaten oradaydım. Görünüşe göre dün gece Bowie'de kalmaya karar vermişim." "Şimdi mi?" Annem yumuşak bir sesle.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedim hemen, kafasında herhangi bir fikir oluşmadan önce.

"Cassidy Ann, o adamın sana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Anne!" Telefona doğru tısladım.

"Sadece olduğu gibi söylüyorum. Sana bakışı, yumuşak ve tatlı. Gerçek bir anlaşma, sevgilim. Bu konuda ne yapacaksın?"

Bir elimle ağrıyan başımı ovuşturdum. "Bilmiyorum anne," diye itiraf ettim sonunda. "Bir zamanlar Bowie Bodine'in gökyüzündeki yıldızları astığını düşünürdüm. Sonra öğrendim ki onu korkutmak için babamla tek bir konuşma yetmiş. O kadar kolay kaçan bir adam istemiyorum. Ben istikrarlı birini istiyorum. Benim yanımda olduğunu bildiğim bir adam istiyorum. Sarsılmayacak birini."

"O genç ve aptaldı, tatlım. Bazen büyürler."

Bowie'ye karşı hissettiklerimin beni kalp acısından başka bir yere götürmeyeceğini anladığım o yazı düşündüm. *Büyümüş müydüm? Yoksa hâlâ aynı korkak kız mıydım?*

"Juney bugün nasıl?"

"Dahi kız kardeşin iyi. Protein ve elektrolit oranlarını önceden hesapladı ve bu sabah erkenden ayaktaydı."

"Onu bu kadar çok sevmeseydim, ondan birazcık nefret ederdim," diye güldüm.

Nadine, "Ben de öyle," diye onayladı. "Ben markete gidiyorum, böylece bu akşam babanın en sevmediği ikinci yemeği yapabilirim."

"Ne? Neden?"

"Eğer ona en sevdiklerinden birini yaparsam, bunun kendimi suçlu hissettiğim için olduğunu anlayacaktır. Aslında, Gram-Gram'ı da davet etsem iyi olur, böylece suçluluk duyacak bir şeyim olmadığını açıkça belirtmiş olurum," diye düşündü annesi.

Annem bir komplocu, bir manevracı, bir stratejistti. Bu biraz korkutucuydu.

"Umarım güçlerini bana karşı kullanmak zorunda kalmazsın," dedim ona.

Sadece güldüğünde karnımda gergin bir gıdıklanma hissettim, ancak konuyu daha fazla takip edemeyecek kadar akşamdan kalmaydım.

"Bu gece babamla iyi şanslar. Ben işleyen bir yetişkin gibi davranmaya gidiyorum."

"Bowie ile iyi şanslar," dedi annem.

Telefonu kapattım ve dün bitirmeyi planladığım bir raporu açtım. Küçük bir kasaba olduğumuz için polis raporlarımız diğer departmanlara göre biraz daha eğlenceliydi. Gin Rickey Park'taki kır çiçeği yatağında orantısız bir daire çizen sarhoş Rhett Ginsler'ı çim biçme makinesinin üzerinde durdurmuştum. Misty Lynn'in yaptığı bir şey ya da biri yüzünden sinirliydi.

Ugh. Misty Lynn. Dün gece hakkında çenesini kapalı tutacak kadar akıllı olmasını umuyordum.

"Sana bir paket var Cass," dedi Bex ve masama kalın bir zarf bıraktı.

"Bowie?" Ben sordum.

"Genç bir haberci. Büyük ihtimalle."

Gözlerimi devirmiştım. Sadece Bootleg'de bir müdür yardımcısı öğrencileri kişisel gezilere gönderir ve kimse bununla ilgili bir sorun yaşamazdı.

Bex beklentiyle bana baktı. "Peki, açmayacak mısın?"

"Seyirciye ihtiyacım yok."

"Vay be. Birileri bugün çok huysuz. Ayrıca gözeneklerinden likör sızıyormuş gibi kokuyorsun," dedi Bex tatlı bir sesle.

Üniformamın yakasını kokladım ve küfrettim. Bu sabah iki dakikalık bir duştan daha fazlasını almalıydım.

Bex masasına döndüğünde zarfı yırttım.

İçinde daha küçük ikinci bir zarf vardı. Arkasında Bowie'nin el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Unutulmayacak bir gece. Bir randevu ve bu fotoğraflar asla gün ışığını göremeyecek.*

Kaşlarımı çattım ve ilk birkaç fotoğrafa göz gezdirip hırladım. Bowie Bodine ölü bir adamdı.

BOMIE

I Sabahki moral toplantısından ofisime döneli henüz otuz saniye olmuştu ki sözüm kesildi. Ofisimin kapısından hışımla içeri giren kadın, o günkü

Dünkü yemek kavgasını başlatan dokuzuncu sınıf öğrencisi. Cassidy masamın üzerine eğildi ve zarfı bana fırlattı. "Seni oracıkta vurmadığım için şanslısın," diye tersledi.

"Bunu sizin için kapatacağım," diye bağırdı Maribel, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman açılmıştı. *İyi şanslar, diye bağırdı bana.*

"Cassidy, bu sadece bir şakaydı," dedim ona.

"*İşim* şaka değil. İstifa etmem istenmesine ne kadar yakın olduğumun farkında mısın?"

"Baban asla-"

"Tanrım, Bowie. Babamdan bahsetmiyorum. Connelly'den bahsediyorum. Kendall soruşturmasına dahil olmamı yasaklayan ve senden ve aileden de uzak durmam gerektiğini açıkça söyleyen adam. Zaten masa başında yüz milyon eski dava dosyasını taramakla meşgulüm. Bu tür resimler ortaya çıkarsa, beni bir koyunun kuyruğunu iki kez sallamasından daha çabuk kovar!"

Daha dik oturdum. "Neden benden uzak durman gerekiyor?" "Çünkü baban Connelly'nin baş şüphelisi. Çünkü ben tarafsız bir araştırmacı olması gerekiyordu. Ve çünkü o temelde bir pislik."

Ağır nefes alıyordu, gözleri parlıyordu. Cassidy'yi ve benim küçük şakamı kızdırmak için çok şey gerekti -telefonumdan bir düzine fotoğraf ve Jonah'ın dün gecedan

-bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Tamam," dedim masamın arkasından kalkarak. "Hadi oturup bunu konuşalım."

"O müdür sesini bana karşı kullanma, Bowie Bodine!"

"Özür dilerim. Alışkanlık işte. Oturun. Otur lütfen. Kahve mi su mu?"

Alnını ovuşturdu ve sonra masamın önündeki sandalyeye çöktü. "İkisi de."

Çekmecemi karıştırdım ve bir şişe aspirin ile bir rulo antiasit çıkardım. Kahve makinesini programladım ve su şişemi uzattım. Yanına oturmak istedim ama beylik silahı ve şok tabancası taşıyordu, bu yüzden masamın kenarının daha güvenli olduğunu düşündüm.

Kahve fincana fişkirirken sessizce oturduk.

"Connelly buranın büyük bir şehir olmadığının farkında, değil mi?" Sonunda bardağı onun önüne koyarak sordum. "Gerçekten de benden uzak durmanı bekleyebilir mi? Bizden mi? Tanrı aşkına, aynı duvarı paylaşıyoruz."

"Koroya vaaz veriyorsun, Bow. Ama o gazeteciler garaj yolunuza çöreklenmeye başladığından beri adam benimle uğraşıyor. Tarafsız olamayacağımı düşünüyor ve dün Bayan Kendall ile konuşup ona birkaç soru sorduktan sonra kendini kaybetti. Artık tek yapmama izin verilen şey dosyaları taramak ve Rhett Ginsler'ı gaza geldiğinde kenara çekmek."

"Neden bir şey söylemedin Cass?"

"Neden bir ilişkimiz varmış gibi davranıyorsun?" diye bana karşılık verdi. "Tatlım, kabul etsen de etmesen de ilişkimiz var. Şimdi, ister bu ilişkinin bir arkadaşlık mı yoksa çok daha fazlası mı olduğu size kalmış. Nerede durduğumu biliyorsun. Ama her iki durumda da her şeyi kendi başına yapmaya çalışamazsın. Beni dışlamaya devam edemezsin Cass."

Beni görmezden geldi ve suyu aldı. Aspirini yuttu ve bir yudum su içti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi ve sandalyede arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Bırak sana yardım edeyim," dedim ona.

"Bowie, canımı yaktın," dedi gözlerini açıp bana bakarak. "Beni gerçekten incittin. Evet, sadece on dokuz yaşındaydım ve evet, muhtemelen aptalın tekiydin ama bu canımı yakmadığı anlamına gelmez. Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmüştüm ve bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylemen beni yıktı."

"Çok üzgünüm Cass. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Şimdi, bunca yıl sonra, bana karşı bir şeyler hissettiğini ama babam istediği için uzaklaştığını öğreniyorum. Sonra da onayını verdi ve sen de yarışlara katıldın. Bana öyle geliyor ki babamla olan ilişkin senin için bana olan duygularından daha önemliydi."

Avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. "Karmaşık bir durum," dedim ona.

"Dene beni. Bunu bana açıkla. Korktuğun ya da doğru şeyi yapmak istediğin için beni tekrar ezmeyeceğine nasıl güvenmem gerektiğini söyle. Yıllar önce bana bir şey öğrettin Bowie. Bana kendime bakmam gerektiğini, çünkü bunu yapmak için başkasına güvenemeyeceğimi öğrettin."

"Senin baban bana benim babamdan daha çok babalık yaptı," dedim ve resmi dosya dolabımdan alıp uzattım. "O resim senin baban yüzünden burada, benimki değil. Onu örnek aldım. O benim olmak istediğim türden bir adamdı. Ama babamın kim olduğu yüzünden olup olamayacağımı bilmiyordum."

Parmağını çerçevenin kenarında gezdirerek resmi dikkatle inceledi.

"Yani baban benden geri çekilmemi istediğinde, bana senin için, ailen için yeterince iyi olmadığımı söylüyormuş gibi geldiğinde..." Kelimeleri bulmaya çalışırken başımın arkasını kaşıdım. "Yıkılmışım Cass. Yeterince iyi olmayı çok istedim. İyi olmayan bir Bodine'den daha fazlası olmayı."

Cassidy, "Hiç kimse sizin hakkınızda böyle düşünmedi," diye itiraz etti. "Belki Gibs hariç, ama o da çok sinirli olduğu için."

"Yapıp yapmamaları önemli değil. Ben öyle düşünmüştüm. Şerif Tucker'ın bana küçük kızını rahat bırakmamı söylemesi nefesimi kesti. Bir diploma ve iyi bir iş almıştım. Bir gün babanın bana gelip nihayet yeterince iyi olduğumu söyleyeceği umuduyla kendimi bu toplumun saygın bir üyesi yapmak için buraya geri döndüm."

"Kahretsin, Bowie." Ayağa kalktı ve bacaklarımin arasına girerek bana sıkıca sarıldı.

"O zamanlar kalbini kırmıştım ve çok üzgünüm Cassidy. Ama kalbi kırılan tek kişi sen değildin."

Titreyerek nefes aldı. "Yaralandığın için üzgünüm."

Sırtına sarıldım ve onu içime çektim.

Bu benim en iyi anım değildi. Bir kıza kur yaparken, etkilemek her zaman daha iyiydi. Burada zayıflıklarımı itiraf ediyor ve merhamet kucaklamaları için balık avlıyordum.

"Öyle demek istemediğini biliyorsun, değil mi?" Cassidy geri çekilerek sordu.

Başımı salladım. "Keşke bunu uzun zaman önce bilseydim. Ama ona ne kadar saygı duyduğumu anlıyor musun? O benim koçumdu. O ve annen her ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Lisedeyken annenle baban bana ve kardeşlerime 'konuşma' yapmıştı."

"Yapmadılar!" Cassidy nefesini tutarak geri çekildi.

Onu tutmayı bitirmemiştim. Onu tekrar içeri çektim ve sırtını okşadım. "Kesinlikle yaptılar. Baban hepimize prezervatif aldı ve annen bize rıza konusunda ders verdi. Babamın bir kış belini incittiğini ve zamanın çok dar olduğunu hatırlıyor musun?"

Omzuma doğru başını salladı.

"Kışlık montumu eskitmişim ya da muhtemelen aptalca bir şey yaparak parçalamışım. Babamın eski polarlarından birini giyiyordum. Baban bir gün okuldan sonra beni bekliyordu ve bana yeni bir kayak ceketini ve eldiven verdi."

"Mavi olan," dedi hatırlayarak.

O ceketini parçalanana kadar her kış giymiştim.

"Babana çok şey borçluyum ve benden istediği tek şey seni yalnız bırakmamdı."

Bir süre sessiz kaldı. "Hâlâ kızgıyım," dedi sonunda. "İkinize de. Ama belki biraz daha az kızgıyım."

"Resimler için gerçekten üzgünüm," dedim, elimi boynundan omurgasına doğru okşayarak. "Komik olacağını düşünmüştüm."

"Misty Lynn'in suratına tekme atmaya çalıştığım sahneyi gerçekten çok sevdim," diye itiraf etti.

"Ben de öyle. Sence beni affedebilecek misin?" diye sordum.

İç çekişi uzun ve ağırdı. "Muhtemelen. Sadece belki şu anda değil. Yapmam gereken çok şey var Bowie. Başka bir hata yapmak istemiyorum. Kafam çok karışık ve sağda solda aptalca kararlar veriyorum. Bu sadece seninle ilgili değil. İşim benim için her şey demek."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım. Ama bak aramıza başka birinin girmesine izin verdiğimde ne oldu."

Geri çekildi ve beni inceledi. "Aynı şey değil." "Aynı şey.

Artık daha büyük riskler var."

BOMIE

"**I**

Bu yasal mı?" Bootleg İçki Fabrikası'nın karanlık iç mekânına adım attığımızda Devlin sordu.

Bir pazar gecesi saat 23:00'tü. İçki fabrikası

Pazartesi günü bir kilise kadar sessiz.

"Neredeyse tamamen," diye söz verdim ışıkları açarken. "Ayrıca, bu bir gelenek."

Jameson arka kapıyı bir briketle destekleyerek açtı ve Jonah Gibson'ın kamyonetini binaya doğru salladı.

Gibs zıpladı ve bir hamleyle kamyonun kasasındaki muşambayı çekti.

"Bunun gerçekten yasadışı olduğunu hissediyorum," dedi Devlin, özel bir ahşap bölmeye yerleştirilmiş altı adet beş galonluk cam damacanaya bakarak.

Gibson omzuna bir tokat attı. "Sakin ol. Onu damıtan biz değiliz. Püreyi biz sağlıyoruz."

"Büyük büyükbabam Jedidiah'ın tarifi," dedi Jameson, hikâyenin devamını getirerek ve bagaj kapağını indirerek.

"Bakın beyler," dedim en iyi Güneyli ses tonumla. "Biz Bodine'ler Pappy Jedididah'ın mısır püresi tarifini hazırlarız, gecenin karanlığında içki fabrikasına teslim ederiz ve sonra Sonny Fullson'ın amcası Remus bunu Bootleggers'ın yarışma için tatlandırması için büyük bir kaçak içki partisine dönüştürür."

"Ne yarışması?" Jonah sordu. Jonah ve Devlin Bootleg Springs'teki ilk Şükran Günleri için hazırlanıyorlardı.

Gibson kamyonun kasasına atladı ve ilk şişeyi eline aldı. "Kara Cuma Moonshine Tadım Yarışması" dedi.

Devlin ve Jonah çok net bir şekilde "Ne oluyor lan?" diyen bir bakış paylaştılar. Jameson damacanayı Gibson'dan aldı ve içki fabrikasına yöneldi. "Damıtma lisansımız yok," diye açıkladım, bir sonraki damacanaya uzanırken şişe. "Bu yüzden püreyi karanlıkta teslim ediyoruz ve içki fabrikasının yasal olarak istediği gibi yapmasına izin veriyoruz. Sonra yarışmacılar onu satın alıyor, düzeltiyor ve Kara Cuma'da bir gece yarısı tadım yarışması düzenliyoruz."

Devlin rahatlamış görünüyordu. "Ve biz haneye tecavüz etmiyoruz, doğru mu?"

Gibson neşeyle anahtarları şingırdattı. İşin yasal boyutunu atlatmak onu her zaman mutlu etmiştir.

"Biz Bodine'lerin korumamız gereken bir itibarımız var," dedim ona ciddiyetle. "Güpegündüz gelip yasal bir teslimat yaparsak babam Jedidiah küplere biner. Biz mirasımızı onurlandırıyoruz."

"Ve şimdi sen de bizden birisin," dedi Gibson, Devlin'in göğsüne beş galonluk bir sürahi iterek.

"Ooof." Devlin toparlanmadan önce ağırlığın altında tökezledi. Gibs, "Diğerleriyle birlikte içeri girin," diye emretti.

Testileri boşalttık ve büyük büyükbabam Jedidiah'ın zamanında kullandığı bakır canavarla kıyaslandığında modern bir mucize olan imbiğin önüne dizdik.

Geleneklere uygun olarak Remus hepimiz için bardağın üzerine kupalar dizmişti ve Devlin ile Jonah için de yeterince kupa koyduğunu görmek beni memnun etmişti. Bootleg Springs'in özelliği buydu. Her zaman ait olduğunuzu bilirdiniz.

Gibson barmenlik yapmak için canlı kenar kiraz levhasının arkasına saklandı. "Cassidy Kızlar Gecesi'nden sonra nasıl hissediyordu?" Devlin sordu.

Gibson'un onun için doldurduğu birayı içti.

Sırıttım. "Kenarları sert. Jonah onu akşamdan kalma bir ilaçla zehirlemiş ve on dakika boyunca kusmasına neden olmuş."

Jonah bize gülümsedi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Gibs biraları dağıtmayı bitirdi ve kendisi için bir kök birası aldı.

"Resimler hoşuna gitti mi?" Devlin sordu.

"Hayır. Hayır, yapmadı."

Jameson, "Hepiniz ağır çekimde hareket ediyorsunuz," diye yakındı.

"Bu kez benim hatam yok," diye karşı çıktım. "Bir şeyi kafasına koyduğu zaman Scarlett'ten daha inatçı oluyor."

"Ve seninle çıkmamayı aklına koydu mu?" Gibson sordu.

"Bana köpek derse şanslıyım. Açıkçası bu noktada kıcıımı mı sallasam yoksa saatimi mi kaşırsam bilemiyorum. Sadece bana kızgın değil, o dedektif de bizimle sıkı fıkı olduğu için onu sıkıştırıyor."

Jonah, "Bu saçmalık," diye karşı çıktı.

"Tarafsızlığına güvenemeyeceğini söyleyerek onu soruşturmadan aldı."

"Dedektif hâlâ hayatta olduğuna göre Scarlett'in bilmediğini varsayıyorum." Devlin sordu.

Gibson, "Gidip kıcıını tekmeleyelim," diye önerdi.

"Birinin suratına yumruk atmaya uzun zaman olmuştu," diye düşündü Jameson. Kardeşlerim çoğunlukla şaka yapıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer çıkma fikrini zorlamaya devam edersem, ondan benim için kariyerinden vazgeçmesini istemiş olurum."

"Peki bunu yapman için sana neden güvensin?" Jonah araya girdi.

"Aynen öyle." Birama doğru başımı salladım. "İkiye bölünmüş durumdayım. Onu işini kaybedebileceği bir duruma sokmak istemiyorum. Ama zaten uzun bir zamanı boşa harcadım. Doğru fırsatı beklemeye devam edersek, o fırsat hiç gelmeyebilir."

"Connelly sonsuza kadar burada kalmayacak," diye belirtti Devlin. "Er ya da geç dava ya çözülecek ya da tekrar soğuyacak."

Orada öylece oturdum. Dava sonuçlanır ve Jonah Bodine, Sr. Callie'nin kaybolmasından sorumlu bulunursa bu beni ve Cass'i ne hale getirirdi? Kardeşlerimin de aynı şeyleri düşündüğünü hissedebiliyordum.

"Leah Mae'ye ne zaman yüzük alacaksın?" Jameson'a havayı yumuşatmaya çalışarak sordum. "Belki Cass'e de bir tane alırsam sonunda bana yüz verir."

"İsa. Bow. Bir kadına senden hoşlanması için evlenme teklif edemezsin," dedi Gibson.

"Sizin de bildiğiniz gibi, Bay Kapanış Saatinden Sonra Hızlı Bir Roll'dan Daha Ciddi Bir Şey Yok."

Gibson bana bir bakış attı. "Siz bok kafalılara her şeyi anlatmıyorum."

İyi huylu bir şekilde onu yuhaladık ve ah çektik.

"Tek söylediğim, bir kızın sizi fark etmesini sağlamanın yolları olduğu."

"Güneşin altındaki diğer her şeyi denedim. Hediyeleri denedim. İyi davranmayı denedim. Onu hapisten kurtardım. Hatta dostça bir şantaj bile denedim, en azından onu kızdıracağını düşündüm. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Gibson, "Büyük silahları çağırmanın zamanı gelmiş gibi görünüyor," dedi. Sürekli bekâr olan kardeşim birdenbire ilişkilerin Oprah'sı oluvermişti.

"Büyük silahlar mı?" Jonah temkinli bir şekilde sordu.

"Silahlar gibi değil. Psikolojik savaş," diye açıkladı Jameson.

"En savunmasız olduğu zaman?" Gibson sordu.

Yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. "Onu öptüğüm zaman."

"O zaman onu öpmeye devam et. Her fırsatta. Her iki dakikada bir uzan ve ona dokun." Gibson kolunu Devlin'in kolunda gezdirerek gösterdi.

Devlin birasından büyük bir yudum alarak, "Burada flört etmek benim geldiğim yerden çok farklı," diye gözlemledi. "Annapolis'te bir kadına çıkma teklif edersen, onu yemeğe ya da bir etkinliğe götürürsün. Uyumlu olup olmadığınız hakkında konuşursunuz."

Jonah kuru bir sesle, "Ve bu Johanna'yla senin için çok işe yaradı," dedi.

Johanna, Devlin'in gözünü yükselere dikmiş ve evliliklerinden hile yaparak ayrılmış olan eski karısıydı. Scarlett, ikinci bir şans isteyerek kasabaya geldiğinde kadınla ve inci dizileriyle neredeyse yumruk yumruğa gelmişti.

Devlin ürperdi. "Tamam, senin yöntemin kesinlikle daha iyi. Peki Bowie ve Cassidy'yi onun işine mal olmadan nasıl bir araya getirebiliriz?"

"Can kulağıyla dinliyorum."

Herkes sustu ve içti, çarklar dönmeye başladı.

"Cass sonunun ailesi gibi olmasını istiyor. Bu arada, sonumuzun bizimkiler gibi olmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum," diyerek sessizliği bozdu.

"Annemi hiç özlüyor musun?" Jameson sessizce sordu.

"Bazen. Yapraklar değişmeye başladığında olduğu gibi. Sonbaharı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun? Yapraklar değiştiği sürece keyfi yerinde olurdu."

Gibson, "Akşam yemeği için elma şarabı ve kamp ateşinde sosisli sandviç," dedi. Kardeşimin çocukluğumuza dair güzel anıları olduğunu bilmiyordum.

"Babamın sapan yaptığı ve bütün bir hafta sonunu balkabaklarını göle atarak geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

Jameson, "Her şey o kadar da kötü değildi," dedi.

Gibson acı bir şekilde, "Çok daha iyi olmalıydı," dedi.

Ortamın değiştiğini hisseden Jonah söze girdi. "Hey, Cass'i gizlice seninle çıkmaya ikna etsen nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Eğer ikinizin görüştüğünü kimse bilmiyorsa, o zaman seninle görüştüğü için işten atılamaz, değil mi?" diye heceledi.

"Jonah, birkaç aydır buradasın. Buralarda nasıl sır saklanabilir ki?" Jameson sordu.

Jonah, "Bir düşünsene, zaten neredeyse birlikte yaşıyorlar," diye karşı çıktı. "Ve eğer akşam yemeği ve film saçmalığında kararlı olsaydın Onu şehir dışına çıkar," diye ekledi Gibson, bir eliyle çenesini sıvazlarken.

"Gizlice dolaşmak lise gibi bir şey değil mi?" Ben sordum. "Ve daha fazlasını istiyorum."

"Kızı seviyor musun?" Gibson sordu.

Başımı salladım.

"Kıza aptalca mı aşıksın?" diye sordu. "Evet."

Öyleydim ve bunu söylemek çok iyi hissettiriyordu. "O zaman ona evet dedirt."

CASSIDY

"H

Bu hafta başında kısa çöpü çektiğini duydum," diye sırttı Fanny Sue istasyona girdiğimde.

Gözlerimi göklere doğru yuvarladım. "Yemin ederim her seferinde

Misty Lynn aptalca bir şey yapar, Rhett Ginsler koşar ve onu alt etmeye çalışır."

Fanny Sue dosyayı çevirip açtı. "Alkollüyken çim biçme makinesi kullanmak," raporundan okudu. Söylentiye göre Misty Lynn, Freddy Sleeth'le bira pong oynarken göz göze gelmiş ve Rhett buna gücenmişti. "Bu yeni bir şey."

"Çim biçme makinesine el koydunuz mu?" Bex su soğutucusundan şişesini doldururken sordu.

"Rhett'in 9 yaşındaki yeğenine arabayı eve götürmesi ve garaja park etmesi için para verdim."

"Onu saklamalıydık. Üzerine bir pulluk koyup kaldırımlar için kullanabilirdik," diye espri yaptı Fanny Sue.

"Düşündüm ama bu şu sıfır dönüşlü olanlardan. Pulluk için yer yok."

"Lanet olsun."

Bex, "Belki de Rhett tekrar atlayıp Misty Lynn'in aksi yönünde 180 derece dönmeli," diye önerdi.

"Amin kardeşim." Kahve fincanımı ona doğru kaldırdım.

"Hanımlar, komşularınızın itibarı konusunda daha az, yasaların uygulanması konusunda daha çok endişelenseniz belki de

bütün bir kasabanın departmanınıza saygısızlık etmesine izin vermezdi." Connelly'nin sesi fazladan bir onaylamama hissiyle buz gibi soğuktu.

Kahve cezvesinin önünde duruyordu, bir kolunun altında kalın bir dosya yığını vardı. Bana onları taratır mı diye merak ettim.

Fanny Sue görev kemerini bağladı ve ona soğuk bir bakış attı. "Bence Bootleg'de gayet iyi gidiyoruz. Ama yararlı gözlemin için teşekkürler."

Bu hiç hoşuna gitmedi.

"Son dört seçimde rakipsiz kalan bir şerifiniz var ve kızını departmandaki tek tam zamanlı yardımcı pozisyonlarından birine işe aldı. Kasaba halkına yumuşak davranmadığı ya da kasabaya gelen ziyaretçiler için sahte cezalar hazırlamadığı zamanlarda zamanını dedikodu yaparak geçiriyor. Bunun 'iyi' olup olmadığını siz söyleyin."

Fanny Sue masasının üzerine tırmanıp ona haddini bildirecekmiş gibi görünüyordu.

Bex, Fanny Sue'nun onu dövmesini mi yoksa dilini ısırmasını mı istediğine karar verememiş gibiydi. İkinci seçenek için çok dua ediyordum. Çünkü ona ilk atışı ben yapmak istiyordum.

Dangalaklığını yeterince yaydığına karar veren Connelly bize sırtını döndü ve konferans odasına girdi.

Peşindeydim.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve Bex'in sessiz "Ohhhhhh, kahretsin" sesini kestim.

"İş performansıyla ilgili bir sorunuz varsa, bunu benimle özel olarak paylaşırsanız memnun olurum *efendim*." Efendim kelimesinin üzerine biraz koku koydum. Genç, kadın ve şerifin kızı olabilirdim ama bu, bu departmandaki yerimi hak etmediğim anlamına gelmiyordu.

Oturdu, kollarını kavuşturdu ve tiksintisini gizleme zahmetine girmeden beni inceledi. "Sen bu küçük kasaba polis departmanlarında yanlış olan her şeysin. Burada olmayı hak etmiyorsun. Burada bir yeri hak etmediniz. Kalifiye değilsiniz, deneyimsizsiniz ve yasaların yanlış tarafında olup olmadıklarından çok komşularınızın işleriyle ilgileniyorsunuz."

"Sizce tam olarak neyi yanlış yapıyorum efendim?" Bu adamın benimle bir derdi vardı ve bunun kadın uzuvlarına sahip olduğum gerçeğinden daha derin olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Burada olmanızın tek nedeni DNA'nız," diye tersledi. "Bir cinayet zanlısının ailesiyle ilişkiniz var. Kişisel ilişkilerini kestir."

arkadaşlarınıza ara verin ve sonra da küçük çaplı, acınası bir güç gösterisi yaptığınız için masum ziyaretçilere baskı uygulayın."

Connelly, duygularımı derinlere gömmeyi öğrenmek için yıllarımı harcadığım için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Başka biri kendini kaybederken buz gibi sakın kalmanın tatmin edici bir yanı vardı. Çünkü şu anda soğukkanlılığımı korumanın yüce tanrıçası olmakla meşgul olmasaydım, bu adamın taşaklarına şok tabancalarımı takardım.

"Bu şehre elimden geldiğince gururla hizmet ediyorum. Performansıyla ilgili bir sorunuz varsa belki de bunu patronumla görüşmelisiniz."

"Yani baban," diye düzeltti Connelly beni. "Sana ve babana kalsa Jonah Bodine'in peşine şüpheli olarak düşmezdim bile."

"Ben soruşturmaya dahil değilim," diye belirttim. Ona Kendall'larla fotoğraflar hakkında konuşup konuşmadığını sormak istedim. Ama kızgındım, aptal değil. "Callie'nin kayboluşunun bir cinayet olarak değerlendirildiğinden haberim yoktu." Tamam. Belki biraz aptaldım. Resmi olarak cinayet olduğuna karar verilmemişti. Kanlı bir kazak bir ceset ya da cinayet silahı değildi.

Connelly alınmıştı. "Sözlerimi bir kenara yazın, şerif yardımcısı. Bu kasabada biri o kızı öldürdü ve baban da bunu yanına bıraktı. Şimdi burada Bodine'leri korumak için sis perdesi oluşturmaya çalışıyorsun. Eğer bu sefer izler kaybolursa, bu senin suçun olur. Benim değil."

Konferans masasının üzerine eğildim ve parmak uçlarımı masanın üzerine koydum. "Nerelisiniz bilmiyorum ama buralarda suçluluğu kanıtlanana kadar herkesin masum olduğuna ve babanın günahlarının otomatik olarak bir sonraki nesle aktarılmadığına inanmayı severiz."

Sandalyesinden kalktı ve benim duruşumu yansıttı. "O kaybolduğunda Bodine'lerin kaç yaşında olduklarını bir düşünün. Babalarının neyin peşinde olduğunu bilmedikleri ne malum? Ya da içlerinden birinin yapmadığı ne malum? İçlerinden herhangi biri o gece eve dönerken ona rastlamış olabilir. Belki babaları yapmamıştır. Belki mazereti gerçektir. Belki de güzel bir kızla biraz eğlenmeye karar veren çocuklardan biriydi. Onları ne kadar iyi tanıdığınızı düşündüğünüzü iyice düşünmelisiniz. Çünkü bana göre, elma genellikle ağaçtan uzağa düşmez."

Konferans odasının kapısı açıldı. Babam sivil üniforması olduğunu düşündüğüm kot pantolon, fanila ve şapkasını giymişti. İzin günüydü. Pencereden, Bex'in su soğutucusunun yanında ellerini ovuşturduğunu ve Fanny Sue'nun monitöründeki ekran koruyucuya dalmış gibi davrandığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordu babam, bir kova buzlu su kadar soğukkanlı. Connelly bana kendini beğenmiş bir bakış attı. *Bakın kimin babası onu kurtarmaya gelmiş.* "Hayır, efendim," dedim.

Connelly'ye başımı salladım ve konferans odasından çıktım.

Bir şeyi yumruklamak istedim. Connelly'nin suratı gibi bir şey. Ama o bok çanağına beni öfkeli görme zevkini tattıramazdım. Hayır. *Titanik'i* batıran buzdağı kadar soğuktum. Beni işini yapmaktan aciz, kayırmacı bir moron olmakla suçlamış ve Bodine'lerden herhangi birinin Callie'yi ortadan kaldırabileceğini ima etmişti.

Ne yapmam gerekiyordu? Onu amirime mi şikayet edecektim? Sadece onun haklı olduğunu kanıtlamış olurdum.

Adam açıkça belirtti. Kariyerimi mahvetmekten büyük zevk alacaktı.

Bowie'den çok uzak durmam gerekiyordu.

CASSIDY

"K

"Tak tak," diye seslendim, ailemin ön kapısından dirsekleyerek geçerken. Kremalı mısır dolu bir tencere taşıyordum. Bu gece tek istediğim güzel bir yemektir.

ve ailemle rahatlatıcı bir zaman geçirerek hayatımdaki karmaşayı unutabilirdim.

Babam ve ben yavaş yavaş geçici bir barış yapmıştık. Dürüst olmak gerekirse, etrafta dolaşacak çok fazla öfkem vardı. Ve şu anda Connelly, benim üretebileceğimden daha hızlı bir şekilde hepsini emiyordu.

"Buraya gel," diye seslendi annem mutfaktan.

Her hafta sonu ev yemeği yemek ve sohbet etmek için ailemin masasının etrafında toplanırdık. Kimseye güncel durumum hakkında bilgi vermeye hevesli değildim. Anneme ve June'a işteki sorunlarımdan bahsetmek istemiyordum. Babama da bu hafta başında karısı ve iki kızının parmaklıklar ardında kalmasıyla sonuçlanan seyahat gecesinden bahsedemezdim. Ve hiçbirisiyle Bowie hakkında konuşmamın imkanı yoktu. O adamın adını ne kadar az söylersem o kadar iyiydi. Onunla aramda herhangi bir bağlantıya ihtiyacım yoktu, yoksa Connelly rozetimi alırdı.

Kedilerim hakkında konuşmaya karar verdim. Kediler sevimliydi. Komikti. Güvenli bir sohbet konusuydu.

Mutfak roto ve yaban turpu gibi kokuyordu ve karnım beklentiyle gurulduyordu.

June kaşlarını çatmış, cerrahi bir hassasiyetle doğradığı havuçlara bakıyordu ve annem şarap dolduruyordu. "Bir bardak ister misin?" diye teklif etti.

Midem guruldadı, bu haftanın akşamdan kalmalığı hâlâ hafızamda tazeydi. "Hayır, teşekkürler. Ben hala-"

Babam mutfağa girdi ve annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Burası güzel kokuyor," diyerek biranın kapağını açtı ve buzdolabından spagetti kabaklarını çıkardı. Babamın yemek masasına katkısı her zaman ızgara bir şeyler olurdu. Burger. Portobellos. Sebzeler.

Dışarıda yemek pişirmekte ustaydı. Ama mutfağa girdiğinde konserve açacağını bile kullanamazdı.

"Masayı hazırlamak ister misiniz?" Annem tabakları bana, mutfak eşyalarını da June'a doğru iterek sordu.

"Doğramakla meşgulüm," dedi June.

"Bana fazladan bir tane verdin," dedim anneme.

"Hmm?" Annem daha masum görünerek mırıldandı. "Oh, başka bir misafirimiz daha geliyor."

Ugh. Aile zamanını dört gözle bekliyordum. Bilirsiniz, yemekten sonra geçirmek, peynir kesmekle ilgili uygunsuz şakalar yapmak aile zamanı. Bunu aileden olmayanların yanında yapamazdım.

Sinirli bir şekilde tabakları dantelle kaplı masanın etrafına dağıttım. Gerçek bir masa örtüsünü değerlendirmek için kasabanın kodamanlarından biri olmalı, diye not ettim. Bu beni gizemli misafire daha da kızdırdı. Bu hafta işlerin gidişatına bakılırsa kötü bir karma vakası yaşamış olmalıyım.

Kapı zili çaldı.

"Cass, şuna bakabilir misin?" Annem aradı.

İsteksizce ön kapıya yöneldim ve hayal kırıklığımı kibar bir ifadeyle maskeledim. Ta ki diğer tarafta kimin olduğunu fark edene kadar.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tısladım.

Bowie gösterişli bir yıldız çiçeği buketinin -annemin en sevdiği çiçek- üzerinden bana baktı. "Davet edildim," dedi, eşikten adımını attı ve sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi yanağıma bir öpücük bıraktı.

Orada durup boş kapı aralığına baktım ve geçmiş hayatımda bu kadar korkunç ne yaptığımı merak ettim.

"Bowie!" Annem ciyakladı. "Oh, yapmamalıydın."

"Seni görmek güzel oğlum," dedi babam arka güverteden başını uzatarak.

"O neden burada?" June elinde bir yığın bez peçeteyle arkamdan gelerek sordu.

"Güzel soru."

BOWIE hayatımı mahvetmek için buradaydı. Ailemin onayıyla.

"Zavallı Johnny Johnson'a sorumluluk verdiğin için çok tatlısın," diye mırıldanıyordu hain annem. "Yani, o çocuk hayatta bir türlü dikiş tutturamıyor."

Tabağımdaki patatesi ittim ve dinlemiyormuş gibi davrandım.

"Cassidy, Bowie'nin okulda harika bir iş çıkardığını düşünmüyor musun?" Annem dürtükledi.

Çatalımı patatese sapladım. "Evet. Harika."

"Beyzbol takımı gelecek sezon için nasıl şekilleniyor?" diye sordu babam.

Bowie rosto lokmasını yuttu. "Gerçekten iyi. Yarı finalleri görmeli," diye tahmin etti. "Bayan Tucker, bu rosto çok lezzetli."

Öğürür gibi bir ses çıkardım. Elimde değildi. Ailem bana tuzak kurmuştu. Şimdi annemi de kızgınlar listesine eklemem gerekiyordu. *İnsanlardan beni sürekli kızdırmayı bırakmalarını istemek çok mu fazlaydı?*

Bowie uzandı ve boynumun altını okşadı. Onun dokunuşuyla çatalımı bir takırtıyla yere düşürdüm.

"*SportsCenter* izlemeye gidebilir miyim?" June gecenin sosyal gerekliliklerinden sıkılmış ve sinirlenmiş bir halde sordu.

"Hayır," dedi Hain Anne kararlılıkla. "Sohbete katılmak istemiyor musun?"

June sinir krizi geçirecekmiş gibi çenesini uzattı ve sonra sakinleşti. Kız kardeşim asla öfke nöbeti geçirmezdi. "Güzel. Bowie, lisedeyken etkileyici bir vuruş ortalaman vardı ve atıcılıkta çok başarılıydın." Sesi iltifat etmeye çalışan bir robot gibiydi. *O robota kardeş sadakati hakkında bir konuşma yapacaktım.*

Bowie gülümsemesini gizleyerek,
"Teşekkürler Juney," dedi. "*Şimdi* gidip
televizyon izleyebilir miyim?" June sordu.

"Bowie, bir bira daha ister misin?" diye sordu babam masadan kalkarken. Connelly'nin beni neyle tehdit ettiğini çok iyi bilen babam, bu adamı isteyerek masama getirmişti. Tamam, onun masasına. Ama ben oturuyordum.

"Hayır, efendim. Bir tanesi benim için yeterli," dedi Bowie.

"Bir tanesi benim için yeterli," diye taklit ettim nefesimin altında. Her zaman böyle lanet bir izciydi.

"Ne dedin Cass?" Bowie tatlı tatlı sordu.

"Seninle dışarıda konuşabilir miyim?"

Tersledim.

"Ben mi?" June sordu. "Hava soğuk. Ve televizyon izlemeyi tercih ederim."

"Sen değil. *Sen*," dedim Bowie'nin omzuna bir parmağımı sokarak.

Takip edip etmeyeceğini görmek için beklemedim. Mutfaktan çıkıp güverteye doğru ilerledim. Hava artık karanlık ve soğuktu ama içimde kaynayan öfke beni sıcak tutuyordu.

"Cass, tatlım, burada donarak öleceksin," dedi Bowie, kapıyı arkasından kaydırarak kapatırken.

"*Burada ne yapıyorsun?*" Ben talep ettim.

Beni kollarının arasına aldı ve göğsüne doğru çekti. "İşte, böylesi daha iyi," dedi saçlarıma fısıldayarak.

Bu kadar iyi olmasından nefret ediyordum. Çok sıcak ve istikrarlıydı. Lanet olsun. Genç Cassidy bunun karşısında eriyip biterdi. Ama ben yirmili yaşların sonundaki Cassidy'ydim ve o daha sert bir yapıya sahipti.

"Bowie," dedim uyarı tonuyla. "Burada ne yapıyorsun?" "Sana birlikte olmamızın ne kadar güzel olacağını gösteriyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

Kimsenin duyamayacağı bir müzik eşliğinde ağır ağır dans eder gibi bir o yana bir bu yana sallanıyorduk.

"Elimizdeki tek şey keşkelerden oluşan bir geçmiş. Sana sadece evet dersin n a s ı l olacağını göstermeye çalışıyorum."

"Ailemle akşam yemeği mi?" Ben sordum.

"Sana müstakbel kayınvalidemle ne kadar iyi anlaştığımı gösteriyorum." Ayağına bastım.

"Nefesimi tutmama izin vermiyorsun," dedim ona. "Ve sana bağlanma konusundaki endişelerimi ciddiye almadığın da kesin!"

Bana bakmak için biraz geri çekildi. "Bunun adil olmadığını biliyorum. Biliyorum, yıllarca boş kaldıktan sonra sana baskı yapıyorum. Ve senden beni işine tercih etmeni istiyormuşum gibi görüldüğünü de biliyorum. Ama durum öyle değil. Henüz kendimi kanıtlamadım. Tek istediğim sana iyi davranacağımı kanıtlamak için bir şans. İstedığın hayat arkadaşını olacağımı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı."

"Nasıl?" İnatla sordum. "Hem sana şans verip hem de işimi nasıl koruyabilirim? Nasıl çıkacağız ve tüm kasaba her şeyi öğrenmeyecek?" *Sana nasıl güvenebilirim?*

"Babanızın gizli kasaba toplantıları düzenlediğimizi bilmemesi gibi. Boşboğaz bir kasaba olabiliriz ama çenemizi ne zaman kapalı tutacağımızı biliriz. Sence buradaki herkes o soytarı Connelly'ye karşı herhangi bir sadakat hissediyor mu?"

Başımı salladım. "Bu çok büyük bir risk. Bir soruşturmayı engeller gibi bana suçlamalar yöneltiyor."

"Peki ya bunu gizli tutarsak?" Bowie sordu.

"Bunu nasıl yapabiliriz ki?" *Çok saçmaydı. Korkunçtu. Ve yine de...*

"Aynı evde yaşıyoruz," dedi o çocuksu sırtışıyla. "Bence bu işi yürütmenin bir yolunu bulabiliriz. Ben bir şans istiyorum, seçim değil. Henüz değil. Senden asla kariyerinden vazgeçmeni istemem Cass. Umarım bunu biliyordur."

Gri gözleri ciddiydi ve yirmili yaşlarının sonundaki Cassidy ona inanacak kadar aptaldı.

"Neden şu anda her şey bu kadar karışık?" diye sordum. "Neden hiçbir şey mantıklı gelmiyor?"

"Sana mantıklı bir şey söyleyeyim," dedi Bowie dudaklarını dudaklarıma indirerek.

Oh, Tanrım. Bu içimde bir ateş yaktı. Yanaklarım soğuktu ve ağzım alevler tarafından tüketiliyordu. Onu öpmekten başka bir şey yapabilecek durumda değildim. Kendimi ona doğru bastırdım ve biz birbirimizin ağzını tahrip ederken o da beni sıkıca tuttu.

Çok fazlaydı. Ve yeterli değildi.

Karnıma doğru sertleşirken bacaklarımin arasında bir nabız hissedebiliyordum.

Ona karşı hislerim çok karmaşıktı. Ama bir şey her zaman çok açıktı. Bowie'nin çıplak olmasını, terlemesini ve kulağıma ismini hırıldayarak söylemesini istiyordum. *Kendime bunu verip hiçbir şey kaybetmeyebilir miydim? İşimi mi? Kalbimi?*

Elleri yanlarımda gezindi, göğüslerimin kıvrımlarını okşadı.

"Seni istiyorum Cass. Senin için doğru kişi olduğumu kanıtlamama izin ver. İzin ver." Başparmakları soğuktan ve öpücükten çoktan erimiş olan meme uçlarımin üzerinde gezindi.

Ona karşı titredim. "Hepsinin canı cehenneme, Bowie."

"Turta ister misin yoksa senin parçalarını alabilir miyim? Duygularımı tekrar yemeyi denemek istiyorum." June arka kapıdan sordu.

4C

BOMIE

S Karanlığın örtüsü altında arka taraftan garajıma gizlice girmekte ısrar etti. Süet çizmeli ve yün paltolu bir ninja.

Cassidy bana, "Bir şeylere dikkat etsen iyi olur," dedi, Yolcu koltuğuna tırmanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir randevu için kariyerimi tehlikeye atmayacağım." Limon gibi kokuyordu. Hoşuma gitmişti.

Bu bir *ilk randevuydu*, sadece *bir randevu* değil, diye kendimi rahatlattım, garajdan çıkarken. Huysuz biriydi, onu benimle gelmeye ikna etmem otuz dakika sürmüştü.

"Cass, tatlım, yemin ederim bu geceyi dünyada bilen tek bir kişi bile yok." Şimdi kardeşlerimin ona kur yapmayı planladığımı bildiklerini söylemenin zamanı değildi. Ayrıca, ayrıntıları bilmiyorlardı. Ve bu gece Jonah dışarıda bir yerlerde fitness dersi veriyordu. Yani teknik olarak kimse bu gecenin ilk randevumuz olduğunu bilmiyordu.

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum," dedi.

Sevgililerimin bir şeyler hakkında biraz daha hevesli olmalarına alışmıştım. Biraz arka plan gürültüsü için radyoyu kısık açtım. "Teknik olarak seni öptüm," dedim ona.

"Ağzın çok ikna ediciydi," diye yakındı.

Güldüm. Kendimi tutamadım. Konsolun diğer tarafına uzanarak elini elime aldım. "Bootleg'in yüzde doksan dokuzunun asla adım atmaya düşünmeyeceği bir restoranda akşam yemeği için şehirden kırk beş dakika uzağa gidiyoruz," dedim ona. "Güvendeyiz. Sen çok güzelsin. Ve seni tekrar öpmek için şimdiden kaşınıyorum. Bu gece biraz eğlenelim."

Bana uzun uzun baktı ve bir nefes verdi. "Bu gizlilik olayını ciddiye aldığından emin olmak istiyorum Bow. İş yerinde ayaklarımın altındaki zemin daha fazla sarsılamaz."

"Seni gerçekten kovabilir mi?" Ben sordum.

"Yargı kararları böyleyken bunu yapabilir mi bilmiyorum. Ama bu denemeyeceği anlamına gelmez. Zaten hayatımı çekilmez hale getiriyor."

"Onun olayı ne?" diye sordum. "Benimle ve ailemle arkadaş olmandan daha fazlası gibi görünüyor."

Bana baktı, güzel yüz hatlarında bir rahatlama vardı. "Öyle, değil mi? İçimi kemirip duruyordu. Kadın olduğum için değil - en azından sadece kadın olduğum için değil. Ama bir sebepten dolayı beni seçti. Kurallarını okuyamadığım bir oyun oynuyormuş gibi hissediyorum."

"Onun hakkında biraz araştırma yapmayı hiç düşündün mü?" Ben önerdim.

Bana uzun ve sessiz bir bakış daha attı. "Bunu yapabilirim. Bu arada, bugün bir paket aldım."

"Şimdi mi?"

"Pijama. İlk randevumuz için biraz ileri gitmiyor musun?" diye alay etti.

İlk randevu. Cassidy henüz bilmiyor olabilirdi ama o ve ben aynı fikirdeydik. İkimiz de bu gecenin bir başlangıç olduğunu biliyorduk. Bu bizim ilk randevumuzdu. Geleceğimizin temellerini atacağımız geceydi. Flört. Evlilik. Çocuklar. Torunlar. Her şey bu gece burada başladı.

"Beğendin mi?" Ben sordum.

Sırıttı, dosdoğru önüne baktı ve elimi tutuşunun biraz sıkılaştığını hissettim. "Evet."

"Beni buraya geri getirdiğine İNANAMIYORUM," diye güldü Cassidy yemek odasına bakarken. Önden aşağı doğru inen ve belden dışarı taşan koyu yeşil elbisesi içinde inanılmaz görünüyordu. Saçları bal sarısı dalgalar halinde aşağıya dökülmüştü ve parmaklarım içine dalmak için kaşınıyordu. Çizmelerinin topukları onu ağzıma kolayca öpüşme mesafesine getirmişti.

Her zamanki ilk buluşma hareketlerimi hatırlamakta zorlanıyordum çünkü onu çıplak soymak ve vücudunun her bir altın santimini öpmek istiyordum.

O gece onu çıplak gördüğümünden beri başka bir şey düşünmüyordum. *Daha fazlasını.* Bunu Cassidy'den istiyordum. Ve bunu hak etmeye hazırdım.

her seferinde dikkatli bir adım.

O elbisenin altında tam olarak ne olduğunu öğrenmek istesem de, bu gece öğrenmeyecektim. Hak ettiği gibi bir beyefendi olacaktım, özenli, saygılı. Umarım, ikimizin de sonsuza dek hatırlayacağı bir iyi geceler öpücüğü olur.

Karmakarışık çarşafklar ve onların üzerinde kıvranan Cassidy'nin görüntüsü zihnimde belirirken, uzun oyun, diye kendimi uyardım. *Hayır, hayır. Kafamdan çıplak tanrıça Cassidy'yi çıkar.* Bu geceyi mükemmel yapmaya kararlıydım.

"Senin o beyninde neler oluyor?" Ev sahibi bizi yemek odasına götürürken Cassidy sordu.

"Gerçekten bilmek istemezsin."

Görünüşe göre polis modunda odayı tarıyor, diğer yemek yiyenlerin ayrıntılarını topluyor ve saklıyordu.

"Baxter'ı arıyorsun, değil mi?" Alay ettim.

Öğürür gibi bir ses çıkardı ve ev sahibi omzunun üzerinden baktı. "O iyi," diye söz verdim ona.

Ev sahibi bize başka bir çift kibar müşteriymişiz gibi davrandı ve masamızı gösterdi. *Bizim* masamız.

"Aynı masa mı?" diye sordu bana şüpheyle bakarak.

Cassidy kalbimin romantik olduğunu bilmiyorsa, buna hemen alışması gerekecekti.

Bir hareketle sandalyesini çektim. "İlk resmi randevumuza hoş geldiniz."

Oturdu ve bez peçeteyi kucağına sıkıştırdı. Omuzlarındaki gerginlikten, sallanan sandalye dükkanındaki bir kedi kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. "Rahatla Cass. Isırmam," dedim karşısındaki sandalyeye oturarak.

"Isırmaya başlamadan önce sanırım iş konuşmamız gerekiyor," dedi Cassidy, diğer lokantaları gözden geçirerek.

"Isırmaya geçerse sorun olmaz." *Aşağı, oğlum! Büyüleyici, azgın değil.*

"Bunun nasıl çalışması gerekiyor?" diye sordu. Bu büyük, şişman, yüklü bir soruydu.

Ama ben buna hazırlıklıydım.

"Her şey sırayla," dedim ve su bardağıma uzandım. Dödüğümü ıslattım. "On altı yaşından beri senin hakkında romantik şeyler düşünüyorum." Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen on beşe daha yakındı, ama bunun ürkütücü yaşlı adam çizgisine biraz fazla yakın olabileceğini hissettim.

"Bunu göstermenin çok komik bir yolunu bulmuşsun," dedi Cassidy.

Çenesinin yapısından bu gece bana karşı hiç de yumuşak davranmayacağını anlayabiliyordum. "Sen benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydın. Ve ergenlik yıllarında, aramızdaki yaş farkı ciddi bir meseledir."

"Sonra babam tuzağını açtı ve sen de iyi bir çocuk gibi sıraya girdin." Cassidy kollarını kavuşturdu.

"Şerifi dinlemeseydim ne olurdu sence?" Ona sordum. "Ya ertesi sabah Gibson'a geldiğinde sana yalan söylemek yerine gerçekten istediğim şeyi yapsaydım?"

Neredeyse belli belirsiz eğildi. Onu bağladığımı biliyordum. "Ne yapmak istiyordun?"

"Hoş geldiniz. Bu akşam size bir içki ikram edebilir miyim?" At kuyruklu ve çengel burunlu, bir metre boyunda bir adam olan garsonumuz masamızın üzerinde geziniyordu.

"Tanrım, dostum! Bize bir dakika ver," diye bağırdı Cassidy.

Koşarak uzaklaşırken ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Ne diyordun?" diye sordu.

Şansımı denemek için öne uzandım ve elimi onun eliyle birleştirdim. Başparmağımı parmak eklemlerinin çıkıntıları ve vadileri üzerinde gezdirdim. Onun da bunu hissettiğini biliyordum, her dokunuşumuzda o elektroşok yükünü.

"Seni o duvara yaslamak ve anlamsızca öpmek istedim. Sana artık yazlıkçılarla ve kendi yaşındaki pisliklerle takılmayacağını söylemek istedim. Çünkü sen benimdin ve bunu anlamanın tam zamanıydı."

Cassidy kılını bile kıpırdatmadı. Pembe dudaklarını çekiştiren hafif bir kaş çatmayla bana bakıyordu. "Kahretsin, Bowie. Hayatımın en aşağılayıcı anını alıp en heyecanlı, en romantik, en çılgın gençlik fantezisine dönüştürebilirdin."

"Ve sonra birimiz aptalca bir şey yapar ve her şeyi berbat ederek şansımızı mahvederdi."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sen on dokuz yaşındaydın! Ben yirmi üç yaşındaydım. O zamanlar ne biliyorduk ki?"

"Artık daha fazlasını bildiğimizden pek emin değilim." Boştaki eliyle su bardağına uzandı.

"Sadece komşu olmaya geri dönmek istemediğimi biliyorum." "Bowie," dedi adımı hayal kırıklığı içinde nefes verirken. "Sen Bunu sadece babam sana izin verdiği için söylüyorum."

"Baban seni yatak odanın duvarına çırılçıplak dayayıp tadına bakmam için bana izin vermedi."

Yanakları kızardı ve çok canlı, çok içgüdüsel anılar karşısında kendi iç sıcaklığının yükseldiğini hissettim.

"O geceden sonra senden uzak durmaya devam etme şansım yoktu, Cass."

"Döndükten sonra bana fırça attığını hatırlıyor gibiyim."

"Sence bu uzun sürer miydi? Artık ellerimin altında nasıl hissettiğini biliyorum. Artık boğazının arkasındaki o küçük seksi iniltilerin nasıl olduğunu biliyorum. Gerçekten seni yalnız bırakabileceğimi düşünüyor musun?" Akli başında, mantıklı Cassidy Tucker'ı bana güvenmeye ikna etmek için hazırladığım argüman bu değildi. Bu planlanmamış, içten bir dürüstlük şelalesiydi. İkimiz de iki kişilik bir fıçıda bunun üzerinden geçiyorduk.

Başını masaya koydu ve inledi. "Sana karşı öfkeli kalmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Bir içki koymak isteyen var mı?"

Cassidy başını kaldırdı. "Efendim, bize iki bira getirip tek kelime etmeden masamıza koymanız ve bize tam on dakika yalnızlık vermeniz için size hemen şimdi yirmi dolar vereceğim."

Garson göz kırptı. Cassidy elini benimkinin altından çekti ve bir elini sutyeninin içine soktu. Katlanmış bir banknot çıkardı ve masaya doğru uzattı. "Hadi bakalım. Kay."

Yirmiliği aldı ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Göğüs dekoltesine bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Acil durum göğüs yirmilikleri işe yarıyor," dedi.

"Orada başka ne var?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bilmek istemez miydin?"

"Elbette isterdim ama bu gece öğrenmeyeceğim Cass. İkimiz konusunda ciddiym. Bir randevu ve bir gecelik seksten çok daha fazlasının peşindeyim. Ve bunu kabul etmene gerçekten ihtiyacım var."

"Senin iyi olman bizim çok eğlenmemize engel oluyor."

CASSIDY

H Her şeyi doğru söylüyor ve her türlü yakışıklı görünüyordu. O lanet lacivert takım elbisenin içinde, kravatı yoktu. Gömleğinin yaka düğmeleri açıktı. Rahat ve seksi. Yalanabilir.

Bir parçam tüm bunları hayal etmediğimden emin olmak için masanın altında kendimi çimdikleyip duruyordu. Bowie ile bir randevuydum ve o tüm romantik durakları kullanıyordu.

Sonunda garsonun geri gelip siparişlerimizi almasına izin vermiş ve çok güzel bir bifteği mideye indirmiştim. Bowie bana elimi geri vermişti, böylece kaplarımızı medeni insanlar gibi kullanabilecektik ve fiziksel temas olmadan zihnim biraz rahatlamıştı.

Biramı elime aldım ve yudumladım. "Diyelim ki seninle çıkmayı kabul ettim." *Onunla hemen eve gidip üst kattaki yatağıma çıkmak istiyordum.*

Adama doğru eğildi, gördüğüm tüm yaramaz hayallerdeki gibi aptalca yakışıklı görünüyordu.

Onu denemek için botumu pantolonunun paçasına doğru ittim. O kadar sert zıplayarak tepki verdi ki dizi masanın altına çarptı. *Ne kadar şirin.* "Hem seninle çıkıp hem de işimi nasıl koruyabilirim?" Sanki ayağımla bacağına tırmanmıyormuşum gibi davranarak sordum.

"Uh. Um. Sanırım kasabada bazı şeyleri gizli tutabiliriz. Yani, yan yana yaşıyoruz. Arka kapıdan girişimiz var-" "Arka. Kapı.

Erişim." Ayağımla dizinin üzerinden kaydırarak tekrarladım.

Bir elini masanın altına soktu ve botumu yakalayarak ilerlememi durdurdu.

Ahududunun sevimli bir tonuna döndü. "Demek istediğim, evde görüştüğümüzü kimsenin bilmesine gerek yok. Dışarı çıkarsak, yerel olmayan mekanlarda takılabiliriz."

"Hmm. Ya ikimiz de The Lookout'ta olsak ve seksi, yavaş bir şarkı çalsa?"

Burun delikleri alevlendi ve yavaş dansımızı düşündüğünü anladım.

"Başka biriyle dans etmeli miyim?" Masumca sordum. "Bilirsin işte, herkesi kandırmak mı?" "Hayır, yapmamalısın," dedi.

"Yani gizli diyorsun. Ama bizi neredeyse sevişirken gören Jonah ne olacak? Ve Scarlett, onu arayıp bunun da sevişmek sayılıp sayılmayacağını sormuş olabilir miyim? Bu arada sayılmadı."

"Kesinlikle sayılmadı," diye kabul etti Bowie. "Sayıldığında emin olmak için bir arkadaşınızı aramanıza gerek kalmayacak."

Gözleri ağızımdaydı ve ben de elimden gelen en iyi yavaş yalamayı yaptım ve televizyondaki kadar seksi görünmesini umdum. Ayağımdaki kavrama sıkılaştı, bu yüzden iyi gittiğimi anladım. Çok çekici bir fareyle oynayan bir kediydin.

"Sorumu tekrarlıyorum. Birlikte yaşadığınız Jonah ve muhtemelen şu anda Cassidy ve Bowie'nin düğün hatıra defterini karıştırmakta olan Scarlett ne olacak?"

"Gizlilik uyarısı olan sensin. Ne yapmak istiyorsun?"

Scarlett'ten sakladığım diğer tek sır, Bowie'nin o salak yazlıkçının suratına benim için yumruk attığı günün ertesinde söyledikleriydi. Ama benim fazla sırrım yoktu ve Scarlett'in de ağzı çok genişti. Ondan gerçek bir ilişki sakladığım için beni affedecek miydi? Ne tür karmaşık bir ağ örüyordum?

"Onlara zamanlamanın şu anda bizim için doğru olmadığını söyleyelim," diye karar verdim. Tam olarak yalan sayılmazdı.

"Açık olmak gerekirse. Benden aileme bizim hakkımızda yalan söylememi istiyorsun." "Geçici olarak. Bunu senin için değerli kılmaya hazırım. Ne kadar az insan kim bilir, o kadar iyi."

Bowie
homurdandı.

Anlaşmadan memnun değildi. Ama şu anda teklif edebileceğim tek şey buydu. Bana yalan söyleyen ve on yıldan uzun bir süre boyunca mesafesini korumaya devam eden bir adam için sevdiğim işi bir kenara atacak değildim.

"Küçük ilişkimiz hakkında daha ne kadar ağzını sıkı tutacaksın?" *Sıkı* ve

dudaklı telaffuz ederek sordum.

Adem elmasının çalışmasını izledim. Adamı sekse sürükleyebilirim, hasarlı genç kalbimin bir parçasını geri kazanacağımı hissediyordum. Ve muhtemelen mükemmel bir orgazm yaşayacaktım. Ya da iki. Scarlett'in birden fazla orgazmın gerçekliği üzerine yaptığı aşırı paylaşımları hatırladım ve Bowie'nin de birden fazla orgazm yaşayıp yaşayamayacağını merak ettim.

Evet. Adam zorlukla dizginlediği testosteronu şişeye doldurmuş gibi pompalıyor ve alışveriş merkezindeki insanlara numune sıkıyordu.

"Ne de olsa, böylesine iyi arkadaşlar olarak eşsiz konumumuz göz önüne alındığında, bu küçük denememiz alevlenirse her iki aileye de biraz zarar verebiliriz." Şükran Günü garip olurdu. Hatta günlük hayat bile çekilmez olurdu. Pop In'de birbirimize rastlamak. The Lookout'ta aynı masada oturmak. Birbirimizin düğünlerine davet edilmek. İşler cehenneme dönerse, kimsenin haberi olmayacağından emin olmak istedim.

"Bir ay," dedi, kelimeler sert çıkıyordu.

"İki," diye karşılık verdim. Connelly'nin soruşturmasını yeni yıldan önce tamamlamasına imkân yoktu. Callie'nin yaralarının fotoğraflık kanıtlarını görmezden gelmeye kararlıysa, hayır. Adama departman için bir değer olduğumu, aşk acısı çeken bir aile mirası olmadığımı kanıtlamak için yeterli zamana ihtiyacım vardı.

Bowie, "Altı hafta," diye önerdi. "Daha fazlasını isteme Cass. Çünkü aksi takdirde insanlar ilk randevumuz olduğunu düşündükleri bir günde sana evlenme teklif ettiğimde gerçekten şok olacaklar."

Ve şimdi sadece güneş yanığı yazlıkçılarda görülen pembenin bir tonuna dönüşme sırası bendeydi. *Touché, Bay Sexypants*. "Altı hafta içinde bana evlenme mi teklif etmek istiyorsun?" Tısladım.

"Bir ay içinde yapmayı tercih ederim," dedi ve anaokulundaki fotoğrafından beri kadınların bayıldığı o Bodine gülümsemesini gösterdi.

"Altı haftalık gizlilik, yeniden müzakereye tabi. Evlenme teklif etmeyeceksin. Ve bu gece seks yapacağız." Şartlarımı sıraladım. Cinsel açıdan agresif bir kadın beynimi ele geçirmişti. Bowie'nin neredeyse içimde olmasının, zayıf, sert vücudunun benimkine yaslanmasının nasıl bir his olduğunu bana hatırlatıp duran bir kadın.

O kadın eve tatminsiz dönmeyecekti.

"Altı hafta. İki ay sonra olası teklif. Ve biz *değiliz*." "Bowie, Bowie, Bowie." Ayağımı onun elinde büküm ve kalçasının birkaç santim yukarısına. Gri gözleri keskinleşti. Oynamayı bırakmalıydım. On dokuz yaşına göre daha zeki ve deneyimliydim ama yine de bu adamla başa çıkamayacağıma dair içimde bir şüphe vardı. "Eğer bir şeyler yapmak istiyorsan

O zaman her alanda ne kadar uyumlu olduğumuzu öğrenmenin önemli olduğunu düşünmüyor musun?" Botumun topuğunu uyluğunun iç kısmına sürttüm ve burun deliklerinin açılmasıyla ödüllendirildim. Birbirimize bakıyor, birinin pes etmesini bekliyorduk.

Garsonumuz döndü, bakışma yarışmamıza bir göz attı ve aceleyle uzaklaştı.

"Hayatımın sonuna kadar sana istediğin her şeyi vermeyi planlıyorum
Cass.

Sadece bu gece değil."

"Neden olmasın?"

CASSIDY

"W

"İlk buluşmada seks yapmıyoruz," diye hatırlattı Bowie, kazağımın altından çok mutlu olan göğüslerimi avuçlayarak. Sütyenimin kancasını şampiyon bir kadın gibi tek eliyle açmıştı.

Garaja girdikten yaklaşık dört saniye sonra ve beni kucağına sürükledikten üç saniye sonra soyundu.

SUV'unun camları buğulanmıştı ve emin olamıyordum ama garajın camlarını da buğulandıracak kadar ısı üretiyorduk.

"Bütün kararları senin verdiğini sanmandan bıktım," dedim ona, alt dudağını nefesini kesecek kadar sert ısırarak.

"Torunlarımıza ilk randevumuzu anlattığımda, 've sonra büyükannen söndürdü' diye bitmeyecek."

"Bu cinsiyetçi bir ifade. Neden büyükannenin sevişmesi kötü de büyükbabanın sevişmesi kötü değil?"

"Anladım," dedi, ağzıma doğru yalayarak ilerledi ve havai fişeklere benzer bir öpücükle gözlerimi kamaştırdı. "Seni uzun zamandır bekliyordum Cassidy Tucker. Emin olabilmen için biraz daha beklemenin sakıncası yok."

"Seni içimde istediğimden eminim," dedim ona, çene çizgisini ve boynunu ısırarak.

Boğuk bir ses çıkardı. "İyi misin?" diye sordum.

"Bir erkek seninle seks yapmadığı için ölebilir mi?" Bowie saçlarımın uzun kuyruğunu avucunun içine alarak merak etti.

"Peki ya ikinci randevudan sonra?" Kalçalarımı ona doğru iterek ereksiyonunun sırtına binebilmeyi talep ettim. "Kahve içmeye gidebiliriz

"Şu anda. Bum. İkinci randevu."

"Beni öldürüyorsun, kadın."

"Yıllardır bastırılmış bir hayal kırıklığı söz konusu," dedim ve elimi gömleğinin altından geçirip karın kaslarının çıkıntılarında gezdirdim. Parmaklarım pantolonunun bel bandına doğru indiğinde beni durdurdu.

"Cassidy Ann. Bekliyoruz."

"Beklemekten yoruldum."

"Senin için doğru kişi olduğumdan emin olmanı istiyorum."

"Burada seksten bahsediyoruz, Bow. Ömür boyu sürecektir bir bağlılıktan değil." Tekrar ona doğru kaydım ve göz bebeklerinin büyümesini izledim.

"Bu sefer de aynı şey Cass. Önce senden bir ömür boyu bağlılık istiyorum."

"Ne kadar da eski kafalısın." Ona doğru sallandım ve o da inledi.

Kalçalarımı sıktı ve ağzımın nerede bitip onunkinin nerede başladığını anlayamayınca kadar beni öptü.

"Peki ya şimdi?" Direksiyona yaslanıp elbisemin şal bağını açarak sordum.

"Oh, lanet olsun." Elleri çıplak göğüslerimin üzerindeydi ve hemen ardından ağzı geldi. O yalayıp emerken ve okşarken ben de ona karşı direndim. Dışarısı dondurucu soğuktu ama arabanın içi tropik bir şehvet yağmur ormanına dönmüştü.

"Benimle içeri gel Bowie," dedim.

Meme ucumdan bir kez daha uzunca çekti ve neredeyse o anda kendimi kaybediyordum. Ve sonra düşünülemez olanı yaptı. Elbisemi tekrar yerine çekti ve kapısını açtı.

"Seni kapına kadar geçireceğim ve sonra içeri gireceksin. Bunun senin için uygun olduğundan emin olduğunda, geri kalanını o zaman göreceğiz."

"Bana seks şantajı yapıyorsun!"

"Seni teşvik ediyorum," diye düzeltti Bowie. "Bu pozitif takviye."

"Şanslısın ki beylik silahım yanımda değil yoksa seni taşaklarından güçlendirir."

Ağzıma iffetli bir öpücük kondurdu ve beni yere bıraktı. "Sana yemin ederim ki buna degecek bir şey yapacağım," dedi ve arkamdan kayarak çıktı.

Pantolonunun içinde kendini daha rahat bir pozisyona ayarladı. "Çok inatçısın," diye yakındım. "Şu anda orgazm olabilirdik!"

Bowie sertleşmiş aletini karnımda hissedebileceğim kadar yakınımaya eğildi. "Seni seviyorum, Cassidy Ann. Yattığın son erkek olmak niyetindeyim. Ama bunun için hazır olmanı istiyorum."

Hormonlarım her şeyi kabul etmem için bana yalvarıyordu, eğer bu muhteşem adamın bir seks Tinker çanı gibi orgazm yağdırarak içime girmesi anlamına geliyorsa.

Beni seviyordu. Bowie Bodine beni sevdiğini itiraf etti.

"Az önce ne dedin sen?" Fısıldadım.

"Beni duydun. Seni seviyorum." Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve içim karamel gibi ısınana kadar beni tekrar öptü. "Her zaman sevdim. Ve biliyorsun ki seviştüğümüzde geri dönüş yok."

Bunu kesinlikle bilmiyordum. Elbette, bu ilişkimizi değiştirecekti. Ama biz on ya da iki yıldır arkadaştık. Seks yaptık ve ayrıldık diye bu durum ortadan kalkmazdı. *Öyle mi?* Bu kadar acil bir şeye "sonsuz kadar" ve "ömür boyu" gibi uyarılar koymasına alındım. Altı haftalık gizli bir deneme için anlaşmışken olmazdı. Onu *şimdi* istiyordum. Ama o beni yine reddediyordu.

"O zaman sanırım bu iyi geceler," dedim inatla.

Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "İyi geceler Cass. Seni seviyorum."

Onu yumruklamak, evime hışımla girmek ve bir daha onunla asla konuşmamak istedim. Ben de karşılık vermek istedim.

"İyi geceler," dedim ve garaj kapısını iterek arka bahçeye çıktım. Arka kapıma giden merdivenleri koşarak çıktım ve arkama bakmadan kendimi içeri attım.

Huysuz, sinirli ve huysuz bir şekilde duvarın diğer tarafındaki yatak odasında dolaşan Bowie'yi dinledim. Onun kıyafetlerini çıkardığını, orada çıplak durduğunu ve duvarıma baktığını hayal ettim.

Kontrolenden çıkmış gibi hissettirmesi hoşuma gitmiyordu. Onu geri almak istedim.

Gücü elinde tutmak için.

Duşunun açıldığını duydum ve dudağımı ısırarak telefonuma uzandım.

Ben: Yeterince soğuk duş yok.

Hemen cevap verdi.

Bowie: Katılıyorum.

Ben: İçinde bulunduğun çıkmazın kolay bir çözümü

var. Bowie: Neymiş o?

Ben bir emniyet görevlisiydim. Hayatımda hiç kimseyle cinsel içerikli mesajlaşmamıştım. Korkunç bir şekilde yanlış gidebilecek çok fazla yol vardı. Ama bu Bowie'ydi. Yatağa uzandım ve boştaki elimi elbisemin eteğinden yukarı kaydırdım. Fotoğraflı çektim ve gönderdim.

Duvarın diğerk tarafından bir gümbürtü duydum ve hayal kırıklığı içinde kafasını vurduğunu umdum.

Bowie: Tanrım, Cass. Kendime dokunurken kaç kere seni düşündüm biliyor musun?

Ben: Söyle bana.

Bowie: Her seferinde. Her seferinde. Her zaman sensin.

Ben: Senden bir kapı uzaktayım. Gerçek bir şey. Seni bekliyorum.

Yan tarafta sular kesildi ve ben nefesimi tuttum.

Bowie: Bunun bizim için özel olmasını istiyorum. Hormonlu bir sikiş değıl.

Yataktan kalktım, elbisemi çıkardım ve aynada en seksi selfie pozumu verdim.

Çok yaklaştın. En azından sana üzerinde alışabileceğın bir görsel verebilirim.

Resmi ekledim ve gönderdim.

Yandaki kapıdan bir gümbürtü daha duydum ve ardından ayak sesleri geldi. Yerlerimizi ayıran kapının diğer tarafında durdular. Kendi tarafıma geçtim ve bekledim.

"Yatağına git Cass," dedi kapıdan sessizce.

"Mükemmelliği ya da sonsuzluğu istemiyorum. Seni istiyorum, şimdi," diye fısıldadım. "Bebeğim, bunu bana yapma," diye yalvardı.

"Kendine mi dokunuyorsun?" Jonah'nın evin ön tarafındaki yatak odasının kapısının sıkı sıkıya kapalı olduğunu umarak sordum.

"Evet," diye tısladı

Bowie. Alçak sesle inledi.

Buna dayanamadım. Onu görmemeye, izlememeye dayanamıyordum. Kapıyı açtım ve Bowie oradaydı. Eşofmanından çıkardığı sikini yumrukluyordu. Gözleri kapalıydı, boynu ve çenesi gergindi. Ve o sıkı yumruk sikinde aşağı yukarı hareket ediyordu.

BOMIE

H Gözleri geniş ve cam gibiydi. Çıplaktı, muhtaçtı, o ince kıvrımlar ellerim için yalvarıyordu.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum Cass," diye mırıldandım. Ama ben

elimi sikmeden duramıyor ve onun olmasını diliyordum.

Bana tek kelime etmedi. Sadece kapı aralığında önümde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Hayatım boyunca gördüğüm en seksi resmi yapmıştı. Önümde diz çökmüş, kendini bana sunuyordu.

"Cass," diye tısladım ona. Onun için mükemmel olmasını istiyordum. Şarap, mum ışığı ve yumuşak müzik.

Ama onu önümde diz çökmüş, dudaklarını açmış görünce. Bekleyebileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim.

Ona ihtiyacım vardı. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Onu tanımaya. Ona sahip olmaya. Ona tapmaya.

"Bana her şeyi vereceğini söylemiştin," dedi sessizce.

Sözsüzce başımı salladım. Evet, bunu kesinlikle söylemiştim. Cassidy'nin istediği buyken ben kim oluyordum da onu sikimden mahrum bırakıyordum? Umutsuzca, başım dönerek mantıklı düşünmeye çalışıyordum. Ama şu anda beklemenin neden önemli olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum.

Sonra öne doğru eğildi ve dilini ucuna sürdü ve ben gidiciydim.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve onu sikimin üzerinde tutarak eşiği geçtim, kapıyı arkamdan kapattım.

Çizgiyi aşmıştım, suç işlemiştim. Ona hayır diyemezdim.

Saçlarını, yıllardır takıntı haline getirdiğim o uzun, bal rengi saçlarını kavradım ve onu şaftımdan aşağıya doğru yönlendirdim.

İnleyerek kapıya yaslandım.

Onun ağzı. Onun lanet ağzı. Cennet gibiydi.

Beni ıslak ve istekli bir şekilde boğazının arkasına götürdü, sanki bu onun için de bir fanteziymiş gibi.

Daha şimdiden yükseldiğini hissedebiliyordum ve tüm kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ağzını sikecektim ve sonra boşalacaktım, dudaklarına, boynuna, göğüslerine boşalacaktım. Onu benim olarak işaretleyecektim. Bana henüz kelimeleri veremediyse, onu sahiplenmenin başka bir yolunu bulacaktım.

Tanrım. Onu durdurdum. Sikim ağzında zonklarken başını sabit tuttum.

Boşalmama bir saniye kalmıştı ve bu görüntü ne kadar çekici olsa da Cassidy ile ilk kez onun içine gömülerek boşalacaktım.

Onu saçlarından nazıkçe çekerek ağzını ereksiyonumdan geri çektim.

Protesto edercesine inledi ve ben bu sese bayıldım. Onu yatağa götürmek, şiltenin üzerine yatırmak ve her santimini baştan çıkarmak istiyordum. Ama on metreden sonra hayatta kalamazdım. Bunun yerine kendimi ona doğru alçalttım ve yarı yarıya üzerine çöktüm.

"Dokun bana," diye yalvardı. "Lütfen, Bowie."

Sağlıklı olandan daha uzun yıllar boyunca onun tam olarak bu kelimeleri tam olarak bu tonda söylediğini hayal etmiştim. Bu beni kırdı. Hayallerim gerçeklerimle çarpışıyordu. Artık kontrolüm kalmamıştı. Onu tekrar yere itip yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde kendimi durduramadım. Onun tadına bakmadan edemezdim.

Dilimi kıvrımlarına doğru kaydırdım ve tüm vücudu gerildi. Saçlarını tutma sırası ondaydı. Tadı, kaç kez tadına bakarsam bakayım asla doyamayacağım bir şeye benziyordu.

"Bacaklarını aç," diye emrettim. Dizlerinin yana doğru açılmasına izin verdiğinde, onu merkezinin derinliklerine daldırdığım iki parmağımla ödüllendirdim.

Yerden kalktı, karın kasları gergindi. Rahatlaması ve buna alışması için ona bir saniye bile vermedim. Dilimi ve ağzımı kullanarak onu yaladım. O hassas tomurcuğu bularak, ona ilgi gösterdim.

Cassidy'nin parmakları saçlarımı çekiştiriyor, kafa derimi acıtıyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Bowie, ben-"

Orgazm ona sinsice yaklaşıp onu yüzeyin altına sürüklerken içten dışa doğru aydınlandı. Duvarları parmaklarımın etrafında ritmik bir şekilde kapandı ve hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey hissetmediğimi fark ettim. Cassidy'nin boşalmasını sağlamak. Bu benim hayattaki yeni görevimdi.

Orgazm boyunca onu ağızımla ve parmaklarımla becerdim. Adımı tekrar tekrar haykırdı. Ve beni sevdiğini biliyordum. Benim için hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç böyle bir bağ, böyle bir saplantı olmamıştı.

Şafak sökene kadar bütün gece boyunca bunu tekrar tekrar yapmak istedim.

Ama daha fazlasını, ondan duymak istiyordum. Birbirimizi ezelden beri seviyorduk ve bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. Bunun ne anlama geldiğini anlamasına ihtiyacım vardı. İşte buydu. Biz. Birlikte. Sonsuza kadar.

Titremeleri azalırken, vücuduna tekrar tırmandım ve göğüslerini buldum.

"Bana nasıl dokunacağını nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, altımda titriyordu.

Zemin onun altında sertti ve onu anlamsızca becermek için daha yumuşak bir yer seçmiş olmayı diledim.

"Seni tanıyorum Cassidy. Seni seviyorum." "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Meme ucunu ağızıma aldım ve uzun çekişlerle ona taptım.

Daha fazlası için yalvararak kalçalarını bana doğru savurdu. Sikim onu almam için yalvar d ı .

"Çünkü seni hiç sevmedim," dedim ona, göğsünü okşayarak. "Sana ihtiyacım var, Bowie."

"Biliyorum bebeğim. Ama önce kelimeleri söylemeni istiyorum." Göğüslerini bıraktım ve elimdeki kozu kendi avantajıma kullandım.

Altımda sıkışmıştı, bacakları açıktı. Aletim onun tam ortasında zonkluyordu. Buraya daha önce de gelmiştik ve daha ileri gitmeden önce ihtiyacım olanı alacağıma kararlıydım.

"Korkuyorum."

Sözleri beni olduğum yerde dondurdu, istediğim her şeyden bir hamle uzaktaydım.

"Bebeğim, bana bak."

İsteksizce mecbur kaldı.

"Cass, tatlım. On altı yaşından beri benim için osun. Kalbimde başka hiç kimse olmadı. Seni incitmeyeceğim.

Seni sevmeme
izin ver."

"Ya-"

"Ya yürümezse? Ya aşkımız biterse? Ya birimiz değişir ve diğrimiz ona yetişemezse?"

Başını salladı, vücudu benimkinin altında titrerken gözleri ciddiydi. "Ya denemezsek?" Karşı çıktım.

Gözlerini kapattı.

"Cass, kendimize bu şansı vermeliyiz. Başka biri için hiç böyle hissettin mi?"

Başını yerde ileri geri salladı ve kalçalarım hafif bir itiş yaptı. Mükemmelliğine iki santim girdi.

"Adil oynamıyorsun, Bowie."

"Bunu biliyorum."

Uzun ve titrek bir nefes aldı ve gözlerini açtı. "Seni seviyorum, Bowie Bodine."

Başka bir fantezi daha hayata geçti ve yine hayal ettiğimden daha iyiydi. Benim Cassidy'm. Benim kızım. Evleneceğim ve hayatımı birlikte geçireceğim kadın. O dudaklardan duymayı hayal ettiğim kelimeleri söylüyordu.

"Bunu seninle seks yapmam için söylemiyorsun, değil mi?" Alay ettim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayır, Bowie." Ve sonra beni dudaklarımdan sertçe öptü. İçine daldım, kabzasına kadar gömüldüm ve çığlıklarını yuttum.

"Evet, evet, evet," diye bağırdı.

Sonunda, kafamda çarpan kan bağırdı. Daha iyiydi, daha fazlaydı ve her şeydi. Rüyalarım, fantezilerim, onun içine girmeden önceki halime asla geri dönemeyeceğim kadar şiddetli bir gerçekliğin soluk kopyalarıydı.

Olmam gereken yerdeydim. Cassidy ile birleşmişim. Orada durdum, tamamen kılıflıydım, onun hissini ezberliyordum. Her şeyin doğruluğunu hissediyordum.

Ve ben hareket etmeye başladığımda, o da bana katıldığında, sanki bu dansı ezelden beri yapıyormuşuz gibiydi.

Göğüsleri göğsüme yaslanmıştı. Ayak parmaklarımı altımızdaki parkeye geçirdim ve kendimi yavaşça, emin adımlarla onun içine soktum.

Bacaklarını belime doladı ve ona verebileceğim her şeyi aldı. Kalçaları beni itiş kakışla karşıladı. Omuzlarıma oyduğu tırnaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Yüzünü boynuma gömdü.

Birbirimiz için yaratılmıştık. Ve telafi etmem gereken bir sürü kayıp içi zamanım vardı.

n.

Terleyene kadar her seferinde daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girdim.

Nefes nefese kalmıştım. Orgazmım omurgamın dibinde geziniyordu ve ben onu uzaklaştırmaya çalıştım. Durmaya, bitirmeye hazır değildim. Bu seferin sonsuza dek sürmesini istiyordum.

"Bowie," diye nefes nefese boynuma sarıldı. "Bowie, beni- ah!"

Bana yaklaştığını hissettim. Kaygan duvarlarının etimin üzerinde titrediğini hissettim. Fanteziden daha iyiydi. Hayal ettiğimden daha iyiydi. Çok daha fazlası.

Serbest bırakılmam taşaklarımdan şaftıma doğru roket gibi fırladı ve ilk boşalmayı içine boşaltırken onu yere sabitledim. Birlikte boşaldık. Sanki ruhumu feda ediyormuşum gibi kendimi ona boşalttım. O hepsini aldı, vücudu etrafımda zonklarken kulağıma bu sözleri tekrar tekrar hıçkırarak söyledi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Cassidy Ann Tucker artık benimdi. Sonsuza kadar.

BOMIE

Sıcak ve tüylü bir şey göğsümde oturuyordu. Ve keskin bir şey yüzümü dürtüyordu. Gözlerimi açtığımda sarımsı bir gözün bana baktığını gördüm. Erkendi. Çok erken. Erken değildi.

iki saat daha okulda olmak zorundayım.

"Miyav?" dedi şişman kedi, patisini tekrar yüzüme doğru uzatarak.

Sorduğu şeye hemen cevap vermediğimde, piç kurusu bir pençe dolusu çiviye yüzüme sapladı.

Sana kibarca sordum, pislik, der gibiydi huysuz yüzü.

"Ah!"

"Mmm, George. Bıçaklamak yok." Cassidy yan tarafıma kıvrılmıştı, sırtı bana dönüktü. Çıplaktı ve tam olarak uyanık değildi.

Evet. Cassidy Ann Tucker Cassidy Ann Tucker benimle yataktaydı. Bugün resmen hayatımın en güzel günüydü.

George yüzüme bir bıçak darbesi daha indirerek benimle birlikte kutlama yaptı.

"Ah! Ooof!" Başka bir sıcak, tüylü cüsse karnıma indiğinde nefesim kesildi. Sör Edmund Hillary, gelmiş geçmiş en sinir bozucu uyandırma için şapkasını ringe atmaya karar vermişti.

Kardeşinin üzerinden baktı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Yatakta iki bedene alışık değiller," diye esnedi Cassidy, kıcını bana doğru oynatarak. İki kediyi de yatağın üzerine bıraktım ve yanıma dönerek onu kucakladım.

"Alışsalar iyi olur," dedim ona, yüzümü saçlarına gömerek.

Sertleşmişim. Zonklayacak kadar sert. Vücudum dün geceki tüm hisleri hatırlamakla meşguldü ve her şeyi yeniden canlandırma arzusunda ısrarcıydı.

tek bir tane.

Cassidy tatlı bir iç çekti ve tekrar bana sarıldı. Güne başlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim.

"Hayal mi görüyorum yoksa dün gece sekiz kere beni sevdiğini mi söyledin?" Ensesine bir öpücük kondurarak sordum.

"Kesinlikle senin hayal gücün."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Hayal mi görüyorum yoksa dün gece seks yapmayacağımızı mı söyledin?"

Omzunu ısırdım. "Kesinlikle senin hayal gücün."

İki kedi vücudumun en yüksek noktalarına ucube papağanlar gibi tünemek için çabalarken sekiz çift pençe kalçama ve omzuma battı.

"Orospu çocuğu-"

Cassidy yüzünü yastığına gömerek, "Kahvaltı istiyorlar," dedi. Şişman olan yine yüzümü dürtüyordu.

"Peki. Siz kazandınız, vahşi tüy yumakları," diye mırıldandım. Onları ürkütmemek için dikkatlice yuvarlanmaya çalıştım ama nafile. Burada kahvaltının tehlikede olduğunu biliyorlardı. George sırt pençelerini bana geçirdi ve pazumdan aşağı kaydı. Eddie de aynı şeyi yaptı ve üzerimden yuvarlanana kadar çarşafın içinden etime yapıştı.

Beni merdivenlerde öldürmeye çalıştılar.

George önümde kısa bir süre dururken Eddie bacaklarımın arasından yılan gibi geçti. Ben tırabzana tutunup dört ya da beş adımı kaçırırken, onlar mutfağa doğru yarışlarına devam ettiler.

"İyi misin?" Cassidy uykulu bir şekilde seslendi.

"Çok iyi," diye karşılık verdim. İki canı kedigil hayatımın en güzel gününü mahvedemeyecekti.

Telefonumu kontrol ettim ve Jonah'dan bir mesaj buldum. *Oops.*

Muhtemelen ona dün gece eve gelmeyeceğimi söylemeliydim.

Jonah: Birinin kaybolduğunu bildirmeden önce ne kadar beklersin? Alakasız, eğer bir çukurda ölürsen blender'ını alabilir miyim? Harika smoothie yapıyor.

Kediler ayaklarımın dibinde iğrenç bir düet halinde miyavlarırken ben de bir yanıt verdim.

Özür dilerim. Her şey yolunda. Karıştırıcı velayetini tartışmaya hazırım. Yakında evde ol.

Yalan söylemeyi ya da ihmal etmeyi sevmezdim. Teknik olarak evdeydim. Evimin çatısı altındaydım. Ama Cass ile bir anlaşma yapmıştım ve on iki saat geçmeden ona pişman olması için bir sebep vermeyecektim.

"Zaten yemeğiniz var," dedim suçlayıcı bir ifadeyle, kuru mama dolu kedi kaplarını göstererek.

Kediler parmağıma baktı ve gözlerini kırıştırdı.

"Bak. Bu yemek." Bir tabağa uzandım ve mama tanelerini parmaklarımla karıştırdım.

Bu George için yeterince iyiydi. Son yemeğini bir hafta önce yemiş gibi kâseye saldırdı. Eddie hâlâ şüpheliydi. Diğer kâsedeki yemeği karıştırdım. Eddie kokladı.

Telefonum çaldı.

Jonah: Devlin'in kefalet parası bittiği için hapiste çürümüyorsun değil mi?

Ben: Her şey yolunda. Yakında evde olurum.

Bu daha fazla soru sorulmasını engellemek için yeterli olacaktır. Bodine erkekleri, hatta geri kalanımızla birlikte büyümemiş olanı bile, kardeşlerimizin geceyi nerede geçirdiği gibi konulara kişisel olarak karışmayı pek umursamazdı.

Jonah: Kahvemiz bitmiş. Eve giderken biraz alır mısın?

Lanet olsun. Cassidy'nin kahve makinesine doğru baktım. Hazırlıklı bir tipti. Muhtemelen buralarda bir yerde fincanlara gitmesi gerekiyordu.

Ben: Sorun değil. Birazdan görüşürüz.

Küçük kedi önüme fırladığında kahve makinesine doğru bir hamle yaptım. Ona takıldım ve bir yemek sandalyesini devirdim.

"Eddie, seni sik kafalı!"

Her iki kedi de kulakları arkada, odadan dışarı uçtu.

"Her şey yolunda mı?" Cassidy esneyerek seslendi.

"Gayet iyi," diye bağırdım.

Jonah: Seni oradan duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?

"Lanet olsun."

Mutfağın yanındaki koridorda kapıya vuruldu. İsteksizce bir aralık açtım.

Jonah orada durmuş, kendini beğenmiş bir şekilde bir

fincan kahve içiyordu. "Kahvemiz bitti sanıyordum."

"Bir çukurda öldüğünü sanıyordum."

Cassidy merdivenlerden huysuzca, "Bunu gizli tutacağımızı sanıyordum," dedi.

"Günaydın Cass," dedi Jonah. "İyi uyudun mu?"

Cassidy kahve makinesinin düğmelerini iliklemek için yanımdan geçerken, "Ona gizlilik yemini ettirsen iyi olur, Bowie Bodine," dedi.

"Mesele şu Jonah," diye başladım.

CASSIDY

Tükran Günü sabahı, Bowie'nin sıcacık bedeni bedenime sarılmış bir halde orgazm sonrası mutluluk komasındayken geldi. Sekiz kez seks yapmıştık, iki kez buluşmuştuk ve çok tatmin edici bir Netflix ve chill'in tadını çıkardım. Hâlâ bir işim vardı. Ve Jonah dışında kimse daha akıllı değildi.

Kendimi beğenmişliğimin yerini, bir ilişkiyi kapalı kapılar ardında saklamanın bir şey olduğunun farkına varmak aldı. Şükran Günü öğleden sonrasının tamamını ailelerimizle birlikte geçirip sağ salim çıkmak ise bambaşka bir şeydi.

İsteksizce Bowie'nin elinden kurtuldum ve yatağın kenarına doğru ilerledim. Onu inceledim. Uykudan ve ellerimden dağılmış o gür siyah saçları. Düz bir burun, sert dudaklar. Yüksek Bodine elmacık kemiklerinin altında ve güçlü çene çizgisinin üzerinde ince bir çukurluk vardı.

Adam bakılacak bir şeydi. Ve benim adamımdı. Kendime engel olamayarak uzandım ve elimi pazusunun üzerinde gezdirdim. Teninin benimkine değmesi hoşuma gitmişti. Kalbim garip bir şekilde pıt pıt atmaya başladı. *Onu* sevmiştim. Bunu annemden nasıl saklayacağımı sanıyordum? Ya da Scarlett'ten? Ya da Gram-Gram'den? Ya da karbonhidrat yiyen ve televizyon ekranından futbolculara bağırان diğer iki düzine insandan?

Son bir bakış, son bir vuruş ve pijamalarımı yerden alıp dışarı çıktım. Bir strateji belirlemem gerekiyordu.

STRATEJİ KAHVEYİ DEMLEDİ, Bowie'nin fırınında iki balkabağı turtası ve benimkinde brokoli güveci vardı. Kedilerin karnı doymuştu ve ilk sabah uykularının tadını çıkarıyorlardı. Mutfağım, her yerde kirli bulaşıklar ve yemek artıkları için umutlu bir yığın yiyecek saklama kabı ile bir yemek pişirme savaş alanı gibi görünüyordu.

Küçük tarayıcı mutfak masamın üzerinde vızıldayarak eski dosyaları karpuz çekirdeği tükürme yarışına girmiş gibi tekmeliyordu. Dijital dosyalar dizüstü bilgisayarımda düzgünce düzenleniyordu.

Arka kapıdan dışarı baktım ve çok gizli erkek arkadaşımın Hindi Trot 5k yarışına gitmeden önce Jonah'ın ona ittiği taze sebzeleri ızgarada pişirdiğini gördüm. Süet mokasen ayakkabılar, dar kalçalarına kadar inen eşofman altı ve üzerine tam oturan termal bir gömlek. Bowie bir resimden daha güzeldi. Bütün bir öğleden sonrayı ziyafet yerine adamı yemek istiyormuş gibi görünmeden nasıl geçireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sanki beni hissetmiş gibi Bowie ızgaradan başını kaldırdı. Bana o iyi adam sırtışını attı ve içim kıpır kıpır oldu. Sıcak, harika bir yapışkan. İçeri girdim ve odaklanmaya çalıştım. Sırlar. Beni dünyada en iyi tanıyan insanlardan saklamak. Bowie ile ilişkiyi onlardan saklayabildiysem, önümüzdeki beş hafta boyunca Connelly'den saklamak çocuk oyuncağı olmalıydı. Bu süre adama topal ördek olmadığımı kanıtlamak için yeterli olacaktı. Ben bir polistim ve iyi bir polistim.

Tarayıcı bip sesi çıkararak daha fazla belge besleme zamanının geldiğini söyledi. Teknolojinin, istasyonda belgelerin resmini elle çizen eski dinozorun ötesine geçtiğini fark ettiğimde parasını kendi cebimden ödemiştim. Bu yavruyu yüzde 50 indirimli bir çift Uggs'tan daha hızlı tek tıkladım.

Connelly'nin bu önemsiz görevle beni fazla mesaiye zorladığını düşünmesine izin verdim, oysa gerçekte her akşam dosya yığınına eve götürüp bir saat içinde tamamlıyordum. Kullanışlı. Ve her sabah dosyalar konferans masasının üzerine düzgünce yığıldığında suratındaki asık ifadeye kesinlikle değişiyordu.

Sadece masrafları sildirmekle kalmayacak, sonunda büyükannemin fotoğraf albümlerini inceleyebilecek ve herkese iğrenç aile ağacımızın dijital kopyalarını alabilecektim. İkinci bir fincan kahve doldurdum, ayaklarımı masaya uzattım ve bunu bir kazanç olarak değerlendirdim. Bir gece sevişmenin ve bir gün tatilin iyimserliğe ne yaptığı merak konusuydu.

Bir sonraki dosya daha kalın bir dosyaydı. Beni hangi Bootleg bilgisinin beklediğini merak ederek açtım.

Ayaklarım yere değdi.

Bir kaza raporuydu. Bir ölüm. Hava koşullarına bağlı.

Constance Bodine, 40 yaşında.

Anılar çekiç gibi birbiri ardına bana çarptı.

Babam kül rengi yüzüyle, iliklerine kadar ıslanmış bir şekilde eve geliyor. Annem sıırsıklam yağmurluğuna aldırmadan onu sımsıkı kucaklıyor.

June kimsenin istemediğı çayı hazırlarken Scarlett omzumda hıçkırığa ağlıyordu.

Takım elbiseli Bowie mezarlıktaki ucuz çam tabuta bakıyor.

Jonah Sr. karısının cenazesine katılamayacak kadar sarhoştı. Bu yüzden Bodine'in çocukları anneleri için ayağı kalktı.

Kötü şans. Haber yayıldığında herkes böyle söylemişti. *Bodine ailesi için kötü şanstın başka bir şey değildi.* Scarlett ve kardeşleri o gün ve o günden sonra birbirlerine destek olmuşlardı. Dördü, şimdi Jonah'la birlikte beş kişiydiler.

-Bir birimdik.

Sayfaları karıştırdım ve babamın el yazısıyla yazdığı olay yeri raporunu buldum. Görüş mesafesi düşük. Sisli. Gökyüzü ilk müdahale ekiplerinin üzerine açılmadan önce yeterince uzun süre kapalı kalmıştı. Connie, yılan kıvrımları ve dik inişlerle dolu dağlık bir yol olan Winding Hill Yolu'nun yarısında bir korkuluktan geçmişti. Perrinville'de bir tür randevusu vardı. Kimse ona ne hakkında olduğunu sorma zahmetine girmemişti. Kimsenin sorma şansı da yoktu.

Adli tabibin raporu eklenmiştir. Künt kuvvet travması. Araba korkulukları parçalamış ve setten 30 metre aşağı yuvarlanarak bir ağaca çarpmıştı. Memurlar olay yerine vardığında ölmüştü.

Birisi, büyük ihtimalle babam, ölüm ilanını gazeteden özenle kesmişti. Lise son sınıf fotoğrafıyla birlikte yayınlamışlardı. Connie hiç gerçekleştiremediğı büyük hayallerle doluydu. Genç anneliğin, asla yeterince sahip olamamanın hayal kırıklığını katıksız bir inatla omuzlamıştı. Sık sık hayattaki kaderinin bir gün değişeceğine dair umut beslediğı hissine kapılırdım. Ama değişmemişti. Sadece sona ermişti.

Yolun, korkulukların ve arabanın bir avuç fotoğrafı vardı. Islak ve karanlık geceyi kesmeye çalışan ucuz bir fotoğraf makinesinin flaşıyla grenli. Büyürken annemin Jeep Cherokee'sinde geçirdiğim zaman kadar Connie'nin sedanında da zaman geçirmiştım.

Annemle Scarlett'in yakın olup olmadıklarını merak ettim.

Bir şey beni rahatsız etti ve yüzeye çıkmasını isteyerek resimleri teker teker tekrar gözden geçirdim. Ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Sadece boşa harcanmış bir hayat gibi hissettiren kalıcı bir üzüntü. Günlerini mutsuz ve aşırı genişlemiş olarak geçirmişti. Ve çok genç ölmüştü. Scarlett'in sonunda nazik Devlin'le nişanlandığını asla göremeyecekti. Jameson ve Leah Mae'nin bebeklerini asla kucağına alamayacaktı. Gibson The Lookout'ta şarkı söylerken asla dans edemeyecekti. Jonah'la tanışamayacaktı. Bowie'nin evlendiğini asla göremeyecekti.

Arka kapım çalındı ve Bowie içeri girmeden önce pencereden maşa salladı. Dosyayı kapattım ve dizüstü bilgisayarımın altına tıktırdım.

Bana bir bakış attı.

"Polis işi," dedim ona, sandalyemden fırlayıp mutfağın ortasında onunla buluştum. Bowie'nin annesinin ölümcül kaza raporunu incelediğimi öğrenirse bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum.

"Jonah'nın sebzeleri pişti ve turtalar için fırın saatinin sesini duydum," dedi başparmağını evin kendi tarafına doğru sallayarak.

Bir çılgılık attım ve alt kattaki kapıdan koşarak Bowie'nin mutfağına girdim. Beni takip etti ve turtayı fırından çıkarmak için eğildiğimde ellerini yanlarımdan kalçalarımın doğru gezdirdi.

Sıçradım ve neredeyse turtayı sallıyordum. "İyi misin?" diye sordu, eğlenerek.

Kendimi suçlu hissettim, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım. Belki de öyleydim.

"İyi. Harika," diye cıvıldadım. Turtaları fırından çıkardım ve ocağın üstüne koydum.

Bowie fırını kapattı ve beni dikkatlice çevirdi. "Neler olduğunu biliyorum," dedi bana.

"Öyle mi?"

"Birlikte geçireceğimiz ilk Şükran Günü için gerginsin."

"Öyle miyim?" Boğazımı temizledim. "Yani, sanırım öyleyim." Connie'nin öldüğü yıldan beri her Şükran Günü'nü birlikte geçirmiştik. Ailelerimiz hindileri yağda kızartır, turta tariflerini değiş tokuş eder ve televizyondaki futbol maçında birlikte küfürler savururdu. Bodine'lerin yanımda olmadığı bir Şükran Günü hayal bile edemezdim. "Umarım iyi bir oyuncusundur çünkü herkesin gecelerimizi birlikte çıplak geçirdiğimizi öğrenmesini engellemek istiyorsak öyle olman gerekecek."

"Seni gizlice garaja götürüp öpüştüğümü herkes fark edemeyecek kadar meşgul olacak," diye takıldı.

"Ailen hakkında düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Bu baban olmadan geçireceğin ilk Şükran Günü."

Bowie bir nefes verdi. "Evet."

"Bu konuda ne hissediyorsun? Onları özleyiyor musun?" Bastırdım.

Alüminyum folyo bulmak için çekmeceyi karıştırmakla meşguldü. "Bazen. Yani, son yıllardaki babamı değil. Ama bazen hepimizin genç olduğu zamanları özleyorum. Hepimizin umutlu olduğu zamanları."

Ona yaklaşma sırası bendeydi. Yanağımı sırtına koydum ve kollarımı beline doladım. "Keşke her şey onlar için farklı sonuçlansaydı."

Kollarımın arasında döndü ve beni kucakladı. "Ben de istiyorum. Ama olmadı. Bu yüzden yapabileceğim tek şey benim için farklı bir şekilde sonuçlanmasını sağlamak. Sen de bunun bir parçasısın."

Kalbim göğsümde küçük bir step dansı yaptı. Artık o kadar korkutucu değildi. Bir gelecek fikri. Bowie çoktan yatağıma girmiş ve ailemin masasına oturmuştu. "Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Ve herhangi bir şey almadan önce Kafanızdaki fikirler, gelecekteki amaçlar için soruyorum."

Güldü ve ellerini saçlarımın arasına soktu. "Çocukları severim. Seninle de biraz isterim."

"Kaç kişi?"

"Beş ya da altı."

"Beş mi, altı mı? Rhett Ginsler'ı lanet çim biçme makinesiyle kovalarken rahmimin düşmesini mi istiyorsun?"

"Beş ya da altı tanesinden biri mutlaka doğru çıkacaktır," dedi Bowie yüzünü ekşitmeden.

"Sen delinin tekisin. Bu yüzden mi hiç üç aydan uzun süren bir ilişkin olmadı?"

"Hayır, Cass. Çünkü seni bekletiyordum."

Bay Yakışıklı. İçimden bayıldım.

"Tanrım. Siz ikiniz sürekli öpüşüyor musunuz?" Jonah kapı aralığından acı içinde bakarak inledi. Terliyordu ve hindi gibi giyinmişti. Hindi kafasını kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Sana ne oldu böyle?" Bowie sordu. "Bu bir Hindi Koşusu, dostum. Hindi yemek zorundasın."

CASSIDY

"Ugh. Nasıl olur da üçte bir için geri dönersin?" Tabağına küçük bir patates püresi dağı yığarken Jameson'a sordum.

Leah Mae ile Devlin'in annesi Geneva McCallister'in arasına girerek göz kırptı: "Annen kutudan topak topak patates yapmayı öğrenirse, ben de yardımlarımı azaltacağıma söz veriyorum."

Bu yıl geniş masanın etrafında çok fazla yüz vardı. Bowie'nin deyimiyle yeni ve gelişmiş Jonah Bodine'in yanı sıra Devlin, ailesi, Leah Mae, Leah Mae'nin babası Clay ve müstakbel üvey annesi Betsy için de yer açtık.

Sayınca bir orduyduk ve ziyafetten sonra bizi saatlerce sürecektik yemeklerin beklediğini hayal etmek bile istemiyordum. Tabii herhangi birimiz hareket edebilirse.

Annemle babam yemek masasının tüm yapraklarını kaldırmış ve oturma odası, yemek odası ve mutfaka fazladan üç katlanır masa koymuşlardı. Bowie ve ben Gibson, Gram-Gram ve June'la birlikte mutfaktaki kart masasının üzerinde oturuyorduk. Masanın üstünde sakın sakın oynuyorduk. Altta, bacağı onun bacağına asılmıştı ve eli dizimi sıkıyordu.

"Şimdi skor ne?" Gram-Gram Gibson'a sahnede fısıldadı.

Annemin biz yemek yerken çok katı bir "futbol yok kuralı" vardı. June, Gibs ve Gram-Gram her zaman telefonlarını kontrol edebilmek için annemden en uzak masaya gizlenirlerdi.

Gibson gizlice telefonunu kontrol ederek, "Dokuza altı var," dedi. "Azizler mi?" Gram-Gram fısıldadı.

Başını salladı. "Hareket var mı?" "Azizlerde elli."

"Yan bahisle ilgilenir misin?" June sordu.

Yemek odasında biri kahkaha atıyor, bir başkası da çok fazla karbonhidrattan yakınıyordu. Jonah Scarlett'e protein ve karbonhidrat oranlarını nasıl karıştırması gerektiği konusunda ders veriyordu, böylece kendini bir geçit töreni şamandırası gibi hissetmeyecekti.

Bu Şükran Günü'ydü. Bu bir aileydi. Ve eğer mükemmel değilse lanet olsun.

Masanın altında Bowie'nin bacağını sıktım. "Üst kattaki eski odama çıkıp öpüşmek ister misin?" Kimse beni duymasın diye fısıldadım.

"Bu fanteziyi ne kadar çok yaşarsam yaşayayım, bana yaklaşık bir saat vermen gerekecek, böylece üzerine kusmayacağımdan kesinlikle emin olabilirim," diye alay etti.

"Her zaman bir centilmen," dedim ona kirpiklerimi kırıştırarak.

"Sana bir bira daha getireyim mi, Bow?" Babam elini Bowie'nin omzuna koydu ve ben de sanki yatak odamda yasak şekerle yakalanmışım gibi ondan uzaklaştım.

İkisi de bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve ben de dikkatimi tekrar patates püreme verdim. Bowie'yle görüşüğümüzü herkese söylemek, bunu herkesle birlikte kutlamak ne kadar güzel olsa da, bu gizlilik hayati önem taşıyordu. Her şeyi istiyordum. İşimi, Bowie'yi, Connelly'nin saygısını. Ve bunu elde etmek için stratejik davranmalıyım.

Yani şimdilik, tüm gözler ve kulaklar için Bowie'nin kapı komşusuydum. "Psst, Gibs. Skor ne?" Babam masanın üzerine eğilerek sordu. "Orada ne yapıyorsun, Harlan Tucker?" diye seslendi annem. yemek odası.

"Sadece içki siparişlerini alıyorum, incim."

Yemek ve tatlı arasında geçen yarım saat boyunca, babamın yeni bir kasa birayı içeri taşımasına yardım etmek için garaja gittim. Şükran Günü'nde uygun sindirim için alkol gerekliydi. Bu akşamki Moonshine Tadımı için sistemlerimizi hazırlamamız gerekiyordu.

Arka verandayla garaj arasındaki yolu yarılardım ki yan komşumun pırıl pırıl Corvette'iyile garaj yolundan çıktığını duydum.

Karısının otuzuncu yıl dönümü hediyesiydi ve sokağa çıkmıştı. Garaja doğru ilerlerken başımı salladım. Aptal herif hiçbir yere hız sınırının altında gitmezdi. Fanny Sue son cezasında yavaşlamasını teşvik etmek için üç puan vermişti.

Adımımın ortasında donup kaldım. Sonra garaj yoluna doğru koştum. Sokağın aşağısını gösteren küçük bir çizgi halinde lastik izleri vardı.

Kaçırdığım şey buydu.

Babam garajda yeni bir kasa birayı karıştırıyordu.

"Connie Bodine'in kazası," dedim söze girmeden.

Buzdolabının kapısını kapattığında yüzünde beliren temkinli ifadeyi gördüm. "Ne olmuş ona?" Connie'nin tüm ailesi -yattığım adam da dahil olmak üzere- birkaç düzine metre ötedeydi ve ben burada onu öldüren kazadan bahsediyordum. Ama sorularım vardı.

"Dosyayı veri tabanına taramak için aldım. Ve resimlerle ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Kaza yaptığında yağmur yağıyor muydu?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Bildiğim kadarıyla yağmurlar sonra geldi," dedi babam dikkatle.

"O zaman patinaj izleri neredeydi? Kaçla gidiyordu? Otuz beş belki? Neden sert fren yaptığına, yoldan çıktığına dair bir kanıt yoktu?"

Babam burada benimle bu konuşmayı yapmaktan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü yapmadı," dedi sonunda.

"Sence bunu bilerek mi yaptı?" Annemin cipinin kaputuna yaslanıp düşünerek sordum.

"Olabilirdi. Bir kaza olabilirdi. Güneşli bir günde zorlu bir yoldur. Sis muhtemelen bir etkendi. Belki de dikkati dağılmıştır?"

"Ama sen öyle düşünmüyorsun." Noktaları birleştirdim. "Connie neden kendini öldürsün ki?"

"Öyle olduğunu söylemedim. Bildiğim tek şey, o çocukların onları terk etmeye karar veren bir anneye ihtiyaçları olmadığı. Jonah o zamanlar tam bir ayyaştı. Para sıkıştıktı. Vazgeçen bir anneye de ihtiyaçları yoktu."

"Diyelim ki kaza değildi. O zaman neden?" diye sordum. İçimde bir şeyler kabarıyor ve beni korkutuyordu. "Callie kaybolduktan neredeyse bir yıl sonraydı."

Babamın bıyığı seğirdi.

"Jonah'ın bu işle bir ilgisi olduğunu ve Connie'nin bunu öğrendiğini düşünmüyorsun değil mi? Sence?" Dehşete düşmüştüm. Kalbimin derinliklerinde Jonah Bodine'in Callie'yi öldürdüğüne asla inanmamıştım.

"Böyle hemen sonuca varamazsın Cassidy," dedi babam bıkkınlıkla. "Senin işin parçaları birleştirmek, bir cevap uydurup onu kanıtlamaya çalışmak değil."

"Parçalar hiçbir anlam ifade etmiyor. Bayan Kendall, Callie'nin kendini öldürdüğü konusunda kararlı. Ancak Jonah, Callie kaybolduktan sonra dört gün boyunca ortadan kayboldu ve söylediği yerde olmadığını bilmek dışında kimse nereye gittiğini bilmiyor. *Şimdi* elimizde intihar olabilecek bir kaza var. Hiçbir şey uymuyor."

Babam iç çekti, omuzları nefes alış verişleriyle çöktü. "Callie Kendall'ı Jonah Bodine'in öldürdüğünü sanmıyorum," dedi sonunda.

"Neden?" Ben de aynı şekilde hissediyordum ama bunu destekleyecek herhangi bir kanıtım yoktu. "Raporda olmayan ne biliyorsun?"

Babam birayı arkasındaki tertemiz tezgâhın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Connie onun mazeretiydi. Callie'nin kaybolduğu gece zil zurna sarhoş olmuştu. Kanepede sızıp kalmıştı."

"Connie yalan söylüyor olabilir mi?"

"Olabilirdi. Ama neden? Jonah cinayete meyilli bir manyak değildi. Bir alkoliğin alkolik oğluydu. Dünyadaki en iyi baba ya da koca değildi. Ama asla fiziksel değildi. Gece dışarı çıkıp bir kızı öldürmesi ona uymuyordu."

"Tamam, sana katılıyorum. Ama ya cinayet değilse? Ya araçla adam öldürmeysen?" Ya *o gece karanlık bir yolda Callie'ye çarpan Jonah değil de Connie'yse?* Bu hapis cezası demek olurdu. Bir soruşturma. Büyük ihtimalle bir dava. Bodine'leri mahvederdi.

Babam yavaşça başını salladı. "Daha iyi bir olasılık. Ciddi olarak düşündüğüm bir ihtimal. Callie'nin kaybolduğu günün ertesinde Bodine'lerin evine uğradım. Her iki aracı da gözden geçirdim. Yeni bir ezik, çizik, kırık far yok. Ve sıkı bir mazereti vardı."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde beton zeminde volta attım. "Bu davayla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor."

"Bazen istediğimiz cevapları alamayız, Cass," dedi babam.

"Bununla nasıl yaşayacağız?" diye sordum. Bilinmeyenle nasıl yaşayacaktık, bilmemiz gereken her şeyi asla bilemeyeceğimizi nasıl kabul edecektik? Ben polis olmuşum çünkü gerçeğin ortaya çıkarılmasını gerektiren bir işti bu.

Birayı aldı ve arka bahçede yarım düzine insanın yüksek sesle ve uzun uzun güldüğü kapıya doğru tuttu. "Aile. Arkadaşlar.

Yemek. Bir ayağımızı diğerrinin önüne koyuyor ve sahip olduğumuz cevaplar için şükrediyoruz."

Konuşma resmen sona ermişti. Gerçi bu konudaki duygularım çözülmüş değildi.

İronikti. Bootleg Springs'te kızlarına inanmak isteyen bir aile çaresizce gitmeyi seçti. Bir diğeri ise annelerinin kaçırıldığına inanarak rahatladı.

BOMIE

T

Thomas ve Geneva McCallister, Bootleg Springs'in daha iyi bir kısmıyla birlikte balkabağı turtası kaçak içkisiyle harcanıyordu.

Yıllık Bootleg Moonshine Tadımı tüm hızıyla devam ediyordu.

kasaba meydanında sallanıyordu. Adliye binasının önündeki kaldırıma katlanır masalarını kurarak sahte içkilerini satan yirmi altı içki kaçakçısı vardı.

Bayan Morganson, Belediye Başkanı Hornsblatt ve Şerif Tucker'dan oluşan Banjo Üçlüsü, gitarda konuk yıldız Gibson Bodine ile birlikte "Dear Ol' Dixie" şarkısının coşkulu bir yorumuyla ortalığı karıştırıyordu. İnsanlar dönüşümlü olarak dans ediyor ve içki içiyordu, bazıları aynı anda her ikisini de yapıyordu. Bizi saran soğuk gece boyunca dağılmış gibiydi. Gerçi bunun nedeni herkesin aldığı alkol olabilir.

Her zamanki gibi kendimi tutuyordum. Thomas ve Geneva Sierra Hayes'in Cinnamon Blueberry Shine'ına tadımdaki üst düzey bir cabernet gibi davranırken Devlin kahkahalarını öksürük kriziyle örtüyordu. Ama daha çok tükürmeleri gerekiyordu.

Bootleggers bütün yıl Moonshine Tasting için çalıştı ve ertesi gün hepimiz kendimizi bok gibi hissettik. Ama buna değdi.

"Neye bakıyorum ben?" Jonah bir gözünü kapatıp başını eğerek sordu. Sağlıklı gıda bağımlıları hafif kilolarıyla ün salmışlardı ve 'parıltıya' çabucak yenik düşerlerdi.

"Bu Bootleg Seniors'ın masası olmalı," diye açıkladım. Gram-Gram, Devlin'in Büyükannesi Louisa ve kız arkadaşı Estelle, koyu mor sıvı shotlarla dolu bir masayı idare ediyorlardı.

Jonah bir bardak aldı ve kokladı.

"Mystery 'Shine, evlat," dedi Louisa Nine dikkatini örgüsüne vermeden önce.

"Öksürük şurubu gibi kokuyor," diye kaşlarını çatı Jonah.

Gram-Gram ona, "Çoğunlukla sadece rengi için," diye güvence verdi.

"Bu tıbbi kaçak içki."

Jonah üzüm aromalı öksürük kesicisini yudumlarken yüzümü buruşturdum.

Wade Zirkel'in masasından bir örnek daha alarak, "Bu şehir oldukça harika," dedi.

"Belki de sosisli sandviç standını ziyaret etsek iyi olur," diye önerdim, sarhoş üvey kardeşimi sabah onaylamayacağı karbonhidratlara doğru yönlendirerek. "Hâlâ lisede Kara Cuma eğitim kampına gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Harika olacak. O kalorileri yak," dedi kollarını koşuyormuş gibi pompalayarak. "Bir yere mi gidiyorum?"

"Hayır. Ama şu sucuklu ekmeği ye. Yoksa eğitim kampı için yataktan çıkamazsın."

Jonah mecburen yarısını ağzına attı. "Umm. Karbonhidratlar. Kötü bir şöhrete sahipler, biliyor musun?"

En azından. Ben öyle dediğini sandım. Emin olmak için ağzı çok doluydu.

"Hey, Cass-i-deee nerede?" diye şarkı söyledi.

Ağzına bir sucuklu ekmek daha attım. "Şerif Yardımcısı Tucker'ın soruları konusunda sessiz ol," diye uyardım onu. "Sakin davranıyoruz. Kimsenin çıktığımızı bilmemesi gerekiyor. Hatırladın mı?"

Jonah homurdandı. "Sanki bu kasabada sır saklayabilirmişsin gibi."

"Deneyeceğiz. Dedektif Connelly, Cassidy'nin cinayet şüphelilerinin aileleriyle arkadaşlık etmesini hoş karşılamıyor."

"Bu saçmalık. Bu cinsiyetçi bir saçmalık. Eminim bunu Şerif Tucker'a ya da Bubba'ya söylemiyordur," dedi Jonah.

"İçki insanı bilge yapar," diye takıldım. Cinsiyetçi bir saçmalık olsun ya da olmasın, Cassidy'nin benimle çıktığı için acı çekmesini istemiyordum. Benimle arkadaşlık etmesi, on dört yaşından beri hayalini kurduğu işe mal olursa, kızı benimle evlenmeye nasıl ikna edebilirdim ki?

"Psst." Cassidy lal rengi kazağı ve lacivert yeleğiyle yanımdan geçip gitti. "On dakika sonra Mona Lisa'nın kümesinde buluşalım." Dudakları kıpırdamıyordu ve göz teması kurmuyordu. İlişkimizin gizlilik kısmını

Erkek arkadaşıyla buluşmak için evden gizlice çıkan bir genç kız gibi.

Kabul etmek zorundaydım. Çok sıcaktı.

"Merhaba, Şerif Yardımcısı Tucker," diye bağırdı Jonah.

Cassidy arkasını döndü ve sırtıttı. "On dakika," diye mırıldandı.

Jonah'dan hemen kurtulmam gerekiyordu.

Gibson hâlâ oynuyordu. Scarlett, Devlin'in ailesine bakıcılık yapıyordu ve sürü güdecek başka bir ayyaşa ihtiyacı yoktu. Geriye Jameson ve Leah Mae kalmıştı. Dışarıdaki ısıtıcılardan birine yaslanmışlar, birbirlerinin gözlerinin içine yüzlerine yapıştırılmış gibi bakıyorlardı. Bir şişe su ve bir sucuk daha aldım ve Jonah'ı onlara doğru çektim.

Jameson'a "Jonah senden daha fazla sınav çekebileceğine dair iddiaya girdi," dedim.

Yiyecek ve suyu Leah Mae'ye uzattım. "Onu besleyin ve sulayın."

"Nereye gidiyorsun?" Jonah mecburen kaldırıma inip sınav çekmeye başlayınca Jameson sordu.

"Bir. İki. Dört..."

"Önemli bir müdür yardımcısı işi," diye yalan söyledim. Jameson söylediklerimi anladı ve bana başparmağıyla onay verdi.

Erkenciydim ve hevesliydim. Ama bütün gün ona dokunmaktan başka bir şey düşünmemiştim.

Tavuk kulübesinin önünde bir ileri bir geri volta attım ve Mona Lisa'nın evde mi olduğunu yoksa dışarıda şenliklerin tadını mı çıkardığını merak ettim.

Ayak seslerini duydum ve kırmızı kazağın parıltısını gördüğümde uzanıp onu yakaladım.

Cassidy ağızımla yuttuğum küçük bir şaşkınlık nefesi verdi. Bütün gün ona çok yakındım. Dirsek dirseğe ama yine de ona istediğim gibi dokunamamıştım. Bunu burada, bu rahat sokakta telafi edecektik.

Onu binanın soğuk tuğlalarına bastırdım ve takıntılı bir erkek gibi öptüm. Tadı şeftali ay ışığı ve yıldız ışığı gibiydi ve ben daha fazlasını istiyordum.

Elleri saçlarımda, ceketimin altında, gömleğimin altında geziniyor, tenimi, teması arıyordu. Çok uzun zamandır yoksun bırakılmıştık. Ve şimdi seviliyorduk. Bütündük. Gerçektik.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ağızına karşı.

"Sana inanmaya başlıyorum," diye nefes aldı beni bir öpücük daha için aşağı çekmeden önce.

Ona doğru eğildim ve kalçalarım ile onu tuğlaya doğru tuttum. "Bu benim yeni favori pozisyonum," dedi gülerek ve iç çekerek.

"Benim de öyle. Sen hangi pozisyonda olursan ol benim favorim."

Ellerimi kazağının altına soktum ve tenini sıcak ve davetkâr buldum. O kadar pürüzsüz ve yumuşaktı ki. Onun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Bunu yapacağını hayal ederdim. Yanından geçerken uzanıp beni yakalayacağını. Beni karanlığa sürükleyeceğini. Benimle birlikte olacaktın," diye fısıldadı.

"Tatlım, inan bana. Bunu bir ya da iki kereden fazla düşündüm," diye itiraf ettim ve boynuna bir öpücük kondurdum.

Onu ısırmak, tatmak, işaretlemek istedim.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Sakın morluk bırakayım deme," diye tısladı.

Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki, bazen onun düşüncelerini benimkilerden ayıramıyordum.

Beni delirten bir çaresizlikle tekrar öptü. Çok tanıdık ve çok yeni.

"Eve gitmeye ne dersin?" Cassidy sordu, gözleri ihtiyaçtan cam gibiydi.

"Ağaç süslemesini kaçırmanın sakıncası yok değil mi?"

Kıs kıs güldü. Ayışığı Tadımı her zaman tadımcıların sarhoş bir şekilde bankanın önündeki meydanda bulunan yirmi metrelik ladinin alt altı metresini süslemesiyle sona ererdi. Yarın kasabanın bakım işçileri bu pisliği temizler ve doğru şekilde süslerlerdi. Ama ısıltılı bir gece için Bootleg Springs dağınıklığını gururla taşıdı.

"Sanırım bir yıl atlayabilirim," dedi Cassidy, alt dudağını dişleriyle çekmeden önce ağzımın köşesine bir öpücük kondurarak.

"Eğer hemen gitmezsen, eve varamayacağız. Şahit olarak bir tavuğun olduğu bir ara sokakta olacağız," diye uyardım onu.

O kadar sertleşmişim ki aletimde fermuar izi kalacaktı.

Gözleri bana parlıyordu ve hayatım boyunca daha güzel bir kız görmediğimi fark ettim. Şehvet ve aşk içimin derinliklerinde kıvrıldı ve lanet bir gül gibi açtı. Cassidy ile her şeye sahiptim.

"Hadi eve gidelim," diyerek elimi tuttu ve beni sokağın ağzına doğru çekti.

"Oh, affedersiniz. Affedersiniz!" Cassidy aniden durdu ve ben de sırtına çarparak onu Yargıç Kendall'ın kollarına düşürdüm.

BOMIE

I Cassidy'nin geri sıçrayıp elini benimkinden kurtardığında yaşadığı paniği hissedebiliyordum. Yargıç ve Bayan Kendall aramızda bir ileri bir geri baktılar. İkimizin de ailesinin aynı olduğunu bilmek garipti.

birbirlerine çok bağlıydılar. Ancak koşullar göz önüne alındığında, her iki taraf da kazak haberinin duyulmasından bu yana birbirlerinden uzak durmak için ellerinden geleni yapmıştı.

"Bay Bodine," dedi Yargıç Kendall resmi bir şekilde. "Sizi gördüğüme sevindim." "Sizi de efendim," dedim ve elimi sıkmak için uzattım.

"Ve Şerif Yardımcısı Tucker." Bakışları tekrar Cassidy'ye kaydı. Uzaktan ilgileniyormuş gibi hesaplıyordu. "Karım bana o fotoğrafları sizinle paylaştığını söyledi."

Cassidy sesli bir şekilde yutkundu. "Evet, efendim."

"Bu çirkinliği nihayet geride bırakabileceğinizi umuyorum. Eminim Bay Bodine ve ailesinin geri kalanı da aynı fikirde olacaktır."

Ne haltlar dönüyordu?

Cassidy, "Soruşturma memuru fotoğraflarla çok ilgilendi," dedi. Kulaklarının uçları parlak pembeydi ama profesyonel bir ses tonuyla konuşmayı başarıyordu.

Bayan Kendall ürpertici bir nefes verdi. "Bu meseleyi geride bırakmanın zamanı geldi. Bay Bodine," dedi bana hitaben. "Bowie. Kızımın bencilce davranışlarının ailenize yaşattığı acı ve ıstırap için gerçekten çok üzgünüm. Anne ve babanızla tanıştığımı hiç sanmıyorum. Ama onlara da bir özür borçlu olduğumu hissediyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Babamın öldürdüğünden şüphelenilen kızın ailesi bana kırılmamamı söylüyordu. Avukatımız Jayme, Kendall'larla konuştuğumu duyarsa beni öldürürdü.

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim," dedim güçlükle.

Yargıç Kendall sanki büyük bir konuşma yapacakmış gibi boğazını temizledi. "Bence ikimizin ailesi de yeni bir başlangıç yapmaya hazır," dedi. "Ve bu temelsiz soruşturmaya hızlı bir çözüm bulunması ikimiz için de en iyisi olacaktır."

"Evet, efendim." Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Batı Virginia'da kibarca başınızı sallarsanız ve efendim ya da hanımefendi diyerek konuşmadan çıkarsınız.

Yargıç Kendall, "Yardımcı, umarım gerekeni yapacağınıza, hem Kendall'lar hem de Bodine'ler için en iyisini yapacağınıza güvenebiliriz," dedi. Ona attığı bakış sanki bir mesaj taşıyor gibiydi. Ama benim için anlaşılmazdı.

Cassidy onlara gecenin tadını çıkarmalarını söylemek için biraz gürültü yaptı. Kendall'lar şenlikten uzaklaşıp geceye doğru yürümeye başladılar.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Sokağın ağzında volta atıyordu. "Neler oluyor?" Ona sordum.

"Kendall'ların, Dedektif Connelly bir dahaki ziyaretinde beni seninle öpüşürken gördüklerini söylememe ihtimalleri nedir?"

"Cassidy, burası Bootleg Springs. Eğer polisler tanıdıkları birinin karıştığı her davadan çekilselerdi, hiçbir şeyi soruşturacak kimse kalmazdı."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama Connelly bunu bilmiyor!" "Yargıç resimlerden bahsetti. Bu neyle ilgiliydi?" diye sordum.

"Önemli değil," dedi. "Bu kamuya açık bir bilgi değil."

"Bu beni ve ailemi etkiler mi?" Kız arkadaşımın yine rozetinin arkasına saklandığı izlenimini edinerek üsteledim.

"Bowie, dava detaylarını seninle paylaşamam. Kızartacak daha büyük balıklarımız var!" "Öyle mi Cassidy?"

Onun işiyle ilgili endişelerini, soruşturmasının ailem üzerindeki etkileriyle karşılaştırmam pek adil değildi. Ama deneme sürecindeki ilişkimize günler kala Cassidy'nin başladığı yere dönmesi ve benden bir şeyler saklaması hoşuma gitmiyordu.

"Yargıç resimleri gündeme getirdi. Belli ki onları bilmemi istiyor," diye belirttim.

Cassidy önümde bir ileri bir geri volta atarak, "Evet ve bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Bileğini kavradım ve onu sabit tuttum. "Bilmem gereken bir şeyi sürekli ima eden üç kişiyle sohbet etmekten hoşlanmıyorum. Bana güvenmeye hazır olduğunda, gel beni bul," dedim. Uzaklaşmak için döndüm. Hâlâ her şeyi kendi başına halletmeye kararlıydı. Hâlâ yaptığım şey için beni cezalandırıyordu.

"Bowie Bodine, bir keresinde yüzüme kapı kapatmana izin vermiştim. Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim." Kolumdan tuttu ve beni döndürdü. Öfke ondan elektrik gibi koptu.

"Bu sadece soruşturma meselesi değil Cassidy. Bana güvenmen gerekiyor," diye hatırlattım ona. "Kendi hayatını benimkinden ayrı tutamazsın."

Beni tutmayı bıraktı. "O resimler Callie Kendall'ın kollarındaki yaralara aitti. Kesikler. Çok daha eski yaraların izleri. Onunla konuşmaya gittiğimde Bayan Kendall onları bana verdi" dedi.

"Kesik mi?"

"Bayan Kendall, Callie'nin kesici olduğunu iddia ediyor. Kendine zarar verme davranışı. Resimler kesinlikle inandırıcı. Ve fotoğrafları Connelly'ye verdiğimde beni masa başı görevine indirdi."

Zihnim yarışıyordu. "Neden?" diye sordum.

"Ben nereden bileyim? O, kendisinin bulamadığı bir kanıt ortaya çıkardığım için sinirlenen bir pislik. Belki de onu kötü göstermişimdir?"

"Peşinde mi?" diye sordum. Callie Kendall'ın gerçekten kendini öldürmüş olması mümkün müydü? Gölde Rusty Reef'in üzerinde ters taklalar atarak kalabalığı kendine hayran bırakan o parlak kızın öylece pes ettiğini düşünemiyordum.

Ama yine de kapalı kapılar ardında çok şey oldu.

Bir katilin oğlu olmak istemedim. Ama aynı zamanda Callie Kendall'ın kendini öldürmüş olmasından başka bir cevap bulmaya da hevesli değildim.

"Bilmiyorum. Ben soruşturmanın bir parçası değilim! Şu anda zar zor bir işim var!"

Cassidy iyi ve kızgındı.

"Neden bana fotoğraflardan bahsetmedin?" Neden söylemediğini çok iyi biliyordum ve bunun nedeni davranış kuralları falan değildi. En azından tam olarak değil. Cassidy, kalbini kırdığım günden beri kendisinden bir şeyler saklıyordu. Anlamıştım. Anlamıştım. Bu onun için bir hayatta kalma mekanizmasıydı, bana ya da başka bir şeye ihtiyacı olmadığını kanıtlıyordu. Her şeyi kendi başına halledebileceğini kanıtlıyordu.

Ama sonsuza kadar gerçek bir şansımız olacaksa, bu bok uçmayacaktı.

Cassidy kollarını havaya kaldırdı ve hüsran dolu bir inilti çıkardı. "Yemin ederim Bowie, beni delirtiyorsun. Bu devam eden bir soruşturmanın kanıtı. Kurallar var! Zaten işimi kaybetmeme ramak kaldı!"

"Ve sen bana güvenmiyorsun," dedim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, omuzları çökmüştü. "Dürüst olmak gerekirse, Kendall'ların Connelly'ye bizden bahsetmesinden korkup aynı zamanda sana kızamam. Duygusal kapasitem yok."

"O zaman bir süre bunun üzerinde düşünün. Her şeyi kendin yapmak zorundaymışsın gibi hissediyorsun. Ve bir ilişki böyle yürümez." En azından ben öyle düşünmüyordum. Annemle babam çoğunlukla birbirlerinden nefret ettikleri için hayatımda pek de iyi örnekler yoktu.

Burnunun kemerini sıktı ve tuğla duvara yaslandı. "Bak. Bu ilişki olayında yeniyim. Çok yeniyim. Daha önce hiç 'bakalım nereye varacak' türünden bir ilişki yaşadığımı sanmıyorum. Bu yüzden çuvalalayacağım. Ama lanet olsun Bowie, sen de batırıyorsun. İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum. İşimi yapmama engel olmamanı istiyorum."

"Senden tek istediğim," dedim yavaşça ona yaklaşarak, "bize gerçek bir şans vermen. Bu da bana güvenmen anlamına geliyor. Bana tüm o süslü polis raporlarının fotokopilerini vermeyeceğinizi anlıyorum. Ben de senden onları istemezdim. Ama işinizi biraz fazla iyi yaptığınız için Dedektif Connelly'nin sizi bir davadan alması gibi bir şey olduğunda, bilmek istiyorum."

Ellerimi başının iki yanına koydum.

"Tüm bunları nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Herkes için doğru olanı yapmak istiyorum ama işimde kötü olmak ya da ilişkimizde kötü olmak arasında bir denge kuramıyorum."

"Hadi bunu çözelim. Birlikte." Eğildim ve burnunun ucunu öptüm.

"Başarısız olmaktan hoşlanmıyorum Bowie," dedi, ses tonu ciddiye. "O zaman sana izin vermeyeceğim, Doğru İşler Yardımcısı."

Üzgün ve yorgun görünüyordu. Sevişme seansımızın enerjisi ve heyecanı dağılmıştı. "Şu ağaca cicili bicili bir şeyler asmaya ne dersin?" Ben önerdim. "Noel dekorasyonu seni her zaman daha iyi hissettirir."

"Sessiz olmamız gerekiyor," diye hatırlattı bana.

"Seni öpmeyeceğime ya da erkek arkadaşça sayılabilecek başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum," diye söz verdim.

"Sence Kendall'lar Connelly'ye bizden bahsedecek mi?"

"Tek gördükleri ara sokaktan gülerek çıkmamızdı. Bana dedikoducu bir tip gibi gelmediler." Belki de yıllarca fısıltılara, acıyan bakışlara katlandıkları içindi. Ama Kendall'lar sır saklayabilecek gibi görünüyorlardı.

BOMIE

W

Ertesi sabah hepimiz lisenin spor salonunda toplanmış, Jonah'ın acemi kampı akşamdan kalmalığıyla mücadele edişini izliyorduk. Gibs bile buradaydı, bilerek gelmişti. Elbette, Gibson

asla akşamdan kalma olmazdı. O hiç içmedi. Babamız içerdi, bu yüzden Gibs hiç içmedi. Onun metanetine hayranlık duyardım ama bazen bir şeyi başkası yaptığı için yapmamanın, sırf başkası yaptığı için yapmak kadar kötü olup olmadığını merak ederdim.

başkası yaptı.

Jonah, "Tamam, hadi biraz yüksek diz koşusuyla başlayalım," diye homurdandı ve bize sıralara ayrılmamızı işaret etti. Solungaçlarının etrafında biraz yeşil görünüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, çoğumuz öyleydik. Otuz kişiydik, yaşlarımız, boylarımız ve şekillerimiz farklıydı. Bahse girerim ki yüzde ellimiz akşamdan kalmaydı.

Sanki evren bunu emretmiş gibi Cassidy yanımda sıraya girdi ve spor salonunun zemininden yarı sahaya kadar birlikte koştuk. Yalnız gelmek ve mesafeli olmak konusunda ısrar etmişti.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Öfleyip püflememeye çalışarak sordum. Belki de Jonah'a biraz daha fazla zaman ayırmalıyım.

Bana bakmadı. "Tamam."

Dün gece yanağıma üstünkörü bir öpücük kondurmuş ve kapıyı arkasından kapatarak içeri girmişti.

Bir ipucu alabilirim.

Bu ilişki olayı yeniydi. İkimizin de bazı yanlış adımlar atması kaçınılmazdı. Ondan gizli bilgileri paylaşmasını istemem adil değildi. Gecenin bir yarısı, başımı kaldırmış gözüme bakarken

Beni en çok rahatsız eden şeyin hiçbir şeyi paylaşmak *istememesi* olduğunu fark ettim. DNA sonuçları, Callie'nin yaralarının fotoğrafları. Bilmek isteyeceğim aklına bile gelmemiştir. İşine olan sadakati ile bana olan sadakati arasında içsel bir ahlaki savaş yoktu.

İşi, kanun, her zaman onun yanındaydı. Ama ben değildim.

Elbette Cassidy'nin paylaşmak *isteyeceği hiç aklına gelmemiştir*. Kurallara uyan, kitabına göre hareket eden biriydi ve bu onun sevdiğim yönlerinden biriydi. Bu kararlılık. Bu sabitlik. Sağlamlığı konusunda ona güvenebilirdim. Ruh hali bir bahar esintisinden daha hızlı değişen annemin aksine.

Uykuya dalmadan önce bir saat boyunca Jayme'i arayıp resimlerden haberdar edip etmemeyi tartıştım. Sonunda şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Avukatımız Connelly'ye o resimlerle ilgili sorular sormaya başlarsa, bilginin nereden geldiğini tam olarak bilecekti. Kanuna güvenmem gerekiyordu. Şimdilik.

"Cass," dedim yarı sahaya geldiğimizde. *Jonah ne yapmaya çalışıyordu? Isınma hareketiyle bizi öldürmeye mi?* "Özür dilerim. Kurallarını çiğnemeni beklememeliydim. Bu adil değildi."

Ayağı takıldı ve toparlanarak bana yetişti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Peki ya 'Bu sabah çok yakışıklı görünüyorsun Bowie,' desem?" diye önerdim.

Bana küçük bir gülümsemeyle biten bir bakış fırlattı. "Sana gerçekten kızgın değilim," dedi.

Başlangıç noktamıza geri döndük ve konuşmayı bitirmeye hazır olmadığım için çizgiyi geçtim.

"Bowie," diye tısladı uyarırcasına, etrafımızdaki terli, akşamdan kalma kalabalığa bakarak.

"Cass, yıllar boyunca dokuz milyon konuşma yaptık. Artık sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur."

At kuyruğunu bağlamak için zaman harcadı. "Kendime kızgıyım. Tehlikede olan benim işim. Daha iyi önlemler almalıydım. Hatta sana bulaşmamalıydım bile."

Bundan hoşlanmadım. "Sence de aramıza yeterince insanın girmesine izin vermedik mi?"

Göğsüme vurdu ve sonra kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Bunu söylemenin tek nedeni, bu sefer sorunun sen ve babamdan kaynaklanmıyor olması!"

Tokat attığı yeri dalgınca ovaladım. Çok zayıf bir noktası olabilirdi.

Kadın isteksizce bana sekiz yıl müsamaha göstermişti. Sabırlı olmak gibi bir sorumluluğum vardı.

"Sonra konuşalım," diye önerdi, gözleri daha önce hiç görmediğim yakındaki güzel bir esmer kıza kaydı. O, geri kalanımızın aksine neşeli ve Jonah'ın acı dolu talimatlarını yerine getirmeye hevesliydi.

"Sonra," diye kabul ettim.

"BU KORKUNÇTU." Ben ikiye bükülüp rüzgâr emerken Gibson su içiyordu.

Jonah şişesini açıp yeşil ve pütürlü bir şey içerken, "Herkese iyi davrandım," dedi.

"Bu senin sihirli akşamdan kalma ilacın değil, değil mi?" Şüpheyi bakarak sordum.

"Hayır, yeniden dengeleme sarsıntısı," diye hırıldadı.

Cassidy bize katılarak, "Görünüşe göre şehrin çoğunun yeniden dengelenmeye ihtiyacı var," dedi.

Her yerde cesetler vardı. Bazıları cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Bazıları sırt üstü yatmış, spor salonunun tavanına bakıyordu.

"Kahvaltı isteyen var mı?" Devlin sordu. Terlemişti ama sağlıklı bir şekilde, buna alışkındı. Scarlett ayaklarının dibine yayılmış, oksijen ve oksijen eksikliği hakkında mırıldanıyordu.

"Kahvaltı yapabilirim," dedim. Gelecek çarşambaya kadar okul yok. Tatili dört gözle bekliyordum.

Gibson homurdanarak onayladı.

"Gelemem. İşim var," dedi Cassidy, tişörtünün kenarıyla kaşlarını silerken. Karnının parıltısı, spor sütyeninin pembeliği bir an için dikkatimi çekti.

Aşağı, oğlum. Ona karşı olan hislerimi saklamaya alışmıştım. Ama şimdi nihayet onun tadına baktığım için, yüzümün parçalandığını hissediyordum.

"Patronu falan tanımıyor musun?" Scarlett yerden, Cassidy'nin ayakkabı bağcıklarını çekiştirerek alay etti. "Ondan fazladan bir saat isteyemez misin, böylece suçla savaşacağın gün için yakıt alabilirsin?"

"Babam olduğu için özel muamele görmüyorum," dedi Cassidy, çenesi gerilmiş bir halde. "Hepinize iyi günler."

Scarlett, Devlin onu kaldırmak için eğilene kadar bacağını tırmaladı. "Tanrım. Donunun içine ne girmiş?" diye sordu.

Gibson, "Benim tahminim Bowie," dedi.

Kahretsin.

Jonah tavandan sarkan ışıklardan birine sanki çok etkileyiciymiş gibi baktı.

Yere baktım ve başımın arkasını kaşıdım. Daha önce Cassidy hakkındaki yorumları nasıl geçiştirdiğimi hatırlayamıyordum. Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştım? Sanki duygularım gerçek değilmiş gibi? Şu anda burada durmuş suçlu gibi görünüyordum.

"Gördün mü?" Gibs kendini beğenmiş bir tavırla, "Gördün mü?" dedi.

"Sana söylemiştim."

Scarlett heyecandan köpürmeye başlamıştı. "Aman Tanrım." "Kendine hakim ol," diye tısladım. "S a k i n ol. Hiç kimsenin biliyorum."

"Neden olmasın?" Scarlett ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Babamı soruşturan Connelly denen adam onun bize çok yakın olduğunu düşünüyor. Eğer birbirimizi gördüğümüzü bilseydi-" Sağa sola baktım, başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için "-görüştüyorduk, rozetini alırdı."

Devlin kaşlarını çatı. "Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Yetki alanını kontrol etmem gerek-"

Scarlett ona doğru eğilerek, "Avukat gibi konuşmana bayılıyorum," diye nefes aldı. "Onu soruşturmada ald bile." Eğer bir şey yayınlayacak olsaydım

Cassidy'nin kirli çamaşırlarını, sonra da hepsini kuruması için asacaktım. "Sadece eski dosyaları taramasına ve devriye gezmesine izin var."

"Bu saçmalık!" Scarlett tersledi. "Dev, onu dava etmeni ya da barodan atmanı ya da her neyse onu yapmanı istiyorum."

Gibson da onun duygularını yineledi.

"Söylemeye gerek yok, hiçbiriniz bu konuda kimseye tek kelime edemezsiniz yoksa hepinizi balo refakatçisi olarak kaydederim," diye tehdit ettim.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Jonah sordu. Burada işlerin nasıl yürüdüğüne ısınmaya başlamıştı. Kaçak Adalet'in özel bir çekiciliği vardı.

"Şu anda bir şey yok. O hallederse daha iyi olur" dedim.

"Affedersiniz?" Az önceki esmer kız kafasını çemberimize sokuyordu. "Jonah'tı, değil mi?"

Jonah hafifçe telaşlanmış görünüyordu ve ben de bunun kadının aşırı güzel olmasından mı yoksa sadece bir yabancı olmasından mı kaynaklandığını merak ettim. Son birkaç haftadır yabancıların yanında hepimiz biraz dikkatli davranıyorduk. Özellikle de basın şehre geri döndüğünden beri.

"Evet. O benim," dedi.

"Harika bir dersti," dedi ona gülümseyerek.

En azından birinin ışınlanacak kadar enerjisi vardı. Geri kalanımız sadece terli ve hırıltılıydı.

"Teşekkürler," dedi Jonah, ellerini kalçalarına koyduktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya karar verdi.

Scarlett gözleri parlayarak onu izliyordu ve ben Jonah'ı uyarmak için aklıma bir not aldım. Scarlett'in aklına bir fikir geldiğinde, genellikle herkes yolundan çekilir ve istediğini yapmasına izin verirdi. Sonuçlarından kurtulmaya çalışmaktan daha kolaydı.

"Ben Shelby, bu arada." Shelby elini uzattı ve Jonah elini sıkmadan önce uzun süre tereddüt etti.

"Kasabada yeni misin, Shelby?" Scarlett masumiyet timsali bir tavırla sordu.

Gibson gözlerini devirdi. "Arkanı kolla," diye fısıldadı Jonah'a ağzının kenarından.

Shelby sıcak gülümsemesini Scarlett'e çevirerek, "Tatil için şehre geldim," dedi.

Scarlett, "Herhalde hepimizi Bodine'lerde görürsün," diye tahmin etti. "Eminim göreceğim."

5C

CASSIDY

D Bowie'yi tanımak kolaydı. Yıllar boyunca zihinsel işlevlerimin büyük bir kısmını zaten ona adamıştım-Neredeydi? Ne yapıyordu? Neden bu kadar güzel kokuyordu? Beni izliyor muydu?

ve o kadar güçlü bir fiziksel varlığa sahipti ki, tüm bunlar... doğal geliyordu.

Gizli kısmı hariç. Ve işimi kaybedebilirdim. Resimler konusunda ateşkes ilan etmiştik çünkü yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. İkimiz de diğerinin önceliklerini kabul etmiyorduk; ben ve işim, o ve ailesi. Bu yüzden görmezden geldik ve kendiliğinden geçeceğini umduk.

Her akşam Jonah ile yemek yiyorduk, üçümüz günlerimizi değerlendiriyorduk. Her gece Bowie yatağıma gelirdi ve yıllar boyunca her birimizin taşıdığı fantezileri yaşırdık.

Halkın içinde hıyar gibi soğukkanlı davrandık.

Bernie O'Dell'in bizi The Lookout otoparkında öpüşürken yakaladığı zaman hariç. Bowie üstünü örttü ve sadece lastiğinde çivi olup olmadığını kontrol ettiğimi söyledi. Ya da Carolina Rae Carwell'in bizi Yee Haw Yarn and Coffee Christmas Carol Singalong'dan karanlıkta eve yürürken el ele tutuşurken görmüş olabileceği zaman.

Tüm kasaba birkaç bin ışık teli ve el yapımı çelenklerden oluşan bir ormanla Aziz Nick için süslenmişti. Vitrinler tatil sahneleriyle boyanmıştı. Kedilerim sadece birkaç günde bir Bowie'yi öldürmeye çalışan sevimli, eğlenceli oda arkadaşlarıydı. Sadece

Bowie ve benim kavgalarımız bulaşık makinesinin nasıl düzgün doldurulacağı ve kimin daha iyi öpüştüğü üzerineydi.

Spoiler uyarısı: benim yolum ve ben.

Şaka yapıyorum. Bowie çok daha iyi öpüşüyordu ama ben saatlerce çalışarak ona yetişiyordum.

Evet, hayat oldukça mükemmeldi. Tek sorunum adama Noel için ne alacağımdı? Daha yeni çıkmaya başlamıştık, hem de gizlice. Yine de onu tüm hayatım boyunca tanıyordum. Ve altı haftalık gizli flörtümüz o sıralarda sona erecekti.

Ona iyi bir şey bulmam için baskı altındaydım. Gerçekten iyi bir şey.

Dizüstü bilgisayarım, Connelly'den gelen ve o öğleden sonra vardiyam için geldiğimde dikkatimi gerektiren saçma idari görevlerin bir düzine maddelik listesini içeren bir e-postanın sinyalini verdi.

Tamam, *diğer* her şey harikaydı. Ama iş hala bok gibiydi.

Callie Kendall'ın fotoğraflarından beri Connelly benimle ve işimi yapma yeteneğimle ilgili birbiri ardına küçümseyici yorumlar yapıyordu. Boş polis yüzümün intikam için aklıma gelen yaratıcı ve yasadışı fikirleri ne kadar iyi gizlediğiyle gurur duyuyordum. O tacize varan iğneleyici yorumlar yaparken ben kayıtsızca durdum ya da oturdum.

Babam iyi geçinmeyi seven bir adamdı ve onun bile sabrı tükenmek üzereydi. Ama beni savunmak için konuşursa, bu sadece babamın işimi yapmama yardım etmesine ihtiyacım olduğunu kanıtlayacaktı.

Eğer kendimi savunursam, Connelly'nin silahımı ve rozetimi istemesi ihtimali vardı.

Bir arama motoru açtım ve eyalet polisi dedektiflerinin bir belediye departmanı çalışanlarını kovma yetkisine sahip olup olmadığını görmek için hızlı bir araştırma yaptım. Hmm. Kesin cevap kafa karıştırıcı bir "belki" gibi görünüyordu. Acaba bu konuyu Devlin'le konuşmalı mıydım?

"Selam." Bowie mantıksız derecede seksi kafasını mutfağıma soktu. Evlerimiz arasındaki kapılar artık açık kalıyordu. Jonah'ın yanlışlıkla çıplak saçmalıkları görmemesi için geceleri hariç.

"Hey sen," dedim manzaraya hayranlıkla bakarak. Üzerinde dün gece dişlerimle bizzat çıkardığım eşofmanları ve kapüşonlu bir tişört vardı. "Jonah ve ben ön tarafa ışıklar koyuyoruz. Fırın saatini dinleyebilir misin?"

Onunla ilgili her şey çok rahattı.

Ayağa kalktım ve onu mutfağa kadar takip ettim. "Kokladığım bu lezzet de ne?"

Üzerinde Noel Bokları yazan plastik bir çantadan sarmal bir ışık dizisi çıkardı. "Şekerli kurabiye. Annemin tarifi."

Kalbim o komik küçük takla olayını yaptı. Eğer onu hayatım boyunca sevmemiş olsaydım, tek yapmam gereken bu olurdu.

"Şekerli kurabiye mi? Pişiriyor musun? Sıfırdan mı?" Kaseler ve çırpıcılar lavaboda düzgünce istiflenmişti, bu da gizli erkek arkadaşımın gizli erkek arkadaşlar tarihindeki en iyi gizli erkek arkadaş olduğunun kanıtıydı. Ve bu onun annesinin tarifiydi.

"Noel için süsleme yapıp kurabiye yemeden olmaz. Sekiz dakika," dedi, ağzıma bir öpücük bıraktı ve o orantısız gülümsemesini gösterdi. "Onlar bitince diğer tepsileri koyabilirsin."

Fırında bekleyen dört tepsi kurabiyeye göz gezdirdim. "Benim için içinde ne var?" diye sordum.

"Ön verandanı süsleyeceğiz ve istediğin kadar kurabiye alabilirsin."

Satıldı. Biri tokmağı çalsın çünkü bu adamı kesinlikle tutuyordum.

Bana bir öpücük daha verdi, bu gece vardiyamdan sonra olacakların sözünü içeren bir öpücük ve sonra ön kapıdan çıkarken manzaraya hayran kaldım. Bu eşofmanlar yasadışı olmalı. *Hmm. Belki de onu toplum içinde seks yapmaktan tutuklayabilirim?*

Yan tarafıma doğru eğildim ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Kalite kontrol amacıyla ürünün tadına bakabilmek için fırına yakın bir yerde tezgah açmışım.

Adamların ön verandadan konuştuklarını, birilerine seslendiklerini duyabiliyordum. Merak benim doğamda vardı, bu yüzden ön kapının yan ışığından baktım. Vay, vay, Jonah'ın eğitim kampındaki o hoş görünümlü esmerdi, lacivert yün paltosunun içinde olabildiğince sevimli görünüyordu.

Shelby bir şey.

Hmm.

Doğam gereği meraklı ve şüpheciydim. Dersten sonra kendini tanıtmayı ihmal etmemesi ve cehennem gibi soğuk bir günde tesadüfen oradan geçiyor olması burnumun direğini sızlattı.

Tekrar yanıma döndüm ve telefonumu aldım.

Bootleg'e gelince, dedikoducuları seçme şansım vardı. Millie Waggle'ı seçtim ve bir mesaj gönderdim.

Hey, Millie. Shelby'ye rastladın mı? Şehirde yeni. Tatil için kalıyor.

Yaklaşık yirmi saniye sonra, şu anda Bootleg Springs Spa'nın B&B bölümünde ikamet etmekte olan Bayan Shelby Thompson'la ilgili bölüm ve ayetler elimdeydi. Görünüşe göre kiralık bir eve taşınmayı düşünüyormuş. Yedi numara ayakkabı giyyordu. Ve sabahları erken saatlerde çılgınlar gibi koşarken görülüyordu. Çayı kahveye tercih ediyordu ve "herkesle ve her şeyle gerçekten ilgileniyor gibiydi."

Örümcek hislerim karıncalanıyordu. Bayan Shelby Thompson için küçük bir arama yaptım ve bu sonuçlar çok genel olunca istasyonun veri tabanına girdim.

Vay, vay, vay. Merhaba, Shelby Thompson, 28 yaşında, Pittsburgh, Pennsylvania'dan. Sicili tertemizmiş. Son beş yılda ne bir park cezası ne de bir trafik ihlali. Göbek adı ve memleketi de eklenince her zamanki aramamı yeniden yaptım ve aradığımı buldum.

Küçük Bayan Pasta Kadar Güzel, Batı Virginia Üniversitesi'nden gazetecilik diplomasıyla mezun olmuştu. Oh, ve şuraya bakın. Şu anda çeşitli gazetelerde, dergilerde ve bloglarda yazıları yayınlanan serbest bir yazardı.

Jonah'ın aptalca "o çok güzel" ifadesini düşündüm ve onun aşkını ezmek zorunda kalacağım için biraz kötü hissettim. Fırın zamanlayıcısı zzz diye çalışmaya başladı. İkimizin de mutfağına bir makyaj iyi gider, diye düşündüm ve ilk iki tepsi kalp ve ağacı eski fırından çıkarıp soğutma rafları olan hurda masanın üzerine yerleştirdim.

Duvarı yıkıp büyük bir mutfağına sahip olduğumuzda ortaya çıkacak alanı hayal edin.

Kendi etimin cızırtısı beni geri getirdi. Bowie'nin sonsuz ateşine yakalandım, diye düşündüm, istismar edilmiş başparmağımı ağzıma alarak. Bulaşıcıydı. İş durumum olmasaydı, gelecek hakkında biraz hayal kurmak gerçekten cazip olurdu.

Ama Connelly'nin ensemde solumasının ve kargaşaya neden olmasının ne anlamı vardı? O adam söz konusu olduğunda bir plana ihtiyacım vardı. Benim hakkımdaki fikrini değiştirmenin bir yolu.

Çünkü gerçek şu ki, Callie Kendall vakası ısınana ya da soğuyana kadar planlayacak bir geleceğim yoktu. Sonraki iki tepsiyi fırına attım, zamanlayıcıyı sıfırladım ve şekerli muhteşem kokuları görmezden gelmeye çalışarak dizüstü bilgisayarımın başına geri oturdum.

Connelly hâlâ aklımdayken, arama motoruna onun adını yazdım.
"Lanetleneyeğim," diye nefes aldım.

BOMIE

I Scarlett'in araba yoluna girdim ve orada bir teslimat aracı görmeyince küfrettim. Beni bu akşam "strateji belirlemek" için yemeğe davet etmişti ve Tanrı'dan bunun yemek pişirmeyeceği anlamına gelmesini umuyordum.

Kız kardeşim pek çok şeydi. Muhtemelen misafirlerine gıda zehirlenmesi yaşatmayacak fena olmayan bir aşçı bunlardan biri değildi.

Kendimi kulübenin ön kapısından içeri attım ve koridoru kapatan takım elbiselerle dolu bir giysi rafına çarptım. "Scarlett?"

Burada hoş olmayan bir koku vardı. Yanmış et ve bozuk yumurta gibi. Neden bir şeyler almayı teklif etmedim?

"Buraya gel Bow," diye seslendi mutfaktan.

Ev, bir yatak odası, küvetten biraz daha büyük bir banyo ve aşağı yukarı benim oturma odam büyüklüğünde bir oturma-yemek-mutfak alanıyla oyuncak bebek boyutlarındaydı. Göl kıyısındaki hurdalığı ve ağaçlarla dolu bahçesiyle Scarlett'e tam uyuyordu. En azından Giysi Atı Devlin taşınana kadar öyleydi. İki dizüstü bilgisayarın ve bir yığın evrakın ağırlığı altında bükülen katlanır bir masaya yer açmak için duvara yaslanmış olan sehpanın üstünde bir ayakkabılık vardı.

"Ev ofisimizi nasıl buldunuz?" Scarlett cıvıladı.

O ve Devlin önlüklerini giymiş, sıcak pedlerini takmış, köfte olabilecek gibi görünen bir şeyi tavadan kazımaya çalışıyorlardı.

"Gerçekten ev gibi," diye yalan söyledim, yere yığılmış kitaplara dikkat ederek. Yavru kedi Jedidiah, veranda kapılarını kapatacak şekilde üst üste yığılmış yarım düzine çamaşır sepetinden birinde duran çok hoş görünümlü kaşmir bir kazağı çözüyordu.

Devlin yanmış gri etten başını kaldırıp baktı. "Dün temel atıldılar. Altı ay sonra yayılabileceğimiz bir alanımız olacak," dedi neşeyle.

Başımın arkasını kaşıdım. Her düz yüzey, hak ettiği yere sahip olması gereken şeylerin altına gömülmüştü. Sanırım iki bağımsız hayatı alıp altı yüz metre karede bir araya getirince böyle oluyordu. Şimdi, Cassidy ve benim üzerinde çalışabileceğimiz koca bir evimiz vardı. Duvarları kaldırabilirdik ve başıboş dolaşmak için bolca yerimiz olurdu.

"Tak tak," diye seslendi Cassidy ön kapıdan.

"Neyin peşindesin sen?" Kız kardeşime tısladım.

Scarlett hınzırca, "Bu benimle, bana hâlâ birlikte olduğunuzu söylemeyen *gizli* kız arkadaşın arasında," dedi. "Mutfakta, Cass," diye şarkı söyledi.

Cassidy köşeden döndü, bir yığın hukuk kitabından kıl payı kurtuldu ve beni görünce kısa bir süre durdu. Üniforma giymişti ve saçlarını topuz yapmıştı.

"Bu güzel değil mi?" Scarlett tatlı tatlı sordu. "Diğerlerini de davet ederdim, ama yerimiz kalmadı."

"Cassidy, arabamda ödünç almak istediğin şey var-" Ben başladım. Ama kız kardeşim sözümü kesti.

"Bowie, buzdolabından acılı yumurtaları çıkarır mısın?" diye sordu. Ses tonunda bir gerginlik vardı. Beni uyarıyordu. Önce aile.

Cassidy'yi yalnız yakalamalı ve ona Scarlett Bodine tuzağına düştüğünü söylemeliydim.

"Eminim Devlin yumurtaları halledebilir," dedim.

Scarlett, "Lanet yumurtaları getir, Bowie," diye bağırdı. "Ve sakın benimle şuradaki gizli dostunun arasına girmeyi aklından bile geçirme," diye ekledi, buzdolabına ulaşmak için onunla Devlin'in arasına girdiğimde sadece benim duyabileceğim şekilde.

Kapıyı açtım ve sülfür kokusundan öğürdüm. Devlin de benimle birlikte kapının arkasına saklandı ve kazağını burnunun üzerine çekti. "Neler oluyor?" diye sordu, kaşmir yüzünden sesi boğuklaşmıştı.

"Sanırım Scarlett Cassidy'ye sır tutma konusunda bir ders vermeye çalışıyor."

"Bu eğlenceli olmalı. Sakın köfteyi yeme. Yere düşürdü ve kedi üzerinden geçti," diye fısıldadı.

"Bildiğim iyi oldu."

"Ee Cassidy, sende ne var ne yok? Bugünlerde dünyanda neler oluyor?" Scarlett sordu.

Doğrudum ve ellerimi Scarlett'in arkasından bir hava trafik kontrolörü gibi salladım.

Scarlett esintiyi hissetmiş olmalıydı, çünkü başı döndü.

Masum bir şekilde, sarıdan çok turuncu olan haşlanmış yumurta tepsisini, kokusu bana bulaşmasın diye kol mesafesinden tuttum.

Cassidy'nin kırışmış burnundan kokunun ona doğru geldiğini anlayabiliyordum.

Scarlett, "Teşekkür ederim Bowie," dedi, Ağustos ayında içilen bir bardak tatlı çaydan daha tatlı bir sesle. İşler boka sarmak üzereydi.

Kolunu benim koluma doladı. "Yeniden *arkadaş* olduğunuz için çok mutluyum.

Arkadaş olmak harika değil mi? Tanrı seni korusun." Cassidy'ye "Biliyor," diye mırıldandım.

Cassidy gözlerini devirdi. O aptal değildi. "Bowie sana söyledi," dedi ve sadede geldi.

Pasta kadar güzel Scarlett kayboldu ve yerini şiddetle kızgın Scarlett aldı. "Çok haklısın, bana söyledi, senin de yapman gereken buydu. Biz bir aileyiz, Cassidy Ann Tucker. İkinci sınıftan beri Bowie ile evlenmeni planlıyorum. Ve sen bana söylemeden bir ilişkiye başlamanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

"Oh, sana güvenebilirim, değil mi?" Cassidy bana doğru dönerek talepte bulundu. "Sakın bana söylemen gereken bir şeyi söylediği için ona kızmaya kalkma.

var," diye bağırdı Scarlett.

Cassidy bana daha sonra tartışacağımızı belli eden bir bakış attı. Ama önce kızartması gereken daha gürültülü, daha acımasız balıklar vardı.

"Şimdi Scarlett," diye başladı en sakın milletvekili sesiyle.

"Sakın bana 'şimdi Scarlett' deme! Benden başka ne saklıyorsun? Altı ay önce henüz kimsenin sahip çıkmadığı o büyük piyangoyu mu kazandın? Gerçek adın Cassidy mi?"

"Belki de dışarı çıkmalıyız," dedi Devlin.

Jedidiah koşarak kitaplığa doğru atıldı ve Scarlett, June ve Cassidy'nin fotoğrafını devirebilmek için en üst rafa tırmandı. Acaba bu bir tesadüf müydü, yoksa Scarlett onu eğitmiş miydi?

Devlin'e, "Sanırım işler çirkinleşirse diye içeride kalmam gerekiyor," dedim. "Kendimi gayet iyi idare edebilirim." Cassidy bana ters ters baktı.

Scarlett suçlayıcı bir parmakla Cassidy'yi göstererek, "İşte bu senin aptal sorunun, seni aptal herif," dedi. "Her şeyi kendim yapabilirim," diye taklit etti.

Cassidy, "Her şeyi kendim yapabilirim," diye savundu.

"Yapmak zorunda değilsin, seni aptal! Bu sırlar da neyin nesi? DNA testleri yüzünden seni biraz rahat bıraktım. Ama *kardeşimle* çıkıyorsun ve bana söylemeyi düşünmedin mi? Bu senin ikinci vuruşun, Tucker."

Devlin barışçı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Belki de hepimiz oturup tartışmalıyız-"

"Çıkın dışarı!" Scarlett ve Cassidy emretti.

"Evet, hanımefendi," dedim ve avlu kapısına doğru deli gibi koşmaya başladım. Devlin peşimden geliyordu.

Cam kapıyı biraz açık bıraktım, böylece güvenli bir şekilde kulak misafiri olabilirdik ve sonra Devlin'in geçmiş yaşamına ait olması gereken minderli bir sezlonga oturdum.

Cep telefonunu çıkarıyordu.

"Polisleri arayamazsın. Bir tanesi zaten burada," diye şaka yaptım. "Pizza için arıyorum."

CASSIDY

"**I** Bowie'nin sana söylediğine inanamıyorum," diye homurdandım. Yürümek istedim ama Scarlett'in tıka basa dolu evinde yer yoktu.

"Bana söylemediğine inanamıyorum! Biz bir aileyiz!" Scarlett bağırdı. Koltuğun ve Devlin'in spor kıyafetleriyle dolu iki çamaşır sepetinin diğer tarafındaydı.

"Hikayenin tamamını bilmiyorsun. Ve sen de çeneni kapalı tutmasıyla tanınan biri değilsin!"

Yeşil gözleri kısıldı ve Tehlikeli Bölge'ye girdiğimi anladım.

"Connelly'nin seni bir masaya bağladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? rehin tuttuğunu mu sanıyorsun? Ve gerçekten Bowie'nin koşarak gelip senin hakkında hikâyeler anlattığını mı düşünüyorsun? Şu anda sana o kadar kızgınım ki, Cassidy Ann, tükürebilirim!"

"Bowie sana ondan yapmamasını istediğim bir şeyi söyledi." Tanrım. Bu, Callie Kendall'ın fotoğrafları hakkında da baklayı ağzından çıkardığı anlamına mı geliyordu? Başım ağrımaya başlamıştı ve bunun tek nedeni o floresan turuncu haşlanmış yumurtaların kokusuydu.

Scarlett koltuğun üzerinden sehpa tırmanarak, "Şimdi beni dinle, Kışsurat," dedi. "Gibson ikinizin birlikte olduğunuzu tahmin etti ve Bowie yalan söylerken yaptığı o seğirme hareketini yaptı, böylece hepimiz bildik."

"Hepsi mi? Herkes kim?" Sesim normalden bir oktav daha yüksekti.

"Tüm lanet aile. Kara Cuma'dan beri. Bana gerçeği söylemen için sana iki hafta verdim! En iyi arkadaşım ve kardeşimsin ve bilmeyi hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

İrkildim. "Bilmeyi hak etmediğinden değil. Bu sadece... karmaşık."

"Astrofizik bile olsa umurumda değil! Bu saçmalığı kendine saklamaya bir son vermelisin." Parmağıyla üniformamın üzerindeki isim levhamı delecek kadar yaklaşmıştı. "Şunu iyi anla, şerif yardımcısı, bokla uğraşmak bir şeydir, ama insanları bilerek dışlamak başka bir şeydir."

Çenemi tuttum. "Bak. Özür dilerim. Bu işin ne kadar ciddileşeceğini bilmiyordum ve eğer ortada heyecanlanacak bir şey yoksa heyecanlanmanı istemedim. Ayrıca, Connelly sizinle hiçbir şey yapmamı istemiyor. Bowie'yle çıktığımı bilseydi rozetimi alırdı."

"Dev! Bunun mümkün olup olmadığını öğren," diye bağırdı Scarlett avlu kapısında. "Ne yaptığını biliyorum. Bowie seni çok eskiden incitti ve sen de hayatta bir daha kimseye güvenmemeyi kendine görev edindin. Bu ikinizin çözmesi gereken bir şey. Ama ben hayatım boyunca seni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadım."

Aynı şeyi ona söyleyemezdim. Dürüstçe söyleyemezdim. "Bazı sebepler var. İşim-"

"Baban çok uzun zamandır işini insanları dışlamadan ve onları yabancılaştırmadan yapıyor," diye karşılık verdi.

Bu, yelkenlerimin rüzgarını biraz azalttı.

Scarlett kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bak," dedi. "Bizim için yasaları çiğnemeniz gerektiğini söylemiyorum. Bir pisliğin kuklası olmamak için sağduyunu kullanmanı söylüyorum. Connelly en büyük etkiyi yaratana kadar DNA sonuçlarını bekletti ve sonra da bir köpek ve midilli gösterisi düzenleyerek basını çekirge sürüsü gibi üzerimize saldı. Sonuçları sızdıran kişi o olsaydı hiç şaşırırmazdım."

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki Scarlett beni itti. "Biliyordum! Ve sen bana söylemedin mi? Senin derdin ne?"

Camdan dışarı baktım ve Bowie ile Devlin'in bizi duymuyormuş gibi yaparak karanlığa baktıklarını fark ettim.

"Benim sorunum, babam bana iş verdiği için burada olduğumu düşünmesi."

"Siktir. Bu. Neden kendini kocaman bir moron olduğu belli olan bir adama kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Çünkü belki de haklıdır!" Ben de bağırdım.

Scarlett gözlerini devirdi. "İşte şimdi aptallık ediyorsun."

"Ya haklıysa? Ya ben bu teşkilata ait değilsem? Ya bu işi almamın tek nedeni babamın bana vermiş olmasıysa?"

"Onun kafana girmesine izin veriyorsun. Pislik bir yabancının gelip sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemesine izin veriyorsun. İşini mahvetmesine ve arkadaşlarını düşmana dönüştürmesine izin veriyorsun. En kötüsü de, okul öncesinden beri sevdiğin adamla senin arana girmesine izin veriyorsun."

Birdenbire mücadele edemeyecek kadar yorgun düşerek kanepeye uzandım. Ayrıca, Scarlett üzgün oldukları zaman insanlara vurmaktan hoşlanmazdı.

"Sır saklamanız, sadakatinizi hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde Connelly'yi bize tercih etmeniz anlamına geliyor. Bize düşman gibi davranmayı bırak ve ona düşman gibi davranmaya başla."

Tüm sırlardan bıkmıştım. Odun gibi sağa sola yığılıyorlardı. Er ya da geç hepsi alev alacaktı.

"İyi. Bence Connelly bu kişisel kan davasına kendini o kadar kaptırmış ki soruşturmanın önemli kısımlarını görmezden geliyor," dedim. "Bayan Kendall, Callie'nin kendi kendine yaptığı yaraların fotoğraflarını teslim etti ve söyleyebileceğim kadarıyla, onunla ya da yargıçla bu konuda bir konuşma bile yapmadı."

Hakkını yemeyelim, Scarlett hemen sorularla üzerime atlamadı.

"Bilin diye söylüyorum, Bowie resimleri biliyor ama sadece Kendall'lar onun önüne getirdiği için. Ve eğer bu konuda bir haber sızarsa, Connelly bunun benden geldiğini öğrenecek ve bu da profesyonel tabutuma son çiviye çakmak olacak."

Scarlett'in çarkları dönüyordu. O bir tamirci, bir yakıp yıkıcıydı. Bu noktada hangi tarafa meyilli olduğunu söyleyemezdim.

"Şükran Günü'nün hemen öncesinden beri kardeşinle görüşüyorum. Aramızda gerçek bir şeyler olup olmadığını görmek için altı haftalık bir deneme yapmayı kabul etti."

"Ve var mı?" Scarlett beklenti içinde sordu.

"Tabii ki var," beni duyup duymadığını merak ederek cam kapıya baktım. "Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Daha da kötüsü, ona aşığım. Ama işim yüzünden birbirimize sürtünüp duruyoruz. Bunu sonsuza dek istedim, Scar. Bootleg'de polis olmak istedim ve her zaman Bowie Bodine'in sevgilisi olmak istedim. Neden ikisine de sahip olamıyorum?"

"Dinle, Cass. İyi dinle. Yirmi üç yaşındaki Bowie'nin sana zarar vermiş olması onu kötü biri yapmaz. Ve bu Connelly denen adamın kanun adamı olması da onu otomatik olarak iyi biri yapmaz."

Bana doğru ilerledi ve yeni birleşmiş hayatının enkazının etrafında geri döndü. "Gittin ve her ikisinin de kendin hakkında hissettiklerini etkilemesine izin verdin. Senin lanet olası sorunun bu. Başkalarının senin hakkındaki düşüncelerinin kendi düşüncelerini etkilemesine izin veriyorsun. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü seni hiç ilgilendirmez. Senin işin oraya çıkıp olabileceğin en iyi Cassidy Tucker olmak. Başkalarının sana bakış açısına göre yaşamak değil."

Göz kırptım. Birkaç kez. "Yaptığım şey bu mu?"

Scarlett dramatik bir şekilde yere yığıldı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Yüce Tanrım, bütün aptal arkadaşlarımı ve ailemi öldürmemem için bana huzur ver," diye inledi.

"Ne yapmam gerekiyor?" Kızgınlıkla sordum.

"Ne istediğine karar ver. Şerif yardımcısı mı olmak istiyorsun? Kardeşimle birlikte olmak istiyor musun?"

"Evet, ama nasıl-"

"Polislik yaptığınız kişileri tanımak işinizde iyi olma yeteneğinizi azaltır mı?"

"Hayır, ama-"

"Hayatının geri kalanında her Noel sabahı Bowie ile mi uyanmak istiyorsun?"

Evet.

Ben istedim. O adamla bir ömür geçirmek istiyordum. Fırında pişen kurabiyeler, gülen bebekler, kilerde çalınan öpücükler, onun teninin benimkine değmesinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı sessiz geceler.

Sesime güvenmediğimden ve Bowie'nin tüm bu karmaşayı bilmesini istemediğimden başımı salladım.

Scarlett yuvarlanarak oturur pozisyona geçti. "O zaman hayatını nasıl yaşayacağını başkalarının belirlemesine izin verme. Her şeyi tek başına yapmaya çalışmaktan vazgeç. Kendin için ayağa kalkmaya başla. Paylaşın. Bu hayatın bir parçası ol, sadece dışarıdan bakan ve sır saklayan biri değil. Ve Tanrı aşkına, dünyadaki en iyi arkadaşınıza yalan söylemeyi bırakın!"

"Bu birbiriyle çelişen bir sürü tavsiye," diye belirttim.

Ama Scarlett'in benimle işi bitmişti.

"Gizli bir ilişki mi?" diye kendi kendine alay etti ayağa kalkarken. "Bütün hafta boyunca duyduğum en aptalca şey bu." Avlu kapısına doğru yöneldi.

"Kafamın içine girdi," diye itiraf ettim. Connelly, Bowie kalbimi kırdıktan sonra geliştirdiğim çatlakları dürtmüştü. *Yeterince iyi değildim. İçgüdülerim yanılttı. Buraya ait değildim.*

"Sanırım artık ona binme zamanın geldi."

"Bir şeyler bulmuş olabilirim," diye itiraf ettim. "İnternette biraz araştırma yaptım." "Şimdi mi yaptın?" Scarlett başıyla onayladı.

"Lafı açılmışken. Eğitim kampındaki Shelby denen kız mı? O bir gazeteci. Sanırım Jonah aracılığıyla size ulaşmaya çalışıyor. Henüz ona söylemedim." Shelby'nin iltifatları karşısında yüzünde beliren "ah, lanet olsun" ifadesini düşündüm. Adam burada, annesinden ve arkadaşlarından uzakta yalnızlık çekiyor olmalıydı. Ama kazara bir muhabirle yakınlaşmak çözüm değildi.

Scarlett'in gözleri kısıldı. "Oh, bunu göreceğiz." Bir süre sessiz kaldık ve sonra bir kez daha sustuk.

Scarlett, "Her şeyi berbat ettiğini görmek istemiyorum, Cass," diye itiraf etti. "Çarpık otoriteye itaat etmenin doğru olanı yapmak olmadığını anlamalısın. Kendini küçük ve isteklerini az göstermek de öyle. İçten içe neyin doğru olduğunu biliyorsun. Hayattan ne istediğini biliyorsun. O yüzden sırf korkuyorsun diye bunu mahvetme."

Tekrar başımı salladım ve o da avlu kapısına doğru uzandı. Bowie ve Devlin muhtemelen dışarıda donmuşlardı.

"Teşekkürler Scar," dedim usulca.

"Bana teşekkür etme. Sana kızgınlım Cass. Bu hayal kırıklığını bana büyük bir şekilde telafi etmen gerekecek." Benden uzaklaşıp verandaya doğru döndü. "Hepiniz içeri gelebilirsiniz."

"Güzel," dedi Bowie. "Burada donuyoruz ve pizza beş dakika içinde burada olacak."

CASSIDY

"S

Carlett sana hâlâ kızgın mı?" Lake Drive'da dolaşırken Bowie sordu.

Tedbiri elden bıraktım ve beni ikna etmesine izin verdim.

Gece geç saatlerde dondurma yemek için Pop In'e gitmiştik. El ele tutuşmuyorduk ya da dillerimizi birbirimizin boğazına sokmuyorduk ama görünür durumdaydık. Birlikteydik. Şişme bir Kardan Adam Frosty, Yee Haw Yarn and Coffee'nin verandasından silindir şapkasını bana doğru uzattı.

Noel'e bir hafta kalmıştı ve ben acil sorunlarıma çözüm bulamamıştım:

Kovulmadan Bowie ile nasıl çıkılır?

Connelly'nin bana köpek pisliği gibi davranmayı bırakmasını nasıl sağlarım? Scarlett'ten nasıl özür dileyeceğim?

Çok fazla nasıl yapılır sorusu vardı ve çok fazla cevap yoktu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama tatil sakinliğinin altında bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordum. Bir şeyler kırılacaktı. Ama bunun soruşturmadan mı, Bowie'nin sabrından mı, Connelly'nin sınırlı otokontrolünden mi yoksa kalbimden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Evet," diye iç geçirdim ve dondurmali sandviçimi ısırdım. "Bunu nasıl düzelteceğimi henüz tam olarak bulamadım."

"Bir yolunu bulursun," dedi ve arabamın kapısını açtı.

Kaydım, kemerimi taktım. Bowie direksiyonun arkasına geçti ve ısıtıcıyı çalıştırdı. Bana baktı, gözlerinde seksi bir ışıltı vardı. "Son birkaç yıldır kaç kez seni dondurma yemeye götürmek istediğimi biliyor musun?"

Ben de gülümsedim. Ona işkence eden bir özlemini her itiraf ettiğinde, kalbimdeki bir dikişin daha açıldığını hissettim. "Biliyor musun, benim de yıllar içinde birkaç fantezim oldu," diye itiraf ettim.

Bowie'nin bankaya yatırdığı kış temalı fantezilerinden birkaçı üzerinde çalışmıştık. Bol kazak ve altında başka bir şey olmaması oldukça keyifliydi. Şerif Yardımcısı Tucker'ı soyma senaryosu da öyle.

"Söyle bana," dedi, bir eliyle arabamı eve doğru yönlendirirken bir yandan da çilekli kurabiyesini mideye indiriyordu.

"Eskiden yatıya kaldığımda Scarlett'in odasından gizlice çıkıp senin odana girdiğimi hayal ederdim."

"Jameson'la aynı odayı paylaştım," dedi Bowie gülümseyerek.

"Bu yüzden *çok* sessiz olmak zorundayız."

Bana bir bakış attı ve sağa döndü.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi evden uzaklaştırırken güldüm. "Babamın evine."

"Ciddi misin sen?" Hem dehşete kapılmış hem de çok sevinmişim.

"Tadilat falan derken şimdi biraz farklı oldu. Ama eski odamda hâlâ iki adet ikiz yatak var."

"Olmaz! Yapamayız."

"Güzel şerif yardımcısı korktu mu?" Bowie şaka yaptı.

"Ben evde çok güzel bir kraliçe yatağı olan bir yetişkinim," diye belirttim. "Evet, ama on yedi yaşında bir çocuk olsaydım ne olurdu bir düşünsene."

Yirmi bir yaşındaki benim yatağıma gizlice girmiştin."

"Şövalyelik taslar ve beni kapı dışarı ederdin," diye tahmin ettim. İşte tam da bu yüzden hiç yapmamıştım. Kapısının önündeki koridora kadar gitmişim. İki kez. Ama asla bunu deneyecek kadar cesur olamadım.

Bodine çiftliğine üç dakika uzaklıktaydık. Ve o üç dakika içinde, Scarlett'lerde uyurken yaşadığım hemen hemen tüm gençlik fantezilerini yeniden yaşadım. Duştan havluyla çıkıyordum ve Bowie beni odasına sürüklüyordu. Ya da bir şenlik ateşi sırasında beni ormana götürür ve bir ağaca yaslayarak benimle birlikte olurdu. Ya da gecenin bir yarısı mutfakta karşılaşırdık ve beni tezgahın üzerine kaydırıp öperdi.

Ya da odasına gizlice girerdim ve o da çarşafı kaldırıp beni yatağına buyur ederdi.

Garaj yolundan, ağaçlık arazisi ve düzenli beyaz süslemeleriyle bungalov eve doğru ilerledi. Evin dış cephesini koyu yeşile boyamışlar ve

zengin, koyu bir bal. Gevrek, temiz ve davetkar görünüyordu.

Ve birçok yaz gecesini geçirdiğim eve hiç benzemiyordu.

Bowie arabamı durdurdu. "Haydi."

Kapının kilidini açtık ve içeri girdik. Taze boya ve halı kokuyordu. Hâlâ burayı satmayı ya da kiralamayı tartışıyorlardı. Bu duvarlara bağlı pek çok anı vardı. İyi ve kötü.

Boyası değişmiş, mutfağı yenilenmişti ama temelleri aynıydı. O daracık oturma odasında film izlediğimi ve alttan üçüncü basamağın gıcırdadığını hatırlıyorum. Gençlik yıllarımızda evden gizlice kaçtığımız zamanlar için önemli bir bilgiydi.

Elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Bowie koridorda durdu ve beni banyonun dışındaki duvara yasladı. Kalbim onaylarcasına çarpıyordu. *Çok fazla anı. Bir sürü istek ve ihtiyaç.*

"Kusura bakma, yine küçük bir fanteziye dalmışım," dedi bana doğru eğilerek. "Anlat bana," diye fısıldadım.

"Banyodan çok geç çıkacaksın. Başka kimse uyanık değil," dedi ve ellerini ceketimin içine sokup göğüslerimin altına yerleştirdi. "İlk hamleyi sen yapardin."

"Böyle mi?" Pozisyonlarımızı değiştirerek Bowie'nin duvara yaslanmasını sağladım ve onu oraya sabitleyen ben oldum.

"Tanrım, evet," diye nefes aldı ağzımın içine.

"Seni öpebilir miyim?" Dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirerek sordum.

Bowie başını salladı ve ben de ona uydum, parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve onu orada tuttum. "Ellerini üzerimde görmek istediğimi belli ederdim."

"Evet," diye tısladı.

"Seçme şansın olmazdı. İyi adam olmak zorunda kalmazdın.

Çünkü geç oldu ve seni istiyorum."

Nefesi kesildi ve diğerinin haberi olmadan kaç fanteziyi paylaştığımızı merak ettim.

"Sonra ne yaptım?" diye sordum.

Bowie elimi tuttu ve karnının üzerinden aşağı kaydırarak pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletini kavradı.

Mırıldandım, artık on yedi yaşındaymış gibi davranmıyordum. "Evet." "Sırada ne var?" diye sordu

Bowie, kendini o ana kaptırmış bir halde.

"Birlikte olmalıyız. Bana dokunmalısın. Kilitli bir odaya ihtiyacımız var."

"Banyo," dedi.

"Aynen öyle." Öpüştük ve banyo kapısına doğru ilerledik, paltolarımızı taze halının üzerine döktük.

"Tanrım, Cass. Bunun için çok uzun süre bekledim."

"Banyodayız. Kapı kilitli" dedim. Ellerim titriyordu ve içim dışıma çıkacaktı. "Şimdi ne olacak?"

"Her zaman sevdiğim o şirin pijama takımlarından birini giymişsin."

Sütyenimi kazağımın altından çıkardım ve bir kolundan çıkardım. Sertçe yutkundu ve meme uçlarım çakıllaştı. Taytımı çıkarmama yardım etti, böylece sadece kazağımı giyebildim.

"Üzerinde bir şorttan başka bir şey yok," dedim ona, tişörtünü başından aşağı sürükleyerek. Bowie kot pantolonunu çabucak çıkardı ve sadece dar bir boxer külotla karşımda durdu. O kadar sertleşmişti ki sikinin başı bel bandından dışarı çıkıyordu.

Beni makyaj masasına yasladı ve tezgâhın üzerine oturttu. "Böylesi daha iyi," dedi kalçalarımın arasına girerek.

Bana tam burada, hemen şimdi dokunmasına ihtiyacım vardı. "Ne kadar ileri gideceğiz?" diye sordu bana, sikini yumruklarken. "Kaçabileceğimiz kadar uzağa."

"Senin de bunu düşündüğüne inanamıyorum," dedi bacaklarımı onun için açarken. Bowie ellerini kıcıma doladı ve beni tezgâhın kenarına çekti.

Aramıza uzandım ve parmaklarımı şaftının etrafına kapattım.

Ben onu okşamaya başladığımda alnını benimkine yaklaştırdı ve ucunu ıslak kıvrımlarıma doğru yönlendirdi.

"Ben yatıya kaldığımda ne yaptın?" Ona sordum, ondan alamadığım parçalara açtım.

"Hep sizi gözetledim," diye itiraf etti, bedenlerimizin neredeyse birleştiği yere kadar aramızdan aşağı bakarak.

"Yaptın mı?" Bunu hayal ederken kalbim hızlandı.

"Siz ikinizin kıkırdamalarını ve dedikodularını dinleyerek saatlerce uyanık kalırdım. Sessizleştiginizde, uyuduğunuzdan ve gizlice dışarı çıkmadığınızdan emin olmak için kafamı içeri sokardım."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra tam olarak buna benzer bir şey hayal ederdim," diye itiraf etti. Onu daha sıkı kavradım ve ucunda biriken nemden zevk aldım. "Ve sen kendine dokunur muydun?" Nefes nefese sordum.

Başını salladı ve aşağı uzandı. Kendini her türlü su ile dolu olan girişime hizaladı. "Benim için ne kadar ıslak olacağını düşünürdüm. Adımı nasıl söyleyeceğini ve seni susturmak için elimi ağzının üzerine koymak zorunda kalacağımı."

"Bowie."

Yavaş ve seksi bir sırtışla büyük bir elini ağzımın üzerine kapattı.

"Sessiz ol tatlım," diye fısıldadı. "Kimseyi uyandırmak istemeyiz."

Ve sonra kendini bana çarpıyordu. Elleri karşı haykırdım ve o da hırladı. "Ben de bunu düşünüyordum Cassidy. Sen ve ben," dedi çekilip tekrar içime girerken.

Dizlerimi yukarı kaldırdım, böylece kolaylıkla girip çıkabiliyordu. Onun için çok ıslanmıştım. Her zaman öyleydim. Vücudum onunkine cevap vermeye programlanmıştı. Boşalmaya neden bu kadar yakın olduğumun tek açıklaması buydu.

Elini ağzımın üzerinde tuttu ve birbirimizin gözlerine bakarken omuzlarına yapıştım.

"Beni delirtiyorsun Cass. Senden başka bir şey düşünemiyorum."

Bunu söyleyenin Geçmiş Bowie mi yoksa Şimdiki Bowie mi olduğunu bilmiyordum ama her iki durumda da takdir ettiğim kesindi.

İçime girdiğini hissetmek, onu içimde dibe vurduran o güçlü itişler beni çıldırtıyordu.

"Sıkı tutun," diye sertçe emretti.

Kollarım ve kalçalarımın onu kavradım ve o da boştaki elini kazağımın altına kaydırды.

"Seni böyle becerirdim Cass. Tam burada. Bu bizim küçük sırrımız olurdu. Bizim güzel, kirli küçük sırrımız." Başparmağı, taş gibi büzülmüş meme ucumun üzerinde gezindi.

Bir eli ağzımda, bir eli göğsümde, çekiştirip sıkıyordu ve ben boşalıyordum. Kaslarımın onun sikini sağdığını, etrafını sardığını, kavradığını ve kaydığını hissettim.

"Siktir, siktir," diye avucuna karşı mırıldandım.

"İşte benim kızım. Benim güzel kızım," dedi gözleri karanlık bir zevkle parlayarak.

Şimdi her hamlede usulca homurdanıyordu ve ben onun boşalmasını istiyordum. Bu fanteziyi sonuna kadar görmek, Genç Cassidy'nin Bowie'ye neler yapabileceğini görmek istedim.

"Siktir, bebeğim. Boşaldığında çıldırıyorum," diye homurdandı. Sonra sikini sertçe kavrayarak içimden çıkıyordu. Serbest kalmasının ilk ipi kıvrımlarıma fırlayana kadar sert ve hızlı bir şekilde okşadı. Okşamaya devam etti, gelmeye devam etti, karnımı, kalçalarımı, merkezimi serbest bırakmasıyla kapladı.

Güzeldi, çaresizdi, erotikti. Ve aşktan başım dönüyordu.

BOMIE

"S Carlett yeni havlularını vücut sıvılarını temizlemek için kullandığımız için bizi öldürecek," diye tahmin etti Cassidy havluyu sıcak suyun altına tutarken.

"Tatlım, bu dağınıklığı ona bırakırsak çok daha fazla kızar," diye takıldım, elimden geldiğince ikimizi de temizliyordum. Duvarları yıkılmış ve yanakları kızarmışken çok güzeldi. Mutluluk güneşten yayılan ısı gibi ondan yayılıyordu.

"Çok ateşliydi, değil mi? Yani, öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi Cassidy.

Seksten sonra gevezelik etme eğilimi vardı. Bu özelliğini çok sevimli buluyordum. "Deli gibi ateşli," diye kabul ettim.

"Fantezilerimiz bittikten sonra ne yapacağız?" Cassidy endişeyle sordu.

Havluyu lavaboda duruladım ve onun uzun, zayıf vücuduna baktım.

"Tatlım, sanırım iyi olacağız." Cassidy'nin vücudunu takdir etmenin yeni yollarını bulmak için bir ömür harcayabileceğime dair bir his vardı içimde.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyerek tezgâhtan indi ve yerde pantolonunu aramaya başladı.

Eğildim ve onu sertçe öptüm. "Sen benim bütün hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin.

Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Bana gülümsedi ve ben de elimde olmadan onu kucağıma alıp dar alanda salladım.

Acaba bana bu evdeki en mutlu anımı yaşattığını biliyor muydu?

"Burada olmak tuhaf mı?" diye sordu, lanet aklımı okuyarak.

Onu ayağa kaldırdım ve gömleğimi başımın üzerine çektim. Giyindiğim için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Durumumuz kötüydü. Soruyu sormayı daha fazla erteleyebileceğimden şüpheliydim. Özellikle Scarlett'e yaptığı itirafları duyduktan sonra. Her Noel sabahı beni istiyordu. Bu fikre alışması için ona zaman tanımak, iş yerinde doğru çözümü bulması için ona zaman vermek istedim. Ama tek yapması gereken o muhteşem yeşil gözleriyle bana bakmaktı ve ben çoktan dizimin yolunu yarılamıştım.

Doğruydı. Biz haklıydık.

"Öyle," diye itiraf ettim. "Artık farklı ama hâlâ adım attığım her odada karşıma çıkan anılar var."

Paltolarımızı yerden aldık ve gevşek adımlarla ve gülümseyerek merdivenlerden inmeye başladık. "Annen her an kafasını ön kapıdan içeri uzatıp Scarlett'le bana arabadan yiyecekleri indirmemiz gerektiğini söyleyecekmiş gibi hissediyorum-" Cümlesini yarıda kesti, merdivenlerde donakaldı.

"Ne oldu?" Ben sordum. *Bir yarasa mı görmüştü? Tekrar kahramanlık yapma şansım var mıydı?*

"Onun arabası."

"Ne arabası?"

"Annenin arabası."

"Ne olmuş ona?"

"Babanın kullanmasına asla izin vermezdi."

Babamın sürüş yeteneği hakkında birkaç düzine tartışma hatırladım. Annem bir kuzeninden bin dolara aldığı külüstür bir Pontiac kullanıyordu. Sadece yarısında çalışır, diğer yarısında da hararet yapardı. Sağ taraftaki hoparlörler çalışmıyordu ve tavandaki kumaş gevşemişti. Ayçiçeği çengelli iğnelerle tutturmuştu. Ama bu onun gururu ve neşesiydi.

Hafızamın hızla canlanması beni şaşırttı.

"Babamın araba kullanmasından nefret ederdi," diye hatırladım. "İçki içmeden önce bile berbat bir sürücüydü."

"Anılarla ilgili komik bir şey," dedi, sesi biraz uzaklardan geliyordu. "Mesela bu merdivenlerden inerken annenin babanın kamyonetiyle ön tarafa yanaştığını hatırlıyorum. Boşaltmaya yardım etmemiz için bize korna çalıyordu. Çok kızmıştı çünkü çuvallardan biri kamyonun kasasına düşmüş ve yumurtaların hepsi kırılmıştı."

Belli belirsiz bir hatıra şekillenmeye başlamıştı.

"Yumurtalar konusunda gerçekten üzgündü. Yeterince üzgündü, kırık yumurtalardan daha önemli bir şey olduğunu düşündüm," diye sessizce devam etti Cassidy.

Cassidy'nin neyi kastettiğinden emin olamayarak, "Pek çok şey için üzgündü," dedim.

"Muhtemelen eve gitmeliyiz," dedi. Ama şu anda beni duymadığı ya da görmediği hissine kapıldım. Gözlerinde genellikle sadece maç gecesi, galibiyetten stratejik bir oyun uzakta olduğu zaman gördüğüm o bakış vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Ama cevap vermedi, çoktan ön kapıdan çıkmaya başlamıştı.

Elimdeki biraya bakarken, *SportsCenter'da* alıcı GT Thompson'ın sakatlık oyunu tekrar tekrar oynanıyor ve kariyer seçenekleri tartışılıyordu. Sert, çığ, inanılmaz bir seksten sonra Cassidy arka verandada bana göstermelik bir öpücük vermiş ve doğruca kendi evine yürümüştü. Davet yoktu. Özür dilemedi. Sadece paylaşmak istemediği bir şeye tek başına odaklanmıştı.

Geçen gece kız kardeşimle konuştukları her kelimeyi duymuştum. Ve Cass'in bunu ciddiye aldığını düşünmüştüm. Umudum vardı. Ama bu gece beni dışlamasının bir başka örneği idi.

Jonah eve döndüğümde bunu ağzımdan almaya çalışmıştı ama ben onu terslemiştim. Kız arkadaşımın beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığı hakkında konuşmak istemiyordum. Birlikte isteyerek şehre inmemizin hemen ardından gelmesi daha da kötüydü. Ve sonra benim için üzüntüden başka bir şey barındırmayan bir evde ruhlarımızı açığa çıkarmak.

"Siktir," diye yemin ettim. Bu ikimizin de istediği ya da hak ettiği bir ilişki değildi. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Onu seviyordum. Ona aittim. Birlikte bir geleceğimiz vardı. Ama bana güvenmesini sağlayamıyordum. Onu açamadım.

Kapı o kadar yumuşak çaldı ki duyduğumu sanmadım. Sonra geri geldi. Mutfaklarımızın arasındaki kapıdan üç yumuşak musluk sesi geliyor.

Kendimi kanepeden çektim ve koridora doğru yürüdüm. Kapı her zamanki gibi kilitli değildi ama izin istiyordu.

Açtım. Cassidy dondurma ve seks kıyafetlerini değiştirme zahmetine girmemişti. Elinde ince bir kâğıt yığını tutuyordu. "Hey," dedi.

"Hey."

"Seni ektiğim için özür dilerim," dedi.

Sessiz kaldım. Bunu onun için daha fazla kolaylaştırmayacaktım.

"Bow, annen babanın arabasını kullanmasına asla izin vermez."

"Neden bahsediyorsun Cass?" Yorgun bir şekilde sordum.

"Ama onun arabasını New York'a götürdü. Hız cezası aldığında onun arabasındaydı."

Kendimi incinmiş ve kafası karışmış hissetmekten başka bir şey yapmak için, elimdekine neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen bir bira daha almak üzere mutfağa yöneldim. Cassidy beni takip etti.

"Babanın hız cezasıyla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Bu cezayı annenin arabasıyla almış olmasıydı. Kullanmasına izin verilmeyen bir araba. O zaman neden annen arabayı babana eyaletler arası bir yolculuk için ödünç versin ki?"

"Bilmiyorum. Belki de çalmıştır," dedim.

Belki de bir pikabın açık kasasında taşıyamayacağı bir şeyi gizlemek için bir arabanın bagajına ihtiyacı vardı. Bu düşünce midemi bulandırdı ve ikinci birayı tezgahın üzerine, ilkinin yanına koydum.

Ateşlenmişti. Polis beyninin çalıştığını görebiliyordum. Heyecandan çatırdıyordu. Ve ben de onun benden umudumu aldığı gibi ben de ondan umudumu almak istiyordum.

"Ne fark eder ki? Annem o arabada öldü. Araba hurdaya dönmüştü."

"Ve Buddy Foster, Jr.'ın hurdalığına gönderildi," dedi kağıtları karıştırarak. "Buddy hiçbir şeyden kurtulmaz. Arabasının hâlâ orada olma ihtimali var."

Eğer babam Callie'nin cesedini eyalet dışına çıkarmak için o arabayı kullanmış olsaydı... "On yıldan fazla oldu."

"Ama içinde bir şey olabilir. Bir ipucu."

"Ne bulmuş olabilirsin ki?" Sesimi yükselttiğimi umursamadan sordum.

"DNA kanıtlarının doğa koşullarında on yıl hayatta kalmasına imkân yok."

"Denemek zorundayız, Bowie."

Sevdiğim, evlenmek istediğim kadın benden babamın bir katil olduğunu kanıtlamak için yardım istiyordu. Aslında benden ailemin hayatını mahvetmesine yardım etmemi bekliyordu. Bunun aileme ne yapacağını umursamıyor muydu?

Aile mi? Sadece itibarımızı değil, kendimizi nasıl gördüğümüzü de. Biz zaten bir ayyaşın oğulları ve kızlarıydık. Bu tanıma bir de "katil" eklemek ne olurdu?

"Peki ya Kendall'lardan gelen resimler?" Boşuna çabalıyordum. "Eğer arabayı bulursak ve içinde hiçbir şey yoksa, Callie'nin Bu da kendine zarar verdiği teorisini destekleyebilir. Eğer hiçbir şey bulunamazsa, bu Connelly'nin görmezden gelemeyeceği bir başka büyük kanıt olacaktır."

Bunu söylemesine ihtiyacım vardı. *Babamın suçlu mu yoksa masum olduğunu mu düşünüyordu?*

Cassidy derin bir nefes aldı ve tekrar üfledi. "Sana bir şey söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim diye düşünüp duruyordum. Bu yüzden söyleyeceğim. Bilmeye hakkın var."

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun," dedim biralardan birini alarak.

"Annenin geçirdiği kazanın kaza olmama ihtimali var." Kelimeleri ağzından kaçırdı ve bira dilimde acılaştı. "Babamla bu konuyu konuştum ve onun da şüpheleri vardı."

"Ne? Sence babam Callie'yi öldürdü ve bundan zevk aldığı için annemi de mi öldürdü?" *Bu benim hayatım olmasaydı gülünç olurdu. Lanet olası ailem.*

"Hayır, o tür bir kaza değil," diye açıkladı nazikçe. "Annenin bilerek kaza yapmış olma ihtimali var - küçük bir ihtimal."

"İntihar mı? Sence o korkuluktan bilerek mi geçti?"

"İkimiz de onun mutlu olmadığını biliyoruz Bowie," diye başladı Cassidy. "Küçük bir kasabada evde oturan ve sürekli para derdinde olan bir anne olmaktan çok daha büyük hayalleri vardı."

"Ellerinden geleni yaptılar." Ama ben bile buna inanmıyordum. Ailem suçlamaların ve ölü hayallerin sahip oldukları hayatı mahvetmesine izin vermişti.

"Biliyorum Bow. Biliyorum," dedi usulca. "Ama ya babanın bir tür ilişkisi varsa ve... ve annen biliyorsa?"

Bana ya annem babamın Callie'yi öldürdüğünü öğrenirse ve bununla yaşayamazsa diye soruyordu.

Annem bununla yaşayamıyorsa, ben nasıl yaşayabilirdim ki?

"Buddy's'e gitmemiz gerek," dedi kollarını görünmez bir soğuğa karşı kavuşturarak.

Biz. Beni de buna dahil ediyordu. Bu ironiye neredeyse gülecektim. Ben dahil olmak istemiyordum.

Cassidy'nin bana o evde tutunacak güzel bir şey verdiği iki saat öncesine geri sarmak istedim. Midem bulandı.

Onun benim geleceğim olması gerekiyordu. Ailem, çocukluğum, onlar benim geçmişimdeydi. Ama Cassidy'nin istediği olsaydı, geçmişimi geri getirir ve sonsuza dek peşimi bırakmamasını sağlardı.

CASSIDY

T Paslı metal kapı, gıcırdayarak açılırken itiraz etti. Gerekli hurdalık köpeği yavaşça ortaya çıktı. Hırlayan, bölgeci kardeşlerinin aksine, tazı Huck

Bowie'nin pantolonunun paçasını bir kokladı ve sonra sıcak bir yatak ya da bisküvi aramak için uzaklaştı.

"Günaydın, şerif yardımcısı." Hurdalık girişimcisi Buddy Foster, Jr. tütününü kül blokları üzerinde duran 1980 model Ford Granada'ya doğru tükürdü. Motor bloğundan küçük bir kiraz ağacı çıkmıştı.

"Günaydın, Buddy. Gelmemize izin verdiğin için teşekkürler," dedim. Gereksiz yere dikkat çekmek istemediğim için kot pantolon ve kalın bir palto giymiştim.

"Tabii, tabii," dedi Buddy. Kırmızı-siyah kareli pazen ceketini benden daha eskiydi. "Sizin için bir haritam var." Doğa Ana'nın geri almaya çalıştığı gibi görünen hurdalığın elle çizilmiş bir versiyonunu uzattı. "Şurada," dedi kuzeybatı köşesindeki bir daireyi işaret ederek.

"Minnettarım."

Bowie yanımda sessizdi. Dün gecedен beri sessiz ve soğuktu. Paylaştığımdan beri.

*Bir şey bulacağımızdan mı
endişeleniyordu?
Bulamayacağımızdan mı
endişeliydim?*

Burada bizi bekleyen cevaplar olacağına dair büyük umutlarım yoktu. Ama bulmacanın bir parçası daha vardı. Connelly'nin bile yapamayacağı bir şey.

Görmezden gel.

Buddy bize el salladı ve bir şeye ihtiyacımız olursa onu ofis karavanında bulabileceğimizi söyledi.

Bowie'ye "İstersen arabada bekleyebilirsin," dedim. Connie'nin ölümünün üzerinden on yıl geçmişti. Ama bazen tek bir anı o on yılı unutturmaya yetiyordu.

"Gidelim," dedi Bowie hızlıca.

Buddy'nin gösterdiği alana doğru eğimli, donmuş zeminde yürüdük. Noel'den sadece birkaç gün önce keskin ve soğuk bir kış sabahıydı ve ben erkek arkadaşına annesinin öldüğü arabayı kontrol ettiriyordum. Bu paylaşmak değildi. Bu işkenceydi.

Durdum. "Biliyor musun, belki de arabada beklemelisin," dedim.

Bana bakmadı ama yürümeyi bıraktı. "Tüm bu soruşturmayı sahiplendiğini hissetmeni anlıyorum ama bu *benim* ailem. *Benim* annem. Bunu sahiplenemezsin."

İrkildim. "Bowie, belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

"Buradan görebiliyorum," diyerek önümüzü işaret etti. Orada, aile arabalarının ve kırık dökük kamyonetlerin paslanmış cesetleri arasına sıkışmış beyaz bir Pontiac 6000 vardı. Ön tarafı ön panele kadar parçalanmıştı. Kırık sürücü tarafındaki camdan kış rüzgârında dalgalanan mavi muşamba dalları vardı. Ölümünün üzerine örttüğümüz türden bir muşambaydı. Kanımın donduğunu hissettim.

Günler önce kurabiyeleri süslüyor ve Noel ışıklarını asıyorduk. Ağaç dikmeme yardım etmiş ve ilk altı düzine seferde kedileri ağaçtan kovalamıştı. Ve onu annesinin ölümüne kadar yürütmüştüm.

"Ne arıyoruz?" Bowie ellerini ceplerine sokarak sordu. Muşambanın dalgalanmasını izliyordu.

"Bilmiyorum." Arabaya yaklaştım. Sürücü tarafı boştu, enkaz parçalarını birbirinden ayıran çimenli bir yol yanından geçiyordu. Arka kapı kayıptı. Ölü otlar arabayı boydan boya kaplamıştı. Lastikler çoktan gitmişti. Enkazın altına girip yürüyen aksamına bakmaya çalışmamın imkânı yoktu. Arabayı bir adli tıp ekibinin incelemesi için çekersek bu Connelly'ye bağlı olacaktı. Callie'ye ne olduğuna dair bir ipucu verebileceğini ya da görmezden gelinecek başka bir parça olduğunu düşünürse.

Yolcu tarafındaki çeyrek panel kayıptı. Arka tampon bir taraftan düşmüş ancak diğer tarafta hala takılıydı. Arka çamurluk

kazınmıştı. Her bir yüzeyde pas vardı, ancak iç kısım on yıllık yaprak, kir ve doğanın döküntüleri dışında oldukça sağlamdı. Telefonumla dış cephenin birkaç fotoğrafını çektikten sonra ceketimin cebinden lateks eldivenlerimi çıkarıp giydim. Eğildim ve arka koltuğa tırmandım.

"Cassidy," diye uyardı Bowie.

"Sorun değil. Hemen geliyorum," dedim. Sürücü koltuğundaki paslı kahverengi lekeleri gördüğümde boğazım düğümlendi. Eski kan. Çok fazla kan.

Babamın olay yerine çağrıldığını ve Connie'nin cansız bedeninin direksiyonun arkasında topalladığını gördüğünü düşündüm.

Ailesini korumak için endişelerini kendine sakladığını düşündüm.

Connie'yi tanırdım. Bir genç en iyi arkadaşının annesini ne kadar tanıyabilirse o kadar. İntihar etmesi mantıklı değildi. Scarlett gibi inatçıydı. Sırf kocasını kızdırmak için doksanına kadar yaşamaya karar vermesini anlayabilirdim. Ama kazalar her gün olur, insanları sevdiklerinden koparırdı.

"Kenara çekil," dedi Bowie
huysuzca. "Bow, bunu yapmak
zorunda değilsin-"

Ama o yanımda kayıyordu.

"Kimin öne bineceği konusunda kavga ederdik," dedi arabanın tavanından sarkan, parçalanmakta olan mavi kumaşı okşayarak. "Gibs en uzun boyluydu ve en çok bacak mesafesine ihtiyacı vardı. Ama Jameson'la aramızda bir santim fark vardı. Tabii sonra Scarlett araba tutmuş gibi davranmaya başladı ve hep ön koltuğa oturdu."

"Şu senin kız kardeşin şeytani," dedim.

Bowie onaylamayan bir homurtu çıkardı. Dizini okşadım. "Burada olmana hiç gerek yok. Seni buraya sürüklememeliydim. Senin için zor olmalı."

Benden daha cesur bir şekilde koltuğun arka cebine uzandı. Kim bilir ne tür tarantulalar ya da sivri dişli, zehirli yaban hayatı mesken tutmuştu.

"İşte." Yer değiştirdim ve ikinci bir çift eldiven çıkardım.

Söze gerek duymadan onları taktı ve tekrar içine daldı. Aradığını bulamayınca ayaklarını yere vurarak etrafı yokladı.

"Hâlâ buradayım," dedi, yaprak ve dal yığınının uzanıp pembe-mor çizgili bir şemsiye çıkardı.

Birkaç düzine anıyı canlandırdı. Huysuz Gibson yiyecekleri arabaya taşırken Connie şemsiyeyi onun üzerinde tutuyordu. Connie bizi ortaokul dansına götürürken ben ve Scarlett onu ışın kılıcı olarak kullanmaya çalışıyorduk. Connie bizi yağmurlu bir günde yürüyüşe çıkarmak için evden dışarı sürüklediğinde Jameson'ın Bowie'nin kolundan bir ısırık almaya çalışan Kanada kazına vurması.

"Bunun hâlâ burada ne işi var?" Usulca sordum.

"Babamın o öldükten sonra gelip arabayı temizlemesi gerekiyordu. Görünüşe göre hiç yapmamış."

Bardak tutucusunda hâlâ kağıt bir kahve fincanı vardı. Scarlett'in parmak arası terliklerinden biri kapının cebindeydi.

"Eskiden bir whatchamacallit'i vardı... bir rüya kapanı," dedi Bowie.

"Dikiz aynasında." Hatırladım.

Koltukların arasına baktım. Ön cam birkaç bin örümcekli damarla çatlamıştı. Sürücünün emniyet kemeri hâlâ bağlıydı ama kemerin kendisi kesilmişti. Benzin istasyonunun kahve fincanında kahverengi lekeler vardı ve bunun dökülen kahve mi yoksa uzun süre kurumuş kan mı olduğundan emin değildim.

Yolcu tarafındaki döşeme tahtasının üzerindeki kurumuş, donmuş çamurda bir şey parıldadı ve aşağı uzandım.

"Yukarıda bir şey var mı?" Bowie sordu. Sesi uyuşmuş gibiydi ve onu buraya getirdiğim için ne kadar büyük bir pislik olduğumu hatırladım.

Bir zamanlar Tazmanya canavarı paspası olan şeyi kaplayan ölü yaprakları ve çamuru dikkatlice karıştırdım. "Aha!" Onu enkazdan çıkardım. Sentetik tüyler çoktan gitmişti ama gümüş çember ve tel çoğunlukla sağlamdı.

Omzumun üzerinden Bowie'ye uzattım. Kanıt değildi. Annesinin bu parçasını alabilirdi.

Toprakta başka şeyler de vardı. Bir hayatın kırıntıları ve parçaları. Bir market fişi. Ezilmiş bir soda şişesi. Scarlett'in eski Bonne Bell dudak parlaticılarından birini ve Gibson'a ya da Jonah'a ait olabilecek bir gitar penası buldum. Jonah'ın kaybolduktan sonra gittiği yeri işaretleyen X işaretli katlanmış haritalar yoktu, Callie Kendall'ın burada olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Sürücü tarafına baktım. Yerdeki yaprakların arasında camlar parlıyordu. Koltuğun kumaşı çürümüşü ve Tanrı bilir bu pisliğin içinde neler yaşıyordu.

Bagajı açmayı denedim ama işe yaramadı. Elimi geri çekerken sarı bir kağıt parçası gözüme çarptı. Gösterge panelindeki bir çatlağın içinde, iki kalıplanmış plastik parçasının arasına sıkışmıştı.

Sert bir çekişle serbest kaldı.

Bir çeşit biletti, soluktu ve okunması zordu.

"Daha bitirmedin mi?" Bowie'nin sesi donuklaşmıştı.

"Evet. Evet," dedim ve koltukların arasından arkaya doğru kaydım. Bileti arka cebime koyarak onu dışarı kadar takip ettim.

Eğer bu arabada Callie'ye ait herhangi bir kanıt varsa, ya mikroskobik boyutlardaydı ya da arabaya yolcu olarak binmemişti. Gözlerim bagaja kaydı.

Orada kana bulanmış muşambalar olacak değil ya. Ama Callie'yi Jonah öldürdüyse, orada bir şey olma ihtimali vardı. Ve benim etrafi kurcalamamdansa adli tıpın incelemesi daha iyi olurdu.

Bowie orada sessizce durmuş beni izliyordu ve elinde plastik bir market poşeti vardı.

"İçinde ne var?" Ben sordum.

"Arka koltuktan bazı saçmalıklar. Aile meseleleri."

Bir an için sandığa baktım. Eğer içinde bir şey varsa, Connelly ve adli tıp ekibi onu bulabilirdi. Bowie'yi yeterince zorlamıştım zaten.

Arka çamurluğa, kırık stop lambasına baktım ve daha yakından bakmak için içeri girdim. Kesinlikle kazınmıştı. Kirli beyaza ve pasa karışmış mavi boya izleri vardı.

"Neye bakıyorsun sen?"

"Anneniz hatırladığınız bir şeye çarptı mı ya da darbe aldı mı?"

"Hatırlamıyorum Cass." Onu kaybediyordum. Sonsuz sabrının sonunu bulmuştum. "Neden?"

"Bu." Hasarı gösterdim. Telefonumu çıkardım ve kaza raporunda çektiğim fotoğraflara ilerledim. Enkazın üzerindeki arabanın sürücü tarafına ait bir fotoğraf buldum ve yakınlaştırdım. Grenliydi ama araba çok daha az paslıydı ve oyuk oradaydı.

"Belki de kaza sırasında olmuştur."

"Bu mümkün," dedim. "Ama bu bana boya gibi görünüyor." Orijinal fotoğraflara tekrar bakmam gerekiyordu. Ama Pontiac'ın üzerine mavi boya bulaşmış gibi görünüyordu.

"Bunun ne önemi var ki?" Bowie sordu.

"Kaza üzerinde yeniden bir araştırma yapmam gerekiyor," dedim çoğunlukla kendi kendime. "Neden?"

"Biraz araştırma yapmadan, okul dışında hikayeler anlatmak istemiyorum.

Ama bu kaza bir kaza olmayabilir." Bowie acı bir ifadeyle,

"İntiharlar genellikle kaza değildir," dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Yani annenin arabasına birinin çarpmış olması mümkün."

CASSIDY

I Bizi eve bıraktı ve Bowie beni mutfığa kadar takip edince şaşırdım. Tam özür dileyecektim ki mutfak masasına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Eddie sıçrayarak dışarı çıktı.

Ama George tıknaz kıcıyla Bowie'nin yanına gitti ve onun ayaklarının arasına girip çıktı.

"Herkes cevap istemez, Cass. Babamın tatlı, güzel bir genç kızı öldürdüğünden emin olmak istediğimi mi sanıyorsun? Bunun geceleri uyumama yardımcı olacağını mı sanıyorsun? Kanımda bunun olduğunu bilmek?" Uzandı ve bir eliyle kedinin üzerini okşadı.

Kahve makinesinin çalıştırma düğmesine bastım. "Bu belirsizlik senin için iyi olamaz. Doğru olduğu ortaya çıksa bile, en azından bileceksin." Babasının yapmış olma ihtimaline gerçekten inanıyordu. Buna şaşırmıştım. Ben inanmamıştım. Bulduğumuz her kanıtın suçu Jonah'tan uzaklaştıracağını biliyordum.

"Bunun ne faydası olacak?" Bowie sordu. "Bu her birimiz için her şeyi nasıl mahvetmeyecek? Soğukkanlılıkla cinayet işlemiş bir adamın oğluyla evlenmek istiyor musun? Adının sonsuza kadar benim ve babamın adıyla anılmasını kabul ediyor musun? Benden bebek sahibi olmak ve sonraki yirmi yılını herhangi bir cinayet eğilimi gösterip göstermediklerini görmek için onları izleyerek mi geçirmek istiyorsun?"

"Bowie, böyle olmak zorunda değil." Konu için çabalıyordum. Ama ipin ucunu kaçırmıştım. Kendimi sohbet etmeye çalışan babam gibi hissediyordum. Dilim tutulmuş ve yanlış konuşuyordum. Unutmuştum ki herkesin

benim yaptığım gibi cevaplar. Bazı cevapların işleri çok ama çok daha kötü hale getirdiğini unutmuştum. "Sen senin baban değilsin, ben de benim babam değilim."

"Peki ya annem? Annem." Sesi kırıldı ve içimden biraz öldüm. "İntihar etmiş olabileceğini düşündüğünü söylüyorsun. Bu cevabın beni rahatlatacağını mı sanıyorsun? Son on bir yılımı onun sonunda huzuru bulduğuna inanarak geçirmişken. Bu her zaman cevaplarla ilgili değildir, Cass!"

"Özür dilerim Bowie," dedim basitçe. Üzgündüm.

"Sen iyi insanlardan geliyorsun. Ben sefaletten, yoksulluktan, alkolizmden geliyorum. Babanın kızı olduğun için yargılanmak hoşuna gitmiyor mu? Benim için nasıl olduğunu bir düşün."

Başımı salladım. Babam gibi yaşamak konusunda endişeliydim. Bowie ise onunkine göre yaşamaktan endişeleniyordu.

"Bulmak için o kadar uğraştığın cevaplar mı?" dedi sessizce. "Birinin hayatını mahvedecekler. Belki de benimkini. Ama o zaman aradığın şeye sahip olacaksın."

"Bowie, aileni ilgilendirdiği için benden bir davayı araştırmayı bırakmamı istemiyorsun, değil mi?" *Neredeyse evet demesini istiyordum.* Çünkü eğer beni kendisiyle işim arasında bir seçim yapmaya zorluyorsa, o zaman kötü adam oydu. Siyah ve beyaz. Karmaşık olmayan.

"Elbette değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ne yaptığını anlamam gerekiyor. Annemle ilgili hatıralarımı aldın ve yerine başka bir şey koydun. Yirmi dört saat içinde, hepimizi inciten trajik bir kazayı alıp daha da kötü bir şeye dönüştürdün. İntihar mı? Bir vur-kaç mı? Callie Kendall ile bir bağlantı mı?"

Midem bulandı. Ama sessiz kaldım. Bazen insanların bir başkası onlara nasıl hissetmeleri gerektiğini söylemeden içlerini dökmeleri gerekirdi.

"Babamı suçlu bulmak için bu kadar zorluyorsunuz ve eğer suçluysa ne olacak? Cevaplara sahip olduğum için mutlu olacağımı mı sanıyorsun? Babamın benim bildiğimden çok daha kötü biri olduğunu bilmek? Benim de oradan geldiğimi bilmek? İkisi de gitti Cassidy. Elimde kalan tek şey kardeşlerim. Ve yaptığın şey onlara zarar verecek."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim kollarımı kalbimin etrafında çiçek açan soğuğa sürterek. Bowie'nin canı yanıyordu ve çok kibar bir şekilde tepki gösteriyordu. Ama fikrimi paylaşmamak polis olmanın ayrılmaz bir parçasıydı. Ayrıca, şimdi benim fikrimin ona ne faydası olacaktı ki? Ya yanlışsa ve ona boş yere umut verdiysem?

Bowie aniden, "Babanın annemin kazasıyla ilgili şüpheleri olduğunu söylemiştin," dedi.

"Evet."

"Ama bu konuda bize koşarak gelmedi."

"Elinde hiçbir kanıt yoktu," dedim zoraki.

"Ve belki de bizim iyiliğimiz için kaza raporundaki ölüm nedeninden daha fazla endişeleniyordu."

Sertçe yutkundum.

"Gerçeği arıyorsun. Bu takdire şayan, Cass. Gerçekten öyle. Ama bazen gerçeği şefkatle dengelemek önemlidir. Baban bunu her gün yapıyor. Sadece çözmeye çalışmıyor. Hizmet etmek için orada."

İçimdeki duygular bir gayzer gibi kabarıyordu. "İşimi nasıl yapacağımı ve seni nasıl incitmeyeceğimi bilmiyorum," dedim ona, kahve makinesine doğru ilerleyip istemediğim bir fincanı doldururken. Bunların hiçbirisi adil değildi.

"Yapabilir misin bilmiyorum," dedi sessizce. "Ve senden seçim yapmanı isteyemem."

"Vazgeçemezsin. Benden vazgeçemezsin. Bizden!" Sesim yükseldi.

Yere baktı, elleri kalçasındaydı. "Bak, Cass." "Yapma Bow.

Söyleme," diye yalvardım. Bu şekilde bitemezdi.

Bana baktı, gözleri düşüncesizce sebep olduğum acıyla parlıyordu. "Çok açık olmak istiyorum. Bu bir kavga. Ayrılık değil. Anladın mı?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim ve başımı salladım. *Bir kavga. Ayrılık değil.* Buna tutunmuştum.

"Sadece bir kavga. Ama şu anda bu konuda daha fazla konuşamam." Bowie'nin sesi sertti. "Ve gerçekten üzgünüm ama elimdeki tek örnek ailem. Bu yüzden ya duvara bir ton bok atacağım ve çok fazla içeceğim ya da seninle bir süre konuşmayacağım. Tamam mı?"

Masamdaki tuzluğu ona uzattım. "Al. At onu." Dikkatlice yere koydu.

Lanet olsun. Sincabı çekip duvara fırlatsaydı kendimi biraz daha iyi hissederdim.

"Benimle işin arasında bir seçim yapmanı istiyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım. Ve bu seçimi yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama şu anda iyi bir çözüm göremiyorum. Bu yüzden eve gideceğim ve düşüneceğim. Sen de güvende kalacak ve iyi seçimler yapacaksın."

"Ben senin öğrencilerinden biri değilim," dedim, sınırlarım ona çıkışmama neden oldu.

"Bunu biliyorum. Ama şu anda sana daha fazlasını veremem. Bu yüzden ben kafamı toparlayana kadar bir süreliğine kendine dikkat etmene güveniyorum."

Lanet olsun. Kavgada bile bir beyefendi.

"Bundan kurtulabilecek miyiz?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Tekrar yere baktı. "Bilmiyorum Cass," dedi sonunda. "Ama konuşacağız. Daha sonra."

Döndü ve arka kapıya yöneldi.

"Paylaşmamı istedin. Paylaşıyorum. Şimdi paylaştığım için üzgünsün."

Bunun adaletsizliği, aramızdaki kapıyı kapatması karnıma öyle bir vurdu ki, nefesim kesildi. Yere çöktüm ve George'u kucağıma aldım.

CASSIDY

Sevgili Bowie,

Sanırım ikimizin de özür dilemesi gerekiyor. Şimdi, bunu buruşturup ateşe vermeden ve önümüzdeki sekiz yılı beni görmezden gelerek geçirmeden önce beni dinleyin.

Pek çok şey için özür dilerim. En çok da seni annenin arabasını görmeye götürdüğüm ve senin için teorilerimi anlattığım için. Daha fazla açılmamı, daha fazla paylaşmamı istedin ve ben de bunu yaptım ama en iyi şekilde değil.

Cevaplara olan açlığım büyük resmin geri kalanını görmemi engelleyebiliyor. Her zaman olayların nedenini ve nasılını bilmeye ihtiyaç duymuşumdur. Kusurlu ya da değil, bu bana işimde iyi hizmet etti. Ama kariyerimi etrafında şekillendireceğim bir ilişkim hiç olmadı. Sen benim ilkinsin. Ya da öyleydin. Bana sessiz muamele yaptığın için fiil kipini anlayamadım.

Callie Kendall yüzünden polis oldum. Onun kayboluşu beni hala çıldırtıyor. Ne oldu? Nereye gitti? Hâlâ hayatta mı? Asla bilemeyeceğimiz fikri kabul edilemezdi ve hala da öyle. Başka nasıl parçalara ayırabilirim, düzgün küçük bir kutuya koyabilirim ve sonra bir rafa sığdırabilirim? Bunu yapmanın seni bu kadar inciteceğini hiç düşünmemiştim.

Sanırım saçmaladığım şey, cevapların benim için olduğu kadar sizin için de değerli olacağını varsaymamam gerektiği idi. Sana bir kapanış verirsem, hayatına devam edebileceğini düşünmüştüm.

Bir polis olarak, görüşlerimin işimi nasıl yaptığımı etkilemesine izin vermemem gerekiyor. Ama sanırım her gün görünmez, artan bir şekilde

yollar. Babanın masum olduğuna inandığımı sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Callie'nin kaybolması ya da öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu bir an bile düşünmedim. Kusurları olabilir - pek çok kusuru vardı - ama soğukkanlı bir katil değildi. Ayrıca ayağa kalktı ve hatalarının sorumluluğunu üstlendi.

Babamın da aynı şekilde düşündüğünü bilmek isteyebilirsiniz. Ona elektrik direği hikayesini sor... eğer hala onunla konuşuyorsan tabii. Gerçi konuşmuyorsundur diye umuyorum çünkü bu onu yine bana tercih ettiğin anlamına gelir ve üzüntümün üstüne bir de sinirlenmeden önce bunu düşünmeyi bırakacağım. Neyse, bugün Connelly'ye gidiyorum. Umarım anlarsın. Seninki de dahil olmak üzere gerçeği hak eden aileler var.

Bu bir not olduğundan ve yüz yüze olmadığımızdan, bana da bir özür borçlu olduğunuzu rahatlıkla söyleyebilirim. Çalışmalarımı sizinle daha fazla paylaşmam için beni zorladınız ve bunu yaptığınızda beni dışladınız. Biliyorum, biliyorum. En uygunsuz ve affedilmez şekilde aşırı paylaşım yaptım. İşimin, sır olarak saklamamı istediğim ilişkimizin üzerinde tepinmesine izin verdim.

Gerçeklerle yüzleşmeliyiz. İkimiz de bu işte gerçekten yeniyiz ve iyi bir ilişkinin ne olduğuna dair harika kılavuzlarımız yok. Ailen birlikte berbat. Babamın altı kelimeyi bir araya getirememesi ve annemin kim bilir ne yapmak için onun arkasından gizli kasaba toplantıları düzenlemesi dışında benimkiler gülünç derecede mükemmel.

Demek istediğim, eğer bu işin içindeysen, kendi yolumuzu bulmalıyız. Aileni ve beni unut. Connelly ve Callie'yi unut. Lütfen, çalışmamız için bir yol bulalım.

Sevgile

r,

Cassidy

Not: Benimle bir daha konuşmazsan diye söylüyorum, Jonah'a söyleme fırsatım olmadı ama Shelby karakteri bir gazeteci ve sanırım onun aracılığıyla sana yakınlaşmaya çalışıyor. Uzak dur.

P.P.S. Beni özledin mi?

P.P.P.S. Neredeyse Noel geldi, işte hediyeniz. Spoiler uyarısı: Pijama.

CASSIDY

"H İşte." Dosyayı duyulabilir bir tokatla konferans masasının üzerine bıraktım. Saat erkendi ve ben uyumamıştım. Bowie dün gecedен beri hiçbir mesajıma cevap vermemişti. O kadar çok şey olmuştu ki

Aramızda öyle bir şey oldu ki, o yokmuş gibi davranmaya geri dönme fikri beni öldürüyordu.

Connelly sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Bu da ne?"

"Bu bana verdiğiniz taramadan geldi. Connie Bodine'in yeniden açmayı düşünmenizi önerdiğim kaza dosyası."

"Öyle mi?" diye homurdandı, sıkılmış görünüyordu.

"Olay yerinde hiç fren izi yoktu. Korkuluklara çarpmadan önce durmaya çalıştığına dair hiçbir kanıt yoktu. Babam bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti. Ama bu hasar arkadan çarpmayla uyumlu." Parmağımla resme dokundum.

"Peki o arabanın hurdalıkta durduğu on yıl içinde bunun gerçekleşmediğini nereden biliyoruz?"

"Orijinal kaza fotoğrafları yüzünden," dedim ve bir sonraki fotoğrafı çıkarıp yan yana koydum. "Yeni hasar. Bu neden durmaya çalışmadığını açıklıyor. İtilmiş. Bu günlerde çok fazla zamanım olduğu için yürüttüğüm yeniden yapılandırma senaryolarına dayanan geçerli bir teori."

"Memur bey, neden vaktimi bununla harcıyorsunuz?"

"Çünkü Jonah Bodine, Sr. Callie Kendall kaybolduktan sonra şehri terk ettiğinde karısının Pontiac 6000'ini kullanıyordu. Bu araba." Marka ve modeli daire içine alınmış hız cezasının bir kopyasını çıkardım. "Araba

bir yıldan kısa bir süre sonra hurdaya çıkarıldı. Kasabanın yaklaşık on mil dışındaki bir bahçede hala büyük ölçüde sağlam duruyor."

Connelly derlediğim dosyayı gözden geçirdi ve sonra sandalyesine geri oturdu.

"Kendall soruşturması konusunda anlaştığınızı sanıyordum," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Yaptık. Bu, bana verdiğiniz idari görevler sırasında oldu." *Seni ahmak.*

Parmaklarını dikleştirdi ve bir film kötü adamı gibi göründü. "Şerif Yardımcısı Tucker, doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğinizi fark ettim."

"Hangisi efendim?" Uzun, boktan bir yirmi dört saat geçirmiştım ve sadece lanet olası işimi yapıyordum. "Son zamanlarda çok itaatsizlik ettim, bu yüzden daha açık olmanız gerekecek." *Tanrım, bu iyi hissettirdi.*

"Sana Kendall soruşturmasından uzak durmanı söylediğim yer."

"Bana verdiğiniz taramada sizin davanızla ilgili bir bağlantı ortaya çıkarsa yardımcı olamam."

"Bana şirinlik yapma, şerif yardımcısı. Geldiğimden beri otoritemi sarsmaktan başka bir şey yapmadın."

"İşimi elimden geldiğince iyi yapmaktan başka bir şey yapmadım," diye karşılık verdim. "Tehlikeli derecede saygısızsınız."

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, efendim."

"Rozetini teslim et, şerif yardımcısı. Artık sana ihtiyacım yok," diye tersledi.

En büyük korkumun üzerine eğildim. Başından beri beni hor gören bu adam, elimde kalan son şeyi de almak istiyordu.

"Neden böyle hissettiğini biliyorum. Bana ve departmanımızın geri kalanına neden güvenmediğini biliyorum," dedim öfkeyle. Gözleri buz gibi oldu.

"Rozetiniz, şerif yardımcısı," diye tekrarladı.

"Sorun olan sizin duygularınızken, beni kişisel duygularımın bir soruşturmanın önüne geçmesine izin vermekle suçluyorsunuz."

Elini aramızdaki masaya vurdu. Ama nutuk atmaya başlamadan önce sözünü kestim.

"Araştırma becerilerim eski dava dosyalarıyla sınırlı değil. Kuzenini biliyorum," dedim ve içindeki öfkenin kabarmasını izledim. "Yirmi yaşındayken kaybolduğunu biliyorum. Sen ve ailen arama ekiplerine liderlik ederken, polis şefi yeğeni sorumlu olduğu için olayı örtbas ediyordu. Kaybınız için üzgünüm efendim. Ama bir şey yapıyorsunuz

Bu öfkeyi bu soruşturmayla kanallere etme hatası. İhmalkâr değiliz. Suç ortağı değiliz. Bu toplumu koruma görevimizi ciddiye alıyoruz."

"Sizin işiniz suçluları yakalamak ve suçu önlemek, şüphelilerin oğullarıyla çıkmak değil."

Tüm gizlilik. Tüm o hileler. Hepsi bir hiç uğruna. "İşimi çok iyi yapıyorum. Ve kimi memnun edeceğimi göreceğim. Bu arada, belki de *benim* özel hayatıma daha az, *kendi* soruşturmana daha çok odaklanmalısın. O fotoğrafları Kendall'larla konuştun mu?" Tersledim.

"Bu seni ilgilendirmez, çünkü bugünden sonra işsizlik sınırında olacaksın!"

"Rozetimi mi istiyorsun, Connelly? Amirime teslim edeceğim." Çok sakindim.

"Defol git bu ofisten. Yüzünü bir daha burada görmek istemiyorum, Tucker!" Şimdi bağııyordu.

O öfkelenirken gözlerimi ondan ayırmadım ve konferans odasının kapısı açıldığında arkamı dönmedim.

"Dedektif Connelly," dedi babam, sesinde bir tedirginlik vardı. "Departmanımı yönetme şeklimle ilgili bir sorunuz varsa, bunu benimle konuşmanızı öneririm."

Babam, soğukkanlı Şerif Tucker, Connelly'ye kanlı bir cinayet çığı atmaktan yaklaşık iki saniye uzaktaydı. Bunu alnında patlamak üzere olan damardan anlayabiliyordum.

"Kızınız Bodine'lerle arkadaşlık etmekle o kadar meşgul ki lanet olası işini yapamıyor! Ve sen ya umursamıyorsun ya da yemek masana oturduğunda bir çıkar çatışması olduğunu anlayamayacak kadar cahilsin."

"Yardımcılarıma kendi kişisel kararlarını vermeleri ve işlerini yapmaları konusunda güveniyorum."

Elimi babamın omzuna koydum. Bana baktığında başımı salladım. "Bırak öyle kalsın."

Benim için bu savaşı vermesini istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu.

Konferans salonunun kapısından geçip sağa dönerek babamın ofisine girdim. İşim bitmişti. Bitmenin de ötesindeydim. Silahımı ve rozetimi masasına bıraktım, kruvazör anahtarlarını üst çekmeceye attım ve arka kapının yanındaki raftan ceketimi aldım.

"Az önce orada ne oldu öyle?" Bex, solgun yüzlü ve iri gözlü bir şekilde emlak odasının kapısında durarak sordu.

"İstifa ettim," dedim açıkça.

Kulak memesini çekiştirdi, sinirleri ondan yayılıyordu. "şimdi ne yaptın?"

"Anlaşılan onlardan birine aşık olursam Bootleg Springs halkına hizmet edemem." Ve görünüşe göre Bowie'nin ailesini hala araştırıyorsam ona aşık olamazdım. Yani ne işim ne de erkek arkadaşım vardı.

Hepsi saçmalıktı. Erkek arkadaşım işimi yaptığım için bana kızgındı, işim de erkek arkadaşım olduğu için bana kızgındı.

şey, gidip onlara gösterdim. Evet. İş yok. Erkek arkadaş yok. Harika. Oh, Tanrım. Nefes alamıyordum.

"Ben oraya gidiyorum," dedi Fanny Sue, devriye şapkasını takıp klipsli kravatını düzeltirken.

Kendimi bir buz kütlesi kadar uyuşmuş hissederek kış gününe doğru ilerledim. Üniformam sanki aniden alerjim olmuş gibi tenime sürtünüyordu.

Nereye baksam Bootleg'de her zamanki gibi iş vardı. Kros kayağı ve tatil alışverişı için kasabaya gelen birkaç turist vardı. Dükkânlar doluydu. Yee Haw Yarn and Coffee, kahve arayanlarla ve aylık örgü partisiyle dolup taşıyordu.

Mona Lisa McNugget ana caddede kasıla kasıla ilerliyor ve trafiğin iki şeridini de kapatıyordu.

Burası benim *evimdi*. Bunlar *benim insanlarım, ailemdi*.

Göğsümde hangi duyguların mayalandığından emin değildim. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum.

BOMIE

I

işaret verdi ve Scarlett ahırın kapısını kapattı.

"Hepinizin dikkatini çekebilirim," dedim ahırın önündeki bir süt kasasının üzerine çıkarak. Eğer bu işi yapmaya devam edeceksek

Bu toplantılar için bir sahneye falan ihtiyacımız olacaktı.

Noel'e bu kadar yakın bir zamanda çok soğuk bir geceydi ama Bootleg'in yarısı gelmişti. Bankların üzerinde birbirlerine sokularak ısınmaya ve dedikoduları takip etmeye çalışıyorlardı.

Beni duyamayacak kadar birbirlerine yetişmekle meşguldüler. "Hey!" Gibson ayağa kalktı. "Herkes çenesini kapasın!"

Bir plak çizdiği etkisi yarattı ve saniyeler içinde herkes beklentiyle bana bakmaya başladı. *Oh, Tanrım. Nereden başlasam?*

Elimi Cass'in cebime sıkıştırdığı notun üzerinde gezdirdim ve boğazımı temizledim. "Hepinizi buraya çağırdım çünkü bir sorunumuz var."

Arkadan bir el kalktı. "Cassidy'yle kur yapmanızla mı ilgili?"

"Uh. Ne?"

Minnie Fae sarı ve turuncu kedi kazağıyla ikinci sırada ayağa kalktı. "Bu eski bir haber. Ayrıca, bu Fluffins ve bir yuva arıyor," dedi ve kazağına uyan bir kediye havaya kaldırdı.

"Eski bir haber için toplantıya çağırmanız iyi olur!"

"Haftalardır biliyordum! En azından Şükran Günü'nden beri." "Fluffins'in tüm aşıları yapıldı mı?"

"Nereden biliyorsunuz?" Ben sordum.

Yaklaşık bir düzine insan aynı anda sesini yükseltti.

"Sabahın altısında oradan geçerken sizi arka verandanızda öpüşürken gördüm."

"Siz ikiniz Noel Şarkısı söylerken masanın altında el ele tutuşuyordunuz!"

"Mona Lisa'nın kümesinde güvenlik kameraları var."

"Tamam. Pekâlâ." Ellerimi kaldırdım. "Evet, Cassidy ve ben çıkıyoruz." Ya da en azından öyleydik. İkimiz de çuvallamıştık. Dünkü notu tam isabetti. Kendimi yeterince kanıtlamadan ondan çok şey istemiştim. Hak etmeden benim için işinin gri alanlarına girmesini istemiştim. Sonra, istediğimi verdiğinde, ona sırtımı döndüm. Oh, ve sonra tüm bu felaket yüzünden işini kaybetti.

Bu lanet karmaşa tek başıma çözebileceğimden daha büyüktü. Ve arkamda kasabanın beyin gücüne ihtiyacım vardı.

"Muhtemelen hepinizin bilmediği şey Cassidy'nin dün işini kaybettiği," diye tekrar başladım.

"Bize bilmediğimiz bir şey söyle," diye bağırdı Wade Zirkel arkadan.

"Connelly'nin o yılanı ne dediğini bilen var mı? Kız dışarı çıktığında ağzından köpükler geldiğini duydum."

Kalabalık gittikçe daha gürültülü bir hal alıyordu.

İşler iyi gitmiyordu. Bu işi de yüzüme gözüme bulaştırıyordum. Ön sırada oturan, endişeli ve biraz da sinirli görünen kardeşlerime baktım. Jonah benim sessiz yardım isteğime omuz silkti. Hepimiz bunu nasıl düzelterceğimizi şaşırmıştık.

Gram-Gram oturduğu bankta ayağa kalktı. "Hepiniz dinleyin. O acemi dedektif torunumu işinden etti! Ve biz onu geri alacağız!"

"Kaçak Adalet!" diye bağırdı biri odanın arkasından.

"Hell yeahs" korosuyla cevaplandı, Bootleg Springs'in toparlayıcı Ağla.

"Şimdi, sıkı durun," diye uyardım. "Bunu *yasal* yoldan yapmamız gerekiyor.

Connelly bir polis. Onu kaçırıp bir termos kahve ve ayı spreyi ile ormanda bırakamayız."

Marvin Lloyd, "Bu sadece bir ya da iki kez işe yarar," dedi. "Yeni bir malzemeye ihtiyacımız var."

Belediye Başkanı Hornsbladt ayağa kalktı. "Düşünme şapkalarımızı giyebilmemiz için birisi bu durumla ilgili gerçekleri anlatabilir mi?"

Nadine Tucker ayağa kalktı. "Ben hallederim Bowie. Şimdi hepiniz dinleyin. İşte böyle oldu."

Her şeyi gözden geçirdi. Connelly, Cassidy'nin boktan bir polis olduğunu iddia ediyordu. İlişkimizin kötü saklanan sırrı. Babamızla ilgili soruşturmanın bir parçası olmasıyla ilgili aramızdaki gerginlik. Cassidy ve Connelly'nin karakoldaki atışmalarına ve Connelly'nin ona söylediği bir şey yüzünden yüzünün olgun bir patlıcanın rengine dönmesine kadar.

Özet, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Cassidy'yi bir ilişkiye itmiş ve paylaşmaya hazır olmadığı şeyleri paylaşmaya zorlamıştım. Sonra da onu terk etmiştim. Tıpkı yedi yıl önce yaptığım gibi.

Bunu telafi etmem gerekiyordu. Onun için işini geri almam ve sonraki yedi yılı yalvararak geçirmem gerekiyordu.

"Lanet olsun, evlat. Kendi ayağına kurşun sıktın," dedi Belediye Başkanı Hornsbladt, başparmaklarını tulumunun kayışlarının altına sokarak.

"Farkındayım efendim. Bunu düzeltmek için hepinizin yardımına ihtiyacım var."

OTUZ DAKİKA SONRA, bir sürü bağırış çağırış ve bir kedinin evlat edinilmesinden sonra, kaba bir planımız vardı ve tüm oyuncular ayrıntılar üzerinde kafa kafaya vermişlerdi. Etrafta dolanan kaçak içkiden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama plan akla yatkın ve yasal görünüyordu.

Scarlett'in Connelly'nin evine girme ve onu daha iyi bir insan olması için tehdit etme önerileri bir çırpıda çöpe atıldı. Kasabanın yaşlıları için resmi internet araştırmacısı konumuna düşürüldü.

"Hepimiz benim El Camino'ma sığmayacağız," diye belirtti Louisa Nine. "Benim minibüsü alacağız," diye karar verdi Bayan Varney.

"Estelle, sen en iyi

Hepimizin görme yetisi. Sen sürebilirsin."

Gram-Gram tekrar ayağa kalktı. "Şimdi onu nasıl geri kazanacağınızı konuşalım. Büyük bir jeste ihtiyacın var. Gerçekten büyük bir jest."

"Sucuklu ekmeklere 'seni seviyorum' yazmak gibi."

"Facebook durumunuzu 'bir ilişkiniz var' olarak mı değiştirdiniz?"

"Belki de birlikte bir kedi evlat edinmelisiniz!" Bu öneri

Minnie Murkle, siyah bir kediyi havada tutuyordu. Kurtarma merkezinin kısırlaştırma programına yüklü bir bağış yapmak için not aldım.

"Cassidy'nin Connelly denen adama, ona kiminle çıkıp çıkamayacağını söylemeye hakkı olmadığını söylediğini biliyor muydunuz?" Karakoldan Bex ikinci sıradan seslendi.

"Öyle mi yaptı?" Göğsümde biraz hafifleme hissederek sordum. "Başka bir şey söyledi mi?"

Bex sırtıttı ve kaş halkasını oynattı. "Sadece seni sevip sevmediğinin kimseyi ilgilendirmeyeceğı hakkında bir şeyler."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Gram-Gram bilmek istiyordu. "Belki de fikrini değıştirmiştir."

CASSIDY

T Ön kapım ısrarla çalınıyordu. Yine de onu görmezden gelmeye kararlıyım. Noel arifesinden bir gün önceydi. Noel arifesi demeyi severdim.

Kalbim kırılmıştı ve işsizdim. Ve en iyi arkadaşım hâlâ bana kızgındı. "Git buradan Juney," diye seslendim battaniyeler, kediler ve üzüntü kozasından kanepemde.

"Benim olduğumu nereden anladın?" diye bağırdı kız kardeşim kapıdan. "Kapıyı dört kez çaldın."

Ön verandamdan sessizlik geliyordu.

Evimle Bowie'ninki arasındaki kapılar ilk kez benim tarafımdan kilitlenmişti. Çok güzel yazılmış bir mektupla söyleyeceğimi söylemiştim ve cevap vermediğinde ya da kabul etmediğinde telefonumu kapattım ve kapılarımı kilitledim. Kedilerim bile benden kaçmaya başlamıştı. Ne zaman bir odaya girsem, Eddie sanki Şeytan içeri girmiş gibi kulaklarını indirip kuyruğunu kaldırarak dışarı fırlıyordu.

Tak tak tak tak.

"Hala cevap vermiyorum."

"Annem seni yüz yüze görmeden ve ruhsal durumunu değerlendirmek için en az on dakika harcamadan gitmememi söyledi."

"Bu kısmı bana söylemen gerektiğini sanmıyorum." "Bir zamanlayıcı ayarlayacağım," diye teklif etti June.

Sıcak hava beni boğuluyormuşum gibi hissettirene kadar battaniyeyi başımın üzerine çektim.

Tak tak tak tak.

Seeneklerim şunlardı: 1. Onu dışarıda beklemek. Ya da 2. Onu içeri almak.

June Tucker'ın inatçı olması gerekmiyordu. Ama gerçekçiydi. Annem ona yaşam kanıtı olmadan ve beni dünyanın berbat olmadığına on dakika ikna etmeden gitmemesini söylerse, donarak ölene kadar n verandamda kamp kurardı.

Gerçekten de onu donmaktan kurtararak kardeşlik görevimi yerine getiriyordum. Ayrıca June empati kurma yeteneğinden yoksundu, bu yüzden zorla neşelendirilme tehlikesiyle karşı karşıya değildim. Battaniyeleri ve kedileri bir kenara ittim ama hüznü de yanımda kapıya kadar taşıdım.

June kaşlarını çatarak bana baktı. "İğrenç görünüyorsun," dedi, fare yuvası saçlarını ve buruşuk, lekeli eşofmanlarımı inceleyerek. Bir insanın işi ya da erkek arkadaşi yoksa, SpaghettiOs'u sweatshirt'nden aşağı dökmüş olmasının ne önemi vardı? Ayrıca kanepenin minderindeki erişteleri yemeye hevesli iki kedi varken temizlemenin ne anlamı vardı?

"Teşekkürler June," diye iç geçirdim ve kapıdan uzaklaştım. "Bu bir iltifat değildi. Bir endişe ifadesiydi." "Endişen için teşekkür ederim."

"Bekle. Konuşmayı kes. Tüm bunların sayıldığından emin olmak istiyorum." Telefonunu çıkardı ve kurcaladı. "Tamam. Zamanlayıcı ayarlandı. Nasıl hissediyorsun?"

"Harika."

June bana baktı. "Bu da senin alaycı şakalarından biri mi?"

Yüzümü kanepeye gömdüm. "Ne düşünüyorsun?" Yastığın içinden sordum.

Her şey acıyordu. Özellikle de göğsümde kalbimin olduğu yerde açılan o delik. Her şeye sahipken -Bowie, harika bir işi, parlak bir gelecek -Yağlı saçlı, *Altın Kızlar'ın* tekrarını izleyen bir kedi kadından başka bir şeye.

Yastık eski SpaghettiOs gibi kokuyordu. Oturdum.

Ablam oturma odasına göz gezdirdi ve kullanılmış mendil yığına dikkat etti. "Ortaya koyduğunuz kanıtlara bakılırsa, pek de iyi *olmadığınızı düşünüyorum*." "ok gzlemcisin," dedim kuru bir sesle. "Hayır, harika değilim. Berbatım.

Her şey berbat." Aniden gelen ağlama dürtüsü beni dehşete düşürdü. Gzyaşi kanallarımda nasıl hâlâ su vardı? şimdiye kadar susuz kalmış olmalıydım.

June kaşlarını çattı. "Ama istediğin bu değil miydi?"

"Bu nasıl benim istediğim şey olabilir ki?" Gürültüyle burnumu sildim.

"Bowie'nin tıpkı sen üniversitedeyken yaptığı gibi sana yine zarar vereceğini kanıtlamak istemedin mi? Connelly'nin senin işini alabileceğini ve alacağını da kanıtlamak istemedin mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

June ayağıyla parçalanmış bir dergiyi itti. Kapağını yırtmışım çünkü bana erkeğimi elde tutmanın yedi yolunu vaat ediyordu.

June, "Görünüşe göre en azından bir parçanız haklı çıkmak istiyor," dedi. Eddie koşarak onun yanına gitti ve ona baktı. "Güzel kedicik."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye suçladım onu.

June telefonuna baktı. "Bowie'nin hâlâ sana zarar verebileceğini düşündün. Bu yüzden haklı olduğunu kanıtladın. Connelly'nin seninle uğraştığını düşündün ve seni istifaya zorlamasına izin verdin. Daha mutlu olursun sanmışım."

Güldüm. George'un bana yan gözle bakmasına ve kanepede paytak paytak yürümesine neden olan kuru, hırıltılı, mizahsız bir kıkırdama.

"Mutlu *görünüyor muyum?*"

June bana baktı ve başını salladı. "Kesinlikle hayır," dedi kendinden emin bir şekilde.

Büyük mavi çiçekleriyle çok neşeli görüldüğü için aldığım koltuğa oturdu. Şimdi ondan nefret ediyordum gibiyim.

"Ne yapacağım ben June?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ya bunu düzelt ya da yoluna devam et," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Zamanlayıcı çaldı ve June ayağa kalktı. Telefonunu kol uzunluğunda uzattı ve kamerasının duyulabilir klik sesini duydum.

"Ciddi misin?"

"Annem için
kanıt."

"Ne? Zamanlayıcın bitti. Gitmekte özgürsün," diye tersledim.

"Üzgünsün. Sana sıcak çay yapmamı ister misin? Bazı insanlar sıcak içecekleri rahatlatıcı bulur."

Bu beni neredeyse kırıyordu. Başımı salladım. "Teşekkürler June," dedim usulca. "Ama sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Yarın akşam yemekte görüşürüz." June kendini dışarı bıraktı ve beni rahat bıraktı.

Ancak şimdi yalnızlık rahatlığını kaybetmişti.

Telefonumu elime aldım. Kısa mesajlar vardı. Birkaç düzine. Cevapsız aramalar da. Ama Bowie'den hiç yoktu. Scarlett'ten de.

Bu muydu? Onursal Bodine üyeliğimin sonu muydu? İşimi bir hiç uğruna mı kaybetmişim?

June'un sözleri aklıma geldi ve ölü bir ağaca konan ağaçkakan gibi kafamı tırmaladı. Bunu kendime ben mi yapmışım?

Bilmem gerekiyordu ve bana gerçeği söyleyecek tek bir kişi vardı. Telefonumu elime aldım ve aradım. "Merhaba. Yardıma ihtiyacım var."

Yaklaşık iki dakika sonra Scarlett ön kapımdan içeri daldı. Yanında bir karton kutu taşıyarak, "Zamanı gelmişti!" diye ilan etti. "İki saattir senin bloğun etrafında dönüp duruyorum!"

"Neyi bekliyorsun?"

"Yardım istemek için." Kutuyu boşaltmaya başladı. Paket servisi yapılan yiyeceklerin ardından yeni bir kapüşonlu sweatshirt, yumuşacık bir pantolon ve önceden paketlenmiş iki yüz maskesi geldi.

"Beni affediyor musun?" diye sordum.

"Tek istediğim her şeyi kendi başına yapmaya çalışmaktan vazgeçmendi. Yardım istedin. Ben buradayım. Arkadaşlar bunun içindir. Seni seviyorum Cass."

"Aramadı Scar," diye itiraf ettim, gözlerim soğan kesiyormuşum gibi sulanmıştı. "Mesaj da atmadı. Sanırım bu son."

"İkiniz de daha önce biriyle uzun süreli, sonsuza dek birlikte olmadınız. Yol boyunca birkaç tümsek olması kaçınılmaz."

"Bowie'yi annenin öldüğü hurda arabaya götürdüm."

Kanepeye oturdu ve George'u kucağına aldı. "Babamızın masum olduğunu kanıtlamak ve ailemizi kamuoyunun gözünden kurtarmak için yürüttüğünüz soruşturma sırasında," diye ısrar etti.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sıkıştıklarında yüzümü buruşturdum. *Gerçekten duş almam gerekiyordu.*

"Benim işim tarafsız olmak," dedim inatla.

Scarlett gözlerini devirdi. "Özel hayatında bir polis gibi davranman gerektiğine inandığını yüzüme karşı söyleyemezsin. Çünkü bu, dostum, saçmalıktan başka bir şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Bu bir kaçamaktı ve ben de farkındaydım. Sevdiğim adamdan, onu biraz olsun rahatlatabilecek fikrimi kasten saklamıştım. Daha da kötüsü, bunu ne ona ne de kendime güvenmediğim için yapmıştım.

"Bak, işleri berbat etmediğini söylemiyorum. Ama Bow da öyle. Hepiniz suçlusunuz ve bunu düzeltmek için ikinize de ihtiyaç var."

"Bowie'nin bunu düzeltmek istediğini sanmıyorum. Bana bunun sadece bir kavga olduğunu ve bir ayrılık olmadığını söyledi ama beni dışlıyor. Ama fikrini değiştirdi ve bana söylemeden benden ayrıldı mı bilmiyorum."

"Size şunu sorayım. Gururunuz ne kadar önemli?" Scarlett sordu.

Talihsiz bir omuz silktim. "Hiç kaldı mı bilmiyorum."

"On dokuz yaşındayken Bowie'nin seni bırakıp gitmesine izin verdin."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama Scarlett George'un pençesini kaldırdı. "Uh-uh. Onu sen istedin. Muhtemelen sana yalan söylediğine dair bir fikrin vardı. Ve yine de gitmesine izin verdin. Bu sefer gitmesine izin verecek misin yoksa her şeyi ortaya mı koyacaksın?"

"Ya benimle birlikte olmak istemezse?" diye sordum. Sinir sistemimde dans ediyor, üzüntüden çok korku hissetmeme neden oluyordu. Bilerek kendimi ortaya atıyor, yıkıma uğramak için kendimi açıyor muydum?

"O zaman aptalın teki, ama en azından azami çabayı göstermiş olacaksın. "Keşke "lerin hiçbirleriyle yaşamıyor olurdun. Ya son bir kez deneseydin? Ya ona nasıl hissettiğini söyleseydin? Ya onun sana nasıl hissettiğini söylemesini sağlasaydın? Bunların hepsine kapıyı kapatabilirdiniz."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Yiyecek kaplarını yırtıp açarken sordum.

"Devlin bana nasıl biraz büyüyeceğimi öğrettiğinde. Şimdi yemek yiyelim, biraz *Arrested Development* izleyelim ve kendimize yüz bakımı yapalım."

"Seni seviyorum, Scarlett. Sana yeterince sık söylemiyor olabilirim. Ama sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

"Ve bunu sakın unutma. Şimdi, kömür maskesini mi yoksa hologram tek boynuzlu at maskesini mi istiyorsun?"

CASSIDY

I Bugün kar yağacaktı. Kar. Noel arifesinde. Yıllık aile yemeğimiz için birkaç saat içinde ailemin evine gitmem gerekiyordu. Ama bu çok anıtsal hissettirdi. Ve İçimde kaynayan sinirleri.

Scarlett'le, biraz da isteksizce, öğle yemeği için şehir merkezinde buluşacaktım. Neşeli bir tatil hediye çantasının içine onun Noel hediyesini (bira şişesi tutacağı olan şık, özel yapım bir alet kemeri) koymuştum. Konuşmamda bana yardım edecekti. "Her şeyimi ortaya koyup kalbimi Bowie'nin ellerine teslim edeceğim" konuşmamda.

Eğer ikimizin arasındaki kapıyı kırmak zorunda kalsaydım, ona bu gece yüz yüze konuşurdum.

Her şeyi ortaya dökme düşüncesi kalbimi bir iki kez çarptırdı. Her şey tehlikede.

Scarlett bana önce neyi kurtarmak istediğimi sormuştu, işimi mi yoksa ilişki mi? Bowie'yi seçerek kendimi şaşırtmıştım. Muhtemelen başka bir iş bulabilirdim. Adliyede güvenlik görevlisi olabilirdim ya da belki Leah Mae'nin butiği açıldığında onunla birlikte çalışabilirdim. Ya da Bootleg'in dışına çıkıp bir kolluk kuvveti işi arayabilirdim.

Ama kendime başka bir Bowie Bodine bulamadım.

Atkımı boynuma dolamış, şapkamı aşağıya doğru çekmiş bir halde Lake Drive'da dolanıyordum. Görmeye ya da görülmeye hevesli değildim. Henüz değil. İstasyon ilerideydi. Ama kendimi ona bakmaya zorlayamıyordum. Çok acı veriyordu. Bu kaybın yasını tutacaktım ve şiddetle tutacaktım. Ama her şey sırayla. Bakmam gerekiyordu.

Bowie ile işleri kurtarabilirdi. Başka işler de vardı. Hizmet etmenin başka yolları. Ama sadece bir Bowie vardı.

Bu çıkmaza nasıl girdiğim konusunda çok kafa yordum. Connelly'yi, Bowie'yi ya da Misty Lynn'i suçlamak istedim, çünkü kabul edelim ki o korkunç bir insandı. Ama dönüp dolaşıp her şeyi berbat ettiğime geldim.

Connelly'nin beni sevdiğim bir işten kovmasına izin verdim çünkü başlangıçta ayağa kalkıp saygı talep edemeyecek kadar korkaktım. Bowie'nin her şeyi ortaya koymadan benden iki kez uzaklaşmasına izin verdim. Ve hem yasaları hem de kendimi korumayı bahane ederek en iyi arkadaşımı ihmal ettim ve ona düpedüz yalan söyledim.

Kişisel ve profesyonel hayatımı ayıran belirgin bir çizgi çizmiştim ve bunun üzerinden parmak ucuyla geçmeyi reddediyordum. Belki bu, kimsenin komşularını tanımadığı ve polislerin hizmet ettikleri insanları şahsen tanımadığı büyük bir şehirde işe yarayabilirdi. Ama Bootleg Springs'de işe yaramadı. Benim için işe yaramadı.

Belki de çok katıydım? Babam bunu kolaymış gibi gösterirdi. Çitleri onarır, yasaları koyar ya da durum gerektirdiğinde yasaları esnetirdi. Çünkü önemsiyordu. Hizmet ederdi.

O sadece çözmeye çalışmaz. Bowie, hizmet etmek için orada olduğunu söylemişti. Bunun doğruluğunu iliklerime kadar hissettim. Çözmek beni hukuka getiren şeydi. Ama beni tatmin edenin hizmet etme kısmı olduğunu fark etmeye başlamıştım. Hizmet etmenin bir yolunu bulacaktım. Kişisel ve profesyonel çizgide yürümenin bir yolunu bulacaktım.

Başımı kaldırdım ve bana Bowie'ninkini hatırlatan mavi bir kışlık palto giymiş birini gördüm ve içimin acıdığını hissettim. Onu özlüyordum, o kadar şiddetli bir fiziksel ağrıyla ki grip olduğumu sandım. Aramıza başka birinin girmesine izin verdiği için çok kızmıştım ama ben de aynı şeyi yapmış, Connelly'nin kararları vermesine izin vermiştim. İşimi korumaya çalışıyor, onu önceliğim olarak seçiyordum. Bu seçim bana hem işime hem de erkeğime mal olmuştu.

Etrafımdaki vitrinlere asılmış bayram çelenklerine, adliye binasının önüne kurulmuş şişme doğum sahnesine, lamba direklerine bağlanmış büyük kırmızı fiyonklara baktım. Yılın bu zamanını sevmem gerekiyordu. Ama aldığım hediyeleri paketleyecek enerjiyi bile toplayamadım.

Ben de babam gibi ailemi üzmemek için kaza mahallindeki önsezimi görmezden gelir miydim? Yoksa sırf raporumdaki tüm doğru kutuları işaretleyebilmek için onu araştırır, parçalara ayırır, ışığa tutar mıydım?

Connelly'ye mi yoksa babama mı daha çok benziyordum? Bu soru şimdi her zamankinden daha önemli görünüyordu.

Eğer ben de hizmet etmiyorsam korumanın ne anlamı vardı?

İleride Scarlett'i gördüm, iş ceketini ve koyu kahverengi saçlarının üzerindeki kayak şapkasıyla rahattı. Selamlamak için elini kaldırdı. İkimiz de bağırışları duyduk ve aynı yöne döndük.

"Biri yardım etsin!" Ses, caddenin karşısındaki parkın girişinde toplanan küçük bir kalabalıktan geliyordu.

"Bebek nefes almıyor!" diye bağırdı biri.

Kar tüpleri taşıyan ve Mona Lisa McNugget'ı öğleden sonra gezintisi için korkutan bir kamyonetten kaçarken ölü bir koşu içindeydim.

"Cassidy! Çabuk gel," diye seslendi Sallie Mae Brickman çemberin içinden.

Dizlerimi betona o kadar sert çarptım ki kaldırımı çökertmiş olabileceğimi düşündüm. Bir bebek. Nefes almıyor. Etrafımızdaki kalabalık bağırarak bilgi verirken ben zaten değerlendirme yapıyordum.

Alışveriş yapıyorlardı. İyiymiş ama sonra kaskatı kesilmiş ve morarmaya başlamış.

Çok küçüktü. Mükemmel küçük cupid'in yay dudakları maviydi. Oh, Tanrım. Noel arifesiydi.

Adı Melinda Leigh'di. Kısaca Melly. Polis karakoluna teslim edilen doğum duyurusunu hatırladım. Tüm bebek resimlerini yapıştırdığımız bir karşılama duvarı vardı. Babam, kendisinin ve yardımcılarının kasabadaki herkesi doğumdan itibaren tanıdığını söylemekten hoşlanırdı.

Çünkü onlar aileydi. Biz de aileydik.

"Lütfen! Lütfen!" Melly'nin annesi hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Sybil Crabapple, en azından birkaç yıl önce Cody Wyatt ile evlenene kadar öyleydi. Küçük Melly ile kutsanmadan önce üç yıl boyunca döllenme tedavileri görmüşlerdi.

Dört aylıktan büyük olamaz.

"Herkes bir adım geri çekilsin. Cass'e biraz yer açın," diye emretti Scarlett herkesi geri çektikten sonra Sybil'in yanına çöktü ve kadını sıkıca kucakladı.

Bayan Morganson telefonunu kulağına götürerek, "Ambulans altı dakika sonra gelecek," dedi.

"Lanet olsun." Ceketimi çıkardım. Oksijen olmadığında altı dakika sonsuzluk demekti. Bayan Morganson'a "Santralle bağlantıda kal," dedim. "Biri Sybil için Cody'yi arasın."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Melly'nin toz pembe kar tulumunun fermuarını açtım. *Shout Tap*. Melly'nin adını söyleyip omzuna dokunduğumda eğitimim devreye girdi. Yanıt vermedi. Minik ayaklarından birini giysiden kurtardım ve hafifçe vurdum. Hiçbir şey olmadı. Nefes almadı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sybil şimdi sessizdi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, Scarlett onunla birlikte kaldırımda sallanırken ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu.

Bu bana ve üst kattaki adama bağlıydı. Ve Melly'nin Noel Baba'dan çorabında ne varsa aldığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Otuz kompresyon. *Bir, iki, üç.*

Etrafımızdaki kalabalığın büyüdüğünü hissedebiliyor, artan endişeyi duyabiliyordum ama benim odak noktam Melly ve onun mavi dudaklarıydı.

Otuz.

Durdum, nefes alıp almadığımı kontrol ettim. *Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. On saniye boyunca hiçbir şey olmadı.* İki kurtarma nefesi verdim.

Tanrım, bunu sertifikalandırdığımız garip bebekler yerine gerçek bir insan bebeği üzerinde yapmak çok farklıydı. Ona nefesimi, dualarımı ve içimde kalan her bir umut kırıntısını aşıliyordum.

Vücudum. *Lütfen, Melly. Lütfen, Tanrım.*

"Bunu başarabilirsin Cass," diye fısıldadı biri gözyaşları içinde üstümden.

Bu küçük çemberin içine gözyaşı yağıyordu. Yarım düzine el Sybil'in sırtına ve omuzlarına dayanmıştı. Bir kargaşa duydum. Cody buradaydı. Ama tekrar sayma vakti gelmişti.

Otuz kompresyon. *Bir, iki, üç...* Gözlerimi Melly'nin yüzünden hiç ayırmadım. Bu dünyada benden, ondan ve onun nefes aldığını görme arzumdan başka hiçbir şey yoktu. Sert ve hızlıydı. Çok mu sertti? Yeterince hızlı mıydı? *Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz.*

Terliyordum. Sırtımdan aşağı akıyordu. Kafamdan buharlar çıkıyordu.

Scarlett, "İhtiyacın olursa sana büyü yaparım," dedi. Sakin bir kızdı. bir korku çemberinin merkezinde.

Başımı salladım. "Henüz değil."

İki kurtarma nefesi. Nazikçe. *Allah kahretsin. Neden vitrinlerde AED'lerimiz yok?*

Bekle! Bu-

"Nefes aldı!" dedi üstümden gezinen biri, gördüğümü sandığım şeyi doğrulayarak.

Eğildim, dinledim.

"Herkes çenesini kapasın!" Scarlett emretti ve yemin ederim bütün kasaba benimle birlikte nefesini tuttu.

Bir saniye sonra Melly küçük bir nefes verdi ve ardından bir tane daha. Bir saniye sonra sanki yeni doğmuş gibi çığlık atıyor ve ağlıyordu. Etrafımda bir uğultu yükseldi ve Sybil ile Cody nefes alan güzel kızlarının başında hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Artık sirenleri duyabiliyor, sırtımı sıvazlayanları hissedebiliyordum.

Ama tek gördüğüm küçük Melly'nin ağlamaklı kahverengi gözleriydi.

Bu yüzden buradaydım. Kasabama, aileme hizmet etmek için.

Betonun üzerine oturdum ve biri paltomu omuzlarıma örttü. Bir içkiye ve sarılmaya ihtiyacım vardı. Bir çift bot bana yaklaştı ve sonra biri önümde çömeldi.

Bowie.

Beni o mu çekti yoksa ben mi içine girdim bilmiyorum. Ama onun kollarında sımsıkı sarılmıştım ve her şey biraz daha iyi hissettiriyordu.

BOMIE

I Cassidy sağlık görevlilerine raporunu verirken onu gölgeledi. Sybil ambulansın arkasına tırmandı ve Cody de annesi ve Sybil'in kız kardeşiyle birlikte arabalarında onları takip etti. Orada

Cassidy kalabalığın arasında ilerlerken bir başka "iyi iş" ve "gerçek gururlar" turu daha.

Çok yorgundu. Omuzlarının çöküşünden ve gözlerinin altındaki gölgelerden bunu anlayabiliyordum.

Koluna girdim ve onu insan kalabalığının arasından geçirdim. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Omuzlarını yuvarladı. "Melly'nin iyi olduğundan emin olduğumuzda daha iyi olacağım." Cassidy başını iki yana salladı. "Hayatımın en korkutucu anıydı."

"Harikaydın," dedim ona. Öyleydi. Kasabanın geri kalanının yarısıyla birlikte koşarak geldim. Ama herkes bebeğe bakıp dualar gönderirken ben Cassidy'yi izledim. O bir kahramandı. Gerçek bir kahraman. Bazı insanlar bu işi yapmak için yaratılmıştır. O da onlardan biriydi.

"Sadece işimi yapıyorum," dedi hafifçe. "Yani, eski işimi. Artık bir işim yok."

"Cass, konuşmamız gerek."

Adımlarının ortasında durdu. "Kesinlikle öyle. Ama şimdi benden ayrılmaya kalkarsan seni asla ama asla affetmem Bowie Bodine. Şu anda adrenalinin etkisindeyim ve yaptıklarından sorumlu tutulmayacağım. Bir konuşma hazırladım."

Kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim.

Başını göğsüme yasladı ve günler sonra ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

"Senden ayrılmıyorum. Benden kurtulmak için çok daha fazla çalışman gerekecek."

"Ortadan kayboldun," dedi üzüntüyle.

"Büyük özrüm üzerinde çalışmakla meşguldüm," dedim ona.

Benden uzaklaşarak doğruldu. "Hayır, efendim. Asla olmaz. Önce ben özür dileyeceğim."

Güldüm ve onu tekrar kendime çektim. "Bir kahve içelim ve sonra ikimiz de özür dileriz."

Onu Yee Haw'a yönlendirmeme izin verdi ve ben de onunla insan içine çıkmaktan keyif aldım. Kolumu beline dolayarak iki kahve söyledim.

"Bebek Melly için müesseseden," dedi barista. "Sen lanet olası bir kahramansın, Cassidy Ann Tucker." Etrafımızdaki müşteriler coşkulu bir alkış tufanı kopardı ve ben gururdan gömleğimin düğmelerini koparacağımdan endişe ettim. Benim kızım.

Yaşlı Yargıç Carwell, chai lattesiyle yanımızdan geçerken şapkasını bize doğru eğerek, "Değişiklik olsun diye sizi ara sokaklarda sarmaş dolaş görmediğime sevindim," dedi.

Cass bana bir bakış attı.

"Görünüşe göre gizli ilişkimiz pek de gizli değilmiş," diye itiraf ettim.

"Connelly bile biliyordu," diye iç geçirdi. "Bu da bana hatırlattı." Bana kahvesini uzattı ve bir yığın not kâğıdı çıkarana kadar ceplerini yokladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Özür dilerim." İlk kartı inceledi. "Tamam. Selam Bowie. Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Seni kaldırımda bir bebeğe kalp masajı yaparken buldum."

"Şşşt!" diye beni susturdu. "Bana yerimi kaybettirme." Boğazını temizledi, kartı gözden geçirdi. Bizi tekrar dışarı yönlendirdim. Gitmemiz gereken çok önemli bir yer vardı.

"Tamam. Sana bir özür borçluyum. Aslında birkaç tane." Kartı çevirdi ve ben de onu bloktan aşağı çektim.

"Gerçekten iyi gidiyorsun tatlım," dedim ona.

"Teşekkürler. Bizi başarısızlığa hazırladığım için özür dilerim. Sana tamamen güvenemeyecek kadar incinmekten korktuğum için."

"Affedildin."

Bana baktı ve kaşlarını çatı. "Beni henüz affedemezsin. Özür dilemeyi bitirmedim."

"Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Sana güvenmediğim ve seni nasıl inciteceğini fark etmeden kişisel olarak zarar verici bir durumun içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Bu gerçekten çok hoş, Cass."

"Teşekkürler! Juney bana biraz yardımcı oldu."

Clay Larkin, Leah Mae'nin babası, bizi fark etti ve Cassidy'ye doğru yöneldi.

"Cassidy Tucker, Bebek Melly için yaptıklarını duydum. Kendini hazırla çünkü sana sarılmak üzereyim."

Clay onu kaldırımdan on santim yukarı kaldırmadan hemen önce kahvesini aldım. Üç not kâğıdı avuçlarından kayıp yere düştü. Nişanlısı Betsy alkışladı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi.

"Tatlım, hepimizi gerçekten gururlandırdın. Gerçekten gururlandırdın," dedi Betsy, Clay Cassidy'yi kaldırıma geri getirdiğinde. Eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve siz çok tatlı bir çiftsiniz. Sizin adınıza çok mutluyuz."

Cassidy pembenin güzel bir tonuna döndü. "Teşekkürler. Uh.

Teşekkür ederim." Betsy bana baktı ve gizlice saatine dokundu.

Başımı salladım. "Hadi Cass. Gitmemiz gereken yerler var."

"Öyle mi?" diye sordu. Kahvesini geri uzattım ve bir kolumu omuzlarına doladım.

"Bekle biraz. Daha söyleyeceklerim var." Kartlarına baktı ve boğazını temizledi. "Yıllar önce Gibson'ın kapısına dayanıp bana gerçeği söylemeni talep etmediğim için. Hah. Sanırım kartlarım karıştı."

"Hâlâ kulağa çok hoş geliyor," dedim ona. Notlarına bakmakla o kadar meşguldü ki, karakolun ön kapısının etrafında oluşan kalabalığı fark etmedi.

"Ayrıca seninle geçici, gizli bir ilişki yaşamayı kabul ettiğim için sana bir özür borçluyum çünkü - neler oluyor?"

O anda bir minivan caddede hızla ilerledi ve istasyonun önünde gıcırdayarak durdu. Yolcu kapıları açıldı ve Bootleg Springs'in yaşlıları kaldırıma dökülmeye başladı. Yürüteçler ve oksijen tüpleri sahiplerine dağıtıldı. Direksiyonun arkasında Estelle sürücü eldivenlerini çıkardı ve bana cilveli bir el salladı.

"Bowie? Neler oluyor?"

"Senin özrün vardı. Ben de benimkini aldım."

BOMIE

A Minibüsteki diğer yolculardan çok daha genç olan kadın indiğinde biraz şoka girmiş görünüyordu. Sade siyah bir pantolon takımının üzerine yün bir palto giymişti. Saçmalık yok, profesyonel.

"Bu taraftan, komiserim," dedi Louisa Nine, karakolun kapısını büyük bir gösterişle açarak.

"Teğmen?" Cassidy tısladı. "Bir eyalet polisini mi kaçırdınız?" Biraz solgun görünüyordu.

"Biz öyle bir suç işlemedik," diye homurdandı Gram-Gram. "Bizimle gelmek *istedi*."

Estelle kalbinin üzerinde bir x işareti yaparak, "İzci onuru," dedi.

"Hadi," dedim ve onu yaşlılar geçidinin sonundaki istasyona götürdüm. Kalabalığın geri kalanı yavaşça içeri girdi.

"Cass!" Bex kendini Cassidy'nin kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı. "Az önce Sybil'den haber aldım. Melly'nin iyi olduğunu ve senin bir melek olduğunu söylememi istedi."

Cassidy'nin omuzları rahatlayarak çöktü. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Burada ne haltlar dönüyor?" diye öfkeli bir ses duyuldu.

Genel gürültü. Connelly, kızgınlığın altı tonuna bürünmüş bir halde kafasını konferans odasının kapısından uzattı.

"Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum," dedi takım elbiseli kadın soğukkanlılıkla. "Soruşturmanızın burada pek de örnek teşkil etmediğini fark ettim."

Connelly başını sallayarak, "Teğmen Garza," dedi. "Bir tür yanlış anlaşılma var gibi görünüyor."

"Hizmet etmeniz gereken bir topluluğun altı üyesi, davranışlarınızla ilgili bir şikayet listesiyle karakoluma geldiğinde, bir yanlış anlaşılma olduğunu umsanız iyi edersiniz."

Cassidy kulağıma, "Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum," diye fısıldadı. Gözlerinde kalpler vardı.

Connelly kekeliyordu ve Şerif Tucker'ın gülümsemeye çalışırken bıyığının seğirdiğini gördüm.

"Bunu konferans odasına taşıyalım," diye önerdi komiser. "Bayanlar ve baylar, Dedektif Connelly, Şerif Tucker ve ben şikayetlerinizi teker teker dinlemekten mutluluk duyarız."

Fanny Sue neşeyle, "Yine o patlıcan rengine dönüyor," dedi Connelly'nin yüzüne başını sallayarak.

Konferans odasına girdiler ve kapıyı kapattılar.

Cassidy şaşkınlıkla bana döndü. "Bütün bunları bir şekilde sen mi planladın?"

Ama arkadaşları ve hayranları onun dikkatini çekmek istiyordu. Kollarımdan çekilip sarılmak ve tokalaşmak için elden ele dolaştırıldı. İlişkimiz için tebrikler ve hayat kurtarma becerilerinden trafik cezalarındaki düzgün el yazısına kadar her şey için övgüler için. İçeride sıkışmış elli ceset vardı ve daha fazlası da dışarıda bekliyordu.

Vatandaşlar teker teker konferans salonuna girerek Connelly ile yüzleşti ve endişe ve şikâyetlerini dile getirdi. Hepsi kendilerinden biri için ayaktaydı.

Bu tuhaf ve harika kasabayı sevdim ve Callie'nin kazağı ortaya çıktığından beri ilk kez kendimi yeniden buraya ait hissettim.

Cassidy kollarını belime dolayarak, "Başım dönüyor," dedi. İstasyonun etrafını temizlemişti.

"Yanımdayım," diye söz verdim ona.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," dedi, Connelly ile ilgili hikâyelerini anlatmak için bekleyen insanlara bakarken sesi çatlıyordu.

"Bunu senin için yaptık," diye ısrar ettim. "Yaşlı konseyin bir teğmeni kaçırma fikrini tek başıma bulabileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Cassidy güldü ve beni daha sıkı sıktı. "O kadar mutluyum ki patlayabilirim." Başının tepesini öptüm. "Ben de Cass. Ben de."

Konferans odasının kapısı açıldı ve Connelly dışarı fırladı. Yüzünde bir öfke maskesi vardı. Cassidy'ye odaklandı ve kalabalığı yararak ilerledi. Onun yanında durdum, kolumu omzuna doladım ki arkasını kolladığımı bilsin. Aptalca bir şey yapmasını istiyordum ki

Lanet olası surat. Cassidy yüzünden birini yumruklamayalı uzun zaman olmuştu.

Ama o sadece dik dik baktı, burun delikleri alevlendi. Cassidy onun bakışları altında bir buz küpünden daha soğuktu.

Teğmen Garza konferans odasının kapısından, "Hepsi bu kadar, dedektif," dedi.

Bir işaret fişegi daha, sağ gözünün bir seğirmesi ve istasyonun dışına doğru itiyor, insanlara yolundan çekilmeleri için havlıyordu.

Cassidy dokunuşumla titredi ve ellerini yumruk haline getirmesinin korku değil, soğuk bir öfke olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Teğmen kalabalığın arasından sıyrılarak bize doğru geldi.

"Memur bey, bu kadar genç birinin kendi toplumunda bu kadar saygı gördüğünü hiç görmemiştim. Derhal masanıza dönmezseniz bu bir rezalet olur." Cassidy'nin beylik silahını ve rozetini uzattı. "Lütfen Dedektif Connelly'nin davranışı için resmi özrümü kabul edin."

Şerif Tucker teğmenin arkasında durmuş, düpedüz şaşkın görünüyordu. Nadine onun yanına kaydı ve kolunu kocasının beline doladı. Birlikteliklerinin üzerinden onlarca yıl geçtikten sonra sahip oldukları şeyi gördüm ve bunu şiddetle istedim.

"Teşekkür ederim teğmen," dedi Cassidy, teçhizatını bir country yıldızından imza alır gibi kabul ederek. "Yarın tekrar geleceğim."

Teğmen ilk kez gülümsedi. "Yarın Noel. Neden bugün izin almıyorsun? Ayın 26'sında görüşürüz. Bir araba hakkında konuşmam gereken bir adli tıp laboratuvarı var."

Cassidy başıyla onayladı ve sonra da onaylamaya devam etti. "Teşekkür ederim efendim. Hanımefendi.

Teğmen."

Teğmen pencerelere doğru başını sallayarak, "Görünüşe göre hayranlarınız var," dedi.

Cama yaslanmış her yaştan yüz vardı. "Sanırım yine cam temizleyicilerini çağıracağım," diye şaka yaptı Bex. "Devam et Cass," dedi Şerif Tucker. "Onlara iyi haberi ver."

Cassidy kılıfını pantolonunun kemerine soktu ve elini bana doğru uzattı. "Geliyor musun, Bow?"

Elini tuttum ve onu dışarı kadar takip ettim. Bulutlar ağırlaşmıştı ve henüz kar yağmamıştı ama soğuk kalabalığın arasından geçip gidemiyordu.

Cassidy tek kelime etmeden rozetini havaya kaldırdı ve kalabalık kendini kaybederek yuhalayıp bağırmaya başladı.

Omzunun üzerinden bana baktı ve onu bir saniye daha öpmeden duramadım. Onu kendime çektim ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Kalabalığın gürültüsü daha da artmış gibi geldi bana.

Burası tam da ait olduğumuz yerdı. Bodine'ler, Tucker'lar ve Bootleg'lerle çevriliydik. Kalabalığın içinde diğerleriyle birlikte kutlama yapan kardeşlerimi gördüm. Bu güzel bir şeyin başlangıcıydı, sonsuza dek sürecek bir şeyin.

"Seni seviyorum Bowie. Bu kesinlikle bir çift pijamadan daha iyi."

Ona sıırıttım. "Senin için her şeyi yaparım. Seni seviyorum, Cassidy Ann. Ve çok uzak olmayan bir gelecekte bir gün parmağına yüzük takacağım."

"Seni ezelden beri seviyorum Bowie Bodine. Çok iyi bir takım olacağız."

Kar yumuşak ve sessiz yağıyordu ve ben onu sert ve aç bir şekilde öptüm.

"Scarlett'in Shelby'ye kartopuyla vurduğunu gördünüz mü?"

"Bir an hepimiz orada durmuş Cassidy ve Bowie'nin sevişmesini izliyorduk, sonra Scarlett 'Geri çekil Jonah! Düşmanla dostluk kuruyorsun!'"

"Zavallı adam. Shelby onunla iyi flört etti."

"O tatlı şeyin bir gazeteci olduğunu asla tahmin edemezdım. Bu da size dost canlısı bir yabancıya güvenemeyeceğinizi gösteriyor."

"İtiraf etmeliyim ki, Scarlett gözlerini oymaya çalıştığında çok iyi dayandı."

"Söz konusu kız arkadaşı olduğunda Devlin'in refleksleri çok hızlı. Scarlett'i havada yakaladı."

"Söylentilere göre Shelby pansiyondan taşınmamış. Hatta oda servisi istemiş. Sanırım burada kalmayı planlıyor."

"Cesaret ister."

"Muhabbet kuşları muhtemelen yuvalarında yayılmak isteyeceklerine göre Yunus'un şimdi nerede yaşayacağını merak ediyor musunuz?"

EPILOG

CASSIDY

"W

ait!" Ben balyozu indirirken Bowie ellerini önümde salladı. "Tesisat ya da elektrik tesisatına vurmayacağını nereden bileceğiz?"

"Çünkü kız kardeşin zaten bazı keşif delikleri açtı. Bu yüzden duvarda kocaman bir X işareti var," diye açıkladım sabırla.

Bay Bodine'e baktım. İkinci fincan kahvesini içerken alçı duvarı inceliyordu. Siyah ve kırmızı kareli oduncu desenli pijama pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Çözülmüş büzgü ipi dikkatimi dağıtıyordu.

"Gergin değilsin, değil mi?" Kalçamı eğdim ve balyozu omzuma dayadım.

"Sadece yüzük parmağında ışıltılı güzel bir şey yerine duvardaki bir delik şeklinde bir bağlılık istediğinden emin olmak istiyorum," dedi ve bana çocukken kalbimi eriten o çocuksu sırıtişını yaptı.

"Önce şu 'birlikte yaşama' olayını bir deneyelim. Ya burnunu silme şekline katlanamazsam? Ya da çamaşır yıkama şeklimden hoşlanmazsan?" Bu kısmen bir blöftü. Elbette Bowie'nin dizlerinin üzerine çöküp beni ne kadar çok sevdiği konusunda yaygara koparmasını istiyordum. Onunla birlikte bir düğün planlamak istiyordum. Sevdiklerimize kimsenin unutamayacağı bir parti vermek. Bir çift bebek yapmak ve zamanın çok hızlı geçtiğinden yakınmak.

Ama önce o adamla çıkmak istiyordum. Dürüst bir ilişki istiyordum. Yemekler için tartışmalar, şakalar, herkesin içinde el ele tutuşmalar. I

Bowie Bodine'le her şeyi yapmak istiyordu.

Bowie'nin tarafındaki merdivenlerden bir gürültü geldi ve Jonah açık kapı aralığında belirdi. Elinde bir bavul ve başka bir karton kutu taşıyordu.

Bowie ona, "Hemen taşınmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi.

Jonah bize bir göz attı. "Hepiniz aynı pijama takımını paylaşıyorsunuz. Rahatsız ettiğim zaman anlarım. Ayrıca, June bana kirada iyi bir anlaşma yapıyor."

Kız kardeşimin evini gönüllü olarak başka bir insana açtığına hâlâ inanamıyordum. Her konuda çok titiz olduğu bilinirdi.

"Ah!" Mırıldandım. "Bu senin ilk 'y'all'ın!"

Bana bir sırtıfış fırlattı. "Öğreniyorum. Yavaş yavaş."

"Yabancı olma," dedim ona. "Ve June'un çok tuhaf olmasına izin verme." Bowie, "Jonah'nın bazı eşyaları arabaya taşımaya yardım edeceğim," dedi,

Bana kahvesini uzattı ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

Ön kapıdan çıktılar ve beni hareketsiz bıraktılar. Yine kar yağıyordu. Pencereye doğru çekildim.

Beyaz gökyüzünden tüyler gibi süzülen yağ taneleri. Yeni bir yıldız ve bunun gerektirdiği her şeyi dört gözle bekliyordum. Eddie, yemek tabağına giden bir yılan gibi ayaklarımın arasında dolanıyordu. Bu, Noel sabahı Bowie'ye uyandığım ilk yıldız.

Birlikte erkenden uyandıktan sonra tembel bir brunch için annemlere gitmiştik. Sosyal yükümlülükler Jameson ve Leah Mae'nin evinde erken ve gürültülü bir Bodine yemeği ile tamamlandı.

Çiçek kokusu aldım. Kırmızı ve beyaz çiçeklerden ve parlak yeşil yapraklardan oluşan coşkulu buket Noel akşamı gelmiş, Sybil, Clay ve tamamen iyileşmiş olan bebek Melly tarafından elden teslim edilmişti.

Aile. Arkadaşlar. Ve Bowie.

İşe geri dönmüştüm ve her şey yolundaydı.

Soruşturma hâlâ başımızın üzerindeydi. Connie Bodine'in arabası Charleston'daki adli tıp laboratuvarına götürülmüştü ve bir kez daha bekleme oyunu oynuyorduk. Ama bu sefer işler farklı olacaktı. Kendall'lara ve Bootleg Springs'in geri kalanına hizmet ettiğim gibi Bodine'lere de hizmet ediyordum.

Mükemmel olmazdım ama daha iyi olurdum.

"Ne görüyorsun?" Bowie arkamdan gelip boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

"Belki biraz gelecek," diye düşündüm ve kollarımı ona dolamak için döndüm. Bowie Bodine'e istediğim zaman sarılabilir ve onu öpebilirdim. Bu yakın zamanda eskimeyecekti.

"Lafı açılmışken," dedi pantolonunun cebine uzanarak. "Neyin peşindesin?"

"Duvarımızda bir delik açmadan önce, bir taahhütte daha bulunmak istiyorum." Tek dizinin üzerine çöktü.

"Ayağa kalksan iyi olur dostum," diye uyardım onu.

Bir yüzük çıkardı, iç içe geçmiş elmas ve altından oluşan narin bir bant. "Bu bir nişan yüzüğü değil. Bu bir söz."

Dudağımı ısırdım ve kalbimin bir çentik attığını hissettim. "Ne tür bir söz?"

"Henüz gerçek bir şeye hazır olmadığını biliyorum. Ama sana sağlam bir ortak olacağıma dair söz vermek istiyorum. Arkanı kollayacağıma ve sağ kolun olacağıma. İkimizden asla vazgeçmeyeceğime. Sana her gün elimden gelenin en iyisini yapacağıma. Sonsuza kadar bu işin içindeyim Cass. Hayatım boyunca beklediğim kişi sensin."

Boğazım birdenbire çok daraldı. "Bu çok güzel, Bow." "Sen benim altınımın ışıltısısın, Cassidy Ann," dedi yüzüğü kaydırarak parmağımda. "Ve biraz daha kalıcı bir şey için hazır olduğun anda bana haber ver."

"Altı aya ne dersin?" Midemde kıpırtılar hissederek önerdim. Tekrar ayağa kalktı. "Üç aya ne dersin?"

Güldüm.

"O kişinin sen olduğunu biliyorum," dedi başparmağını parmağımdaki bandın üzerinde gezdirerek. Oradaki görüntüsü hoşuma gitmişti. Sanki oraya aitmiş gibi. "Bu dünyada hayatımı paylaşmak isteyeceğim başka kimse yok."

"Çok zaman kaybettik," dedim.

Bana doğru sırtı. "Artık zamanımızı boşa harcamayacağız," diye söz verdi. "İşte bu yüzden senin için başka bir şeyim var."

Zaten kendimi baygın ve sayıklıyor hissediyordum. Daha fazlasını kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Cebinden katlanmış bir kâğıt parçasını yüzüğe gösterdiği saygıyla çıkardı.

"Devam et," diye ikna ederek uzattı.

Tereddüt ettim, Bowie için bu kâğıt parçasındaki her şeyin bir şekilde daha büyük olduğunu hissediyordum.

Defter kağıdının üzerine karalanmış iki adres vardı. "Nedir bunlar?"

"Bunlar annemin eski GPS'inde kayıtlı son iki varış noktası."

Dudaklarım kıvrıldı. "Sizin ona verdiğiniz zamanı hatırlıyorum. Nefret etmişti.

o."

Bowie yumuşak bir kahkaha attı. "Ona anlatmak için teknolojiye ihtiyacı olmadığını söyledi hiçbir yere gitmiyordu."

"Ama görünüşe göre kullanmış," dedim.

En üstteki adrese dokundu. "Burası öldüğü gün gittiği yer. Ve bu da," dedi ikinci listeye dokunarak, "Callie kaybolduktan sonra babamın gittiği yer. Tarihler uyuşuyor."

Bakışlarım onunkilere kaydı.

"Sen rüya yakalayıcıyı çıkarırken GPS'i yolcu koltuğunun altında buldum," dedi. "Hiçbir şey düşünmedim. Ta ki bir gece uyuyamayana kadar. Gibs'in pikabında hâlâ çakmak var, ben de dün onu oraya götürdüm."

Kanımda o tanıdık titreşimi hissettim. Cevaplar. Yaklaşıyorduk.

"Devam et," dedi Bowie. "Heyecanlanabilirsin. GPS'i paketledim Teğmene götürmen için."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Bowie çenemi yukarı kaldırdı, böylece o ciddi gri gözlere bakıyordum. "Sana söz verdim. Ve karşılığında bir söz istiyorum."

"Neymiş o?" Ona her şeyi vaat edebilirim. Bunu biliyordum. Ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdum.

"Benim için cevapları bulmanı istiyorum. Anneme ne oldu? Callie Kendall'ın kaybolmasıyla babamın ne ilgisi var?" Sertçe yutkundum. "Emin misin?"

Başını salladı. "Kapanış istiyorum. Ve bunu elde etmem için bana yardım etmeni istiyorum." "Tamam," diye kabul ettim.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum Bowie. Pijamalarımı paylaşmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

O büyük, becerikli elleriyle sırtımı okşadı ve şampuanımın kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum Cass. Her zaman sevdim. Şimdi, hadi büyük bir

Bu duvarda bir delik açalım ve yarılarımızı birleştirelim."

Ona balyozu uzattım. "İlk darbeyi sen vur."

Sarıldı ve savurdu. Sıva parçalandı ve bir toz yağmuru yayıldı.

"Hmm. Acaba Jonah'ın serisi sona mı erecek yoksa zafer mi kazanacak?" diye düşündüm.

"Ne çizgisi?"

"Yanına taşındığı herkes aşık oluyor ve eşleşiyor." "Sence sırada Juney mi var?" Bowie sordu.

Omuz silktim. "Daha garip şeyler de oldu."

Çekici bana uzattı. "Senin sıran, bela. Beni gururlandır."

Çitlere doğru salladım ve tam olarak aynı noktaya vurdum. Balyozu çektiğimde, diğer tarafta ışığı görebiliyordum.

"Sanırım üç ay işe yarayabilir," dedim ona.

Toza ve dağınıklığa aldırmadan Bowie beni sert bir şekilde kucakladı ve ağzı benimkini bulduğunda, hiçbir şüphem, hiçbir engelim yoktu. Sadece aşk vardı.

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Tavukların ukala, gizemin ilgi çekici ve herkesin aşık olduğu Bootleg Springs'e geri dönmek çok güzel! Callie'ye ne olduğuna dair bir teoriniz var mı? Komplo teorilerini konuşmak için Lucy Score'un Spoiler Zindanı'na katılabilirsiniz.

Sırada June'un kitabı Bourbon Bliss var ve size söz veriyorum Claire onu umduğunuz kadar ilginç ve komik bir şekilde yazdı. Onu çok seveceksiniz!

Bootleg Springs'e yaptığınız bu son yolculuğu sevdiniz mi? Amazon veya BookBub'a bir yorum bırakın ve en sevdiğiniz okuyucu arkadaşlarınızın yüzlerine kopyaları fırlatmaya başlayın. Benimle her gün takılmak ister misiniz? Taco ve kahveyle evime uğrayın ya da Facebook'ta [Lucy Score'un Adsız Okurları](#)'na katılın. Haber [bültenime kaydolun](#) ve yeni çıkan hiçbir kitabı ya da indirimi kaçırmayın... tabii mesajlarım Spam ya da Promosyon klasörlerinize gitmezse.

Xoxo,
Lucy

YAZAR HAKKINDA

Lucy Score, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. Bay Lucy ile birlikte iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Lucy, kalp kıran kahramanlar ve süper kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta ya da spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir apartman dairesinden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Haber [bültenine kaydolun](#) ve en son Lucy kitap haberlerinden haberdar olun.

Ve onu takip edin: Web

sitesi: Lucyscore.com

Facebook at: [lucyscorewrites](https://www.facebook.com/lucyscorewrites)

Instagram at: [scorelucy](https://www.instagram.com/scorelucy)

Twitter at: [LucyScore1](https://twitter.com/LucyScore1)

Blog adresi: lucyscore.com/blog

Okur Grubu'nda: [Lucy Score'un Anonim Binge Okuyucuları](#)

AKKNOMLEDGMENTS

- Moonshine Kiss'in kapak resmi için Pink Ink Designs'tan Cassy Roop.
- Claire Kingsley destansı bir planlama ortağı olduğu için.
- Dawn, Jessica ve Amanda o gözbebekleri için.
- Binge Readers Anonymous ve Lucy Score Spoiler Dungeon her zaman eğlenceli, moral verici ve taco-y oldukları için.
- Indie kızlarım ve ELOE erkekleri her zaman harika oldukları için.
- Taco Bell Hafif Sos. Bazıları sizi yeterince acı bulmayabilir, ama benim için baharat ve sosun zahmetsiz bir karışımıdır.
- Bay Lucy, sadece siz olduğunuz için.
- Kedi Cleo. Şaka yapıyorum. Sen tüylü bir engelden başka bir şey değildin. Engel olduğunu kabul ediyorum.
- Kutudan çıkar çıkmaz çalışan yapay Noel ağaçları.

LUCY'NİN BAŞLIKLARI

Bağımsız Başlıklar

Gizli Aşk

Ashley, kendisini aldatan nişanlısından intikam almak için milyarder Jason Baine ile iş birliği yaparak onu ve metresini alaşağı eder.

Benimmişsin Gibi Davran

Harper, gerçek hayattaki kahramanı Luke ile sahte bir ilişki yaşayarak hayatına yeniden başlar. Ancak sahte ve gerçek ve gizli gerçekler kısa sürede unutulmaz bir aşk hikâyesine dönüşür.

Nihayet Benim

Yaralı gazi Aldo eski hayatını arzularken, Gloria yeni bir hayat kurmaya çalışır. Yara izleri ve ikinci şanslar arasında bu ikisi çarpışır. Birbirlerinin iyileşmesine yardımcı mı olacaklar yoksa daha fazla zarar mı verecekler?

Bay Fixer Upper

Gannon King'in saha yapımcısı Paige ile sette yaşadığı çatışmalar ikisini de daha fazla spot ışıklarının altına sürükler.

Kanal daha fazla drama için bastırırken, kapalı kapılar ardında işler kızışıyor.

Noel Düzeltmesi

Cat King, bir kamera ekibi, büyük bir bütçe ve yıkıcı bir kasırganın ardından kasabayı yeniden bir araya getirme niyetiyle Merry'ye gelir. Noel'e çok az kalmıştır. Asık suratlı şehir yöneticisini kendisine güvenmeye ikna edebilecek midir?

Umudun Kalbi

Bekâr anne Bristol, seksi yabancı Beau'nun yardımıyla kederiyle savaşmaya başlar. Ancak Beau'nun tüm ailesini etkileyecek bir sırrı vardır.

En Kötü Sağdıç

İş adamı Aiden, dikkatini bir ya da iki aydan daha uzun süre çekebilecek bir kadınla hiç tanışmamıştır. Ta ki Brooklyn'e özgü tavırları olan, ukala bir kız olan Franchesca'ya kadar. Fethedilemez olanı fethedebilecek mi?

Mavi Ay Küçük Kasaba Romantizm Serisi

Her Şeyin Başladığı Yer

Bu ön bölümde Mavi Ay'ın nasıl başladığını öğrenin. John Pierce yalnızlığının tadını çıkaran bir çiftçidir, ta ki gönülsüzce kabul ettiği yüksek lisans öğrencisinin bir kadın olduğu ortaya çıkana kadar.

Artık Sır Yok

Carter Pierce, aile çiftliğiyle uğraşırken ellerini kirletmekten çekinmeyen göz kamaştırıcı bir gazidir, ancak büyük şehirli bir gazeteci tarafından gölgelenme havasında değildir.

Günaha Düşmek

Beckett Pierce, Mavi Ay'ın çekici belediye başkanıdır ve sorunlu kadınlara karşı zaafı vardır, özellikle de konukevinde yaşıyorlarsa.

Son İkinci Şans

Jackson Pierce geri dönen müsrif bir evlattır. Hollywood senaristi olarak başarılı bir kariyeri vardır ve her şeye sahiptir. Geride bıraktığı kız dışında her şeye.

Planın Bir Parçası Değil

Emma tüm hayatını planlamıştır. Ve bu plan, yakışıklı moda fotoğrafçısı ve kötü şöhretli kadın avcısı Nikolai Vulkov ile dolambaçlı bir yoldan gitmeyi içermemektedir.

Kaosa Tutunmak

Şerif Donovan Cardona, kasabası aklını yitirdiğinde, sırlar saklayan ve her beş saniyede bir yanlışlıkla ona çakan kızıl saçlı felaketten bahsetmeye bile gerek yok.

Numara Yapmanın İnce Sanatı

İki düşman, her şeye burnunu sokan Güzelleştirme Komitesi'ni alaşağı edecek kadar uzun süre sahte bir ilişki yaşayabilir mi? Mavi Ay küçük kasaba romantizm serisinin bu yeni bölümünde öğrenin.

Bootleg Springs Serisi

Viski Chaser

Scarlett, alet kemeri ile cehennemi andıran bir erkek fatmadır. Seksi kapı komşusunu yeni evcil hayvan projesi yaptığında sadece komşuluk yapıyor.

Sidecar Crush

Leah Mae Larkin, mankenlik kariyerini tehdit eden bir skandal yüzünden gözlerden uzak kalmak için memleketi Bootleg Springs'e iner. Orada, kendi aile karmaşasının ortasındaki seksi bir metal işleme sanatçısı olan çocukluk arkadaşı Jameson Bodine ile yeniden bağlantı kurar.

Moonshine Öpücüğü

Cassidy, dostane geçmişlerine rağmen Bowie'nin babasını araştıran küçük kasaba şerif yardımcısına dönüşen komşu kızıdır. Spoiler Uyarısı: Onun için sadece bir kız kardeş gibi *DEĞİLDİR*.

Günahkar ve Aziz

Sınırı Geçmek

Kurallara bağlı bir koruma olan Xavier, Hollywood'un ışıltısını ve tehlikesini ardında bırakmak isteyen yıldız adayı Waverly ile tanıştığında ilk görüşte nefret eder.

Kuralları Yıkmak

Tehlikeli bir oyun Xavier'i Waverly'nin hayatına geri getirir. Onu canlı çıkarabilecek tek kişi odur, ama ona bir daha güvenebilecek midir?